ÎNVĂȚĂMÂNTUL ONLINE
articole, resurse, materiale online

NR. 4/ 2022

Bucuresti
2022

Redactor: Ilescu Aurelia

Coperta: Ilescu Aurelia

DTP: Ilescu Aurelia

Coordonator: Dobrica Mihaela

Editura: Smart Edu Publishing

Adresa: Hrisovului 2-4, Bucuresti, 013162

Email: office@academiajunior.eu

Adresa online: http://academiajunior.eu/wps/?page_id=838

Bucuresti, 2022

ISSN 2784 – 1952

ISSN – L 2784 – 1952

CHESTIONAR PENTRU PĂRINȚI

Georgiu Valeria-Monica

Din păcate în ultimul timp am trecut cu toții printr-o perioadă mai delicată. Cursurile s-au desfășurat în fața calculatorului, tabletei sau telefonului. Fiecare dintre noi ne dorim ca împreună cu dumneavoastră, să găsim cele mai bune soluții pentru copii, să învețe cât mai ușor și eficent în perioada următoare!

Vă rugăm să răspundeți la următoarelor întrebări!

1. Copilul dvs. are frați/ surori școlari?

a) Da

b) Nu

2. Grupa copilului dvs.

a) Mică

b) Mijlocie

c) Mare

3. Genul copilului dvs.

a) Masculin

b) Feminin

4. Grădinița la care învață copilul dvs. este în mediul:

a) Urban

b) Rural

5. Domiciliul dvs. este în mediul:

a) Urban

b) Rural

6. Sunteți mulțumit/ă de ideea cursurilor online?

a) Da

b) Nu

7. În perioada de la suspendarea cursurilor față în față până în prezent, copilul dvs. a primit sprijin de la:

a) Educatoare

b) Profesor logoped

c) Nu a primit sprijin din partea grădiniței

d) De la un membru al famliei

8. Modalitatea de desfășurare a activității de învățare online a constat în:

A) Transmiterea de informații/materiale pe canalele:

a) WhatsApp

b) Facebook

c) SMS

d) Google Classroom

e) Email

f) Nu a primit informații

B) Participarea la activități online / conferințe video folosind:

a) ZOOM

b) Google Meet

c) Alte platforme

d) Nu a folosit nicio aplicație Nu știu

9. Cât de des a avut copilul dvs. activități cu educatoarea/ educatoarele grupei? Zilnic 1 activitate

a) Zilnic 2 activități

b) Zilnic 3 activități

c) O dată pe săptămână

d) O dată la 2 săptămăni

e) Nu a avut activități/ Nu a primit materiale de studiu

10. Ce fel de activități au predominat ?

a) Activități matematice

b) Activități artistice (pictură, desen, modelaj)

c) Activități practice (decupare, lipire, confecționare)

d) Activități muzicale

e) Activități de educație civică

f) Activități de educație fizică (gimnastică, dans)

11. Precizați vă rog ce activități a preferat copilul (Activități de dezvoltare a limbajului (poezii, povești)?

……
…….

12. Aceste activități au fost verificate de către cadrele didactice?

a) Deloc

b) Uneori

c) Deseori

d) Întotdeauna

13. Ați avut disponibilitatea și timpul necesar pentru a-l ajuta și verifica pe copilul dvs. în activitățile online?

a) Întotdeauna

b) Când sunt solicitat

c) Rareori

d) Niciodată

14. Ce v-a împiedicat să participați alături de copilul dvs. la activitățile propuse online?

a) Lipsa de timp

b) Lipsa echipamentelor electronice

c) Frate/ soră înscris/ă la școală

d) Nu am considerat important

e) Nu agreez ideea activităților online pentru preșcolari

15. Ce dificultăți a întâmpinat copilul dvs. în realizarea activităților?

a) Nu are acces întotdeauna la calculator/tabletă/telefon mobil

b) Suprapunerea activității profesionale cu sarcinile didactice ale copilului

c) Nu a știut ora și aplicația folosită

d) Volumul prea mare de sarcini solicitate

e) Nu a avut nicio dificultate

f) Nu știu

16. Ce i-a plăcut copilului dvs. în activitățile de învățare online?

a) Întâlnirea video cu educatoarea și colegii

b) Materialele folosite (video, audio, prezentări PPT, fotografii)

c) A putut lucra în ritmul propriu

d) Programul (flexibil)

e) Nu i-au plăcut activitățile de învățare online

f) Nu știu

17. Copilul dvs. are probleme cu somnul?

a) Da

b) Nu

18. Copilul dvs. are probleme cu pofta de mâncare?

a) Da

b) Nu

19.Care este opțiunea dvs. privind reluarea activității didactice ?

a) Activitate desfășurată în grădiniță cu educatoarele

b) Activitate desfășurată online prin platforme de învățare

c) Combinarea celor două forme de învățare (față în față și online)

20. Care dintre aceste măsuri ar fi utile pentru îmbunătățirea activităților online?

a) Sprijin în asigurarea mijloacelor tehnologice necesare (calculator, tabletă)

b) Folosirea unei singure platforme de învățare

c) Reducerea timpului de desfășurare a activităților online Reducerea numărului de activități online pe zi

d) Realizarea unui orar flexibil pentru participarea la activitățile online Volum de informații mai mic

VĂ MULȚUMIM!

Chestionar

Șinca Iulia-Mariana

1. Ce tip de comunicare este predominantă în instituția dumneavoastră?

a) Comunicare orizontală (între parteneri cu status-uri egale)

b) Comunicare verticală (între parteneri cu status-uri inegale)

2. Când aveți o dificultate în activitatea dumneavoastră, care sunt metodele cele mai des utilizate în obținerea informațiilor de care aveți nevoie?

a) Direct de la manager

b) De la colegi

c) Din resursele online

d) De la alte persoane din cadrul instituției

e) De la alte persoane din afara instituției

3. Există probleme în activitatea de transmitere a informațiilor în instituția dumneavoastră?

1) Da

2) Nu

4. Dacă ați răspuns cu Da, care sunt cele mai frecvente piedici întâmpinate în cadrul instituției, în procesul de comunicare ?

1) Bariere de limba (dificultăți de exprimare, expresii neclare)

2) Presupuneri, bănuieli, concluzii pripite)

4) Lipsa încrederii

6) Lipsa de interes

5. Dacă ați răspuns cu Nu, vă rog să spuneți de ce nu există probleme în activitatea de transmitere a informațiilor în cadrul instituției în care vă desfășurați activitatea!

……
……..

6. Ce tipuri de informații circulă în instituția dumneavoastră?

a) Oficiale

b) Neoficiale

c) Spontane

7. Informațile din cadrul instituției unde vă desfășurați dumneavoastră activitatea le primiți direct de la...

a) Manager

b) Colegi

c) De la alte persoane din afara instituției

8. Pentru a transmite anumite informații importante trebuie mai întâi să i le comunic managerului meu direct?

a) Total dezacord

b) Dezacord

c) De acord

d) Total de acord

e) Nu e cazul

7. Vi s-a întâmplat să fiți nevoită să amânați activitățile pe care le aveați de făcut din lipsă de informații?

a) Da, de foarte multe ori

b) De câteva ori

c) Nu, niciodată

8. Ce credeți că ar trebui făcut pentru a menține o bună calitate de comunicare în instituția dumneavoastră?

……
……

9. În cazul în care nu ați înțeles corect mesajul transmis de către manager, cereți explicații suplimentare?

a) Da, fără probleme

b) Nu, niciodată

10. I-ați prezenta managerului dumneavoastră o soluție pe care o considerați foarte bună, dar contrar opiniei lui?

a) Nu, nu suportă să fie contrazis

b) Da, chiar dacă aș avea neplaceri

c) Da, dar cu multe precauții ca să nu-l supăr

11. Precizați mijloacele prin care vi se comunică sarcinile pe care le aveți de rezolvat în cadrul instituției în care vă desfășurați activitatea.

a) Ședințe

b) E-mail

c) Telefon

d) Rețea intranet

e) Whats app

f) Documente scrise

12. Care considerați că ar fi avantajele ale acestor canale alese de managerul dumneavoastră? Dar dezavantajele?

……
……
……

13. Pe baza căror criterii considerați că au fost selectate aceste canale de comunicații?

……
……

14. Ați fost întrebați în alegerea tipului de canal de comunicare ales de către managerul dumneavoastră?

a) Da

b) Nu

15. Care din metodele de comunicare de mai jos vi se pare cea mai eficientă?

a) Interacțiunile față în față

b) E-mail, chat, messenger, whats app

c) Apelurile telefonice

d) Ședințe

16. Ce direcție predominantă are comunicarea pe verticală din instituția unde dumneavoastră vă desfășurați activitatea atunci când se iau anumite hotărâri?

a) Doar de la manager la subalter

b) De la subaltern la manager

c) În ambele direcții

17. Considerați că participarea la întâlnirile/ședințele de grup din cadrul instituției din care faceți parte sunt productive pentru dumneavoastră, aflați informații utile?

a) Total dezacord

b) Dezacord

c) Neutru, nu sunt nici pro și nici contra

d) De acord

e) Total de acord

18. În timpul discuțiilor aveți tendința de a vă întrerupe colegii și a completa informațiile transmise?

a) Da, mi se întamplă frecvent

b) Da, dacă mi se pare necesar

c) Nu-i întrerup niciodată pe colegii mei

19. În timpul discuției cu o colegă vi se întâmplă să mai rezolvați și alte probleme (telefonul, semnături, documente)?

a) Da

b)Da, dar nu ca regulă

c) Nu, niciodată

d) Da, dar nu în mod intenționat și numai dacă nu se poate altfel

20. Precizați trei calități pe care considerați că ar trebuie să le aibă un manager educațional de succes?

……
…….

NOI PLECĂM LA ȘCOALĂ -cântec

Julea Claudia

1. Suntem grupa mare,

Şi plecăm la şcoală

Avem şi ghiozda ne,

Toc şi căli mară.

Refren: Noi plecăm, noi plecăm

Adio ne luăm

De la jucării şi de la copii

2. La şcoală vom învăţa,

Vom scrie şi vom studia,

Pe părinţi să-i bucurăm Pe bunici să-i încântăm

Refren: Noi plecăm, noi plecăm

Adio ne luăm

De la jucării şi de la copii

.

O ZI LA GRADI…PRIN OCHI DE PRIKINDEL

MITROI MIHAELA

Pe mine mă cheamă Bogdan și sunt un prikindel. Zi de zi, mama mă trezește dimineața. Câteodată mi-e așa greu să mă trazesc! Mama mă păcălește cu îmbrățișări și cu promisiuni și mie îmi place. Mă îmbrac și pornim spre grădiniță.

Gradinita mea, care se numește PRIKINDEL, este ca un mușuroi de furnici în care trăiesc oameni mari si mici, unde fiecare are ceva de facut. Când intru în hol văd craft-urile noastre, pe care Miss-ele le expun cu mândrie. Unele sunt ca niște…capodopere.

Mă întâmpină și Miss. Ea zâmbește mereu. Nu știu de ce…Eu mă desprind cu greu de mâna mamei. Poți fi trist și fericit în acelaș timp! Eu sunt trist că mama pleacă și sunt fericit că îmi revăd colegii. Dacă vreți să știți ce facem noi in fiecare zi la grădi, o să vă spun imediat!

După ce servim micul-dejun pregătit de bucătăresele „mușuroiului", ne îndreptăm spre camera noastră, unde sunt jocurile și jucăriile. Acolo, prima dată facem prezența, adică vedem dacă suntem toți. Apoi vorbim despre vremea de afară, despre anotimpul in care suntem, despre momentele zilei si chiar despre zilele săptămânii. (La zilele săptămânii mă mai încurc, mai ales când vorbim în engleză). Și..la toate aceste discuții le spunem întalnirea de dimineață sau daily-report. Miss-ele le mai spun și Morning Gathering, că se întâlnesc și ele dimineața, ca să discute despre ce au de făcut.

După aceea, mergem mai departe cu treaba, adică pictăm, lipim, numărăm, socotim, observam sau cercetăm in planșe, jetoane sau alte cărti. Treaba este serioasă! Chiar și când cântăm și dansăm. Și chiar punem in scenă adevarate piese de teatru!

Când ne mai odihnim un pic, bucătarul ne servește cu o gustare de fructe, cu multe vitamine ca să prindem din nou putere. Miss zice că urmează opționalele, adică ne întâlnim și cu alți profesori. Ei sunt profesori de dans, balet, muzică, aikido, șah, teatru, lego. Mie-mi plac aproape toate.

Cand burtica ne anunță ora de prânz, trebuie, obligatoriu să ne spălam pe mâini. Obligatoriu cu săpun! Și toți plecăm la sala de mese, fiecare grupă cu Miss a ei. Mâncarea de la grădi este gustoasă. Bucătăresele noastre zic că ele știu niște rețete secrete, de crescut mare. Anul trecut le credeam. Anul ăsta, cred că ele ne mai păcălesc, ca mama mea, ca să mâncăm tot… După masă ne spălăm pe dinți și repejor in paturi. Moș Ene ne anunță ca a venit ora de culcare. Unii copii, mai mici, cască la masă. Adică la ei vine Moș Ene mai devreme, că sunt mai mici. Miss zice că dacă dormim creștem mari și sănătoși. Nu cred că ne păcălește.

Când ne trezim, mâncăm altă gustărică si fuga la alte treburi. Noi le spunem activități. Acolo învățăm despre istorie, despre Lumea Povestilor, cum să ne purtam unii cu alții…Mai pictăm, desenăm, lipim, deci invățăm să facem obiecte numite decorative. Nici nu știu când se face ora la care mama vine să mă ia de la grădi! Dar mă bucur, pentru că mi-e dor de ea.

Așa v-am prezentat eu, Bogdan, o zi din viața mea la grădi!

Scrierea imaginativă. Compunerile școlare

Simona Mariana- Jaleriu

Compunerile reprezintă finalitatea unei activități de tip intelectual, complex, care implică în primul rând utilizarea unei sinteze a cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor pe care elevii le-au acumulat în cadrul orelor de limbă și literature română. Creativitatea și imaginația sunt doi factori care au rolul principal în această activitate. Valoarea compunerilor sau a scrierilor imaginative constă în crearea, oferirea condițiilor optime pentru punerea școlarilor în situația de a exersa actul exprimării. Sub raportul corectitudinii exprimării, compunerile sintetizează informațiile pe care elevii și le-au însușit pe parcursul orelor de limba română.

Compunerile se bazează pe interferența a mai multe componente, și anume:

- informația
- imaginația și creativitatea
- logica și corectitudinea exprimării
- expresivitatea și originalitatea exprimării
- modele de creație

Fiecare compunere are un algoritm de alcătuire, fiecărui tip îi este atribuit un instrument de munca intelectuală care orânduiește ideile și etapizează activitatea de scriere. Astfel, fiecare compunere va fi structurată cu o introducere, cuprins și încheiere. Nu doar compunerea trebuie să aibă o structură, ci și cadrul didactic- altfel spus, acesta trebuie să aibă în vedere câteva aspecte atunci când dorește să dezvolte potențialul creator al copiilor.

Unul dintre aspecte este alegerea temei și stabilirea conținutului compunerii în funcție de particularitățile de vârstă ale copilului. Efortul elevului trebuie să fie depus în mod gradual, adică activitatea de scriere imaginative trebuie să înceapă de la simplu, apoi să treacă la complex. Un alt aspect important este felul în care se va elabora compunerea; elevul se va orienta în a aduna materialul necesar pentru crearea compunerii și distribuirea lui în cele trei părți componente ale acesteia. Este important ca elevul să înțeleagă titlul compunerii, care trebuie să fie unul adecvat, în așa fel încât redactarea compunerii să fie accesibilă. Adunarea materialului informațional pentru elaborarea compunerii poate fi dificil uneori pentru elevi, deoarece scopul acestei acțiuni este de a stabili ceea ce va cuprinde corpul compunerii. Se bazează așadar, pe o organizare riguroasă. La final, redactarea propriu-zisă a compunerii are în concentrul său cuvântul ca mijloc de exprimare a ideii.

Compunerile școlare oferă oportunitatea de a valorifica experiența acumulată în timpul vieții, astfel copiii pot să-și manifeste liber imaginația creatoare. Redactarea compunerii reprezintă actul cel mai creativ act.

Taxonomia compunerilor

În opinia Elenei Botezatu, în învățământul primar, compunerile pot fi clasificate astfel:

1.compuneri cu temă liberă

- compuneri narative
- compuneri descriptive
- compuneri- raționament
- compuneri științifico- publicistice

2.compuneri cu temă literară

- compuneri de analiză a tematicii
- compuneri de caracterizare a personajului

După părerea lui S. Nuța, clasificarea tipurilor de compuneri se realizează în funcție de:

- modul de participare al elevilor
- materialul pe baza căruia se redactează compunerea
- modalitatea de percepție a realității
- stilurile funcționale

Ca urmare a variilor opinii referitoare la tipurile de compuneri, se distinge următoarea clasificare:

1.după modul de realizare, compunerile pot fi orale, scrise, individuale și colective;

2.după tipul textului, compunerile sunt narative (cu început/ sfârșit dat) sau compuneri- descrieri (a unui obiect, animal, interior, portret, persoană, etc.);

Compunerile narative sunt, de regulă, specifice claselor primare. Sunt des aplicate, deoarece reprezintă o metodă accesibilă copiilor de a povesti întâmplări din viața lor. Începând de la repovestiri, mici narațiuni orale, elevii își pot extinde activitatea creatoare până la a povesti pe baza unor tablouri sau cazuri concrete din viață. Compunerile narative se bazează pe narațiune, având un mod artistic de expunere a acesteia, relatând evenimentele într-o ordine succesivă.

Compunerile descriptive au ca fundament folosirea unui limbaj figurat, observații sau trăiri avute în urma contactului cu un peisaj, fenomen sau obiect. Există în acest tip de compuneri o amprentă afectivă a elevului, iar accentul este pus pe plasticitatea limbajului.

3.după materialul de bază folosit și în funcție de obiectivele stabilite, compunerile pot fi pe teme libere, pe baza ilustrațiilor (a lucrărilor de artă plastică), cu destinație specială (bilețelul, scrisoarea, telegrama, carte poștală ilustrată, avizul) și pe baza textului artistic;

Relațiile de comunicare sunt principala sursă de idei în redactarea acestor tipuri de compunere. Telegrama, cartea poștală sunt două mijloace prin care se pot trasnmite informații. Chiar dacă acestea au dimensiuni reduse, calitatea textului și libertatea actului creator nu trebuie să fie afectate.

Metodologia elaborării unei compuneri este constituită astfel:

1.citirea atentă a titlului temei sau a cerinței;

2.identificarea cunoștințelor și a informțiilor ce pot fi folosite în acest context, preluate din experiența personală, lecture, studiu individual);

3.selectarea celor mai potrivite, interesante și relevante informații;

4.ordonarea cunoștințelor sub forma unui plan de idei;

5.scrierea planului compunerii și distribuirea ideilor în introducere, cuprins și încheiere. Introducerea vizează locul, timpul narațiunii sau a descrierii. Cuprinsul reprezintă partea cea mai vastă a compunerii și prezintă ordinea în care s-au întâmplat evenimentele (narațiunea) sau elementele unui peisaj (descrierea). Încheierea este, de regulă, una scurtă și prezintă finalul acțiunii sau sentimentele trăite.

6.realizarea propriu- zisă a compunerii prin dezvoltarea planului de idei, păstrând linia armonioasă dintre titlu și conținut;

7.recitirea și corectarea eventualelor greșeli;

8.citirea compunerii cu voce tare, clar, cursiv și cu tonul vocii adaptat în funcție de tematica acesteia.

Evaluarea compunerilor se realizează de către cadrul didactic, iar în corectarea lor se au în vedere cerințele generale vis- à- vis de acesta. De asemeni, autoevaluarea de către elevi sau dialogul cu elevii sunt alte două modalități de corectare a compunerilor. Criteriile pe baza

cărora se evaluează compunerile sunt: respectarea structurii, stilul, respectarea normelor gramaticale, ortografice și de punctuație, așeazarea textului în pagină și aspectele caligrafice.

În mod cert, activitățile care presupun crearea de scrieri imaginative oferă copiilor șansa de a se exprima creativ, de a-și exersa abilitățile intelectuale. Compunerile contribuie în mod deplin la formarea capacității de vorbire fluentă, coerentă, atât în scris, cât și oral.

Bibliografie

1. E. Botezatu, Teoria și metodica compunerii, Chișinău

2. G. Dumitru, Aproape totul despre compunerile școlare, Editura Didactica Nova, Craiova, 2005

3. S. Nuța, Metodica predării limbii și literaturii române în clasele primare, Editura Aramis, București, 2000

IMPORTANTA JOCULUI IN COPILARIE

PETRUS PAULA IOANA

În viaţa copilului jocul este o activitate deosebit de atrăgătoare care evoluează între ficţiunea pură şi realitatea muncii (M. Debesse, 1967) şi ne ajută să cunoaştem mai bine înclinaţiile copilului, fiind cel mai bun turn de observaţie de unde putem avea o vedere de ansamblu asupra dezvoltării copilului. Jocul ne permite să urmărim copilul sub toate aspectele dezvoltării sale, în întreaga sa complexitate: cognitiv, motor, afectiv, social, moral.

Pentru copil "jocul este munca, este binele, este datoria, este idealul vieţii. Jocul este sintagma, atmosfera în care fiinţa sa psihologică poate să respire şi, în consecinţă, poate să acţioneze" (Ed. Claparede,1936).

Nu ne putem imagina copilăria fără râsetele şi jocurile sale. Un copil care nu ştie să se joace, "un mic bătrân", este un adult care nu va şti să gândească.

„Copilăria este ucenicia necesară vârstei mature, iar prin joc copilul îşi modelează propria sa statuie" (J. Chateau, 1967) Prin joc el pune în acţiune posibilităţile care decurg din structura sa particulară; traduce în fapte potenţele virtuale care apar succesiv la suprafaţa fiinţei sale, le asimilează şi le dezvoltă, le îmbină şi le complică, îşi coordonează fiinţa şi îi dă vigoare.

Ce este jocul? - o experienţă naturală, universală; - o formă de activitate individuală sau de grup; - un mod de explorare a mediului înconjurător; o modalitate de dezvoltare a competenţelor sociale, a inteligenţei, a limbajului, a creativităţii; - o cale de transmitere şi păstrare a culturii autentice, de cunoaştere şi intercunoaştere; - jocul oferă oportunităţi pentru copiii cu nevoi speciale, favorizează incluziunea socială. Jocul este considerat o strategie optimă pentru promovarea îngrijirii timpurii şi a dezvoltării. Jocul, în contextul ataşamentului securizant oferit de adulţi, oferă copiilor bogăţia, stimularea şi activitatea fizică de care au nevoie pentru dezvoltarea creierului pentru învăţarea viitoare.

Prin joc, copiii:

- învaţă elemente de vocabular nou numind obiectele în timpul jocului; caracteristicile

acestora, relaţiile dintre ele, utilizând structuri gramaticale, dezvoltându-şi abilitatea de a susţine o conversaţie; Exprimă dorinţe, negociază, împărtăşesc idei, experienţe, imită aspecte din viaţa cotidiană.

- învaţă muzica prin intermediul jocurilor cu text şi cânt, jocurilor cu acompaniament instrumental;

îşi formează deprinderi matematice, construiesc, numără cuburi, obiecte, le compară, le sortează, le aşează în spaţiu.

- îşi dezvoltă abilităţi spaţiale prin arte (desen, pictură, modelaj), prin jocurile de corespondenţă vizuală şi pe baza realizării de semne vizuale;

aleargă, se caţără, aruncă şi prind mingea sau alte obiecte, sar coarda dezvoltându-şi abilităţile de tip corporal-kinestezic;

conştientizează propriile sentimente, gânduri;

- rezolvă situaţii problematice, găseşte soluţii pentru probleme reale;

- dobândeşte abilităţi sociale îndeplinind diferite roluri sociale, învaţă să vadă lumea din perspectiva altor persoane, folosesc limbajul adecvat negocierii şi rezolvării de probleme, colaborează şi acceptă propuneri, idei etc.

Relaţia joc – învăţare la vârstele timpurii

Toader Elena

La vârsta preşcolară jocul nu este unica formă de activitate în procesul căreia se realizează dezvoltarea psihică a copilului. Activitatea care întregeşte şi desăvârşeşte funcţia educativă a jocului este capacitatea de învăţare de tip preşcolară. În funcţie de nivelul de dezvoltare psihică a preşcolarilor, procesul de învăţare prezintă anumite particularităţi. Aceste particularităţi sunt de fapt rezultatul legăturilor funcţionale ce se elaborează în această perioadă între joc şi învăţare. Relaţia amintită între cele două forme de activitate nu este constantă. Ca regulă generală, pe măsură ce se face trecerea ascendentă de la o grupă la alta, activităţile obligatorii câştigă teren din ce în ce mai mult. La această vârstă, copiii manifestă un viu interes pentru o formă mai organizată de asimilare, pentru învăţătură.

Învăţarea ca atare nu apare, însă aproape de loc în preocupările copiilor. Uneori învăţarea este obositoare atât intelectual, dar şi fizic. De aceea introducând cu pricepere activităţile de joc, creăm o legătură, o continuitate cu perioada anterioară, îi dăm copilului satisfacţie, şi îi captăm atenţia, îl înviorăm.

În jocurile preşcolarilor mai mari, intră și activitatea propriu-zisă de învăţare. Acţiunile de joc constau în a „scrie”, „a citi”, într-un cuvânt, în a face tot ceea ce preocupă un copil care învaţă. Spre 6 ani în jocul copiilor, învăţarea ocupă un loc important. Îmbinarea elementelor de joc cu cele de învăţare constituie un mijloc important de pregătire psihologică pentru şcoală.

Jocul şi învăţarea sunt formele de activitate sub influenţa cărora copilul preşcolar se formează şi se dezvoltă. La diferite etape ale vârstei preşcolare, corelaţia dintre joc şi învăţare se realizează în forma specifice. La vârsta preşcolară mică, asimilarea cunoştinţelor şi formarea deprinderilor în cadrul activităţilor obligatorii sunt indisolubil legate de joc. Copilul manifestă tendinţa de a transforma în joc activităţile programate de educatoare, astfel copilul mânuieşte cu multă plăcere creionul pe hârtie, dar şi fără intenţia de „a desena” ceva, în pofida indicaţiilor educatoarei. Pe el îl captivează actul de mânuire al creionului, faptul că trasând cu el pe hârtie apar linii întortocheate. Cu toate acestea, prin îmbinarea elementelor de învăţare cu cele de joc, şi invers, copilul îşi însuşeşte unele cunoştinţe şi face primii paşi în direcţia formării deprinderilor efortului intelectual. Această particularitate psihologică a învăţării la această perioadă, face necesară includerea a procedeelor de joc, în desfăşurarea activităţilor instructiv – educative. Elementele de învăţare, îmbinate în mod raţional cu jocul, devin un important instrument de însuşire a cunoştinţelor şi formare de deprinderi elementare. La grupa mică, jocul ocupă în preocupările copilului un loc central. Chiar şi învăţarea implică elemente de joc. Totuşi în forma mai simple, motivaţia învăţării începe să se contureze şi la preşcolarii mici.

La vârsta preşcolară mijlocie, dar şi la cea mare, procesul de însuşire a cunoştinţelor şi de formare a deprinderilor începe să se elibereze de acţiunile cu caracter de joc. În jurul vârstei de 5 ani, se intensifică funcţia reglatoare a sistemului verbal şi se dezvoltă interesul pentru cunoştinţele comunicate, pentru observarea ilustraţiilor, pentru desen modelaj, socotit, muzică etc.

Preşcolarul mai mare, înţelege că mai întâi trebuie să fie atent la explicaţiile educatoarei, deoarece aşa va ştii ce are de făcut. Încep să pună întrebări, cere precizări, informaţii etc. copilul învaţă să observe greşelile pe care le omite şi se străduieşte să le îndrepte. Între dezvoltarea comportamentului psihic şi învăţare, la vârsta preşcolară se stabilesc raporturi de interdependenţă şi condiţionare, iar forma specifică de realizare a învăţării este jocul. Prin el copilul învaţă şi prin intensificarea învăţării se ating nivelurile de dezvoltare psihică şi respectiv forme, tipuri şi progresiv superioare de joc. În concluzie se poate spune că jocul şi învăţarea sunt forme de activitate sub influenţa cărora copilul preşcolar se formează şi se dezvoltă.

Între aceste forme există o strânsă legătură. La diferite etape ale vârstei preşcolare, relaţiile reciproce dintre joc şi învăţare îmbracă forme caracteristic

Cele două forme – jocul şi învăţarea – exercită o influenţă pozitivă asupra dezvoltării psihice generale ale copiilor. La rândul lor, ele suferă influenţă pozitivă din partea dezvoltării. Învăţarea şi jocul sunt în acelaşi timp factori importanţi în dezvoltarea psihică.

Consecinţele pedagogice ce se deprind din cele mai sus ar putea fi contractate în jurul a două idei principale: crearea condiţiilor pentru trecerea treptată de la activitatea de joc la cea de învăţare şi îmbinarea lor potrivit principiului copilului să se joace, învăţând şi să înveţe jucându-se.

Sintetizând cele relatate mai sus, relaţia învăţare – joc în perioada preşcolarităţii, putem nota următoarele coordonate:

- la vârsta preşcolară activitatea de învăţare dirijată nu se poate realiza direct decât cu sprijinul jocului, ea conţinând elemente ludice pentru a se înscrie printre activităţile şi ocupaţiile preferate ale copiilor;

- învăţarea dirijată nu se poate realiza în mod strict, ci independent numai sub prezenţa şi îndrumarea educatoarei, pas cu pas;

- învăţarea sub aspectul conţinutului, nu se poate ridica decât la nivelul real de a gândi şi acţiona al copilului.

În concluzie, trebuie să fie asigurată o justă proporţionare a jocului cu învăţarea, a elementului distractiv cu efortul fizic şi intelectual. Deşi jocul este activitatea care domină la vârstele timpurii, totuşi ea se îmbină cu anumite forme de muncă intelectuală specifică acestei vârste.

COPILUL, FAMILIA SI GRADINITA -PARTENERIATUL CU FAMILIA-

SZABO CODRUTA

“Educatia este cea mai puternica arma pe care voi o puteti folosi pentru a schimba lumea.”

(Nelson Mandela)

Părinţii, familia sunt primii oameni chemaţi să pună bazele educaţiei unui copil, deoarece pregătirea pentru viaţă a omului de mâine începe din primele luni de existenţă . Primele valori sociale sunt transmise copilului de către familie înainte ca acesta să beneficieze de educația instituționalizată.

Copilul este un dar prețios al lui Dumnezeu și fiecare părinte se simte responsabil de marea comoară ce i-a fost încredințată.

În primele etape ale vieţii, responsabilitatea educării copilului revine familiei, asa ca, mediul familial, sub aspect afectiv, este o şcoală a sentimentelor deoarece copilul trăieşte în familia sa o gamă variată de relaţii interindividuale, copiindu-le prin joc în propria conduită.

Familia contribuie în mare măsură la definirea personalităţii şi conturarea individualităţii fiecăruicopil.

Apoi copiii cresc si sunt inscrisi la gradinita, unde, grădiniţa este prima unitate de învăţământ cu care copilul dar şi familia intră în contact. Ea poate oferi părinţilor o imagine obiectivă a copilului, poate sprijini şi orienta familia în educarea copiilor. Educatoarele trebuie să lucreze cu familiile în scopul organizării activităţilor zilnice, asigurării educaţiei şi întâmpinării nevoilor sale. În acelaşi timp, educatoarea nu trebuie să uite că familiile învaţă împreună cu copiii.Pentru a cunoaste cat mai bine copiii, educatoarele trebuie mai intai sa cunoasca familiile acestora si sa afle cat mai multe informatii despre acestia.

Sunt o multitudine de cai de implicare a parintilor in programul de educatie al copiilor:

- Intalniri individuale;
- Sedinte cu parintii;
- Serbari unde sunt parinti prezenti;
- Activitati extracurriculare si multe altele.

Cel mai important lucru este acela ca parintii sa-si doreasca sa fie implicati, sa participe la toate activitatile propuse de educatoare si sa formeze cu acestea o echipa/familie.

Parteneriatul grădiniţă-familie se referă la construirea unor relaţii pozitive între familie şi grădiniţa, la o unificare a sistemului de valori care va avea un efect benefic asupra copiilor.

În concluzie, putem spune că reuşita privind devenirea umană a copilului depinde de o colaborare prodigioasă dintre acești doi factori educaţionali de bază: grădiniţa şi familia. De aceea, în cadrul acestui parteneriat dorim să descoperim cheia unităţii de acţiune ce deschide porţile succesului educaţional.

SURSĂ:

- Din actele Simpozionului Internațioal, Formarea Inimii, Iași, 2009
- Ecaterina Adina Vrăşmaş, Consilierea şi educaţia părinţilor, Bucureşti, Editura „Aramis”,2002;
- Dumitrana, Magdalena, 2000 „Copilul, familia şi grădiniţă", Editura Compania, Bucureşti

Implicații asupra învățării la copiii cu dizabilități

GROSU LUCICA LILIANA

Termenii de „dificultate” si cel de „dizabilitate” sunt folositi ca sinonimi, deși ei desemnează realități diferite.

Dizabilitatea, deși este mai evidenta, emergenta este polifactoriala si prin aceasta mai greu de studiat, de evaluat, dificultatea poate fi uneori, reproșabilă și subiectului (copil, elev), mai ales când este vorba de activitați de învațare, în timp ce dizabilitațile nu-l pot incrimina pe cel „condamnat” sa le poarte

Perspectiva curriculară, pune accentul pe individ, pe unicitatea fiecăruia, pe experiența de viață și sprijinul în invățare prin metode adecvate și inter-relații stimulative. Invățarea eficientă constituie scopul oricărei activități școlare, metodele acceptate sunt interactive, iar deficiențele sau incapacitățile copilului sunt înțelese ca dizabilități, moduri diferite de abordare a experientei de invățare. În această perspectivă apare important atât procesul, cât și conținutul învățării.

Excluziunea copiilor şi tinerilor din sistemul de educaţie, din viaţa socială şi economică reprezintă un subiect de preocupare, o problemă destul de importantă pentru factorii de decizie în încercarea de a combate discriminarea asociată deficienţei/afectării şi dizabilităţii.

Pornim de la faptul că aceşti copii au acelaşi drept la educaţie şi la activităţi recreative, la pregătire profesională, autonomie şi fericire în viaţă ca toţi ceilalţi copii. Există astăzi în lumea civilizată un consens că şi aceşti copii trebuie să se bucure de facilităţile educa¬ţionale destinate majorităţii, adică de condiţii normale. Există şi con¬sensul pedagogic că educaţia lor trebuie axată nu atât pe deficienţă cât pe posibilităţile de care ei dispun, în ciuda deficienţei.

Printre dizabilități se numără și deficiențele de vedere.

Elevii nevăzători şi slab-văzători trebuie să se bucure de aceleaşi drepturi, de şanse egale de dezvoltare cu ale tuturor celorlalţi copii.

Un copil cu deficienţe de vedere este mai întâi unul dintre elevii clasei, având fiecare dintre ei particularităţi şi nevoi.

Cadrele didactice trebuie să utilizeze fără reţinere verbe ca 'a privi' sau 'a vedea', care fac parte şi din vocabularul acestor copii.

Deoarece un zâmbet sau un alt comportament nonverbal de aprobare nu este întotdeauna vizibil, se recomandă ca modalităţi de apreciere, aprobarea verbală sau o atingere tactilă (ca de pildă o bătaie uşoară pe umăr).

Copilul cu deficienţe de vedere trebuie încurajat să se mişte prin clasă, pentru a intra in posesia unor materiale sau informaţii.

Trebuie luate toate masurile ca elevul să cunoască bine şcoala şi clasa. Profesorii sau elevii care văd trebuie să-l conducă atunci când se deplasează, mai ales la început, stând în spate şi usor în lateral, ţinându-l uşor de cot. Copilul va fi avertizat asupra obstacolelor sau treptelor ori intrărilor / ieşirilor mai înguste. Obstacolele nu trebuie întotdeauna înlăturate, deoarece copilul trebuie să înveţe să le ocolească singur. Este posibil ca la început copilul să se izbească de obstacole sau să cadă; nu trebuie niciodată ca ceilalţi să râdă de acel copil.

Dacă există profesor de sprijin, acesta va cunoaste ariile specifice la care trebuie să se acorde totuşi atenţie deosebită: scările, terenul de joacă exterior etc, cu deosebire în cazul elevilor complet nevăzători sau cu dificultăţi foarte severe de vedere.

Un copil nevăzător va avea uneori nevoie, sau poate hotărî să utilizeze un ghid văzător. În aceste situaţii, există recomandări specifice cu privire la pozitţia, mişcarea şi conduita ghidului.

Copiii care nu văd deloc trebuie încurajaţi să se deplaseze singuri prin şcoală folosind un baston.

Notiţele de la tablă se pot lua mai uşor dacă elevul cu vedere slabă este aşezat cât mai aproape, de preferinţă, în prima bancă a rândului din mijloc. Alţi elevi pot avea nevoie de locuri mai aproape de fereastră, pentru a beneficia de cât mai bună lumină naturală.

Pentru eficientizarea activităţii dicactice se recomandă :

- scrierea notiţelor cu carbon de către un coleg ;
- pe tablă se va scrie mai mare sau se vor utiliza alte mijloace vizuale ;
- se recomandă folosirea cretei colorate;
- împrumutarea notiţelor de la profesor;
- încurajarea copilului să se apropie cât mai mult de tablă ;
- lectura cu voce tare a textului, pe măsură ce acesta va scrie la tablă ;
- elaborarea şi utilizarea de materiale didactice care pot fi citite cu uşurinţă, cu texte tipărite cu litere de dimensiuni mari;
- punerea la dispoziţie de caiete sau foi cu liniatură mai pronunţată;
- descrierile şi instrucţiunile verbale să fie cât mai clare şi mai usor de auzit.

Un program de instrucţie, cu grijă structurat, bazat pe observaţii atente asupra calităţii şi cantităţii interacţiunilor sociale ale unui copil, îl pot ajuta pe acesta să îşi dezvolte abilităţile sociale. Se recomandă folosirea de activităţi de integrare socială şi de joc de grup în care sunt angrenaţi copiii co-vârstnici ca să medieze antrenarea abilităţilor sociale la copiii cu deficienţe senzoriale multiple, să medieze negocierea şi să le antreneze abilităţile fizice (limbajul trupului) şi capacitatea de asertivitate.

Rolul matematicii în dezvoltarea creativităţii elevilor

Lubinschy Ramona

Matematica este considerată de multe ori de către elevi o disciplină dificilă, rigidă, neplăcută. Acest lucru se datorează în mare măsură strategiilor tradiţionale. De aceea, rolul nostru,al dascălilor, este de a face din matematică un obiect plăcut, interesant şi atractiv.

Matematica dezvoltă gândirea combinatorie, gândirea analogică, dezvoltă capacitatea de a descoperi o structură comună în fenomene aparent diferite. În clasele primare se însuşesc noţiunile de bază, "instrumentele" cu care elevul va "opera" pe tot parcursul vieţii şi pe care se clădeşte întregul sistem al învăţământului matematic. Odată cu însuşirea noţiunilor matematice prin efort intelectual elevul învaţă şi anumite tehnici de investigare şi rezolvare cu caracter tot mai general.

Matematica este o disciplină creativă şi pasionantă. Ea poate produce momente de plăcere şi încântare când elevul rezolvă o problemă pentru prima dată, descoperă o rezolvare mai elegantă a problemei sau vede pe neaşteptate conexiuni ascunse.

Ca proces, creativitatea este legată de rezolvarea de probleme, însă persoana creatoare este cea care descoperă noi probleme, pentru care nu există o strategie rezolutivă anterioară, căci problema nu poate fi încadrată într-o clasă cunoscută de probleme.

Dezvoltarea gândirii critice şi creatoare a elevilor constituie o necesitate stringentă pentru înfăptuirea reformei şcolare şi racordarea învăţământului românesc la cel european.

Copilul de azi trebuie modelat pentru a deveni omul creator de mâine, pentru a participa creativ la modelarea acestui „tot dinamic" care este viaţa.Totodată, creativitatea îl ajută să se dezvolte, să se realizeze şi să transforme activ mediul înconjurător, determinând astfel schimbările viitoare.

Încercând să stimulez elevilor mei o gândire independentă şi creatoare, am identificat şi aplicat în cadrul orelor de matematică o serie de activităţi intelectuale care au susţinut demersul meu.

Creativitatea se realizează prin educarea gândirii. Cea mai simplă formă a muncii creatoare este calculul mintal, care reprezintă o adevărată gimnastică a minţii, a gândirii elevilor. Calculul mintal constituie un element de bază pentru formarea deprinderii de a rezolva probleme.

Valoarea creativă a rezolvărilor de probleme sporeşte pentru că participarea şi mobilizarea intelectuală a elevilor la o astfel de activitate este superioară altor demersuri matematice, elevii fiind puşi în situaţia de a găsi ei înşişi modalităţile de rezolvare şi soluţia, să formuleze ipoteze şi apoi să le verifice, să facă asociaţii de idei şi corelaţii inedite.

Rolul şi importanţa jocului matematic constă în faptul că el facilitează procesul de asimilare, fixare şi consolidare a cunoştinţelor, iar datorită caracterului său formativ influenţează dezvoltarea personalităţii elevului. Jocul logico-matematic este un important mijloc de educaţie intelectuală,care pune în valoare şi antrenează capacităţile creatoare ale elevilor.

Jocurile logico-matematice au scopul de a pune la dispoziţia copiilor mijloace agreabile care să le stimuleze gândirea, perspicacitatea şi să le dezvolte atenţia şi creativitatea.

Pentru a mări eficienţa formativă a învatamântului în clasele primare, se cere asigurarea în primul rând a calităţii cunoştinţelor pe care şi le însuşesc copiii. Metodele şi mijloacele de învăţare trebuie să pună accentul pe copil. Ele trebuie sa insiste pe motivaţie şi de aceea se axează pe activităţile ludice şi pe acelea care corespund intereselor elevilor. În scopul realizării acestui deziderat, trebuie găsite procedee care să solicite activitatea elevilor. Prin modelare, joc didactic , problematizare, învăţarea prin descoperire elevul este pus în situaţia de a căuta, a descoperi, de a rezolva situaţii noi, neînvăţate anterior. Acestea privesc atât activitatea elevului cât şi pe cea a învăţătorului .

Transdisciplinaritatea și impactul tehnologiei în educație

Muntean Livia

Dinamica socială a secolului XXI, modul accelerat în care informațiile se perimează, pun în fața educației noi cerințe, noi abordări care să pregătească copilul de astăzi pentru integrarea cu succes în viața socială.Competențele, cunoștințele necesare elevilor pentru a reuși în viață nu pot fi transmise în întregime prin intermediul disciplinelor școlare clasice. Noua educație trebuie să apropie elevul de nevoile comunității în care trăiește, să-l formeze pentru rolul de actor pe scena vieții sociale de mâine. Prin toate programele școlare ar trebui să se urmărească dezvoltarea gândirii critice a elevului, creativitatea, adaptabilitatea la lumea în care trăim și care este în continuă schimbare.

Toate noile programe elaborate, noul curriculum îl poziționează pe elev în centrul exploziei tehnologice. De aceea rolul școlii este primordial în ceea ce privește pregătirea elevilor astfel încât ei să facă față dinamismului accelerat al societății contemporane, să le dezvolte elevilor competențele, valorile, aptitudinile și cunoștințele necesare integrării pe piața muncii.

Această educație răspunde cerințelor proiectării curriculare, în ceea ce privește finalitățile educației, conținuturile de bază, metodologia de transmitere, realizare a mesajului pedagogic, de predare – învățare - evaluare. Este centrată pe transmiterea de competențe generale, atitudini valorice (față de cunoștințele, priceperile și deprinderile dobândite).

Viziunea transdisciplinară vizează integrarea curriculară, care definește acțiunea de asamblare a conținuturilor educației și ale instruirii (cunoștințe) într-un tot armonios, superior prin care elevul să acumuleze cunoștințe prin intermediul mai multor discipline deodată. S-a înțeles că această abordare integrată a curriculum-ului ajută elevii, vine în întâmpinarea nevoilor lor de dezvoltare, ajută la crearea de legături între ceea ce învață elevi și experiențele lor prezente și trecute. Acest lucru poate fi realizat prin integrarea: intradisciplinară, multidisciplinară, interdisciplinară și transdisciplinară cu ajutorul tehnologiei.

Putem afirma că secolul XXI a fost invadat de o avansare tehnologică fără precedent. De la o zi la alta apar noi tehnologii cât mai avansate care își ocupă treptat locul în toate domeniile vieți sociale.

Având în vedere că tehnologia este vitală pentru toate aspectele vieții, este clar că nici educația ca domeniu strategic pentru dezvoltarea unei națiuni, nu poate face excepție. Am observat în ultimul deceniu că noile tehnologii și-au pus puternic amprenta asupra procesului instructiv -educativ.

Astfel printre avantajele pe care le-a adus această tehnologie avansată sferei educaționale pot aminti: accesul facil al elevului și al profesorului la noile informații; interes deosebit pentru învățare; însușirea cât mai rapidă a informațiilor și cunoștințelor din toate domeniile; actul educativ a devenit mai atractiv, copiii fiind absorbiți total de noile modalități de transmitere a informațiilor; informațiile sunt actualizate mult mai repede și ajung cu ușurință la cei interesați.

În concluzie, pot susține că apariția noilor tehnologi și folosirea lor în activitățile transdisciplinare a revoluționat actul educativ. Nu putem ignora rolul tehnologiilor în viața elevilor, studenților și chiar a profesorilor.

Desfășurarea procesului instructiv-educativ, cu ajutorul prezentărilor PowerPoint și software-urile animate, au făcut posibilă prezentarea informațiilor într-o manieră atractivă, net superioară prezentării tradiționale a informației care făcea trimitere la manual.

Am apreciat interesul miniștrilor care s-au perindat pe la Ministerul Educației, în ceea ce privește dotarea școlilor din țară cu tablete, dar și accesul elevilor la internet. Doar așa pot elevii și profesorii să acceseze aceași sursă de documentare în același timp.

Să ne imaginăm ce s-ar fi întâmplat cu educația, cu întreg procesul instructiv - educativ în perioada pandemiei, dacă nu ar fi existat învățământul online. Interacționând cu profesorii, elevii au avut acces la informați și astfel actul educativ nu a avut foarte mult de suferit. Problemele au apărut în localități izolate care nu au avut acces la internet. De aceea consider prioritară racordarea tuturor școlilor la internet, asigurându-le copiilor șanse egale la educație.

ÎNVĂȚAREA ONLINE

Țoncu Maricela- Cerasela

Învățarea online poate fi definită ca o formă alternativă de învățământ în cadrul căreia se asigură continuarea procesului educațional în condiții normale sau de autoizolare, de intemperii etc., prin intermediul diverselor instrumente informatice de comunicare la distanță.

Această modalitate alternativă este studiată de zeci de ani deopotrivă de pedagogi, experți în design curricular și experți în noi tehnologii comunicaționale.

Numeroase studii, teorii, modele, standarde și criterii de evaluare se axează pe cel puțin trei zone pedagogice:

- învățarea online de calitate,
- predarea online
- proiectarea instruirii online.

Ceea ce știm din aceste studii este că învățarea online eficientă rezultă dintr-o proiectare și planificare atentă a instruirii.

Atribuții

În primul rând, pentru a fi la fel de eficientă ca instruirea faţă-în-faţă, trebuie să se regăsească sub forma învăţării mixte (blended learning – on line şi faţă-în-faţă). Prezența fiecăruia dintre aceste tipuri de interacțiune, atunci când este integrată în mod semnificativ, crește rezultatele învățării.

În al doilea rând învățarea online de calitate înseamnă

- timp de planificare,
- pregătire și dezvoltare pentru o lecție,
- situația actuală determinându-ne mai degrabă să acționăm cu resurse minime disponibile și într-un timp redus.

Planificarea atentă a învățării online presupune nu doar identificarea conținutului de parcurs, ci și proiectarea atentă a tipurilor de interacţiune, cu scopul de a susţine procesul de învăţare. Apoi, trebuie adaptată particularităților de vârstă și chiar individuale ale elevilor, pretându-se mai bine vârstelor mari, ciclului liceal, studenților și adulților în contexte de formare.

Privind cum învățarea este eficientizată prin folosirea internetului, putem enumera mai multe avantaje, însă putem să vedem și câteva dezavantaje. În cele ce urmează, voi vorbi despre cum văd eu învățarea prin internet.

Elevii sunt nativi digitali. Au crescut cu tehnologia. De fapt, este una dintre abilitățile de bază ale secolului XXI de care vor avea nevoie în școală și la locul de muncă.

A avut loc o trecere, relativ rapidă, de la paginile cărților la paginile web online. De exemplu, volumele de enciclopedii, mult apreciate de generațiile trecute, au devenit acum mai învechite, deoarece aceste cunoștințe sunt ușor accesibile prin internet și CD-ROM-uri. Copiii din învățământul primar învață cum să folosească noile media mai rapid și mai bine decât părinții lor.

Ca profesor pentru învățământul primar, am început să încorporez platformele digitale în demersul didactic și am constatat că folosirea rețelelor de socializare poate să-i implice pe elevi foarte bine în cadrul orei. Astfel pentru a încuraja participarea elevilor la ore, tehnologia poate fi utilizată pentru a completa planurile de lecție cu materiale digitale, videoclipuri, știri, discuții online. Unul dintre principalele avantaje ale accesării paginilor de pe web este că majoritatea au hiperlinkuri ce ne conduc către o altă pagină și ne deschid o cantitate vastă de informații.

BIBLIOGRAFIE: https://er.educause.edu/articles/2020/3/the-difference-between-emergency-remote-teaching-and-online-learning

JOCUL LA VÂRSTA PREȘCOLARĂ

Tofan Cristina Elena

Jocul este activitatea fundamentală a copilului mic, este o exersare a vieții de adult, un stadiu preparator, este baza piramidei în planul cunoașterii, în conturarea viitoarei personalități a copilului și în dezvoltarea sa, în general. Jocul este o activitate specific umană dominantă în copilărie prin care omul își satisface imediat și după posibilități propriile dorințe acționând conștient și liber în lumea imaginară ce și-o creează singur. Jocul, motorul esențial al copilăriei, ne permite să urmărim multilateral copilul, atât afectiv cât și moral. Încercarea copilului de a se afirma se manifestă în jocuri. Termenul românesc de „joc" are corespondent în majoritatea limbilor. Acest corespondent care poartă amprenta psihologiei și istoriei diverselor popoare. Jocul este caracteristica copilului universal.

Dicționarul Explicativ al Limbii Române evidențiază două semnificații fundamentale: activitate, acțiune și caracteristică a unei activități sau a unui comportament. Acestora din urmă li se adaugă și semnificația de modalitate de lucru, metodă de învățare, de terapie etc.

În principal, jocul este o formă de activitate, specific umană, conduita ludică având cauze, caracteristici și funcții diferite. Deși întâlnit pe întreg parcursul vieții, ocupă un loc dominant la vârsta copilăriei, la celelalte vârste apărând doar temporar. Specific vârstei copilăriei, jocul are importanță hotărâtoare pentru dezvoltarea psihică a copilului. Psihologia și pedagogia secolului trecut au recunoscut faptul că jocul nu este doar apanajul vârstelor mici, ci și modul prin care adulții își manifestă liber „copilul din ei".

Jocul a fost asociat cu copilăria deoarece oferă posibilitatea de manifestare a vieții psihice a copilului. Natura jocului ca activitate fundamentală a preșcolarilor își găsește motivația prin sine însuși. Jocul reprezintă un ansamblu de acțiuni și operații care paralel cu destinderea, buna dispoziție și bucuria, urmărește obiectivele de pregătire intelectuală, tehnică, morală și fizică a copilului.

Izvorând din trebuințele interne ale copilului, jocul este „spontaneitate originală" este acțiune urmărită prin ea însăși, fără utilitate imediată, generatoare de distracție și de reconfortare, de sentimente de plăcere și de bucurie. Activitatea spontană a copilului se manifestă în bună parte, dacă nu în totalitate, în activitatea ludică. Sprijinindu-se pe această spontaneitate, jocul reclamă o "armonie naturală" între cerințele situației de joc și aptitudinile celor care se joacă. Încorporate în activitatea didactică, elementele de joc imprimă acesteia un caracter mai viu și mai atrăgător, aduc varietate și o stare de bună dispoziție, de veselie și de bucurie, de divertisment și de destindere, ceea ce previne apariția monotoniei și a plictiselii, a oboselii.

Prin joc, copilul preșcolar descoperă noi modalități de expresie atitudinală care îi sporesc vigoarea acțională, dinamismul și nevoia de explorare. Este suficient să privești copiii în timpul jocului pentru a-ți face o impresie referitoare la conduita acestora și la particularitățile lor psihologice. Unii copii se exprimă deschis, clar, dezinvolt în timp ce alții sunt mai reținuți, inhibați, mai puțin activi. Se poate constata, fără îndoială, că în toate jocurile intervin și se exersează elementele creative, mobilitatea, flexibilitatea gândirii, capacitatea de imaginare a unor soluții, aplicarea în practică a acelora care au fost memorate și care și-au dovedit eficiența. Toate laturile vieții psihice, începând cu cele mai simple și

terminând cu cele mai complexe se educă, se exersează și se dezvoltă prin intermediul activității ludice. De aici reiese importanța și eficiența jocurilor didactice în instruirea și dezvoltarea copilului preșcolar, jocul, mai ales cel organizat, desfășurat în grădiniță, dezvoltă personalitatea copilului, pregătindu-l pentru școală și viață, având o importanță hotărâtoare pentru dezvoltarea sa psihică. Jocurile didactice, organizate conform cerințelor psihologice ale învățării devin o metodă activă și eficientă de instruire și educare în grădiniță, vârsta preșcolară reprezentând stadiul la care se înregistrează ritmurile cele mai pregnante în dezvoltarea intelectuală a copiilor privind înmagazinarea achizițiilor fundamentale referitoare la calitățile și operațiile gândirii. Jocul constituie pârghia învățării la vârsta preșcolară, fiind minunat mijloc de cunoaștere și autocunoaștere, de exersare a unor capacități, de socializare primară, de antrenare a capacităților cognitive, de exteriorizare a emoțiilor și sentimentelor. Jocul didactic reprezintă acea formă de activitate prin care forțele intelectuale ale preșcolarului, dar și afectivitatea sa sunt la maxim valorificate.

INSTRUIREA INTERACTIVĂ – AVANTAJE ȘI DEZAVANTAJE

Zissulescu Ianculescu Enache Ioana Cristina

Profesorii sunt aceia care au sarcina de a lucra cu copiii de a se implica în toate aspectele din viața acestora, de a se atașa și de a le preda copiilor în lumea reală. Copiii nu sunt uniformi ca personalitate sau din punctul de vedere al capacităților lor cognitive, fizice sau psihice, ci o colecție diversă personalități cu povești complexe de viață. Atunci când înlături materialele uniforme și ștergi rezultatele, e nevoie de profesori creativi care să se folosească de toate resursele interne și externe, de profesori care pot lua decizii pentru fiecare caz în parte. Predarea în sine presupune un set complex de abilități, ceea ce este foarte diferit de munca repetitivă a multor meserii, lipsit de o standardizare rigidă, un demers unic și adaptat care să se potrivească tuturor și, în același timp să fie specific fiecărui copil.

Educația reprezintă principala cale prin care fiecare ființa umană își poate construi propriul univers, accesând și dezvoltând acele resurse care satisfac nevoia de a ști, a fi și a face. Strategiile didactice interactive dau șansa atât copiilor cât și profesorilor să facă din educație o experiență reală și inedită. Deși metodele interactive sunt cunoscute de câteva decenii, cadrele didactice evită utilizarea lor, motivând lipsa de timp, programa prea încărcată, lipsuri economice. Cu toate neajunsurile sistemului de învățământ actual, personalul didactic trebuie să găsească acele strategii care să satisfacă nevoile generației actuale de copii. Fără a elimina complet metodele tradiționale, educația poate răspunde particularităților copiilor și nevoilor societății.

Schimbarea de mentalitate vizează în primul rând profesorul, care încearcă să modeleze un copil activ, cu acces la informație și care trebuie să se adapteze cerințelor, ușor depășite de nivelul universal al educației. Strategiile didactice interactive dau șansa copilului să revină în prim plan, să fie valorificat la maxim potențialul său. Copilul are nevoie de o educație adaptată, formativă, cu rezultate vizibile.

Predarea tradițională în care profesorul ține o prelegere iar copiii îl urmăresc, produce învățare într-o foarte mică măsură. Învățarea are loc dacă copiilor li se oferă ocazia discuției, a investigației, a acțiunii și a predării. Aceștia au o nevoie profund umană de a lucra împreună cu alții pentru atingerea unui obiectiv. Copilul atinge o înțelegere profundă atunci când are șansa de a explica si celorlalți colegi ceea ce a învățat.

Datorită strategiilor didactice interactive fiecare copil învață, acumulează cunoaștere prin intermediul propriei înțelegeri, nimeni nu poate face acest lucru în locul său. Într-un proces educațional interactiv profesorul și copilul devin parteneri. Rolul profesorului nu se minimalizează, acesta acționează mereu, dar adecvat și adaptat nevoilor grupului. Acesta conduce activitatea desfășurată în grupă stabilind un echilibru între obiectivele individuale și cele comune ale grupei de copii.

Succesul depinde în mare măsură de competențele profesorului de a crea oportunități de învățare și dezvoltare pentru fiecare copil. Este bine cunoscut faptul că copiii obțin rezultate foarte bune dacă se aleg strategii didactice moderne, dacă se aplică diferențierea și individualizarea instruirii.

Învățarea interactivă este un proces de evoluție bazat pe experiențe noi căutate și rezolvate prin explorare, deducție, analiză, sinteză, generalizare, abstractizare, concretizare, proces care presupune o profundă implicare intelectuală, psihomotorie, afectivă si volițională. Învățarea apare ca urmare a eforturilor individuale dar si colective, individul devine propriul inițiator si organizator al experiențelor de instruire. Interactivitatea presupune interrelaționare cu ceilalți, cu profesorul dar și cu colegii, procese de transformare asupra materialului studiat și desigur, creativitate. Se obține învățare creativă atunci când copilul dobândește o experiență nouă prin propriile puteri. De asemenea relația profesor-copil se modifică, copilul își asumă rolul de subiect al propriei formări, iar profesorul devine ghidul său. Se poate spune că instruirea interactivă a apărut din necesitatea școlii de a ține pasul cu noile transformări apărute pe plan socio-uman.

Omul viitorului este văzut ca un constructor de probleme și soluții necesare rezolvării lor, soluții optime si eficiente, un om al faptelor care conving, deci un om creator. Învățarea interactivă este necesară pentru crearea unui individ capabil să rezolve problemele vieții prin acțiune. Ea pune accent pe învățarea prin cercetare-descoperire, pe învățarea prin efort propriu, independent sau dirijat, pe echipamentul intelectual operatoriu, pe gândire și imaginație creatoare. Noile orientări din domeniul educației consideră necesară aplicarea unor strategii interactive în predarea și învățarea școlară cu scopul de a-i ajuta pe copii să descopere noi căi de a pune întrebări și de a critica problemele.

Copilul este asemenea unui univers infinit, într-o continuă mișcare și dezvoltare. Copilul este în primul rând o ființa socială care are nevoie de interactivitate și reciprocitate iar metodele și strategiile interactive sunt cele care răspund acestor nevoi și care eficientizează procesul educațional.

Afectivitate strategia cea mai eficientă

Păşcuţă Delia

Activitatea specifică şcolarului mic este cea de învăţare. În susţinerea energetică a activităţii de învăţare rolul principal îl deţin procesele afective, dorind să scot în evidenţă că acestea influienţează performanţele şcolare ale elevilor, dar nu numai atăt, ele produc anumite efecte asupra climatului educativ.

Un alt aspect este că trăirile afective prezintă câteva particularităţi generale care ne pot ajuta pe noi învăţătorii să identificăm manifestările elevilor, să evaluăm acordarea lor cu situaţia în care aceştia se află, iar pe această bază să constatăm dacă elevii noştrii sunt adaptaţi afectiv.

Pornind de la această permisă pentru a aborda o acţiune educaţională eficientă trebuie să ne cunoaştem elevii din punct de vedere afectiv, dar şi relaţiile socio-afective din cadrul grupului.Cunoscând imaginea socio-afectivă a clasei mele, am observat că, elevii găsesc mai interesant să înveţe atunci când conţinuturile le sunt prezentate într-o varietate de moduri.

Domeniul în care învăţătorul are o deplină libertate de alegere, selectare, inovare este cel al metodelor de învăţământ, al mijloacelor didactice şi al formelor de organizare al activităţilor de predare-învăţare-evaluare. Pentru a utiliza eficient, aceste metode, în activitatea didactică, este necesar cunoaşterea teoretică a acestora, dar şi o minimă experienţă în utilizarea acestor metode şi procedee, pentru a le integrarea corespunzătoare în activitatea noastră didactică, dar să precizăm că acestea trebuie să interrelaţioneze cu metodele tradiţionale.

Folosind periodic la clasă metodele activ-participative, am constatat că acestea au o eficienţă mare prin faptul că antrenează elevul în acest proces, transformându-l în participant care îşi manifesă sentimentele faţă de ceea ce a aflat sau ce a învăţat.

Astfel, combinarea optimă a strategiilor didactice- metodelor interactive, alături de o îndrumare afectivă din partea mea a contribuit la eficientizarea activităţilor didactice. Lecţiile organizate şi desfăşurate astfel au fost mai atractive, elevii sau implicat activ în realizarea sarcinilor, emitând judecăţi, argumente, descoperind şi experimentând, iar eu ca învăţătoare am devenit pentru ei, observator, ascultător, sfătuitor şi participant.

Aşadar, pe baza argumentelor reliefate anterior, pot să afirm ca afectivitatea este cea mai eficientă cale prin care un copil se poate dezvolta.

Primăvară, drag anotimp

Dudu Bianca-Alexandra

Gâze, flori și miros de iarbă
Parcă sufletul începe să le absoarbă
Oare-i un tărâm de mult ascuns?
Un tărâm pe care nimeni nu a mai ajuns?
E atât de magic și parcă,
Toate vor acum la viață să se-ntoarcă
Mici necuvântătoare cu subțiri aripioare
Se pun din nou pe firavele picioare
Peste tot e verde, e forfotă mare
În grădină răsare ici-colo o floare
Iar, în colț, vestitul ghiocel
Vesel mișcă gingașul clopoțel.
Raze de soare sunt acum pe cer,
Iar eu din suflet vi le ofer.
Ele coboară pe Pământ
Între natură și oameni fac legământ.
Inima mea, a ta, a noastră,
Se bucră de natura măiastră
Și prin ale ei puteri
Ne face să ne simțim din nou...tineri!
Primavară, drag anotimp,
Te-ai reîntors la timp.
Ești ca un tărâm de vis,
Cu greu iarna ai învins!

Importanța educației religioase

Costache Ana-Maria

Educația reprezintă temelia formării personalității umane, fiind indispensabilă nu numai devenirii omului în sine, ci și societății. În acest sens, Sfântul Ioan Gură de Aur declara admirativ că „nu este o artă mai mare ca aceasta”.

Educația se dovedește a fi, într-adevăr, o artă, întrucât este creatoare. Ea nu creează însă lucruri materiale, ci operele ei sunt caractere șlefuite, ca niște diamante, nu de mâna sculptorului, ci de mintea și inima educatorului. Din acest punct de vedere, se înțelege că educația nu se reduce doar la transmiterea unor informații sau a unor abilități practice. Fără a le exclude pe acestea, educația presupune și altceva , și anume: formarea personalității omului. Acest rol formator și-l asumă, sau trebuie să și-l asume, Familia, Școala și Biserica. Importanța familiei în educarea celor mici în spiritul valorilor religios-morale este covârșitoare. Familia creștină, formată din bărbat, femeie și copii, constituie mediul cel mai potrivit pentru cultivarea dragostei, înțelegerii, bunei-cuviințe, blândeții și respectului față de ceilalți. În familie, copilul crește în comuniunea de credință și de iubire sfântă față de Dumnezeu, de părinți și de frați, valori care, o dată învățate în anii copilăriei, vor fi respectate, mai apoi, și în comunitate, în relațiile cu semenii.

Întrucât, se au în vedere sufletele atât de sensibile ale tinerilor, se înțelege că educația presupune multă înțelepciune, răbdare și iubire. Astăzi, când societatea trece printr-o profundă criză spirituală și morală, este absolut necesar ca familia să fie clădită pe temelii solide, pe principii de viață care să izvorască din duhul Evangheliei. Tinerii care sunt educați în perspectiva iubirii infinite a lui Dumnezeu și a vieții veșnice nu se vor raporta niciodată la această lume ca la ultima realitate, nu-și vor alipi sufletul de cele materiale și nu vor face din dobândirea lor un scop în sine, înțelegând că mai important decât a avea și a stăpâni este a dărui și a se dărui.Începută în familie, educația continuă și se consolidează apoi în grădiniță, unde educatorii conlucrează cu părinții pentru a desăvârși această lucrare atât de importantă. Școala este cea care asigură cadrul optim desfășurării procesului educativ, îngrijindu-se ca micuții să aibă parte de un program structurat, de resurse și metode adecvate specificului vârstei, particularităților și abilităților copiilor. Născută în tinda Bisericii, școala românească a reprezentat dintotdeauna un spațiu sacru, în care copiii, îndrumați cu dragoste de către preot, pătrundeau tainele religiei, dar și ale comuniunii cu Dumnezeu. Școala trebuie să-și continue și astăzi această vocație de a fi, cum spune Preafericitul Părinte Patriarh Daniel, „un laborator sfânt, în care elevii se pot pregăti atât pentru viața din societatea umană terestră, cât și pentru viața și fericirea veșnică din Împărăția lui Dumnezeu”. Înțelegând uriașa responsabilitate cu privire la educația ti-nerilor, de a cărei reușită depinde împlinirea lor ca oameni, dar și mântuirea lor și a noastră, Biserica a însoțit dintotdeauna familia și școala în demersul de formare a tinerelor generații în spiritul valorilor fundamentate pe credința Bisericii Ortodoxe și tradiția vie a poporului român.

Implicarea Bisericii în educarea micuților cuprinde o serie de manifestări extracurriculare, menite să pună în valoare entuziasmul copiilor pentru cunoaștere, talentul, dăruirea și deschiderea lor față de cei din jur. Patriarhia Română desfășoară, începând din anul 2006, diferite programe și proiecte, precum:

Hristos împărtășit copiilor, Alege Școala!, Copilul învață iubirea lui Hristos, Tinerii în Areopag. Dialoguri religios-culturale, Tinerii – solidari în fața suferinței, Pelerinajul – cale spre cunoaștere și întărire în credință ș.a. Prin toate aceste activități, se încearcă apropierea copiilor de Biserică și cooptarea lor în viața de comunitate.

În concluzie, educația religioasă ocupă un loc deosebit în formarea lor spirituală, îi va îndruma corect în viață, având credință în suflet de mici, aceștia vor deveni mai buni.

Dezvoltarea gândirii laterale la prescolari

Iacob Mihaela

Dezvoltat în 1967 de Edward de Bono, conceptul gândire laterală descrie un proces sistematic de gândire inovator, ce elimină tiparele limitative ale gândirii logice. Gândirea laterală generează idei punând în valoare creativitatea, oferind de asemenea o nouă perspectivă asupra modului în care functionează mintea, crescând simțitor capacitatea de dezvoltare de noi idei și identificare de noi soluții.

Gândirea laterală nu este altceva decât abilitatea de a gândi creativ, este strâns legată de intuiţie, creativitate şi dispoziţie. Ea presupune renunțarea la limite de orice fel, îndepărtarea modului de gândire tradițional, și eliminarea prejudecăților din minte. Prin intermediul acestei metode, suntem învățați să explorăm și să găsim diverse alternative, rezolvări ale problemelor cu ajutorul mai multor soluții. Chiar dacă soluția unei probleme poate fi satisfacătoare, sau poate fi considerată bună, vom învăța că pot exista ,,n" rezolvări sau alternative ale soluției. De cele mai multe ori putem descoperi o cale mai bună de rezolvare a problemei. Este important să explorăm toate alternativele, să găsim mai multe posibiltăți de rezolvare pentru ca abia apoi să facem cea mai bună alegere.

Gândirea laterală înseamnă:

- a vedea şi a interpreta în moduri şi expresii diferite lucruri şi idei care erau văzute şi interpretate în acelaşi fel;
- a restructura vechile tipare, a evada din obişnuit şi a construi noi modele;
- a genera nu numai noi idei, ci şi a declanşa conflicte între ideile opuse, între cele vechi şi cele noi;
- a ajunge la o soluţie concretă nouă, interesantă chiar dacă paşii au fost eronaţi.

Gândirea laterală a adus tuturor celor care au aplicat-o o nouă perspectivă asupra felului în care funcționează propria minte și o uimitoare creștere a capacității de a propune idei noi, de a găsi soluții și a obține rezultate uimitoare.

Dacă gândim lateral, nu ne impunem punctul de vedere ca fiind singurul corect, acceptăm variantele copiilor și ne dăm seama că uneori ei sunt cei care fac cea mai bună alegere, ei au cele mai originale idei. Cu alte cuvinte, gândirea laterală poate fi rezumată în următoarele cuvinte: ,,se poate și altfel". Totul e să cauți și alte soluții, să nu te mulțumești cu prima soluție, cea mai evidentă și cea care pare cea mai bună.

Bibliografie:

- Edward de Bono, Gândirea laterală
- https://biblioteca.regielive.ro/referate/stiintele comunicarii/gandirea-laterala-243177.html
- https://intelligence.sri.ro/gandirea-laterala

Grădiniţa este percepută de către copii ca o căsuţă fermecată, unde totul este o poveste frumoasă, iar doamna educatoare este zâna cea bună. Aici, copilul, cu particularităţile sale de vârstă şi individuale este un personaj important, care beneficiază de maximă atenţie în scopul dezvoltării armonioase a acestuia.

Pentru a dezvolta gândirea laterală am propus prescolarilor să observăm obiectele din lada bunicii și să le grupăm cu ajutorul Diagramei Wen. Metoda reprezintă modalitatea prin care copilul se angajează în descoperirea adevărului, prin care îi este facilitată asimilarea de noi cunoştinţe referitoare la obiectele din trecutul nostru.

DŞ – ,, Lada bunicii'' – observare

Copiii vor observa în colţul grupei o ladă veche, prăfuită, devin curioşi și vor să ştie ce este în ladă şi de unde a apărut. Le voi satisface curiozitatea spunându-le că astăzi vom vorbi despre lucruri vechi, de demult şi despre lucruri noi, din zilele noastre.

Voi deschide lada şi copiii vor observa că este plină de obiecte vechi, pe care le-au folosit bunicii noştrii. Obiectele vechi vor fi scoase rând pe rând; câte un copil va veni şi va scoate câte un obiect din ladă şi-l vom observa. Se va discuta despre fiecare obiect în parte, apoi va fi aşezat jos pe covor în faţa lor.

- Ce este acesta?
- Un fier de călcat.
- Ştiţi voi cum funcţionează?
- El este din fier de călcat pe care-l foloseau bunicii să calce hainele, pentru a putea călca hainele în fier se puneau cărbuni, fierul se încălzea și astfel bunicii își călcau hainele.
- Astăzi tot aşa calcă mămicile voastre?
- Nu.

Se vor scoate şi observa din lada bunicii şi alte lucruri: Carul cu boi, un ştergar, o furcă, un fus, un ulcior, o lingură de lemn, o fântână din lemn, o carte veche de rugăciuni, fotografii,.... apoi din lada bunicii va fi scoasă o cutiuţă din lemn, pe care copiii au observat-o, dar nu au deschis-o. O vor deschide şi vor observa că în ea se află mai multe jetoane. Jetoanele vor fi așezate pe jos în faţa copiilor. Copiii le vor privi şi-şi vor da seama că sunt obiecte vechi şi noi. De la ei va porni ideea să le separăm într-o parte punem jetoanele ce reprezintă obiectele vechi, iar în altă parte vom pune jetoane ce reprezintă obiectele noi. Vom încerca să grupăm aceste jetoane şi să stabilim o legătură între ele. Se va folosi Diagrama Ween. Se vor aşeza jetoanele care reprezinţă obiectele de demult în cercul albastru, iar jetoanele ce reprezintă obiecte din zilele noastre în cercul roşu. În intersecţia celor două cercuri se vor aşeza jetoane care reprezintă obiceiurile şi tradiţiile care au fost păstrate de pe vremea bunicilor până în zilele noastre (obiceiuri de mărţişor, de Paşte, de Anul Nou, tradiţii de la botezuri, nunţi, înmormântări precum şi mănăstirile care s-au construit demult, dar s-au păstrat până în zilele noastre).

PROFESORUL EFICIENT

STRAT VALENTINA-ELENA

Într-o lume care este mereu în schimbare, pe repede inante, in care timpul zboară cu viteza luminii, ne dorim pentru copii un profesor care să fie in pas cu timpul prezent. Vremurile se schimbă, dar educaţia trebuie să rămână la fel, trebuie să fie transmisă de aceeaşi oameni care inspiră respect, seriozitate, punctualitate şi iubire pentru ceea ce fac.

Ce înseamnă să fii un profesor eficient?

În primul rând, a fi eficient inseamnă a-ţi termina sarcinile într-un timp mai scurt. Ceea ce contează este ca sarcinile să fie realizate calitativ, nu superficial. Profesorul eficient îşi organizează activitatea inainte de a ajunge în faţa elevilor, isi selectează obiectivele, cerinţele de lucru, materialul didactic şi se axează pe ceea ce este esenţial de învăţat.

Profesorul eficient nu se pierde în detalii nesemnificative, nu deviază de la subiect intrând in alte discuţii care nu au legătură cu tema zilei. Profesorul eficient face ca ora să fie eficientă prin folosirea mijloacelor de învăţare moderne: laptop, videoproiector, de care se ajută pentru a-şi uşura munca şi pentru a face mai atractive lecţiile.

Profesorul eficient este cel care adoptă un stil autoritar, dar şi democratic acolo unde clasa de elevi permite acest lucru. Pentru a se desfăşura în bune condiţii orele este nevoie de linişte, înţelegere şi respect din partea elevilor. Aceste lucruri nu pot fi prezente decât atunci când cadrul didactic se impune şi stabileşte de la bun început nişte reguli.

Profesorul autoritar este o persoană serioasă, organizată, care îşi foloseşte foarte bine timpul pentru a prezenta elevilor conţinuturile pregătite temeinic.

El este în centrul procesului de predare-învăţare-evaluare. Aşadar, procesul de predare îi aparţine profesorului care transmite din cunoştinţele sale elevilor, ducând spre realizarea procesului de învăţare.

PROMOVAREA IMAGINII ȘCOLII

Dimancea Florentina

În zilele noaste, unitatea de învățământ este pregatită să facă față unor cerinte tot mai complexe din partea societății contemporane și își revendică locul său în viața copiilor pe care îi educă, dar și, în centrul comunității pe care o influențează constant. Cerințele beneficiarilor fac din unitatea de învătământ un cadru viu, un mediu în continua schimbare. Internetul, privit cu reticență inițial, a devenit acum un mediu de promovare infinit, prin care o școala își poate construi o imagine.

Deschiderea spre nou se realizeaza datorită cadrelor didactice pregătite care intervin in favoarea acestei dezvoltări continue a școlii. Analizand ceea ce se cere de la unitatea de învățământ, putem stabilii și cum anume o putem promova. Beneficiarii atat directi, cat si indirecti(elevii, părintii) sunt cei ce intră în contact cu mediul școlar, comunitatea fiind astfel influențată de școala.

Promovarea imaginii instituţiei şi factorilor ce îşi asumă responsabilităţile în procesele de descentralizare şi asigurare a calităţii, personalizarea ofertei educaţionale la nivel instituţional prin diversificarea şi flexibilizarea acesteia în funcţie de nevoile şi interesele partenerilor şi beneficiarilor procesului educational și educaţiei Crearea şi promovarea unei imagini instituţionale pozitive în comunitate se realizează, în primul rând, prin rezultatele educaționale pozitive ale elevilor, părinții fiind interesați în principiu de acest aspect. Crearea acestei imagini se realizeaza prin fiecare cadru didactic din instituție, schimbarea venind prin fiecare dintre noi. Motivarea elevilor printr-o educație individualizată, adaptă la particularitătile elevului, folorirea mijloacelor tehnologice în strategii de predare atractive vor înbunătății crea o imagine pozitiva asupra școlii. Armonizarea ofertei de servicii educaţionale şi formare permanentă cu nevoile specifice identificate în unitatea şcolară şi comunitatea locală.

Sãnãtatea, un dar preţios!

Ganea Mirela

Dreptul la sănătate este unul din drepturile fundamentale ale omului. Conform Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii (OMS), sănătatea individului este definită drept ,,o stare de bine fizică, mentală şi socială, şi nu doar absenţa bolii sau a infirmităţii.'' Din perspectivã publică, sănătatea constituie, datorită imenselor sale implicaţii individuale, dar şi sociale şi demografice, unul dintre elementele cele mai vizate de politicile şi stategiile guvernamentale din intreaga lume.

Educaţia pentru sănătate este un termen folosit pentru a desemna ocazii de învăţare create deliberat pentru a facilita schimbări de comportament în vederea atingerii unui obiectiv predeterminat. În acest context, educaţia pentru sănătate este strâns legată de prevenirea bolilor, urmărind prin aceasta schimbarea comportamentelor ce au fost identificate ca fiind factori de risc pentru anumite boli. Este în mod esenţial o activitate educaţională, care implică o anumită formă de comunicare destinată să îmbunătăţească cunoştinţele şi să dezvolte înţelegerea şi deprinderile care favorizează sănătatea.

Educaţia pentru sănătate, încă de la vârsta preşcolară, reprezintă una din principalele căi de promovare a cunoştinţelor corecte privind diferite aspecte ale sănătăţii şi totodată de formare a atitudinilor şi deprinderilor indispensabile unui comportament responsabil şi sănătos.

Există mai multe argumente ce pot fi aduse în favoarea realizării educaţiei pentru sănătate încã de la vârste fragede:

- educaţia pentru sănătate vizează nu numai transmiterea către copii a unui bagaj informativ corect din punct de vedere ştiinţific, cât mai ales crearea unor comportamente individuale sănătoase, a unor atitudini ce corespund idealului educaţional;

- grãdiniţa este un loc ideal pentru difuzarea acestor cunoştinţe în rândul preşcolarilor;

- unul dintre elementele esenţiale pentru dezvoltarea impactului dorit este iniţierea şi realizarea programelor de educaţie pentru sănătate la vârste cât mai tinere. Asupra unei persoane deja formate, adulte, astfel de activităţi au întotdeauna un impact mai redus decât acţiunile similare, realizate la vârste mai timpurii;

- grãdiniţa reprezintă, în acelaşi timp, o instituţie cu mare autoritate morală, oferind cadrul educaţiei formale, informale şi nonformale. Introducerea „Educaţiei pentru sănătate" ca disciplină în grãdiniţe, reprezintă implicit recunoaşterea oficială a importanţei acesteia pentru viaţa individului;

Având drept ţintă atât individul cât şi colectivitatea, educaţia pentru sãnãtate poate fi realizatã cu succes în grãdiniţã prin diferite mijloace: proiecte educaţionale în parteneriat cu diferite instituţii specializate, proiecte tematice structurate pe mai multe sãptãmâni sau poate fi inclusã într-o programã pentru opţional.

BIBLIOGRAFIE:

- "Manual de educaţie pentru sãnãtate", Editat de Fundatia Soros;
- "Minighid de educaţie pentru sanatate", Editura Dystell,Craiova,1994;
- "Copilãria fundament al personalitãţii: Cunoaştere. Explorare. Educare, Dima, S., Bucureşti, 1997;
- "Curriculum pentru învăţământul preşcolar (3-6/7 ani)", MECŞT, 2008

Utilizarea metodelor interactive de predare-învățare-evaluare în activitatea didactică

Alexa Oana Georgiana

Prin folosirea metodelor interactive este stimulată învăţarea şi dezvoltarea personală, favorizând schimbul de idei, de experienţe şi cunoştinţe, asigură o participare activă, promovează interacţiunea, conducând la o învăţare activă cu rezultate evidente, contribuie la îmbunătăţirea calităţii procesului instructiv-educativ, are un caracter activ-participativ, o reală valoare activ-formativă asupra personalităţii elevilor.

Aplicarea metodelor solicită timp, diversitate de idei, angajare în acțiune, descoperirea unor noi valori, responsabilitate didactică, încredere în ceea ce s-a scris și în capacitatea personală de a le aplica creator pentru eficientizarea procesului instructiv-educativ.

Utilizarea metodelor interactive în predare-învățare-evaluare, transformă copilul într-un actor, participant activ în procesul învățării pregătit să-și însușească cunoștințele prin efort propriu, o angajare optimă a gândirii mobilizându-l în raport cu sarcinile de învățare date.

Metodele implică mult tact din partea dascălilor deoarece trebuie să-și adapteze stilul didactic în funcție de tipul de copil timid, pesimist, agresiv, nerăbdător și pentru fiecare trebuie să găsească întrebarea, lauda, aprecierea, entuziasmul în concordanță cu situația și totul va fi perfect.

Cu siguranță veți spune că este foarte greu, dar dacă vă cunoașteți foarte bine copiii și problemele lor, veți alege metodele adecvate și veți obține avantajele pe care acestea le oferă.

În cadrul fiecărei metode copiii primesc sarcini de învățare. Acestea sunt foarte diferite de la o metodă/tehnică la alta încât explorează o mare varietate de capacități.

Sarcinile de lucru trebuie să îndeplinească anumite condiții:

- să fie transmis timpul alocat sarcinii de lucru;
- să fie descrisă gradual;
- să fie legată de viața reală;
- să ofere posibilitatea copiilor de a se autoevalua, corecta și de a comunica cu colegii;
- în formularea întrebărilor să se folosească taxonomia lui Bloom.

Bibliografie:

1. Breben, S., Gongea, E., Ruiu, G., Fulga, M. (2007), Metode interactive de grup. Ghid metodic, Editura Arves, Craiova.

2. Cerghit, I. (2006), Metode de învățământ, Editura Polirom, Iași.

Dezvoltarea competenţelor de comunicare şi lectură la elevii din ciclul primar

MIȘCOLȚI IOANA CRISTINA

În societatea de azi, când greutăţile cotidiene scad disponibilităţile părinţilor de a se întreţine în discuţii cu copilul propriu, timpul petrecut alături de acesta şi mai ales preocuparea pentru modelarea caracterului şi a spiritului printr-o educaţie adecvată, devin pentru tot mai multe familii, un lux. Un lux care merită orice efort, dar acest fapt nu este totdeauna conştientizat de toţi părinţii.

Prin urmare, sarcina dirijării traseului educaţional al elevului revine şcolii, implicit învăţătorului, pe parcursul ciclului primar, care trebuie să-l informeze şi familiarizeze cu diverse domenii ale cunoaşterii, dar şi să-l formeze în spiritul cerinţelor societăţii. Realizarea acestor aspiraţii este favorizată de schimbările care s-au produs în funcţionalitatea şcolii şi care atrag atenţia asupra rolului procesului de comunicare.

Noţiunea de competenţă de comunicare a evoluat foarte mult, înglobând astăzi domenii de cunoaştere din ce în ce mai vaste. Există şase componente în aptitudinea de comunicare: competenţa lingvistică, competenţa socio-lingvistică, competenţa discursivă, competenţa socio-culturală, competenţa strategică şi competenţa socială. Competenţa de comunicare este considerată de mulţi autori ca o capacitate globală care cuprinde capacităţi comunicative ale indivizilor dobândite de-a lungul vieţii. Acestea pot fi îmbunătăţite prin aplicarea unei metodologii speciale care ar contribui la dezvoltarea competenţei de comunicare.

Şcoala are o singură finalitate - pregătirea elevului pentru activitatea ulterioară, dezvoltarea competenţelor acestuia. Astfel, elevul studiind de-a lungul anilor, trebuie să ajungă o persoană capabilă de a se orienta în viaţă prin comunicarea eficientă în diferite situaţii, aptă să-şi exprime atitudinea faţă de valorile etice şi estetice, pregătită să-şi achiziţioneze în mod independent cunoştinţele şi competenţele solicitate – o personalitate cu un ansamblu de cunoştinţe, atitudini şi competenţe de comunicare formate pe parcursul şcolarităţii.

În comunicarea didactică trebuie să fim concișI, precișI și expresivi, în același timp, pentru a facilita transferul, dar și pentru înțelegerea mesajului transmis. Toate informațiile pe care le transmitem trebuie adaptate scopului și obiectivelor didactice, precum și nivelului intelectual al elevilor. Învățătorul trebuie însă să știe și să asculte. Elevul conștientizează dacă partenerul lui de comunicare doar pare că-l ascultă și atunci refuză să mai comunice. În relația de comunicare, învățătorul trebuie să creeze o situație favorabilă exprimării elevului care să nu se simtă judecat sau manipulat prin întrebări.

Rolul învățătorului este foarte important deoarece el reprezintă persoana oficială din partea societății și, prin metode didactice activ-participative folosite în cadrul activităților ce se desfășoară în clasă, cât și în activitățile extrașcolare, poate și chiar are datoria profesională și morală de a-i ajuta pe cei cu deficiențe de limbaj până la o corectare totală, dacă este posibil, iar celorlalți să le înfrumusețeze și să le îmbogățească vocabularul la un nivel ridicat, nivel ce va fi o rampă de lansare pentru reușita în viață.

Aplicarea metodelor activ-participative conduc la facilitarea exprimării. Metodele de predare colaborative şi de cooperare sunt metode de predare în care copiii lucrează împreună, în perechi sau în grupuri mici, învaţă să lucreze ca o echipă, comunică direct între ei, faţă în faţă. În cadrul acestor metode, elevii îşi împărtăşesc ideile, se ajută unii pe alţii să înţeleagă şi să găsească soluţii, stau unii lângă alţii, explică celorlalţi ceea ce ştiu, discută împreună fiecare aspect al temei pe care o au de rezolvat.

SUNETELE ȘI INSTRUMENTELE MUZICALE

TODEA CECILIA

Sunetele pot fi produse și cu ajutorul instrumentelor muzicale.

Instrumentele muzicale creează vibrații, transformate apoi în sunete. Instrumentele muzicale produc sunete prin: ciupire, lovire, suflare.

Vioara este un instrument muzical cu coarde și arcuș. Coardele vibrează atunci când arcușul este tras peste ele sau când sunt ciupite. Chitara este un instrument muzical cu coarde ciupite.

Harpa este un instrument muzical care are coarde de diferite lungimi. Ciupirea coardelor e făcută cu degetele de la ambele mâini.

Toba este un instrument muzical prevăzut cu mai multe membrane. Face parte din grupul instrumentelor de percuție.

Pianul este un instrument muzical în care sunetul este produs de corzi metalice fixate pe o placă de rezonanță din lemn, lovite de ciocănele de pâslă, prin intermediul unei claviaturi.

Acordeonul este un instrument muzical manual, constând dintr-un burduf atașat la două rame de formă dreptunghiulară, pe care sunt montate butoane, sau la unele tipuri, clape asemănătoare celor de la pian. Tamburina este un instrument muzical popular de percuție de forma unei tobe mici, portative, cu pielea întinsă pe o singură parte și cu plăci de metal sau cu zurgălăi de jur împrejur, la care sunetele se obțin prin agitare în aer sau prin lovire cu mâna.

Sunt instrumente muzicale de percuție, din două nuci de cocos cu mâner, umplute cu nisip sau grăunțe mici, care produc sunete prin scuturare.

Sunt instrumente muzicale de percuție, din două nuci de cocos cu mâner, umplute cu nisip sau grăunțe mici, care produc sunete prin scuturare.

Trompeta este un instrument muzical de suflat alcătuit dintr-un tub de alamă îndoit de două ori care se termină la un capăt cu o deschizătură în formă de pâlnie.

Tuba este un instrument muzical de suflat, din alamă. Este lungă de 1 m. Produce sunetele cele mai joase dintre toate instrumentele de alamă ale orchestrei simfonice. Saxofonul este un alt instrument muzical de suflat .

Naiul este un instrument muzical de suflat alcătuit dintr-un grup de tuburi sonore de dimensiuni diferite, lipite unul lângă altul, în ordinea lungimii lor.

Muzicuța este un instrument muzical mic de suflat, numit și armonică de gură. Când aerul suflat trece prin canale, fișele metalice vibrează, producând sunetele.

Fluierul este un instrument de suflat din lemn, os, rareori și din metal. Toate tipurile de fluiere au forma unui tub cilindric, cu sau fără găuri.

Traseul metodologic al formării unei noțiuni, în perioada prenumerică

Tufă Gabriela

Construcția noțiunii de formă (cerc, pătrat, triunghi, dreptunghi), de exemplu: cerc:

1. Faza de familiarizare, care presupune orientarea în sarcină, este structurată pe trei faze:

a. Etapa concretă

- cadrul didactic alege obiecte de formă circulară și ajută copiii să le intuiască.

- copiii aleg obiecte de formă circulară dintre obiecte de forme diferite

b. etapa semiabstractă

- copiii primesc jetoane cu forma de cerc și le intuiesc.

- copiii aleg jetoane cu forma de cerc dintre jetoane cu forme diferite.

c. etapa abstractă

- copiii primesc desene, imagini, simboluri cu forma de cerc și le intuiesc.

- copiii aleg desene, imagini, simboluri cu forma de cerc dintre imagini cu forme diferite.

2. Faza de structurare noțională, asociată cu dirijarea învățării, este structurată pe trei etape:

a. concretă

-copiii descoperă/dau exemple de obiecte cu formă de cerc.

-copiii descoperă obiecte cu formă de cerc printre obiecte cu forme diferite .

b. semiabstractă

-copiii descoperă jetoane cu formă de cerc.

-copiii descoperă jetoane cu formă de cerc printre jetoane cu forme diferite.

c. abstractă

-copiii colorează imaginea obiectelor cu formă de cerc.

-copiii colorează etichetele de sub imaginile cu formă de cerc.

3. Faza de aplicare și exersare direcționată, coroborată cu verbalizarea, este structurată pe trei etape:

a.concretă

-copiii formează mulțimea jucăriilor cu formă de cerc.

-copiii verifică dacă anumite jucării pot face parte din mulțimea jucăriilor cu formă de cerc.

b. semiabstractă

-copiii asociază jetoane cu formă de cerc obiectelor cu formă de cerc.

-copiii construiesc mulțimea jetoanelor cu formă de cerc dintre jetoane date.

c. abstractă

-copiii colorează imaginile obiectelor de sub eticheta sub formă de cerc.

-copiii desenează obiecte cu formă de cerc.

Reîntegrarea în educație și formare în mediile educaționale defavorizate

Stupu Gabriela

”Dacă îl vezi pe om așa cum este, îl faci mai rău, dar dacă îl vezi cum ar putea fi, atunci îl faci capabil să devină ceea ce ar putea fi.” Acesta este unul dintre cele mai populare citate ale scriitorului Goethe și este unul dintre cele care motivează cel mai mult determinarea și exercițiul constant în domeniul psihopedagogiei. Se spune că toate problemele depind de perspectiva din care sunt văzute, acest lucru fiind datorat multiplelor fațete ale realității, relativității conceptelor, determinismului care stă la baza calităților umane sau, în cadru general judecarea parțială a ipostazelor individului, fără integrarea imaginii de ansamblu.

Incluziunea este o temă-fenomen în domeniul științelor sociale, discuțiile despre integrare, segregare, excludere, discriminare reprezintă teme de extremă actualitate în contextul clivajului ideologic dintre orientări politice, abordări ideologice și obiective de dezvoltare. Când vine vorba de educație, prin excelență un cadru normat și bazat pe principiul echității, incluziunea nu este doar un deziderat, ci o preocupare constantă, supusă actualizărilor și inovațiilor. Teme precum abandonul școlar sau retenția și creșterea frecvenței participării la studii ale categoriilor vulnerabile reprezintă tema unor politici sociale, atât la nivel național, cât și la nivel european. Iminența acordării suportului necesar tuturor beneficiarilor educației pentru asigurarea accesului egal la educație este incontestabilă.

Astfel de obiective depășesc chiar agenda europeană, reprezentând una dintre preocupările esențiale ale Organizației Națiunilor Unite prin obiectivul de dezvoltare durabilă numărul patru: educația de calitate. Conform ultimelor actualizări de pe site-ul oficial al Organizației Națiunilor Unite, aflăm că: ”Educația permite o mobilitate socioeconomică ascendentă și este o cheie pentru a scăpa de sărăcie. În ultimul deceniu, s-au înregistrat progrese majore în direcția creșterii accesului la educație și la ratele de înscriere la școală la toate nivelurile, în special pentru fete. Cu toate acestea, aproximativ 260 de milioane de copii erau încă în afara școlii în 2018 - aproape o cincime din populația globală din această grupă de vârstă. Și mai mult de jumătate dintre copiii și adolescenții din întreaga lume nu îndeplinesc standardele minime de competență în lectură și matematică. În 2020, pe măsură ce pandemia COVID-19 s-a răspândit pe tot globul, majoritatea țărilor au anunțat închiderea temporară a școlilor, afectând peste 91% din studenții din întreaga lume. Până în aprilie 2020, aproape 1,6 miliarde de copii și tineri nu erau școlari. Și aproape 369 de milioane de copii care se bazează pe mesele școlare au avut nevoie să caute alte surse pentru hrana zilnică.”(traducerea din limba engleză aparține autoarei)1

369 de milioane de copii se bazează pe mesele școlare pentru a supraviețui. Această cifră este copleșitoare, iar la nivel național, conform unui interviu cu Ștefan Dărăbuș, directorul regional pentru Europa Centrală și de Sud al Fundației ”Hope and Homes for Children”: ”România numără aproape 1,3 milioane de copii care trăiesc sub pragul sărăciei dintr-un total de aproape 3,7 milioane. În contextul pandemiei, zona cea mai afectată rămâne Moldova, însă cazuri asemănătoare sunt și în orașele mari precum București, Brașov sau Sibiu.”2 O treime din copiii din România trăiesc sub pragul sărăciei, iar Moldova este cea mai afectată zonă.

1 Sustainable Development Goals, United Nations, Education – United Nations Sustainable Development, ultima accesare pe 09 februarie 2021.

2 Peste un milion de copii din România trăiesc în sărăcie. Situația s-a agravat din cauza pandemiei, PRO TV, publicat pe 17.07.2020, Peste un milion de copii din România trăiesc în sărăcie. Situația s-a agravat din cauza pandemiei - Stirileprotv.ro

Freoni. Distrugerea stratului de ozon

Novacovici Snejana

Ce sunt freonii?

* Freonii sunt substanțe gazoase, ușor inflamabile, inerte din punct de vedere chimic. Se folosesc ca propulsori de aerosoli, ca substanțe frigorifice și substanțe extinctoare, precum și la fabricarea maselor plastice.

* Reprezintă derivați halogenați ai hidrocarburilor saturate utilizați în producerea frigului artifcial sau ca agenți de propulsare în industria cosmetică și farmaceutică.

* Acesta este folosit în industria frigorifică cât și în unele instalații anti-incendii. Controversele apărute de-alungul timpului cu privire la efectul de seră asupra mediului a dus la interzicerea fabricării și comercializării acestuia.

Distrugerea stratului de ozon

* În mod natural, stratul de ozon suferă o permanentă formare și disociere a moleculelor de ozon prin reacțiile care au loc între compușii naturali conținând azot, hidrogen și clor. Aceste reacții nu distrug echilibrul stratului de ozon stratosferic.

* Dezechilibrul este creat de apariția în stratosfera a substanțelor sintetice din clasele CloroFloroCarburilor, HidroCloroFluoroCarburilor și a altor substanțe organice cu conținut de halogeni.

* Acești compuși au molecule stabile care ajung în stratosferă, unde sub acțiunea radiației UV se disociază rezultând atomul liber de clor care este foarte reactiv determinând descompunerea ozonului.

Un studiu recent argumentează că stratul de ozon îşi revine, una dintre cele mai îngrijorătoare găuri din acesta, cea de deasupra Antarcticii fiind acoperită într-o proporţie îndeajuns de mare încât are un impact semnificativ asupra emisferei sudice.

Stratul de ozon este de foarte mare importanță, datorită lui viața a reușit să apară pe Pământ, iar fără el aceasta nu ar mai putea continua, datorită efectelor negative ale radiațiilor dăunătoare pe care a cesta le oprește.

Măsurătorile şi modelele de evoluţie ale stratului de ozon arată că gaura de deasupra Antarcticii a revenit la dimensiunea din anul 1982, dar asta nu înseamnă că problemele au dispărut.

Oamenii de ştiinţă atrag atenţia şi asupra faptului că mai sunt şi alte regiuni de pe glob ameninţate de stratul de ozon care se subţiază, una dintre acestea fiind China şi asta datorită relocării activităţii industriale în această ţară.

Consecinte!

- Slăbirea sistemmului imunitar, aparitia cancerului de piele, arsuri ale zonelor expuse la soare, îmbătrânirea pielii, etc.
- Acționează asupra structurii ADN ducând la modificări în ecosistemele acvatice și terestre cu implicații majore în echilibrul trofic.
- Modificări ale temperaturii atmosferice.

Surse:https://stiri.md/article/stiinta/studiu-stratul-de-ozon-de-deasupra-antarcticii-isi-revine-la-normal

https://www.academia.edu/25918638/Distrugerea_stratului_de_ozon

Practici stereotipe și clișee didactice la Arte vizuale și abilități practice (AVAP)

Constantin Aura-Mihaela

Clișeele didactice și practicile stereotipe pot apărea din autosuficiența cadrului didactic, din folosirea unei rutine timp îndelungat, din comoditatea unor cadre didactice și refuzul de a ieși din uzualul lor confort, dar și din lipsa unei formări continue, din lipsa unor cursuri de perfecționare cu adevărat utile în activitatea la catedră.

Astfel, unul dintre clișeele întâlnite frecvent în cadrul disciplinei Arte vizuale și abilități practive (AVAP) este acela prin care învățătorul utilizează, în prezentarea subiectului/ temei plastice, propriul model, ca pe un model general valabil.

Elevii sunt tentați să-l urmeze, să-l copieze sau chiar li se cere să facă acest lucru, fără a li se da posibilitatea să își manifeste liber imaginația, spiritul de creație.

Soluția ar fi ca elevilor să li se prezinte, la începutul orei, diferite lucrări artistice care respectă tema plastică abordată, dar niciuna cu subiectul lecției!

Exemplu: Tema plastică: Nuanțe și tonuri. Li se vor prezenta elevilor o multitudine de subiecte pe această temă: Eșarfa, Apus de soare, Pădure toamna, etc., li se va cere să respecte tema plastică, însă subiectul plastic să fie altul decât cel prezentat: fie din imaginație, fie ales de către copii din mai multe variante propuse de copii/învățător, dar niciodată impus! (Exemplu: Păpădii – nuanțe și tonuri de galben)

De asemenea, pentru crearea unui mediu relaxant, se poate pune un fundal muzical. După toate explicațiile inițiale, profesorul trebuie să se retragă și să lase elevul să își dea frâu liber imaginației, călătorind liber în lumea lui frumoasă, creată în adâncul sufletului său și pe care abia așteaptă să o aștearnă pe hârtie, dacă și atunci când i se dă voie să facă acest lucru.

Un alt stereotip ar fi expoziția de la sfârșitul orei, în care sunt alese (de învățător sau de către un elev) cele mai bune lucrări. Total greșit, după părerea mea!

Soluția: Toate lucrărie trebuie expuse, fiecare elev trebuie să își pună cu mândrie lucrarea la expoziția clasei, simțindu-se astfel prețuit, valorizat, apreciat, încurajat! După părerea mea, nu există lucrare incorectă/greșită/slabă la AVAP. Dacă elevul a desenat o simplă linie, profesorul trebuie să învețe să vadă în acea linie ceea ce a văzut cu ochii minții copilul, ceea ce a simțit el când a desenat-o. Altfel, data viitoare, foaia de desen va rămâne albă, iar în dreptul ei va sta un copil trist, convins că el nu poate și nu știe nimic… Să nu uităm că această materie se bazează pe talent, care fie este înnăscut, fie se formează, în timp, cu tactul și răbdarea cadrului didactic, dar la fel de bine poate fi și înăbușit, atunci când există prea mult exces de zel și prea puțină înțelegere pentru micul pictoraș, de numai 6-10 ani…

Poate că ar trebui să închei cu cel mai des întâlnic clișeu didactic – lecția demonstrativă de la Cercul Pedagogic. Această lecție este din ce în ce mai regizată, pierzându-și scopul ei nobil, inițial, acela de formare al noilor cadre sau de exemplu de bună practică. Mie, personal, mi-ar plăcea ca în cadrul

cercurilor pedagogice să se desfășoare cursuri de formare, cu creditele după care alergăm cu toții, aruncând bani pe tot felul de cursuri, mai mult sau mai puțin valoroase pentru meseria pe care o practicăm.

Sigur că avem nevoie și de exemple de bune practici sub forma lecțiilor demonstrative, dar lecțiile în format fizic s-ar putea înlocui cu cele înregistrate, iar întâlnirile de la Cercurile Pedagogice să fie schimburi reale de experiență și ocazii reale de perfecționare.

Dezvoltare socio-emoțională a preșcolarilor prin jocuri specifice vârstei

Moise Roxana Maria

SCOPUL JOCULUI:Recunoașterea, conștientizarea şi exprimarea corectă a emoţiilor de bază.

OBIECTIVE OPERAŢIONALE:

O1 – să denumească emoţia ilustrată pe baza jetonului de pe cub;

O2 – să descrie un eveniment din viaţa sa când a trăit o emoție asemănătoare cu cea denumită anterior.

DENUMIREA JOCULUI: „Cubul cu emoții”

Prezentarea jocului: Dragi copii, astăzi ne vom juca cu ”Cubul cu emoții”. Înainte să începem jocul, haideți să-i spunem lui Dino cum ne simțim astăzi.

Preșcolarii grupei mari sunt așezați în semicerc; pe rând fiecare va rostogoli cubul și va denumi emoția ilustrată, apoi se va așeza pe steluță în centrul semicercului să ne spună când a trăit o emoție asemănătoare. La semnalul educatoarei, ridicarea paletei arătând fața verde , PORNIM! jocul, primul copil din semicerc rostogolește cubul, arătând fața roșie a paletei, STOP, copilul va denumi emoția ilustrată pe cub apoi se așează pe steluță să ne povestească când a trăit o emoție asemănătoare.

SARCINA DIDACTICĂ: Copiii vor rostogoli cubul cu ajutorul căruia vor identifica câte o emoţie, precizând de asemenea o situaţie din viaţa lor când s-a simţit la fel.

DESFĂŞURAREA JOCULUI:

Copiii stau așezați în semicerc pe scăunele, atenți la semnalul educatoarei care anunță începerea jocului ridicând paleta verde PORNIM, primul copil din semicerc rostogolește cubul, la semnalul colegilor prin ridicarea paletei cu semnul roșu STOP acesta denumește emoția apoi vine în mijloc pe steluță și ne povestește o întâmplare din viața sa când s-a simțit asemănător. Jocul continuă până când toți copii au răspuns. Copiii sunt recompensați cu aplauze și încurajări din partea colegilor.

Fiecare copil va identifica câte o emoție și de asemenea fiecare copil va avea rolul de conducător al jocului, după efectuarea jocului de probă.

După identificarea emoției pe baza jetoanelor de pe cub, copiii vor răspunde la întrebarea „Când te-ai simțit și tu la fel (în ce moment, în ce împrejurare)?”

Evaluare: Monstruleţul Dino – joc (îl construim pe Dino și denumim emoția reprezentată de imagine)

MIJLOACE DIDACTICE: cub colorat cu emoții pe care le putem trăi în viața de zi cu zi, paletă verde/roșu, steluța povestitoare, planșe demonstrative cu emoții, monstruleţul emoțiilor Dino .creioane colorate, flipchart, foi, jetoane emoții

PROIECT EDUCATIONAL CURIOZITATI COLORATE DE COPII EXPLORATE

CANARAU GABRIELA

Proiectul ,,Curiozitati colorate, de copii explorate,, isi propune amenajarea unui spatiu cu caracter inovator care sa aduca un plus valoare procesului de invatare in spatiile exterioare ale institutiilor de invatamant.

Conceptul a fost focalizat din perspective pedagogice şi psihologice, cum ar fi: realizarea în formulă de pionierat a unui spaţiu exterior dedicat învăţării pentru copiii cu vârste cuprinse între 3 şi 6 ani; desfăşurarea, în aer liber, într-un spaţiu protejat a activităţilor de tip recreativ care să îmbine mişcarea cu dezvoltarea armonioasă; realizarea de activităţi de învăţare formală şi nonformală. Copiii se pot bucura de un spaţiu generos pentru desfăşurarea activităţilor de tip outdoor stimulând cunoaşterea, curiozitatea, creativitatea şi imaginaţia; întregul spaţiu amenajat se poate constitui ca punct de referinţă pentru instituţiile de învăţământ; desfăşurarea de activităţi de învăţare şi relaxare va contribui la starea de bine a copiilor, cât şi a angajaţilor; oferirea unui model de bună practică pentru copii în vederea adaptării spațiului exterior în scopul facilitării procesului de învățare.

Conceptul de grădină senzorială se referă la utilizarea unor materiale naturale care, la atingere, au atât efect relaxant, cât și terapeutic și educativ. Copiii pot fi învățați să recunoască diferitele texturi, să le afle proprietățile și la ce folosesc, precum și să se bucure pur și simplu de prezența lor în natură.

De asemenea pentru ca spatiul din curtea scolii sa ofere o experienta completa, au fost montate panouri pictate de voluntari și elemente de mobilier cu mici surprize pentru cei care vor alege”să se odihnească” pe ele. Joculeţe au fost inserate printre elementele de decor, astfel încât timpul petrecut în curte să fie în egală măsură distractiv și educativ.

Spaţiul Grădinii Senzoriale a fost proiectat în acord cu principiile procesului de învăţare, structurat pe domenii de dezvoltare specifice vârstelor mici prin integrarea tuturor simţurilor cu accent pe învăţarea experienţială.

Prin crearea aleii senzoriale dorim ca prescolarii să urmeze programe intensive de terapie care duc la o dezvoltare armonioasa a corpului şi la adaptarea acestora la mediul în care trăiesc, în special a mediului înconjurător.

Totodată sperăm la schimbarea atitudinii şi a comportamentului copiilor faţă de cei din jur, că vor începe să fie mai atenţi, mai toleranţi şi mai interesaţi de mediul înconjurător, că se vor forma noi abilităţi şi cunoştinţe și în final, la modificarea stării psihice a copiilor ,toate acestea menite sa aduca micutilor motive de bucurie : SĂ DEVINĂ FERICIȚI!

SCOP:

Stimularea potentialului creator al copiilor ,al interesului fata de problemele legate de mediul inconjurator si implicarea lor, a cadrelor didactice, parintilor in actiuni de protejare a mediului inconjurator

OBIECTIVELE PROIECTULUI:

- Valorificarea potentialului creativ al copiilor;
- Atragerea unui numar cat mai mare de copii,cadre didactice,parinti in activitati de protejare a mediului ;
- Amenajarea unui spatiu de relaxare si invatare in aer liber care sa creeze buna dispozitie;
- Aplicarea unor norme de comportare specifice asigurarii sanatatii ,protectiei omului si naturii;
- Dezvoltarea unor atitudini pozitive fata de mediul inconjurator;
- Dobandirea abilitatilor de cooperare si socializare;
- Petrecerea timpului liber in mod placut,interesant si util.

Activitatea nr 4

a. Titlul activităţii- Curiozități colorate, de copii explorate (desfășurarea proiectului în fiecare grădiniță implicată)

b. Data/perioada de desfăşurare:

c. Locul desfăşurării:

d. Participanţi: copii, cadre didactice, părinți, reprezentanţi ai comunitatii;

e. Parteneri: părinți, comunitatea locală;

f. Descrieţi pe scurt activitatea:

În această etapă va avea loc înfrumusețarea curții grădiniței, crearea unor zone senzoriale, implicarea preșcolarilor în activități de plantare, de armonizare a materialelor în funcție de temă și scop, accentuându-se crearea stării de bine a participanților.

Toate materialele folosite vor fi din natură, procurate prin acțiuni de reciclare, refolosire, recondiționare.

g. Responsabil:

h. Beneficiari: preșcolari, cadre didactice;

i. Modalităţi de monitorizare şi evaluare: Fotografii din timpul amenajării spațiilor exterioare ale grădinițelor

Activitatea nr 5

a. Titlul activităţii – Ne bucurăm de munca noastră!

b. Data/perioada de desfăşurare:

c. Locul desfăşurării:

d. Participanţi: copii, cadre didactice, părinți, reprezentanţi ai comunitatii;

e. Parteneri: părinți, comunitatea locală;

f. Descrieţi pe scurt activitatea:

În mediul creat se vor desfășura activități care vor conduce la crearea stării de bine a preșcolarilor. În acest sens, se vor desfășura activități ecologice, activități de explorare a mediului, de investigare, de utilizare a simțurilor în cunoașterea mediului înconjurător, de a experimenta emoții și sentimente, de a interacționa cu ceilalți copii.

g. Responsabil:

h. Beneficiari: preșcolari, cadre didactice;

i. Modalităţi de monitorizare şi evaluare: Fotografii de la activitățile desfășurate

Activitatea nr 6

a) Titlul activităţii- Promovarea şi diseminarea activităților

b) Data/perioada de desfăşurare:

c)Locul desfăşurării:

d) Participanţi: copii, cadre didactice, părinți, reprezentanţi ai comunitatii;

e)Parteneri:părinți, comunitatea locală;

f)Descrieţi pe scurt activitatea:

Responsabilii de proiect din fiecare grădiniță vor trimite inspectorului școlar pentru educație timpurie o informare și câteva fotografii din timpul desfășurării proiectului. Macheta pentru informare va fi trimisă de către inspectorul de specialitate prin responsabilii de cercuri pedagogice.

Diseminarea rezultatelor va fi realizată în presa locală și în cadrul Consfătuirilor județene din anul școlar viitor.

g) Responsabil:

h) Beneficiari: preșcolari, cadre didactice;

i) Modalităţi de monitorizare şi evaluare: Articol în presă, film ppt

Activitatea nr 7

a. Titlul activității - Asigurarea continuității şi sustenabilităţii proiectului

b. Data/perioada de desfășurare:

c. Locul desfășurării:

d. Participanți: copii, cadre didactice, părinți, reprezentanți ai comunității;

e. Parteneri:părinți, comunitatea locală;

f. Descrieți pe scurt activitatea:

În perioada vacanței personalul grădiniței, dar și copiii și părinții vor fi implicați în îngrijirea plantelor, a spațiilor exterioare ale grădinițelor.

g. Responsabil: Responsabilii de proiect din grădiniță

h. Beneficiari: preșcolari, cadre didactice;

i. Modalități de monitorizare și evaluare: Album cu fotografii

Cadrul didactic-factor cheie în activitățile cu copiii

Achim Ionica Monica

Educația constituie resursa principală a civilizației modern și poate tocmai pentru că astăzi, trăind într-o lume în care transfor¬mările profunde din toate domeniile vieții și mai ales ale gândirii generează zilnic noi probleme, nevoi, revendicări de tot felul, se face mai mult ca oricând chemarea școlii și, prin ea, a omului de la cate¬dră la „a educa pentru a instrui după aceea". Fiecare educator, învățător și profesor din întregul sistem de învățământ trebuie să fie atât un bun specialist în domeniu, cât și un bun educator. Numai îmbinând aceste două calități cadrele didactice își vor îndeplini în bune condiții sarcina de înaltă responsabilitate și onoare în formarea tinerei generații. Pentru a fi un profesor bun este necesar să fii un actor bun în sala de clasă, pentru a putea transmite elevilor emoţia şi dorinţa de a afla mai multe despre un anumit conţinut. Este important modul în care profesorul reuşeşte să stimuleze curiozitatea şi să menţină interesul elevilor în a trăi bucuria descoperirilor personale. Prin modul în care comunică, folosind metode şi tehnici adecvate pentru a stimula creativitatea, profesorul poate atrage interesul, curiozitatea şi dorinţa de cunoaştere. Entuziasmul profesorului este cheia pentru o învăţare autentică în şcoală. Acest lucru încurajează interesul, menţine atenţia şi atitudinea pozitivă. A fi educator este, fără îndoială, meseria cea mai importantă şi nobilă a omenirii, pentru că are acces direct la sufletul copiilor, iar de eforturile educatorilor depinde întreaga evoluţie umană. Pentru această meserie nu este suficient să studiezi trei ani la facultate, ci este nevoie de multă dăruire pentru întreaga viaţă. „Secretul" şi „magia" metodelor folosite de către profesor constau tocmai în modul în care sunt întrebuinţate cuvintele. Dacă sunt alese cu grijă ele pot convinge şi pot avea efectul dorit asupra celor cărora le sunt adresate. Cheia constă în conştientizarea impactului lor şi în a le folosi în scopul dorit. In cadrul școlii, profesorul este conducătorul activității didactice care se desfășoară în vederea atingerii obiectivelor și competențelor, prevăzute în documentele școlare, dând sens și finalitate educativă tuturor competentelor implicate în procesul de învățământ. Un aspect esențial în ceea ce privește profesia de cadru didactic îl reprezintă competența profesională, care include ansamblul de capacități cognitive, afective, motivaționale și manageriale, care interacționează cu trăsăturile de personalitate ale educatorului.

FIȘĂ DE LUCRU- CLASA PREGĂTITOARE MAGIA IERNII-CLR
RECAPITULARE(LITERELE A, M, U, N,E, R, I, O, T, C, Ă, S)

Igna Ioana

1. Colorează în următoarele cuvinte:

a) litera „c”: cameră, coc, cariocă

b) litera „t”: carte, tata, atent

c) litera „E”: ENE, MIRELA, SOARE

2. Ordonează literele următoare în cuvinte:

R, N, E – _____

O, Ă, T, M – _____

M, U, Ă, T, A, R – _____

3. Unește litera mică cu litera mare:

C	R	E	M	N	T
e	c	r	t	n	m

3. Stabilind corespondența între silabele date, formează cuvinte:

O NA

MA MĂT

IAR SĂ

4. Ordonează cuvintele în propoziție!

___ ___ ___ __ __

ARE SANIE MATEI O .

INTEGRAREA METODELOR ACTIVE ŞI INTERACTIVE ÎN ACTIVITATEA DIN GRĂDINIŢĂ

Păcurar Lenuța Zoița

Una din componentele esentiale ale curriculumului școlar o constituie metodologia didactică, respectiv sistemul de metode și procedee, care asigura atingerea obiectivelor informative și formative ale învățământului.

Metoda didactică reprezintă o succesiune de operatii realizate în vederea atingerii unui scop, un instrument de lucru în activitatea de cunoaștere, de formare și dezvoltare a abilităților. Ea reprezintă însuși demersul acțiunii didactice.

Optiunea pentru o metoda sau alta este în strânsă relații și cu personalitatea educatoarei și gradul de pregătire, predispoziția și stilurile de învățare ale grupului cu care se lucrează.

În accepțiunea modernă, metodele de învățământ reprezintă modalități de acțiune, instrumente cu ajutorul cărora copiii, sub îndrumarea educatorului, își însușesc cunoștințele, își formează și dezvoltă priceperi și deprinderi intelectuale și practice, aptitudini, atitudini.

Metode didactice clasice pot fi amintite: abordarea euristică, problematizarea, învațarea prin descoperire, modelarea, algoritmizarea, munca în grup, experimental, jocul de rol, conversația, exercițiul, explicația, demonstrația.

Dintre metodele creative de grup pot fi menționate: brainstorming, metoda Phillips 6-6, cubul, ciorchinele, mozaicul.

În didactica modernă metodele euristice nu numai că nu se reduc la conversația euristică, ci depășesc statutul de metode didactice, căpătându-le pe cele de idei directoare, de pricipii director în întreaga metodologie didactică.

Acest principiu recomandă copiilor să descopere adevărul, refăcând drumul elaborării cunoștințelor prin activități proprii, independente.

Bibliografie:

www.didactic.ro

Crețu, C (1998), Curriculum diferentiat și personalizat, Ed. Polirom, Iasi.

Cerghit, I – Metode de învăţământ, 1976, E.D.P., Bucureşti.

Abandonul scolar

Tocaciu Florina Ancuta

In ultimii ani abandonul scolar a inceput sa devina o problema din ce in ce mai mare pentru sistemul de invatamant. Acesta reprezinta o ultima etapa a insuccesului scolar, care se defineste prin ramanerea in urma la invatatura a unor elevi care nu se fac fata sa obtina un randament scolar la nivelul cerintelor programei scolare. Exista foarte multe motive care ii indeamna pe tinerii elevi sa renunte la educatie, aceste motive fie de natura sociala, lipsa de sprijin din partea familiei sau a dificultatilor de invatare, etc.

Din cauza abandonului scolar, nu are de suferit doar viata celui care renunta la educatie, ci are consecinte grave si asupra urmasilor sai, implica o folosire neeficienta a cheltuielilor facute in aceasta ramura si dezvlota rata somajului in viitor. In tara noastra incep sa fie identificate tot mai multe efecte negative ale abandonului scolar, care odata provocat duce si la esecul unei integrari sociale , reducand drastic sansele pe care tanarul le poate realiza in ramura autorealizarii in diferite domenii sociale.

Lucrand in mediul rural am foarte multe exemple de elevi care, pana la sfarsitul anului vor ajunge la abandon scolar, cu toate sfaturile pe care , noi scoala le oferim si in orice mod incercam sa le venim in ajutor. Cauzele abandonului sunt multiple, de la lipsa sprijinului familiei, pana la inadaptarea elevului la activitatile de invatare, datorate absenteismului in anii trecuti si in prezent.o atmosfera nefavorabila din scoala , relatia dintre elevi-profesori,atitudinea familiei fata de scoala. Oricat de mult ai incerca sa lucrezi fara sprijin si prezenta la scoala am realizat ca tot cee ace copilul isi insuseste se pierde la scurt timp. Sunt prezente si dificultatile materiale ale familiei care au probleme in a asigura imbracamintea sau hrana copilului. Datorita dezorganizari in care locuiesc foarte multe familii, acestea atrag spre sine si divortul, alcoolismul sau violenta atat fizica cat si verbala. Am inceput sa observ, ca nici macar alocatia oferita de stat nu ii motiveaza, prefera sa trimita copiii la munca pt a castiga mai multi bani. Un alt exemplu pe care l- am intalnit este acela in care veniturile familiei sunt foarte mari, insa nu sunt provenite din munca cinstita, lucru care nu prezinta copiilor modele de valori morale.

In incercarile de a oferii solutii in ceea ce priveste abandonul scolar, am identificat cateva etape prin care elevul trece. In primul rand acesta se simte nedreptatit datorita lipsurilor pe care le- a acumulat, lucru care devine frustrant, se simte inferior fata de colegi, apar corigentele, iar profesorii iau unele masuri uneori fara sa stie care sunt adevaratele cauze, astfel copilul aunge sa devina revoltat, se poate razbuna pe colegi sau se poate inchide in sine si sa sufere sim ai mult. Cel mai grav moment si as putea spune decisiv, in abandonul scolar, este repetentia. Elevii devin greu de recuperat deoarece aleg alte activitati precum alcolul, fumatul, drogurile, care ii fac sa se simta exact opusul repetentiei.

Solutiile care se pot oferi sunt destul de putine avand in vedere multitudinea de cauze implicate in abandonul scolar. Am incercat diferite metode, precum: convorbiri individuale atat cu elevul cat si parintii, vizite le domiciliu unde am avut discutii, ajutor cu alimente, imbracaminte, medicamente insa am constatat ca totul este o rezolvare de moment si promiusiuni facute degeaba.

PREDAREA LA CLASE SIMULTANE

Mocan Olivia Marcela

In perioada pregătirii mele profesionale, acum 17 ani, am făcut practica pedagogică la o școală bună a reședinței de județ. Nici în teorie și nici în practică nu ni se amintise de clasele cu predare simultană din mediul rural.

A urmat titularizarea și ocuparea unui post, la granița județului. La prezentarea la post am fost anunțată că voi avea patru clase simultane, clasele I, a II-a, a III-a, a IV-a. Nu puteam să dorm, nu știam cum să procedez pentru a reuși să predau în același timp la patru clase. Am avut însă marea șansă să cunosc o colegă deosebită, care preda la secția maghiară, și care m-a îndrumat pe cărările predării la simultane.

Iată câteva din învățăturile preluate sau acumulate de-a lungul timpului (tot la simultane lucrez, acum la 2 clase) :

- Ai în vedere la întocmirea orarului posibilitatea decalării orelor cu una două ore, pentru a munci cu fiecare clasă cel puțin o oră pe zi, independent
- Trebuie să te pregătești zilnic pentru lecțiile de a doua zi
- Ai nevoie de fișe de lucru pentru activitatea independentă
- Stabilește foarte clar obiectivele urmărite, maxim două, dar pe care să le poți atinge în oră
- Stabilește, de asemenea, cu ce clasă vei începe, ce vor face celelalte clase în acest timp
- Realizează o schemă a activității directe și a activității independente în timpul lecției pentru fiecare clasă în parte
- Acordă timp și atenție tuturor claselor, cat mai mult posibil.

Deși predarea la clase simultane are minusurile ei, totuși există și avantaje : elevii se obișnuiesc cu munca independentă, se ajută reciproc, clasele mai mici iau contact mai rapid cu unele noțiuni predate claselor mai mari, clasele mai mari au ocazia să reia și să repete unele noțiuni învățate anterior.

Este un mod de lucru la clasă foarte solicitant, dar cu o foarte bună organizare și cu multă creativitate în ceea ce privește organizarea orelor, predarea la clase simultane poate aduce satisfacții foarte mari.

Importanța relației dintre grădiniță-școală-familie-societate

PUIU ZVETLANA - BIATRIS

Grădinița, școala, familia şi societatea trebuie să aibă acelaşi scop educativ: formarea copiilor pentru a deveni oameni multilateral dezvoltaţi. Parteneriatul dintre aceste „instituţii" atrage după sine o mare responsabilitate, unitate de acţiune şi concordanţa între mijloacele specifice de influenţare folosite de fiecare în parte. Motivul principal pentru crearea unor astfel de relaţii este dorinţa de a ajuta elevii să aibă succes la şcoală şi, mai târziu, în viaţă. În jurul elevilor trebuie să se creeze o comunitate de suport care va începe să funcţioneze atunci când părinţii, elevii si ceilalţi membri ai comunităţii se vor considera unii pe alţii parteneri în educaţie.

Procesul de integrare în societate începe din timpul copilăriei mici, când intervin primele contacte sociale şi experienţe de viaţă şi continuă de-a lungul întregii vieţi. După cei trei-patru ani petrecuţi acasă, grădiniţa şi şcoala au un rol important în educaţia copiilor, alături de familie, dar şi de întreaga societate. Parteneriatul dintre grădiniţă, şcoală şi familie reprezintă relaţia de colaborare a părinţilor cu persoanele profesioniste în domeniul educaţiei. Cei mai mulţi părinţi manifestă deschidere şi dorinţă de a colabora cu personalul grădiniţei - şcolii, dar se poate întâmpla ca realizarea unui parteneriat să fie împiedicată de o atitudine necorespunzătoare a unuia dintre partenerii implicaţi.

Colaborarea dintre şcoală şi familie poate ajuta profesorii în munca lor sau poate perfecţiona abilităţile şcolare ale elevilor, se poate îmbunătăţi programele de studiu şi climatul şcolar sau se poate îmbunătăţi abilităţile educaţionale ale părinţilor şi dezvolta abilităţile de lideri ale acestora. Implicarea părinţilor în viaţa activă a şcolarului este foarte importantă, deoarece copilul dacă este ajutat devine mai motivat, mai încrezător în sine şi mai ambiţios, putând să depăşească toate obstacolele pe care le întâlneşte nu doar la şcoală, ci şi în viaţa de zi cu zi.

Între cei doi piloni de rezistenţă ai educaţiei, şcoala şi familia, comunitatea este mediul extraşcolar şi extrafamilial care influenţează activitatea educaţională a elevului. Dacă aceste medii educaţionale se completează şi se susţin, ele vor asigura buna integrare a elevului în activitatea şcolară şi în viaţa socială. Şcoala trebuie să stabilească relaţii de cooperare şi colaborare cu toate instituţiile sociale interesate de domeniul educaţiei copilului. Atunci când părinţii şi ceilalţi membri ai comunităţii devin parteneri în educaţie, în jurul elevilor se formează o comuniune de suport, care poate funcţiona ca un angrenaj bine pus la punct. Relaţia dintre toţi aceşti factori externi, care influenţează educaţia copilului, trebuie să fie un schimb de experienţe, de competenţe şi de valori între toţi adulţii ce îl susţin în dezvoltare şi cu care acesta intră în contact.

O bună colaborare şi comunicare între familie şi şcoală este necesară, dar nu este suficientă pentru buna dezvoltare a copilului, pentru că trebuie să se ţină seama şi de nevoia pe care o are copilul de a fi în societate. După John Dewey, „educaţia este un proces al vieţii, şi nu o pregătire pentru viaţă. Cred că şcoala trebuie să reprezinte viaţa actuală, viaţă tot atât de reală şi de vitală pentru copil ca aceea pe care el o duce în familia lui, cu vecinii săi, pe locurile lui de joacă". Personalitatea micului şcolar este în formare şi are loc, în primul rând, în condiţiile interacţiunii cu mediul social. Şcoala înseamnă educaţie

şi vine în continuarea anilor petrecuţi în familie. Dacă copilul învaţă în familie şi la şcoală să respecte reguli şi să se comporte responsabil, când va ajunge la maturitate se va integra perfect societăţii.

Bibliografie

- www.didactic.ro;
- www.asociatia-profesorilor.ro;
- Agabrian Mircea - ,,Şcoală, familie, comunitate" - Editura Institutul European, 2007;
- Pescaru Băran Adina - „Parteneriat în educaţie"- Editura Aramis Print, Bucureşti, 2004;
- Şincai Eugenia, Alexandru Gheorghe - "Şcoala şi familia"- Editura Gheorghe Alexandru, Craiova, 1993;

ȘCOALA ZILELOR NOASTRE

TODEA ELENA MAGDALENA

„Școala nu poate avea decât două scopuri. Primul e să dăm copilului cunoștințele generale, de care, bineînțeles, va avea nevoie să se servească: aceasta este instrucția. Celălalt e să pregătim copilul de azi pentru omul de mâine, și aceasta este educația.” Mare adevăr grăia Gaston Berger la începutul secolului al XX- lea. La un secol diferență, rolul școlii ar trebui gândit în aceeași manieră.

Dezvoltarea emoțională a elevilor din sistemul de învățământ românesc reprezintă o prioritate în contextul actual. Atunci când se evaluează progresul și performanța unui elev, este indicat să se ia în considerare abilitățile sale emoționale și sociale, felul în care își gestionează emoțiile.

În lipsa unui astfel de obiectiv de dezvoltare, școala eșuează în a avea grijă de sănătatea emoțională a elevilor.

Absența consilierilor școlari, a profesorilor de sprijin pentru copiii cu cerințe educative speciale integrați în învățământul de masă, precum și lipsa psihologilor, reprezintă câteva dintre aspectele negative ale învățământului românesc.

Premisele unei abordări reușite în cadrul activității didactice țin de pregătirea temeinică a cadrului didactic în psihologia copilului, psihopedagogia și managementul comportamentului la clasă, precum și de prezența obligatorie a unui psiholog școlar în fiecare unitate de învățământ.

Tudor Arghezi mărturisea că speranța este un vis cu ochii deschiși. Eu îmi doresc ca speranța de a oferi copiilor o educație sănătoasă să fie un vis realizabil, iar lipsurile școlii românești să fie cunoscute/înțelese de cei care au puterea și bunăvoința de a se implica în mod pozitiv în dezvoltarea sistemului de învățământ românesc.

ISTORICUL COMUNEI GURASADA

BĂLĂȘOIU CAMELIA RITA

Trecutul aşezărilor din comună se pierd în negura întunecată a istoriei. Datele privitoare la trecutul acestor aşezări sunt puţine, dar ele permit sub anumite laturi reconstituirea vieţii oamenilor ce au trăit pe aceste locuri.

La Boiu de Sus, la locul numit Dobrila , s-au descoperit materiale caracteristice Evului Mediu .

Două puncte arheologice din hotarul satului Câmpuri Surduc, unul pe dealul Cetăţeanu , iar al doilea la locul numit La manăstire , se înscriu în rândul celorlalte aşezări străvechi dacice. În localitatea amintită mai sus, au fost semnalate fragmente ceramice şi monede antice încă din primul deceniu al secolului nostru, dar săpături arheologice sistematice nu s-au efectuat până în anii 1963 şi 1964. Cercetările arheologice întreprinse de către Muzeul Regional Hunedoara-Deva s-au executat la două puncte situate la o distanţă aproximativă de 1 km unul faţă de altul, pe platou La mănăstire şi pe dealul Cetăţeanu.

Punctul La mănăstire se găseşte pe platoul, relativ mic, al dealului cu acelaşi nume, din partea de nord a satului. Dealul nu este cel mai înalt din împrejurimi însă, datorită formei de promontoriu cu pante repezi, cu perspective largi şi uşor de apărat, este propriu pentru construirea unei fortificaţii.

La obiectivul al doilea, pe dealul Cetăţeanu, din cauza dimensiunilor reduse ale terenului, 25 metri în diametru, săpăturile au fost mai mici ca amploare. Materialele scoase la iveală sunt, însă, reprezentative în ceea ce priveşte stabilirea naturii aşezării.

Cele două obiective arheologice de la Câmpuri-Surduc, comuna Gurasada se înscriu în rândul celorlalte aşezări dacice din jurul marelui complex din munţii Orăştiei. Prezenţa în aceste aşezări a materialelor datând din secolul I î. Hr. ne face să situăm perioada lor de existenţă în cursul epocii lui Burebista. Sfârşitul brusc al acestor aşezări, prin distrugerea lor prin foc, după cum demonstreză straturile de cenuşă şi de pământ ars şi încetarea orcărei activităţi ulterioare distrugerii lor le putem pune pe seama evenimentelor tulburi care au urmat în Dacia, pe la mijlocul secolului I î. Hr. după asasinarea lui Burebista.

Localitatea Gurasada este amintită pentru prima dată în documente în anul 1292 sub numele de ZAD. Această denumire a evoluat de-a lungul timpului, aşa cum arată şi documentele istorice:

- 1292 – terra ZAD (conform Documente privind Istoria României – seria C, Transilvania vol. I –IV ; pag. 1075 – 1350 ; Bucureşti 1951 – 1955)
- 1468 – possession ZADYA (conform Csáuki Dezsö – Geografia istorică a Ungariei pe timpul Huniazilor – vol. V ; pag. 134 – 135 ; Budapesta 1913)
- 1733 – GURASZÁDA (conform conscripţiei Klein 1733; Ch. Bunea şi Togan)
- 1750 – GURA SYADULUJ (conform conscripţiei Aron 1750 ; Cf. Binea)

- 1854 – GURASZÁDA – GURASADA (conform B.G.T. pentru M.P. Transilvania în cursul anului 1854; conform M. Şandor, Arhiva istorică a Academiei Române – filiala Cluj, anexa 1)

Aceste date privind evoluţia denumirii localităţii Gurasada au fost prezentate conform: Coriolan Suciu – Dicţionar istoric al localităţilor din Transilvania – vol. I, 1966.

În călătoriile sale prin ţară marele istoric Nicolae Iorga a poposit şi în satul Gurasada. În lucrarea sa Neamul românesc în Ardeal şi Ţara Ungurească apărută în anul 1906 el scria:

„Dincolo, se varsă un râuleţ de nimica, al cărui nume, Sadul, aminteşte Sadul de lângâ Sibiiu, al neamului Clainilor. De la el se chiamă Gura Sadului un sat măricel, cu şcoală bună şi cu o biserică ce merită toată luarea-aminte.

JOC DIDACTIC

Lupașcu Valentina

NUME JOC: Hrănim animalele domestice

CLASA: Pregătitoare B

SCOPUL JOCULUI: Recapitularea și sistematizarea operațiilor de adunare cu 1-5 unități

SARCINA DIDACTICĂ: Să efectueze la tablă operațiile de adunare scrise pe bilețele

ELEMENTE DE JOC: competiție pe echipe, aprecieri verbale, apaluze.

MATERIALE DIDACTICE: coșulețe cu bilețele, tabla împărțită pe 5 coloane, imagini cu animăluțele domestice și jetoane cu mâncarea acestora.

REGULILE JOCULUI:

1.Elevii sunt împărțiți în 5 echipe (fiecare rând de băncuțe constituind o echipă) și fiecăarei echipe îi este atribuit un animal

2.La semnalul dat, din fiecxare echipă pornește la tablă câte un membru, care alege din coșuleț un bilețel cu o operație, o scrie pe tablă în coloana aferentă echipei lui și o rezolvă, mergând apoi în bancă.

3.În momentul în care membrul echipei s-a întors în bancă, spre tablă pornește următorul copil din echipă, care va merge, își va alege un bilețel și va proceda la fel ca și colegul său, fără a aștepta membrii echipelor adverse. Concursul se va termina în 10 minute.

4.După verifiarea operațiilor, cadrul didactic va lipi în dreptul fiecărui animăluț atâtea mâncăruri câte operații sunt rezolvate corect.

5.Câștigătoarea va fi echipa care va avea cele mai multe operații rezolvate corect (cele mai multe mâncăruri pentru animăluțul său)

CONȚINUT MATEMATIC (EXEMPLE DE BILEȚELE):

5+3=	4+1=	7+2=	3+4=	2+5=
1+2=	2+3=	6+3=	5+5=	0+4=
3+3=	5+1=	0+4=	1+8=	9+1=
0+0=	2+2=	6+1=	1+3=	2+4=
7+1=	4+4=	3+1=	6+2=	1+1=

COMPUNERI, CLASA A III-A

CONSTANTIN ALINA- GABRIELA/ NAE MIHAELA LAVINIA

Iarna

Este iarna. Fulgii mici și firavi se lipesc de geamurile ferestrelor. În vale răsună glasuri voioase de copii ca niște clinchete de clopoței. Fularele, căciulițele şi mănușile îşi regăsesc proprietarul. Săniuțele ies din magazii şi poduri şi se întrec pe dealurile înzăpezite, în curse pentru locul întâi la viteză. Unii copii mai cad, se mai lovesc, dar revin la joacă veseli. Fac mătănii în zăpadă, îngerași de nea şi oameni de zăpadă. Toată lumea e fericită! Iarna e un anotimp frumos!

Prietenia

Ce este prietenia?Prietenia nu este un obiect și nu are limite.Nici măcar norii nu este limita prieteniei.Prietenia se dovedește atunci când prietenul sau prietena ta are nevoie de ajutorul tău. Nu orice om va ajuta un necunoscut,dar prietenul necunoscutului îl va ajuta.Nu orice om își poate face prieteni ușor. Cea mai mare dificultate în a te împrieteni cu cineva care nu are aceleași păreri ca tine este ca nu ai ce subiect sa discuți cu el sau ce activități sa faceți.Prietenii se găsesc greu,ar se pierd ușor, a sa că nu trebuie sa fim triști, vom găsi alții.

Ghiocelul

Prima fica a imparatului an a sosit cu mirosurile ei suave de panselute si ghiocei.Copacii se trezesc la viata pentru a-si arata frumusetea lor.Pasarile se intorc din nou acasa.

De sub plapuma cea rece a zapezei,se iveste un ghiocel firav.

Deasemeni la primul suras al soarelui, ghiocelul isi deschide petalele si da la iveala o floare alba ca neaua.

Ghiocelul este floarea care deschide usa primaverii.

Natura incepe sa se trezesca la viata, animalele padurii incep sa iasa din adaposturile in care au stat toata iarna si pasarelele ciripesc vesele.

Primavara este considerata anotimpul florilor si pomilor inverziti. Toata lumea se bucura de venirea primaverii.

Alternativa educațională Step by Step

Vodă Ana - Maria

Alternativa educațională Step by Step este o metodă ce așează copilul în centrul procesului de predare - învățare, educația fiind individualizată, respectând Curriculum-ul Naţional al Ministerului Educației Naționale.

În această alternativă cunoștințele teoretice dobândite sunt similare celor din învățământul tradițional, în schimb este cultivată capacitatea de adaptare în societate sau în oricare alt tip de mediu educațional ulterior; copiii sunt încurajaţi să facă alegeri, să își exprime ideile în mod creativ, să se ajute reciproc, să gândească liber și să își dezvolte abilităţile de gândire critică.

Valorile pe care le insuflă acest sistem copiilor sunt Încrederea, Curiozitatea, Cultivarea talentului, Ascultarea, Gândirea critică, Expresia de sine, Creativitatea, Diversitatea, Bucuria, Responsabilitatea, Spiritul de învingător și lider.

În cadrul programului Step by Step, aranjarea sălii de grupă va fi făcută în așa fel încât să-i încurajeze pe copii să opteze cu privire la activitățile pe care le vor desfășura. Fiecare sală de grupă va avea mai multe centre de activitate care conțin materiale diferite pe care copiii le vor explora și cu care se vor juca. Într-o grupă Step by Step întâlnim centrele: alfabetizare, matematică/ jucării manipulative, ştiinţe, artă, construcţii, joc de rol, joc în aer liber, centre etichetate şi accesibile tuturor.

Alternativa Step by Step consideră copilul ca pe o persoană demnă de respect, unică, şi caută să-i asigure o continuitate individuală în dezvoltare, precum şi practici de dezvoltare adecvate, specifice lui. Cooperarea şi colaborarea au drept scop verificarea demersurilor şi experienţelor individuale de descoperire a lumii şi valorizarea lor.

Cadrele didactice caută să se asigure că orice copil achiziţionează şi dezvoltă aptitudini fizice, cognitive, emoţionale, etico-morale, artistice, teoretice, sociale şi practice.

Cu toate că stilul de lucru într-o clasă Step by Step pare mai tolerant, având în centru motivarea copilului pentru descoperire, cultivarea responsabilităţii personale şi a capacităţii de a decide în cunoştinţă de cauză între mai multe alternative ocupă un loc central în educaţie. A cerceta şi a alege singur este însăşi un principiu cultivat de metodologia alternativă Step by Step.

Fișă observativă

Solomon Lidia Maria

Nume Șerban Dragoș Ovidiu

Clasa a IV-a B

An școlar 2021-2022

Elevul Șerban Dragoș Ovidiu este elev în clasa a IV-a. Este un elev cu rezultate bune la învățătură ,însă participarea și implicarea sa la lecții în modalitate online nu este una tocmai favorabilă.Cu mare greu reușește să răspundă la întrebări atunci când îi sunt adresate.

Sarcinile de lucru le realizează uneori parțial, uneori deloc. De cele mai multe ori motivează că el a făcut temele, dar a uitat sa le spună părinților să le trimită.La încercarea mea de a lua legătura cu el , de cele mai multe ori nu răspunde.

Am observat că atunci când le dau o sarcină de lucru puțin mai complicată el se retrage, motivând că nu are internet sau că a trebuit să plece undeva.

Elevii clasei au format un gup unde să poată vorbi doar ei, a fost introdus în grup și Dragoș, însă nu dorește să comunice nici măcar aici, găsind mereu o scuză.

Eu i-am sfătuit să colaboreze cu toții, să comunice între ei și să ceară ajutor atunci când au neclarități sau incertitudini.

Ineres foarte mare nu am vazut la el nici după acest lucru, însă a început să mai realizeze câte o sarcină în ultimul timp.

Concluzia la care eu am ajuns este aceea că motivația sa față de acest tip de învățare este una scăzută datorită influențelor mediului în care crește.

Perimetrul predat altfel

Ilieș Nastasia

A fost odată un prinț care mers vreo două zile printr-o pădure și a ajuns într-o grădină frumoasă, plină de flori. În mijlocul grădinii plângea o fată cu părul bălai.

Prințul o întreabă de ce plânge, iara ceasta a răspuns, că în fiecare noapte, vin piticii pădurii, și-i fură din flori. Acesta i-a spus, că ar fi bine, să împrejmuiască grădina. Fata a început să plângă și mai tare, și printre suspine îi zice prințului că nu știe cum s-o împrejmuiască.

Prințul, știa că eleviii din clasa a III-a o vor ajuta, și a desenat imagine grădinii, a măsurat atent marginile ei apoi a trimis-o elevilor. Era sigur că, vor găsi câți metri de sârmă trebuie cumpărată pentru împrejmuirea grădinii.

Eu i-am întrebat:

- Vreți, să o ajutăm?
- Vrem, dar nu știm cum! au răspuns ei.

Am deschis plicul, cu imaginea trimisă de print și am desenat-o pe tablă.

Pentru a întelege le-am spus urmatoarea poveste.

A fost odată un copil sărman care-și iubea nespus de mult mama. Se apropie ziua de 8 martie și-i auzea pe colegii lui cum discutau despre cadourile cumpărate pentru mamele lor.

Ar fi vrut să-i cumpere și el, dar nu avea bani.

Într-o lecție de abilități practice, doamna învățătoare le-a arătat cum pot realiza din hârtie glasată o vază cu flori.

Vaza copilului a fost cea mai reușită lucrare.

Doamna învățătoare le-a spus că astfel de minitablouri se pot oferi cadou celor dragi.

La auzul acestor vorbe, în mitea copilului, licări fericirea. Avea și el un cadou pentru mama lui. Trebuia să-i facă o ramă, tot din hârtie glasată, și cadoul era gata. Se puse pe măsurat, cu ajutorul centimetrului de croitorie, laturile tabloului (coala cartonată A4). A aflat că laturile mai scurte au 14 centimetri, iar laturile mai lungi 30 de centimetri. Calculă și văzu ca are nevoie de 88 de centimetri de hârtie glasată. Taie fâșii de hartie glasat la dimensiunile necesare, le lipi și obținu tabloul pentru mama lui.

Pe baza acestei povești am descoperit cum putem calcula necesarul de sârmă.

Elevii au aflat că imaginea trimisă de prinț seamănă cu o coală de hârtie, adică cu un dreptunghi. Ei știau despre dreptunghi că are laturile opuse egale și au adunat:

AB+ BC+ CD+ DA= 8m+ 5m+ 8m + 5m= 26 m (de sârmă)

Eu le-am spus că atunci, când calculăm lungimea tuturor laturilor unui poligon, spunem ca am calculat perimetrul notat cu ,, P”

P= L+l+L+L=8+5+8+5=26 m sau dacă avem 2 lungimi și două lățimi putem calcula

P= 2xL+2xl =2x8+2x5=16+10=26 m

Pentru pătrat am observat că laturile sunt egale și perimetrul se poate calcula astfel: P= l+l+l+l sau P= 4xl

Astfel elevii clasei a III-a l-au ajutat pe print, iar ei au învățat că perimetrul unui poligon este suma tuturor laturilor. Am cerut elevilor să alcătuiască un cvintet cu titului ,, Perimetru”.

PLAN DE INTERVENȚIE TIMPURIE AUTISM

MUNTEAN CORINA-ELENA

L.M.C., este băiat, înscris în clasa a II-a la o școală gimnazială și unde datorită susținerii continue a familiei, în special a mamei face față cerințelor școlare fără curriculă individualizată.

a.) Fără antecedente patologice pre și perinatale. Născută la termen și diagnosticat cu tulburare de spectru autist, și mentine ortostatismul, merge singur, în locuință și în afara ei, nu obosește la efort, este afectată bilateral posibilitatea de realizare a mișcărilor fine și precise , este afectată prehensiunea unui membru toracal. Are o tulburare a deficitului de atenție cu hiperactivitate, tulburări de vorbire, prezintă stereotipii, (tine mereu ceva în mână, un obiect mic: pietricele, nasturi), un limbaj agresiv,vocabular carențat, vorbire particulară, dezvoltarea calitativă și cantitativă a limbajului expresiv și receptiv fiind mult modificate.

b.) Respectând Programa din învăţământul primar, planificarea fiind modificată conform cerințelor sale, printr-un plan de intervenție personalizat, posibilităţile de adaptare la şcoală au fost mult îmbunătățite. La şcoală în clasa I, dar și acum, în clasa a II-a, a fost și este însoţit mereu de mamă, facilitandu-i acomodarea cu cerinţele fiecărei discipline.

Încă din clasa I băiatul autist s-a ajutat foarte bine de fiecare element grafic component al unei litere sau cifre atunci când îl învaţă. Litera a fost făcută şi din beţişoare, din plastilină (care îi plăcea mult), în în aer, cu degetul, apoi cu creionul. De fiecare dată, am verbalizat modul de efectuare a literei şi din ce elemente grafice este alcătuită. Între perioadele de scriere făceau pauze prin diferite jocuri: “Bate vântul frunzele!”, “Podul de piatră”, „Morişca” .

Acum, în clasa a II-a, putem vorbi de o adaptare şcolară în concordanță cu obiectivele din fiecare unitate de învăţământ. Lucrează din acest an școlar fără curriculă specială, dar cu persoană de sprijin/mama. Pe lângă temele din manuale, băiatul face exerciţii şi din diferite auxiliare, reuşind să facă trecerea de la o carte la alta, pe parcursul aceleiaşi ore, fără a refuza sau a avea un comportament nepotrivit.

Comunică mai mult și mai relaxat cu mine, este mai interesat, dorește să scrie mereu la tabla, să șteargă tabla, să ajute. Il solicit și-l implic mereu în toate activitățile didactice și nu numai: citește cel mai bine din clasă, cu intonație deosebită, din manual, de pe videoproiector sau orice material, atât scris de tipar, cât și de mână, recită foarte frumos, are o memorie fantastică, dar scrie doar cu litere de tipar. Îi place citirea pe roluri, fiind atent când îi vine rândul personajului său.

La clasă folosesc destul de des jocul ,,Mingea călătoare’’, solicit copilului/copiilor să despartă cuvântul dat de mine în silabe, sau să alcătuiască o propoziție cu un anumit cuvânt, iar copilul L.E.D. este foarte încântat și răspunde solicitării mele. De asemenea folosesc jocul/metoda ,,Semaforul’’. Folosind metoda fonetică-analitico-sintetică pentru fiecare sunet şi literă din alfabetul limbii române, copilul şi-a

însuşit cuvintele care sunt specifice competenţei de comunicare din învățământul preprimar, cât şi primar.

Predicțiile în perechi. Elevii vor fi grupați în perechi, având fiecare o foaie de hârtie și un creion. Eu le ofer o listă cu câteva cuvinte dintr-o povestire. În urma discuțiilor elevii vor trebui să alcătuiască o compunere sau un scenariu pe baza unor predicții în jurul unei liste oferite.

Brainstormingul individual sau în perechi când pe elevul cu C.E.S. îl pun la tablă să scrie direct, sau uneori scrie pe hârtii colorate diferit toate lucrurile pe care le știu despre un anumit subiect și vine și le lipește pe tabla după cerințe.

La matematică calculează orice, în ordinea efectuării operațiilor recunoscând imediat regula și chiar prezentând-o colegilor, citește textul problemei și stabilește raționamentul puțin ajutat de mine sau mama, efectuează apoi problemele respectând pașii din planul de rezolvare. A participat alături de colegii săi la un concurs specific vârstei, ,,Academia Junior “ atât la limba română, cât și la matematică, obținând un rezultate bune.

Il solicit să-mi denumească în fața clasei părțile componente ale plantei, să răsfoiasca anumite materiale, fiind foarte curios. Îl întreb cum era apa mării la gust, atunci când a fost în vacanță la mare cu părinții.. Tot la matematică și științe folosesc metoda/strategia ,,Știu/ vreau să știu/ am învățat”. Elevul scrie pe o coloană ceea ce știe despre o temă, pe altă coloană ceea ce vrea să știe și pe alta ce a învățat. Elevul L.E.D. scrie conform cerințelor, eu repetându-i ceea ce are de făcut; el povestește ceea ce știe (de exemplu despre dinozauri), apoi scrie ce vrea să afle și în final observând imaginile derulate de videoproiector, atlase și alte materiale spune oral, apoi scrie ce a aflat nou.

CULTIVAREA CREATIVITĂȚII ELEVILOR PRIN ACTIVITATEA DE REZOLVARE ȘI COMPUNERE DE PROBLEME

Pop Nastasia

Creativitatea gândirii este forma cea mai înaltă a activității, care se referă la găsirea unor soluții, idei, probleme, metode, prin efort propriu de gândire și acțiune.

În procesul de învățare nu interesează atât produsul elevului, cât suplețea, eleganța, nota de originalitate în rezolvarea problemelor, a sarcinilor de învățare. Pentru dezvoltarea creativității trebuie dobândite următoarele calități: flexibilitate, fluiditate, independență, spirit de investigare. Creativitatea se manifestă frecvent în cadrul obiectului matematică în ciclul primar și se poate educa prin rezolvări, compuneri de probleme și nu în ultimul rând prin jocuri didactice matematice. Printr-o varietate de tipuri de probleme utilizate, prin forme de muncă, prin compuneri de probleme, prin jocurile didactice matematice folosite în cadrul orelor de matematică se contribuie din plin la cultivarea creativității elevilor de vârstă școlară mică.

Prin rezolvarea de probleme se dezvoltă raționamentul logic. În cazul orelor de rezolvare a problemelor, spre deosebire de alte lecții pot apare situații noi, neprevăzute care cer mai mult efort din partea elevilor și a cadrului didactic. Pentru a forma și dezvolta la elevi capacitățile necesare și utile activității de rezolvare a problemelor se impune gradarea eforturilor la care supunem gândirea elevilor.Nu este vorba doar de trecerea de la probleme cu o operație la probleme cu două operații ci, structurarea problemelor după gradul de efort la care este supusă gândirea în procesul rezolvării.

În scopul cultivării creativității, adică a gândirii, inteligenței și imaginației elevilor în activitatea de rezolvare a problemelor se folosesc procedee variate. Printre acestea enumăr: complicarea problemei prin introducerea de noi date sau prin modificarea întrebării, scrierea rezolvării într-o singură expresie, alegerea celei mai scurte căi de rezolvare, determinarea schemei generale de rezolvare a problemelor și încadrarea ei într-o anumită categorie, transformarea problemelor compuse în exerciții, transformarea problemelor compuse în exerciții cu paranteze, care să indice ordinea operațiilor, transformarea și compunerea din două-trei probleme simple a uneia compusă etc.

Compunerea problemelor este una din modalitățile principale de a dezvolta gândirea independentă și originală a elevilor, de cultivare a creativității gândirii lor. Se pot crea și compune probleme în următoarele forme și într-o succesiune graduală:

-probleme acțiune sau cu punere în scenă;

-probleme cu indicarea operației matematice ce trebuie efectuate;

- compunere de probleme : după tablouri și imagimi, după un plan stabilit, cu mai multe întrebări posibile, cu întrebare dată și cu mai multe conținuturi date, precum și relații între date a conținutului, probleme cu întrebare probabilistică, cu început dat, cu mărimi date, cu valori numerice date, după un

exercițiu simplu sau compus, după un model simbolic, cu modificarea temei și a datelor, probleme de perspicacitate, rebusistice etc.

-crearea liberă de probleme;

În activitatea de elaborare a textului unei probleme învățătorul trebuie să utilizeze date și expresii reale, mijloace și procedee care să ofere elevilor împrejurări de viață corespunzătoare. Conținutul problemei trebuie să fie în concordanță cu realitatea.

Copilul de vârstă școlară mică trebuie ajutat în activitatea de rezolvare a problemelor deoarece la el capacitatea de a folosi cunoștințele anterioare este puțin dezvoltată. Învățătorul trebuie să antreneze elevul în rezolvarea unor exerciții și probleme cât mai variate, care să solicite gândirea, atenția, spiritul de observație, imaginația, care să stimuleze interesul pentru cunoaștere al elevului. Este recomandat, de asemenea, ca atât compunerea de probleme cât și rezolvarea lor să se facă și în situații de joc didactic.

Competiția generală de joc contribuie nu numai la activizarea intelectuală a copiilor, dar și la formarea personalității lor, la manifestarea unei atitudini pozitive față de muncă, față de intrecerile din cadrul grupului școlar. În același timp se va avea în vedere creșterea mobilității gândirii, a capacităților sale divergente, creatoare, dezvoltarea calităților de bază (rapiditate, operativitate, capacitate de control și autocontrol, calități ale atenției).

Compunerea de probleme în ciclul primar poate constitui și o premisă reală și eficientă pentru o posibilă viitoare muncă de cercetare și o modalitate sigură de sporire a rolului formativ al învățământului matematic, în strânsă corelație cu celelalte discipline de învățământ.

Importanţa educaţiei la vârstele timpurii

TRIF ANA MARIA

Rădăcinile educației sunt amare, dar fructul este dulce.” (Aristotel)

Prin natura ei, educația timpurie reprezintă mulțimea experienţelor individuale şi sociale existente sau organizate, de care copilul se bucură în primii ani de viaţă. Aceste exeprienţe își pun amprenta asupra formării la copil a unor comportamente, dar şi asupra dezvoltării lui din toate punctele de vedere. Educația și îngrijirea de calitate a copiilor preșcolari pot pune bazele succesului viitor în ceea ce privește șansa de a se forma, de a-și asigura un nivel de trai decent, de a-și găsi mai ușor un loc de muncă și de a se integra în societate. Acest lucru este important mai ales pentru copiii provenind din medii dezavantajate. Educația și îngrijirea de înaltă calitate a copiilor preșcolari sunt o investiție importantă în educație și formare.

Educaţia este un proces care se desfăşoară continuu. Ea începe din primele momente ale vieţii şi se încheie odată cu ea. Fiecare copil este unic, iar educaţia trebuie să ţină cont de particularităţile individuale ale fiecărui copil.

În perioada 0-3 ani, educația timpurie vine să întâmpine dezvoltarea fizică şi psihică sănătoasă, dar şi ale dezvoltarea socială. Se spune că în această perioadă copiii invață mai mult de jumătate decât în tot restul vieții. Perioada educației timpurii, până la intrarea în școală este cea mai importantă, deoarece acum se formează deprindetile și priceperile, toate procesele cognitive cunosc o dezvoltare de mare amploare, personalitatea de asemenea de formează în această perioadă.

Familia reprezintă, în această perioadă, principalul mediu răspunzător de protecția și creșterea copilului. Alături de familie, pentru asigurarea unui proces educativ complex, este necesara colaborarea cu instituții specializate care de asemenea oferă copilului o dezvoltare sanatoasă. Aceste instituții sunt creșele și gradinițele, unde personalul calificat asigură copiilor situații concrete de învățare și cooperare. Rolul pedagogului este extrem de mare în acest sens. Grădiniţa, respectiv şcoala ocupă un loc central în viaţa copilului. Rolul ei este de a crea viitori cetăţeni, iar acest lucru nu este realizabil decât dacă se respectă fiecare etapă a şcolarizării. Beneficiile educatiei timpurii ii ajuta pe cei mici sa aiba succes la scoala, la locul de munca si in contextul social si civic.

Finalităţile ale educaţiei timpurii în sistemului nostru de învăţământ au în vedere o unitate de idei. In primul rând permite o dezvoltare liberă şi armonioasă a personalităţii copilului, în funcţie de ritmul propriu şi de trebuinţele sale. De asemenea, îi permite copilului o interacţionare cu alţi copii, cu adulţii şi cu mediul pentru a dobândi cunoştinţe, deprinderi, atitudini şi conduite noi.

Cand sunt mici, copii sunt ca un burete care absoarbe informatii pe banda rulanta. De aceea, expresia “cu cat mai curand, cu atat mai bine” ar putea fi un slogan reprezentativ pentru educatia timpurie.

Exista multe studii care ne arata o rata de succes crescuta pentru copiii care au parte de o educatie timpurie de inalta calitate. Aceste programe pre-gradinita sunt o cale foarte bună de a continua procesul de invatare intr-un ritm sustinut, continuand cu scoala, facultatea sau chiar la locul de munca.

Experienţele copilului din primii ani de viaţă au un impact disproporţionat de mare faţă de experienţele din anii de şcoală şi mai departe? Asta înseamnă că lipsurile pe care cel mic le experimenteaza in primii ani din procesul de invatare il vor afecta mai tarziu, riscand chiar sa nu poata realiza recuperarea acelor pasi de baza.

Cele mai importante beneficii ale educatiei timpurii sunt socializarea , cooperarea, resprectul, entuziasmul, lucrul în echipă, concentrarea și răbdarea.

• Socializarea: un element fundamental pentru abilităţile de relaţionare ale copilului. Pe lângă familie, copilul trebuie să fie expus la socializarea cu alţi copii, experienţa care îl ajută să treacă peste timiditate şi să-şi întărească încrederea în sine.

• Cooperarea: un concept folositor pentru relaţiile pe care le creează cel mic. Foarte util mai ales în cazul copiilor care nu sunt obişnuiţi să împartă cu cei din jur, învăţarea ideii de cooperare, împărţire şi perseverenţă se deprinde tot în primii ani de viaţă, printr-un program de educatie timpurie.

• Respectul: o atitudine necesară atât în relaţiile cu sine, cât şi in relaţiile cu ceilalţi. Într-un mediu al educaţiei timpurii unde se învaţă conceptul de a împărţi şi manierele în mod organic, termenul de respect faţă de oameni şi obiecte personale se învaţă în acelaşi timp cu respectul faţă de mediul urban sau natură.

• Entuziasmul pentru învăţare: cu cât îşi însuşeşte acest entuziasm mai devreme, cu atât va învăţa mai uşor şi mai cu drag. Dragostea faţă de lectură, simţul curiozităţii şi nevoia avidă de cunoaştere sunt lucruri care se dezvoltă în grădiniţă şi chiar şi înainte de aceasta. Lecţiile servite într-o maniera distractivă şi totodată interactivă îi ajută pe cei mici să înveţe mai eficient şi ii inspiră să-şi dorească să ştie din ce in ce mai mult.

• Lucrul in echipă: o abilitate extrem de utilă pentru tot restul vieţii. Activitătile centrate pe lucrul în echipă ajută copiii să înveţe cum să lucreze cu alţi membri, cum să asculte opiniile celorlalţi, deprinzând astfel ideea de a coopera şi a livra în mod egal, în funcţie de rolul fiecăruia.

• Concentrarea: modalitatea prin care poate ignora zgomotul de fond, pentru a se dedica acţiunii pe care o intreprinde în acel moment. Având o imaginaţie bogată şi o energie debordabilă, copiii nu pierd nicio şansă de a descoperi lucruri noi, de a trăi experienţe diferite de cele de până acum şi de a-şi face alţi prieteni. Educatorii, însă, trebuie să încerce să menţină un echilibru între această energie şi să insufle piticilor abilitatea de ascultare sau urmărire a unor direcţii, participare în activităţi de grup şi rezolvare a cerinţelor date.

• Răbdarea: o abilitate ce poate fi dezvoltată la vârste fragede prin implicarea celor mici în experienţe sociale unde pot practica răbdarea. Prin diverse exemple, experienţe sau conturarea unor modele, precum împărţirea atenţiei educatorului sau aşteptarea rândului, copiii au posibilitatea de a-şi dezvolta răbdarea, ceea ce îi face mai disciplinaţi şi mai înţelegători.

BIBLIOGRAFIE:

1.Curs, E.T.I.C – Educație Timpurie Incluzivă și de Calitate Cod SMIS 2014+: 128215

Proiect cofinanțat din Fondul Social European prinprogramul Operational Capital

Uman 2014 – 2020.

2.Ezechil. L., & PăișI Lazarescu. M.(2000). Laborator preșcolar - Ghid metodologic.

3.Ministerul Educaţiei Naţionale: "Curriculum pentru educație timpurie 2019".

4."Suport pentru explicitarea și înțelegerea unor concepte și instrumente cu care operează Curriculumul pentru educație timpurie 2019".

5.Vrăsmaș. E. (2014). Educația timpurie. București: Arlequin.

6.Vrăsmaș, E. și Vrăsmaș, T. (coord.) (2012). Educația incluzivă în grădiniță: dimensiuni, provocări și soluții. Editura ALPHA MDN: Buzău.

Tema pentru acasă – aliat sau inamic?

Emilia Cojan

Părerile referitoare la tema pentru acasă au îmbrăcat, de-a lungul ultimilor ani, adevărate costume de scenă. De la Cenușăreasa sistemului, la Fata babei, de la Frumoasa din Pădurea Adormită care așteaptă aproape o veșnicie sărutul prințului-elev, la Ghidonoaia, capabilă să transforme aventura școlară în coșmarul copiilor, dar, mai ales, al părinților.

Criticată, pusă de mulți la colțul infamiei, deplânsă de unii, respinsă de alții, temei pentru acasă nu i se poate, însă, obscura rolul său de bază în educație. Este șlefuitorul fin, folosit pentru a scoate la lumină frumusețea diamantului atât de mult râvnit: mintea funcțională, performantă, capabilă și creativă a elevului.

De ce, însă, atâtea animozități? Cum de un întreg mecanism media și mai puțin media, social și individual, a fost angrenat în combaterea celei ce, pentru un timp, devenise chiar inamicul nr. 1 al educației. Glasuri ”pedagogice” se afirmau pe scena societății exact prin artileria grea prin care combăteau tema pentru acasă și își afirmau, niciodată probatele, calități dăscălicești, fără a uzita de această minunată pârghie didactică.

Răspunsul nu e greu de intuit. Un instrument, cu cât e mai performant, cu atât poate deveni mai periculos în mâna unui neavenit!

A scăzut, oare, nivelul pregătirii profesionale al cadrelor didactice în facultățile îmbibate de pedagogia sistemului bologna? Nu sunt eu în măsură să ofer cititorului un astfel de verdict. Cert este, însă, că s-a exagerat, în ambele sensuri.

Unii au apăsat accelerația și au facut din tema pentru acasă o muncă silnică, atât a elevului cât și (mai ales?) a părintelui. Teme, teme, teme rămase, datorită volumului mare, necorectate. În acest mod, tema își pierde menirea, nu mai șlefuiește frumos giuvaerul minții copilului, ci îl transformă în…praf și pulbere. Fără feedback, tema se rezumă la un exercițiu de scriere și va avea drept unic rezultat creșterea vitezei de scriere și a abilității de eschivare a elevului. Scump plătit câștig, căci prețul va fi obidă, repulsie, lehamite…superficialitate. Iată, deci, principalul motiv pentru care tema ajunge să fie făcută ”pentru doamna”, ajunge să fie o favoare pe care familia simte că o face cadrului didactic. Eșec.

Sensul opus: noi nu dăm teme pentru acasă sau dăm foarte puține! Copilul învață și, vezi bine!, trebuie să învețe în clasă. Învățarea este privită ca o sarcină strictă a școlii. Cadrul didactic trebuie ca, în cele 45 de minute ale unei ore, să deschidă de la 15 la 20 și… de cutii craniene și să infuzeze mesajul cognitive în interiorul rețelei neuronale a elevilor. Super-teacher spune ”Yes, I can!”. Cum probează? Scade calitatea evaluării, drastic, făcând, astfel, calificativele/notele maximale extreme de accesibile, extreme de ușor de obținut.

Aparent, totul e roz în această situație. Copiii ”iubesc” școala și pe cadrul didactic, părinții sunt mulțu-liniștiți, căci nimeni nu le deranjează visul parental cu cerințe consumatoare de energie (pe care,

între noi fie vorba, nu prea o mai au, fiind exagerat cheltuită,a se citi irosită!, pe rețelele de socializare. Eșec!

Și atunci?

Atunci, îmi permit o întrebare: cum ar fi dacă tema pentru acasă ar fi reevaluată la adevărata ei valoare, repusă în funcțiunile pe care atât de bine știe să le deservească?

Îmi permit chiar și o a doua întrebare: cum ar fi să abordăm tema pentru acasă încă de la începutul lecției zilnice, încă de la momentul scenariului didactic dedicat reactualizării cunoștințelor? Observăm cu grijă și, pe baza a ceea ce observăm, se pune deja temelia unei teme pentru acasă diferentiate. Pentru că voi știi deja că elevii X, Y și Z mai au nevoie să exerseze un pic deprinderea…. sau să își consolideze cunoștințele referitoare la… . Am grijă să se regăsească acest lucru, această exersare, în tema lor pentru acasă. Predau, recapitulez, sistematizez, consolidez, evaluez, orice tip de lecție abordez devine prilej de conturare a temei pentru acasă. Toată bazată pe observație și analiză, în acord deplin cu finalitățile pe care le urmăresc.

Observ ritmul de lucru al elevilor mei, observ dificultățile întâmpinate și, pe baza acestor observații, concep tema pentru acasă. Grade de dificultate diferite, dacă e cazul, perspectivă și mod de abordare diferit, când se necesită, cantitate suficientă ca să fixeze cunoștințele, dar și cântărită atent ca să evit oboseala și surmenajul, varietate ca să atragă, însoțită de explicații încă din clasă, ca să fie creat un sentiment de siguranță, copiilor. Nu aruncăm elevii în gol: ”Notați tema pentru acasă! La revedere!”. Nu le creem sentimente de insecuritate emoțională. Nu-i punem în fața unei prăpăstii fără fund, plină de nenumărate exerciții ce iau forma puilor de zmeu, gata să devoreze de vii fiii de împărat. Ne trimitem elevii acasă dornici să lupte cu zmeul pentru că au, încă din clasă, sentimental siguranței ca îl vor învinge. Poate nu din prima bătălie. Dar îl vor învinge.

Și le oferim feedback. Ai luptat! Ești un erou! Bravo! Da, nu ai câștigat toate bătăliile, dar le-ai luptat pe toate, ți-ai antrenat mușchii minții, ți-ai perfecționat tacticile de luptă. Mâine va fi un success!

Propun această abordare. Propun reabilitarea temei pentru acasă. Ea este și trebuie să fie sala de forță unde învățăcelul își modelează mușchii minții, unde capătă încredere în forțele proprii, devenindu-i tot mai plăcut să se uite în oglinda conștiinței sale, având de partea sa, acum, încrederea în sine și o sănătoasă stimă de sine.

Vă invit la tema…pentru acasă.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – AȘA DA, AȘA NU

Ciuclă Cristina

Orice părinte își dorește pentru copilul său, la fel ca ursitoarele bune invitate uneori la botez, ca să fie sănătos, frumos, deștept, fericit,etc. Chiar dacă nu uităm să invităm pe toate ursitoarele mai există si o uristoare rea, "întâmplarea", "ceasul rău", "pisica neagră", căreia copilul trebuie să-i facă față, să se descurce, să se adapteze și să meargă mai departe în viață.

Pornind de la acest fapt, părinții își pun mereu întrebarea : "Care este zestrea pe care o poate da familia pentru a-i asigura copilului succesul în viață?"

Mihail Levine spunea că "Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu vă face pianist".

Ce trebuie să facă un părinte bun? Este necesar un echilibru în acest sens. Ori un părinte ignoră copilul și problemele lui, ori este prea preocupat de copil, dorind să îl protejeze de tot ce vine din exterior. Este ținut ca într-un bol de cristal. În colectivitate acești copii sunt ca niște păpuși de porțelan, doar dacă cineva i-a invadat spațiul și s-a apropiat prea mult este o tragedie.

Părintele nu va putea să-l protejeze mereu, influențele din jur sunt foarte mari, iar copilul nu va putea să țină piept acestor tentații, dacă nu este pregătit în acest sens. Pentru a fi sigur că face față acestora, părintele după ce l-a pregătit în prealabil, îi poate verifica gradul de rezistență.

De exemplu după ce veți explica cum se împart jucăriile, te joci 5 minute cu ea, apoi 5 minute prietenul tau de joacă. Puteți merge în parc cu copilul, având jucării la el, și puteți vedea dacă a înțeles, dacă" rezistă eroic" și împarte 5 minute jucăriile cu celălalt prieten, care și l-a făcut în parc. Acest lucru îl observăm la grădiniță, la grupa mică, unde se pot întâmpla aceste lucruri.

La grupa mare apare inoculată ideea de acasă că e cel/cea mai frumos sau frumoasă, cel/cea cea mai deștept sau deșteaptă, iar de aici apare și neputința de a face față eșecului. Acest lucru se observă la grădiniță, atunci când copilul dorește sa fie primul la rând, dacă nu plânge, bate din picior, țipă. La fetițe, dacă îi apreciez rochița uneia și nu apreciezi a sa, e suparare, "a mea nu ai vazut-o doamna!" Sau mai grav, în cazul unui concurs de ghicitori de exemplu, am avut surpriza neplăcută ca supărarea să fie atât de mare că nu a câștigat încât a început, fără să plângă, să se bată cu palma peste cap, să se muște și să spună" cum eu am răspuns numai atât". Aici vorbim despre controlul emoțiilor și rezistența la eșec. Copii trebuie să știe că în viață pot și pierde, trebuie să accepte și să meargă mai departe. Ei trebuie să înțeleagă că dacă depun efort și perseverează în ceea ce fac, își pot lua revanșa și pot câștiga. Prin jocuri desfășurate în cadrul familiei, cum ar fi cel de cărți, de-a v-ați ascunselea, "Nu te supăra frate!". O dată câștigă mama, o dată câștigă copilul, prin al doilea joc copilul, prin concentrare și atenție, îi dăm șansa să câștige jocul pe drept. O dată prinde tata copilul, o dată copilul pe tata. Eșecul face parte din viața fiecăruia, mic sau mare, numai ca vine pe nivelul fiecăruia de vârstă. În momentul în care nu reușim să controlăm aceste emoții pe o perioadă mai lungă se instalează, fără să ne dăm seama depresia.

Comportamentele din cadrul familiei își pun amprenta asupra copilului. Climatul familial este dat de raporturile dintre membrii familiei și este foarte important deoarece reprezintă mediul în care se formează și se dezvoltă viitorul om mare.

Îmi spunea cineva, facând o analogie cu mediul sanitar că acesta " este simptomul familiei"

Fiecare dintre noi, implicit copii se nasc cu moștenire genetică provenită de la părinți, dar se formează și sunt modelați de mediul social în care se dezvoltă. Familia este prima instanța și primul mediul cu care ia contact copilul și în care se pun bazele omului adevărat de mai târziu.

Primii pași sunt învățați în familie, primele cuvinte sunt rostite tot în familie. Dacă la unul din aceste lucruri nu se depune efort pentru ca realizarea lui să se facă la parametrii optimi, copilul nu se va dezvolta armonios. În cazul în care copilul are probleme cu motricitatea acesta nu își va putea dobândi independența,daca nu se acordă atenție vorbirii,nu se va putea exprima corect și nu se va putea face înteles de ceilalți.

Viața noastră este ca un joc de domino, dacă am pus primele piese bine acesta va avea bază solidă și vom putea continua, dar dacă una nu am pus-o corect totul se va dărâma.

În anii trecuți am avut un preșcolar care a intrat la 3 ani și jumătate în grădiniță și spunea doar vreo 4- 5 cuvinte. Stătea în grupă și nu scotea un cuvânt, dar era atent la tot ce spuneam. A fost la medic, dar acesta i-a spus că este perfect normal și că va vorbi. După cam apoximativ jumătate de an acest copil a vorbit, nu cu colegii sau să ceară ceva, ci despre tema săptămânii care era legată de planete, folosind cuvintele noi într-un context potrivit. În tot acest timp el a memorat tot ce i-am spus .

După o discuție mai lungă cu mama, aceasta a realizat că atunci când a fost mic, fiind ocupată cu serviciul ,nu a avut timp să stea să-i vorbească foarte mult, să-i povestească și nici nu a considerat că este necesar, deoarece acesta este mic. Abia după introducerea în colectivitate și discuția cu medicul , mama a făcut și ea acest lucru acasă, motiv pentru care copilul a reusit să vorbească.

În concluzie,vedem ce se întâmplă dacă părinții nu sunt conștienți de importanța fiecărui aspect, ignoră problemele copilului sau sunt prea ocupați și lasă formarea și dezvoltarea copilului în seam bonelor sau a bunicilor, care la rândul lor nu știu sau nu au dispoziția necesară să îi învețe , la care putem spune așa nu.

EVALURAREA LA GRUPA MARE- PORTOFOLIUL

CRISAN CRISTINA MONICA

De mai bine de un deceniu, în teoria şi practica educaţională s-a introdus cuvântul portofoliu. Astăzi nu există instituţie de învăţământ, disciplină de studiu în strategiile căreia să nu figureze portofoliul deoarece:

- portofoliul este o alternativă a evaluării standardizate şi serveşte unor scopuri foarte diferite de evaluările tradiţionale prin faptul că prezintă un proces esenţial creativ şi reflexiv.
- portofoliul constituie o modalitate excelentă de a ilustra performanţa printr-o varietate de rezultate, oferind o descriere mai bogată, mai completă a înţelegerii elevului, în raport cu măsurările soldate cu un singur calificativ.
- portofoliul ilustrează prompt şi fără mari eforturi un rezultat important, pe care abordarea tradiţională o trecea cu vederea – perfecţionarea în timp a elevului; condensează progresul şcolar la o anumită disciplină, în limite temporale prestabilite de comun acord (semestru, an şcolar).
- portofoliul unui elev ne dezvăluie modele de comportament ce se fac văzute doar când se iau în considerare mai multe exemple etc.

Referitor la portofoliul educațional, acesta are următoarele caracteristici:

- este producție personală a copilului realizată în cadrul procesului de învățământ;
- este un instrument cu funcție de suport, însoțitor și produs al învățării;
- asigură conexiunea între învățare și evaluare;
- asigură coerența evaluărilor curente cu cele finale, a celor formative cu cele sumative;
- permite îmbinarea evaluării procesului cu evaluarea rezultatelor învățării;
- vizează îmbinarea evaluării externe cu autoevaluarea copilului;
- este un mijloc de comunicare interactivă a copilului cu colegii, cu familia etc.

Sub aspectul funcțiilor formative ale portofoliului, studiile de specialitate indică următoarele: încurajează evaluarea centrată pe progresul achizițiilor, favorizează autoevaluare și învățarea autonomă, asigură un suport pentru comunicarea și relaționarea cu ceilalți.

BIBLIOGRAFIE:

1.Andronache, D., Bocoș, M., Teoria și practica instruirii și a evaluării, Ed.Eikon, Cluj Napoca, 2005;

2.Meyer, G., De ce şi cum evaluăm, Ed. Polirom, Iaşi, 2000;

Terapia ocupaţională şi valorizarea copilului cu CES prin activităţi expresiv-creative

TOADER ILEANA

Terapia ocupaţională este un tratament ce se concentrează în a ajuta oamenii pentru a dobândi independenţa în toate zonele de activitate pe care le desfăşoară. Terapia ocupaţională oferă copiilor metode variate, activităţi plăcute, distractive, pentru a îmbogăţi deprinderile cognitive, fizice și motorii și pentru a spori încrederea în sine. Cu ajutorul terapiei ocupaţionale, un copil cu probleme în dezvoltare va învăţa să interacţioneze cu membrii familiei şi să dezvolte relaţii sociale cu alţi copii și parteneri de joc.

Desenul liber sau tematic constituie o cale de evaluare şi de exprimare a personalităţii persoanei, a dificultăţilor sale emoţionale, a relatiilor sale, a traumelor suferite, a nivelului de anxietate existenţială, a capacităţilor sau a dificultăţilor de a se adapta la mediul social. Personajele unei poveşti desenate sunt investite cu semnificaţii, emoţii, sentimente şi gânduri pe care copilul le trăieşte în legătură cu evenimentele vieţii sale.

Exprimarea prin desen/pictură este nu numai diagnostică, ci şi educaţional- terapeutică. Atunci când desenează, copilul învaţă să-şi comunice adecvat şi în mod spontan sentimentele, dorinţele, expectanţele, învaţă să-şi conştientizeze atitudinile şi aptitudinile. Astfel, reuşeşte să se înţeleagă pe sine şi să-i înţeleagă mai bine pe cei cu care interacţionează.

Modelajul este un alt mijloc expresiv utilizat cu succes mai ales cu persoanele care au foarte mari dificultăţi de exprimare verbală a emoţiilor, sentimentelor şi trăirilor. Materialele pentru modelaj pot fi lutul, plastilina sau aluatul. Aceste materiale oferă experienţe tactilo–kinestezice, iar maleabilitatea şi versatilitatea acestor materiale se pliază pe o varietate de nevoi ale copilului.

Colajul, prin varietatea de texturi utilizate, ajută la eliberarea imaginaţiei şi poate fi utilizat ca exprimare senzorială şi emoţională. Prin compoziţiile de grup, copilul învaţă să interacţioneze, să se înţeleagă pe sine şi pe ceilalţi, să colaboreze şi să-i sprijine pe ceilalţi.

Activităţile expresiv–creative determină o schimbare semnificativă în plan emoţional, atitudinal şi aptitudinal, relaţional, comportamental.

Formele abuzului

Rughiniș Lărămioara

Violenţa asupra copiilor poate fi întâlnită în toate mediile pe care acesta le frecventează. Ea poate să fie, în primul rând, manifestată acasă şi în familie, cu consecinţe pe termen lung pentru sănătatea şi dezvoltarea lor. Apoi, violenţa se regăseşte în scoli şi în alte servicii educaţionale şi poate veni din partea cadrelor didactice, elevilor sau persoanelor din afara şcolii. În comunitate sunt, de asemenea, des întâlnite forme de violenţă împotriva copiilor care trăiesc pe stradă, împotriva copiilor cu diverse deficienţe, împotriva celor ce aparţin minorităţilor sexuale.

Consecinţele abuzului fizic, pe termen lung şi scurt se regăsesc în plan emoţional şi social. Sub aspect emoţional, copilul manifestă sentimente de culpabilitate, inferioritate, dificultate în comunicare şi comportament violent în interacţiunile sociale. În plan social, de cele mai multe ori, copilul victimă nu recunoaşte abuzul şi nu îl denunţă; poate refuza separarea de părintele abuziv şi pot adopta atitudini masochiste ca adult, dar pot manifesta comportament violent şi în raport cu ceilalţi copii. În anumite cazuri copii ajung să se autovinovăţească pentru bătăile pe care le primesc, având o percepţie greşită asupra realităţii cauzată de multiplele abuzuri la care au fost supuşi.

Abuzul emoţional sau psihologic reprezintă un comportament neadecvat al adultului faţă de copil, cu efecte negative asupra personalităţii în formare a acestuia. Această formă de abuz regrupează, în acelaşi timp, violenţa verbală (insultarea, umilirea, denigrarea), pedepse abuzive şi izolare, exigenţele exagerbate, care pun copilul în situaţie de eşec şi ameninţările.

Abuzul emoţional se concretizează în stimularea conduitelor imorale sau ilegale, refuzul afecţiunii parentale, intimidarea, supunerea copiilor la numeroase servituţi şi umilinţe, reducerea la tăcere, ridiculizări, jigniri, terorizare sau înfricoşare.

Abuzul emoţional provoacă comportamente nepotrivite copilului care este ori imatur ori prea matur pentru vârsta lui. Reacţia abuzatorilor este diferită, explozivă, având în vedere gravitatea faptelor, ceea ce face de multe ori ca scandalul să fie înăbuşit. Repercusiunile maltratărilor psihice ale copilului au corespondenţe în plan emoţional şi social.

EXPLOZIA STELARĂ

Moldovan Ionela

Este o metodă de stimulare a creativității, o modalitate de relaxare a copiilor ce se bazează pe formularea de întrebări pentru rezolvarea de probleme și noi descoperiri.

Copiii așezați în semicerc propun metoda de rezolvat. Pe o stea mare se desenează ideea centrală, iar pe cinci stele mici se scrie câte o întrebare de tipul: CE?, CINE?, UNDE?, DE CE?, CÂND?, iar cinci copii din grupă extrag câte o întrebare. Fiecare copil din cei cinci își alege câte trei-patru colegi organizându-se astfel în cinci grupuri. Grupurile cooperează în elaborarea întrebărilor. La expirarea timpului, copiii revin în semicerc în jurul stelei mari și comunică întrebările elaborate. Copiii celorlalte grupuri răspund la întrebări.

Exemplu: Joc didactic „Întrebări ne adresăm/Și răspunsuri bune dăm”

Scopul didactic: exersarea capacității de a formula propoziții interogative.

Sarcina didactică: să găsească papucii gâscanului pe baza întrebărilor și răspunsurilor din poezia „Povestea gâștelor” de George Coșbuc.

Steluța cea mare este prinsă pe papucii uriași, iar stelele mici împrejurul ei. Copiii recunosc stelele, citesc împreună cu educatoarea întrebările, se consultă, colaborează în elaborarea de întrebări pentru a recupera papucii gâscanului, ajuntând astfel gâștele.

CE? – Ce a pierdut gâscanul?; Ce necaz avea gâscanul?;

CINE? – Cine-i sare în ajutor gâscanului?; Cine vine alături de gâște?;

CÂND? – Când și-a pierdut gâscanul papucii?; Când a observat că nu mai are papucii?; Când credeți că-și va găsi papucii?;

UNDE? – Unde mergea gâscanul?; Unde și-a pierdut gâscanul papucii?;

DE CE? – De ce era supărat gâscanul?; De ce nnu reușește să-și găsească papucii?.

Când timpul a expirat, la semnalul educatoarei, copiii se adună în jurul stelei mari și expun întrebările formulate. Se aleg cele mai interesante întrebări, acelea al căror răspuns sugerează posibile soluții de recuperare a papucilor pierduți.

Dacă finalul este fericit, copiii desenează pe papucii uriași ceea ce le-a plăcut din jocul didactic sau îi vor împodobi cu steluțe pe care educatoarea va lipi cele mai interesante întrebări.

Importanța vocabularului în formarea capacităților de comunicare

Dumitru Florentina

Motto :

,,Haideţi să ne jucăm cu cuvintele !...

Căci cuvintelor le place câteodată să se joace, …apoi, se aşează cuminţi, în bănci, lângă copii, să ducă mai departe, citind sau scriind, povestea fără de sfârşit a limbii române''…

Valentin Marica

Prin definiţie, omul este fiinţă socială. El creşte şi se dezvoltă în cadrul unui grup de apartenenţă (familie, rude, comunitate) şi, în evoluţia sa, suportă influenţele respective, care oricum provoacă schimbări în structura personalităţii sale.

Dimensiunea comunicaţională a omului este definitorie pentru viaţa socială. Fără comunicare între indivizi, societatea nu ar exista, nu ar fi posibile relaţiile de orice natură între oameni. A comunica înseamnă a exista şi a coexista cu, prin şi pentru umanitate.

Predarea-învăţarea, considerată ca o formă specifică de comunicare în şcoală, este tot mai mult privită şi definită în termenii unei interacţiuni sociale. Studiind planurile de învăţământ şi programele şcolare, se observă că se acordă o tot mai mare atenţie promovării capacităţii de comunicare, în comparaţie cu politicile educaţionale şi documentele anterioare. Atenţia acordată fenomenului comunicării nu este întâmplătoare: şcoala pregăteşte elevii pentru viaţă, iar în viaţă, în primul rând, comunicăm. O importanță deosebită se acordă comunicării orale, folosirii corecte a cuvintelor. Reuşita meseriei mele depinde de modul în care sunt folosite cuvintele, de capacităţile de comunicare ale elevilor mei, dar şi ale mele în egală măsură. Cu fiecare generaţie în parte , dar şi cu fiecare elev, găsim alte modalităţi de comunicare, de a ne înţelege unii pe alţii. Cuvintele reprezintă unul din instrumentele de lucru, sunt haina unei idei şi ele trebuie alese cu măiestrie şi atent rostite, altfel devin culori amestecate fără înţeles.

Cuvântul poate fi asemuit cu un fruct al cărui înveliş este Vorbăria, al cărui miez e dat de Elocinţă şi al cărui sâmbure e Bunul Simţ. Din forţa lui, a cuvântului, au fost create toate câte sunt.

În activitatea mea didactică mă preocupă în mod egal, atât îmbogăţirea cunoştinţelor elevilor, dezvoltarea lor intelectuală, formarea capacităţilor de comunicare, cât şi formarea unui vocabular activ, bogat şi expresiv. E ruşinos să te bâlbâi în limba ta. Având în vedere că unei persoane i se observă gradul de civilizaţie prin etica vorbirii, dascălul trebuie să ofere elevilor săi model de limbă dulce, mângâietoare, ca a Domnului Trandafir, şi să fie gata oricând să înfrumuseţeze, să activizeze, să corecteze limbajul acestora, pentru că ei să fie capabili să susţină o conversaţie simplă, să alcătuiască un rezumat, să povestească coerent un fapt trăit.

Beneficiile educatiei outdoor

Baciu Mioara

Educaţia outdoor este o formă de educaţie ce se desfăşoară în aer liber si are la bază învăţarea prin contactul direct cu elementele naturii şi a mediului înconjurător apropiat.

Beneficiile şi facilităţile oferite de activităţile de tip outdoor sunt:

• Un cadru natural mai plăcut, mai relaxant în care copiii să se manifeste mai liber, autentic, unde au posibilitatea de a prezenta un comportament firesc, necenzurat de formalismul şi rigiditatea instituţiilor şcolare;

• Un mediu mai provocator/ stimulator care să răspundă curiozităţii naturale/fireşti a copiilor, care să incite la investigare, cercetare şi să rezulte cunoaştere, învăţare reală, practică;

• Contactul direct cu natura, în acest mod copiii având posibilitatea interacţiunii cu elementele mediului înconjurător fără vreo mijlocire, fără substitute, fără simulare artificială;

• Dezvoltarea personală a celor implicaţi, care, îşi pot evalua, măsura forţele propri, îşi pot învinge temeri, depăşi convingeri personale şi dificultăţi de învăţare, pot trece bariere sociale etc.;

• Mişcarea implicată de activităţile de tip outdoor duce la o dezvoltare fizică, o sănătate corporală și mentală dezirabilă;

• Dezvoltarea socio-emoţională armonioasă este o altă rezultantă a acestui tip de educaţie deoarece prin relaţiile interpersonale stabilite între participanţi (copil-copil, copil-adult) se dezvoltă spiritul de echipă, de fair-play, apartenenţa la un grup social, creşte gradul de implicare/participare activă, se intensifică relaţiile sociale, se diversifică şi nuanţează formele comunicării sociale/ personale;

• Exersarea aptitudinilor mai puţin vizibile/ cunoscute care nu pot fi observate/ exersate în sala de clasă;

• Educaţia outdoor permite un nivel ridicat de creativitate/ ingeniozitate, atât din partea organizatorului, al coordonatorului cât şi din partea participanţilor;

• Latura interactivă a activităţilor în aer liber conduce la o mai bună cunoaştere a copiilor, cunoaştere a acestora în diferite ipostaze şi situaţii de învăţare pe axa comportament-atitudine-aptitudine.

Educaţia outdoor, în esenţa sa, poate fi un proces complex care presupune deopotrivă bună organizare, implementare şi evaluare, care necesită timp, creativitate, seriozitate şi deschidere spre inovaţie din partea educatorilor.

Importanța întâlnirii săptămânale cu părinții în ciclul primar

Mirescu Daniela

Școlile de calitate sunt definite prin eficiența cadrelor didactice și rezultatele elevilor în contextul existenței unor relații interpersonale puternice. În acest sens relațiile profesor- profesor, profesor-elev, profesor-părinte sunt esențiale pentru asigurarea unui climat școlar pozitiv.

Dezvoltarea unei organizații – în acest sens unitatea școlară- se poate realiza prin utilizarea a patru tehnici foarte cunoscute:

*formarea spiritului de echipă formată din cadrul didactic, elev și părinte. Este imperativ necesar integrarea, implicarea părintelui în procesul instructiv-educativ și nu doar în rolul acestuia de observator din afara școlii, de persoană care este informată despre rezultatele elevului. Părintele trebuie implicat în diferite procese și momente ale desfășurării procesului instructiv-educativ. Acest lucru este realizat și prin intermediul întâlnirilor săptămânale.

*feedback-ul sondajelor -cadrul didactic are ocazia de a primi feedback pozitiv/ negativ din partea părinților prin aplicarea unor chestionare, prin implicarea acestora în diverse activități.

*în urma primirii feedback-ului din partea părinților cadrului didactic i se oferă posibilitatea de a revizui, de a îmbunătăți relația școală-elev-familie și actul instructiv-educativ.

*reproiectarea radicală a proceselor organizaționale pentru a realiza îmbunătățiri majore în timp. Cadrul didactic planifică și desfășoară actvități instructiv–educative în funcție de particularitățile de vârstă dar și individuale ale elevilor, părintele este informat și ia parte activ la anumite activități extracurriculare menite să îmbunătățească procesul eudcațional.

Prin derularea întâlnirilor cu părinții se accentuează rolul părinților de prim-educatori ai copiilor și implicarea acestora în activitățile derulate în unitatea școlară.

Bibliografie :

- Camelia Condurache, Daniela Petrescu, Consilierea educațională, modul 5, Proiectul Investește în oameni!, 2011;
- Gabriela Kelemen, Pedagogia socială, Editura Universității Aurel Vlaicu, Arad, 2011;
- MEC, CNPP, Învățarea diferențiată-ghid pentru formatori și cadre didactice, București, 2001.

FORMAL ȘI NONFORMAL ÎN ACTIVITĂȚILE ECO ȘI DE PROTECȚIA MEDIULUI

Șălariu Daniela

„Învățați-i pe copiii voștri ceea ce i-am învățat și noi pe ai noștri:că Pământul,cu tot ce are frumos,este mama noastră.Noi știm cel puțin atât, nu pământul aparține omului, ci omul aparține pământului. Omul este firul care țese viața și ceea ce-i face pământului își face lui însuși/

Sieux Seattle

Acest citat trimite la promovarea educației ecologice care, în contextul societății de astăzi, trebuie să ocupe un loc primordial, pentru că educația de succes pentru viitor va fi una ecologică, de cooperare și de protejare a mediului inconjurător.

Educația ecologică nu-și atinge scopul decât dacă este diseminată în societate, dacă aceasta este receptivă la problemele de mediu înțelegând necesitatea adoptării unui comportament ecologic.

Școala are un rol important în implementarea acestui comportament, în sensibilizarea factorilor educaționali cu privire la importanța realizării educației ecologice încă de timpuriu.

Formarea comportamentului ecologic se impune tot mai mult ca o componenetă organică a educației în general și ca formare a personalității acestuia. Aceasta este condiționată de evoluția societății contemporane care, în același timp cu formarea de bunuri și valori spirituale, provoacă alarmant fenomene de poluare fizică și psihosocială, punând în pericol existența omenirii.

Activitățile eco și de protecția mediului trebuie să fie prezente în școală și în afara școlii, să fie o preocupare a tuturor factorilor sociali: familie, stat, societate civilă, mass media, făcând din protejarea mediului o chestiune de conștiință, de etică. Acestea pot fi desfășurate într-un cadru formal, în cadrul disciplinelor de studiu care cuprind în programă aspecte ale educației ecologice sau fac trimiteri la aceasta, dar și într-un cadru nonformal care oferă elevilor oportunitatea să-și formeze un comportament ecologic concret, oferă o implicare directă și în același timp îi atrage foarte mult.

Sunt atractive, relaxante, frumoase pentru elevii mici și mari.

Caracterul formal al activităților ecologice presupune urmărirea unui obiectiv cognitiv-formativ, adică însușirea de cunoștințe ecologice și formarea unei gândiri ecologice active și creative, care să contribuie la conștientizarea pericolului fenomenelor poluante și a necesității luării de măsuri eficiente de prevenire a acesteia, de ameliorare ecologică a mediului înconjurător.

Caracterul nonformal presupune două obiective: cel afectiv-formativ și cel acțional-practic.

Urmărim astfel conturarea de priceperi, deprinderi și obișnuințe ecologice cu care să contribuim practic la protejarea mediului înconjurător. Toate contribuie la formarea personalității elevului din punct de vedere ecologic. Orice copil va deveni un prieten al naturii, cu condiția să respecte natura. Copilul este educat și îndrumat să cunoască mai întâi mediul înconjurător și apoi să-l protejeze prin acțiunile sale.

Urmărind realizarea acestor obiective prin intermediul activităților școlare și extrașcolare desfășurate putem vorbi de formarea comportamentului ecologic.

Cadrele didactice au un rol important, urmărind ca activitățile instructiv-educative desfășurate la clasă să susțină educația ecologică. Prin intermediul acestora se dezvoltă în rândul copiilor capacitatea de a relaționa cu mediul, de a identifica problemele și de a enunța soluții de intervenție în vederea protejării mediului înconjurător.

FORMAL ȘI NONFORMAL ÎN ACTIVITĂȚILE ECO ȘI DE PROTECȚIA MEDIULUI

Șălariu Daniela

„Învățați-i pe copiii voștri ceea ce i-am învățat și noi pe ai noștri:că Pământul,cu tot ce are frumos,este mama noastră.Noi știm cel puțin atât, nu pământul aparține omului, ci omul aparține pământului. Omul este firul care țese viața și ceea ce-i face pământului își face lui însuși/

Sieux Seattle

Acest citat trimite la promovarea educației ecologice care, în contextul societății de astăzi, trebuie să ocupe un loc primordial, pentru că educația de succes pentru viitor va fi una ecologică, de cooperare și de protejare a mediului inconjurător.

Educația ecologică nu-și atinge scopul decât dacă este diseminată în societate, dacă aceasta este receptivă la problemele de mediu înțelegând necesitatea adoptării unui comportament ecologic.

Școala are un rol important în implementarea acestui comportament, în sensibilizarea factorilor educaționali cu privire la importanța realizării educației ecologice încă de timpuriu.

Formarea comportamentului ecologic se impune tot mai mult ca o componenetă organică a educației în general și ca formare a personalității acestuia. Aceasta este condiționată de evoluția societății contemporane care, în același timp cu formarea de bunuri și valori spirituale, provoacă alarmant fenomene de poluare fizică și psihosocială, punând în pericol existența omenirii.

Activitățile eco și de protecția mediului trebuie să fie prezente în școală și în afara școlii, să fie o preocupare a tuturor factorilor sociali: familie, stat, societate civilă, mass media, făcând din protejarea mediului o chestiune de conștiință, de etică. Acestea pot fi desfășurate într-un cadru formal, în cadrul disciplinelor de studiu care cuprind în programă aspecte ale educației ecologice sau fac trimiteri la aceasta, dar și într-un cadru nonformal care oferă elevilor oportunitatea să-și formeze un comportament ecologic concret, oferă o implicare directă și în același timp îi atrage foarte mult.

Sunt atractive, relaxante, frumoase pentru elevii mici și mari.

Caracterul formal al activităților ecologice presupune urmărirea unui obiectiv cognitiv-formativ, adică însușirea de cunoștințe ecologice și formarea unei gândiri ecologice active și creative, care să contribuie la conștientizarea pericolului fenomenelor poluante și a necesității luării de măsuri eficiente de prevenire a acesteia, de ameliorare ecologică a mediului înconjurător.

Caracterul nonformal presupune două obiective: cel afectiv-formativ și cel acțional-practic.

Urmărim astfel conturarea de priceperi, deprinderi și obișnuințe ecologice cu care să contribuim practic la protejarea mediului înconjurător. Toate contribuie la formarea personalității elevului din punct de vedere ecologic. Orice copil va deveni un prieten al naturii, cu condiția să respecte natura. Copilul este educat și îndrumat să cunoască mai întâi mediul înconjurător și apoi să-l protejeze prin acțiunile sale.

Urmărind realizarea acestor obiective prin intermediul activităților școlare și extrașcolare desfășurate putem vorbi de formarea comportamentului ecologic.

Cadrele didactice au un rol important, urmărind ca activitățile instructiv-educative desfășurate la clasă să susțină educația ecologică. Prin intermediul acestora se dezvoltă în rândul copiilor capacitatea de a relaționa cu mediul, de a identifica problemele și de a enunța soluții de intervenție în vederea protejării mediului înconjurător.

De ce concursuri școlare?

Olea Maria Adriana

Învățământul urmărește educarea ,formarea competențelor cultivarea intereselor a talentului fiecărui copil Evoluția fiecărui copil este măsurată și apreciată în procesul de evaluare. Evaluarea oferă

profesorului informații despre competențele atinse dar și despre cele care sunt în formare și despre nevoile de formare ale elevilor.

Concursurile școlare sunt o altfel de evaluare în care copilul este în competiție cu el însuși. Concursul este un moment de tes- tare a propriilor achiziții, de gestionare a emoțiilor, de asumare a unor exerciții sau consecințe decizionale. El poate conduce la întărirea unor percepții, la construirea sau afirmarea stimei de sine. Elevii nu sunt egali și, ca urmare, fiecare are nevoie să fie antrenat în raport cu predispozițiile pe care le poartă. Un învățământ modern trebuie să asigure această diferențiere a competențelor, a standardelor valorice, a așteptărilor preconizate. Dar concursul nu trebuie să fie un scop în sine .ele oferă ocazia elevilor de a descoperi domeniile în care pot excela ,pot dezvolta pasiuni și în care se simt apreciați și pot excela. Descoperim in timpul desfășurării unor concursuri elevi care pot străluci pentru că le sunt valorizate talentele crescând astfel și stima de sine a unor elevi pentru care evaluarea formală de la școală este un stres emoțional.

Concursurile școlare nu înlocuiesc evaluarea școlară dar pot veni în completarea acesteia și cu siguranță contribuie la modelarea intereselor și alegerea parcursului școlar al elevilor.

METODE ȘI TEHNICI DE EVALUARE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL ONLINE EVALUARE ONLINE IN INVAȚAMANTUL PREȘCOLAR

DINU CRISTINA-GEORGIANA

În grădiniţe nu este permisă testarea copiilor sau acordarea de calificative sau note. Prin noul curriculum este promovată ideea încurajării şi dezvoltării imaginii pozitive de sine, a încrederii în forţele proprii ale copiilor şi progresul individual în ritm propriu. În aceasta perioadă, când ținem legătura cu copiii și părinții online, educatorul nu are o sarcină ușoară. Deci reprezintă o formă de învățare la distanță, facilă, destinată celor care nu au posibilitatea de a accesa sistemul de învățământ clasic, traditional, ”față în față”. Dar există multe instrumente, jocuri online și pentru copii preșcolari. Prin platformele și aplicațiile disponibile online, drumul este larg deschis pentru diverse tehnologii utile în predare și evaluare, dar ceea ce trebuie să vină întâi este modul în care tehnologia va îmbunătății pedagogia folosită. Deci, pedagogia mai întâi; apoi tehnologia.Cu toții ne-am mutat activitatea în mediul online, am făcut cunoștintă și am ”îmblânzit” aplicații care facilitează învățarea la distanță. Și continuăm împreună, în mediul online, să oferim aceeași educație de înaltă calitate și să ne îndeplinim misiunea noastră în contextul în care grădinița/ școala ”față în față” este închisă.

Pentru preșcolar, funcțiile specifice ale evaluării sunt:

- îl ajută să fixeze, să consolideze și să rețină cunoștințele prin repetare și întărirea pozitivă pe care evaluarea o determină, să le integreze în sisteme
- să-i mărească încrederea în forțele proprii și să-i descurajeze comportamentele negative
- îi susține interesul pentru cunoaștere
- stimulându-i și dirijîndu-i învățarea
- contribuie la formarea capacității de autoapreciere și la stimularea tendinței de autoafirmare
- contribuie la întărirea legăturii grădiniței cu familia
- Evaluarea este un sistem de concepții, principii și tehnici care se referă la măsurarea și aprecierea rezultatelor școlare, dar și a procesului de învățământ, în ansablul său. Formele de evaluare pot fi evaluare inițială, formativă și sumativă.
- Evaluarea online sumativă aplicată în sistemul de învățământ universitar românesc și la susținerea gradelor didactice din învățământul preuniversitar, categoric au schimbat pentru totdeuna conceptul tradițional de evaluare.Experiența școlii online ne ajută să înțelegem faptul că tehnologiile sunt instrumente de aplicat cu multă atenție şi în mod adecvat. Marea provocare pentru profesori este să se îndepărteze de noţiunea de evaluare ca document Word – adică de la simpla înlocuire a unei bucăţi de hârtie cu un document electronic – şi să folosească tehnologia pentru a determina elevii să devină autonomi în învățare.

- De exemplu, învățarea și evaluarea pe proiect, cu utilizarea media, oferă elevilor posibilitatea de a fi creativi, originali, interesați de domeniul studiat.

- Autoevaluarea, învățarea prin descoperire, evaluarea de către colegi, reflecția, articularea sunt câteva dintre metodele prin care elevii sunt încurajați să își dirijeze învățarea și propria evaluare.

- În contextele online, implicarea este absolut esenţială şi toate aceste instrumente trebuie să creeze o interacţiune umană mai profundă şi mai semnificativă.

- Printre beneficiile evaluării online putem aminti : diverse opțiuni prin care elevii îşi pot demonstra abilitățile, cunoștințele și modalitatea de realizare a evaluării care este mult mai flexibilă.

Școala online a devenit repede un exemplu eficient al globalizării pentru cadrele didactice și elevii conștiincioși, mai ales pentru cei care au avut și resurse materiale. Pentru majoritatea elevilor însă, școala online a fost precum o lungă școală de vară . Evaluarea online a devenit necesară și obligatorie, însă destul de dificil de realizat pentru adepții evaluării tradiționale.

In activitatea din grădiniţă, actul de evaluare are drept scop măsurarea şi aprecierea cunoştinţelor, priceperilor şi deprinderilor dobândite de copii în cadrul actului educaţional. În acelaşi timp, evaluarea urmăreşte şi aspectele formative ale muncii educatoarei, concretizată în modalităţile de abordare a conţinuturilor şi a modalităţilor de transmitere ale acestora.

Tema „Luceafărul poeziei românești ” - Parfum îmbietor

Roxana Alexandra Vlad

De te-ai trezi din somnul tău de veci, dulce Emine,

Aș vrea s-o faci în plină lună mai,

Căci frații mei și-ai tăi, te roagă iar pe tine

Să simți căldura nopților de rai…

Să simți din nou mireasma dulce-amețitoare

Chiar dacă știu... Te doare!

Căci amintiri trezește,

Să vezi din nou salcâmi ce se răsfață-n soare,

Ciorchini ce-mprăștie parfum de fluturi albi,inerți.

Așează-te Emine, sub brațe-ntinse de salcâm,

Să simți plăcere pe acest tărâm

Inspiră...închide ochii și visează,

Că ea te-așteaptă. Și-i dulce revederea

Asemeni dulcelui balsam de brebenei

Sau a miresmei florilor de tei.

Ea va purta un văl ca de mireasă și va părea crin alb.

I-auzi încet chemarea,

Iar viața parcă-i mai frumoasă decât ți-o aminteai.

Deschide ochii, drag Emine!

Ești beat de-atâta elixir-parfum ce-o-nvăluia pe ea

Știu c-ai iubit-o infint ,

Dar nici salcâmii înfloriți nu au putut trezi vreodată,

Ingeri demult pierduți în frumusețea sa.

Rămâi pân’ l-asfințit, să vezi salcâmii-simbol al nemuririi

Cum se desprind ca în extaz

Și-oferă sărutări pământului, formând covor de albe salbe fericirii.

Amintiri cu gust de miere… și ce durere!

Adună-ncet flori de salcâm și-ntoarce-te la somnul tău!

Fă-i salbă Ei; prinde-I cercei!

Și sper salcâmii lângă ei sa vă revadă,

Sfioși să vă topiți într-o perdea de flori, salcâm și tei.

Lăsați trecutul să vă doară!

Și inspirați adânc nectarul sfânt,

Tu ești salcâm, ea salcâmiță!

Sa vă iubiți de-acuma, cum ați vrea!

Luna să vă sărute ochii reci, aievea !

Iar noaptea să vă mângâie și ea.

Îmbrățișați să dăinuiți pe veci

”Momoții!”, merge lângă tine,

Căci lângă ea, mergi tu Emine!

Micul ghid al educatoarei

Catrinescu Nicoleta

Când ne gândim la comportamentul uman, educatoarele au câteva avantaje față de părinți: ani de experiență în educație, ascultarea instrucțiunilor (mulți copii refuză să își pună jucăriile la loc acasă, însă ascultă atunci când același lucru i se cere în fața colegilor) dar și faptul că educatoare este separată de mediul familial și este percepută ca o autoritate care îi oferă atât observații cât și recompense pe măsura sarcinilor bine îndeplinite.

Este tentant să îți dorești să fii prietenul celor mici, însă aspectul cel mai important la o vârstă atât de fragedă este să înțeleagă că tu decizi și că ceea ce spui reprezintă, cu mici excepții, o decizie finală. Educatoarele câștigă respectul preșcolarilor prin stabilirea unui ton ferm și limpede din primele momente petrecute împreună. Nu trebuie să fii dură sau autoritară, ci să stabilești în mod ferm regulile, limitele, așteptările și consecințele. Obiectivul este ca cei mici să aibă o structură.

Un alt aspect important vizează disciplinarea. Lovirea unui copil, stricarea unei cărți de povești, etc., reprezintă greșeli de moment și trebuie pedepsite conform gravității imediat după faptă. Dacă cel mic mărturisește că el a greșit și își cere scuze este posibil să nu fie nevoie de pedepse suplimentare. În niciun caz nu este indicat să îi spui că vei vorbi cu părinții; dacă nu este vorba de o faptă foarte gravă, consecințele faptei trebuie să apară imediat. Cel mic nu va face legătura dintre boacăna sa de la ora 10 și observațiile primite din partea părinților la ora 18. Dacă lași să treacă prea mult timp între fapta rea și pedeapsă, riști ca cel mic să nu își învețe lecția.

Dacă un preșcolar face o faptă rea nu îl forța să își ceară scuze. Doar această activitate nu le arată unde au greșit și riști să repete boroboața. O soluție inedită este să mediezi o discuție între cei doi copii, pentru ca aceștia să își rezolve între ei diferențele de opinie. Deseori, acest tip comportament va atrage după sine scuze mult mai sincere.

Predictibilitatea este foarte importantă, mai ales la vârstele fragede. Copiilor le place să știe ce urmează. Multe educatoare folosesc un calendar vizual pentru a trece în revistă următoarele activități. Atunci când știu ce le rezervă ziua respectivă sunt mult mai dispuși să coopereze. (

Oferirea de instrucțiuni simple este indicată. Unele educatoare folosesc tactica „întâi, apoi”. De exemplu, le spun copiilor „Întâi vă puneți hainele în cuier, apoi veniți în bănci”. Odată ce puștii se obișnuiesc cu două instrucțiuni mai poate fi adăugată una.

Poate cea mai comună greșeală care nu ar trebui făcută de educatoare este să își piardă răbdarea. Izbucnirea sau chiar pierderea autocontrolului este printre greșelile de evitat. Toate educatoarele au zile mai puțin bune, sunt iritați de preșcolari și pot avea dificultăți în menținerea unei atitudini proactive. Cu siguranță nu dorești să țipi, strigi sau plângi. Dacă simți că nu te poți controla este o idee bună să ieși din clasă și să te calmezi înainte de a reveni nvață copii să ascute.

Multe educatoare cu experiență spun că au observat un declin în atenția copiilor și în capacitatea de a asculta. Unii atribuie aceste efecte folosirii computerului și expunerii timpurii la televizor, dar și faptului

că unii copii nu petrec foarte mult timp cu părinții. Programul încărcat al adulților și activitățile extrașcolare (dans, sport, etc.) poate face dificilă întâlnirea familiei, în aceeași încăpere, mai des de o dată pe săptămână.

Importanța educației nonformale la vârsta preșcolară

BÎRLIBA CRISTINA-ALINA

Educația copilului începe încă de la naștere, în grădiniță aceasta este continuată de educația timpurie, care asigură dezvoltarea liberă, integrală, armonioasă a personalității copilului conform ritmului și nevoilor sale. Se consideră că educația oferit preșcolarilor este o educație formală, iar activitățile educative organizate de alte instituții,(bibliotecile, muzeele) fac parte din educația nonformală. Prin raportarea la vârsta preșcolara educația nonformală prezintă o serie de avantaje: educația nonformală completează educația formală, ea acționează în afara structurilor sistemului educațional formal dar și în interiorul acestora.

Trăim într-o societate în care primim informații din toate părțile, și vrem nu vrem cei mici le percep cum pot ei, de aceea este bine să intervenim prin diferite activități nonformale pentru a-i ajuta să le înțeleagă.

Putem spune despre aceste activități nonformale că pot fi organizate în grădiniță cu preșcolari sub diferite forme vizionarea în grup a unui teatru de păpuși, serbări, plimbări în parc, sărbătorirea zilei de naștere a unui copil, vizite la muzeu, excursii. Prin excursii și vizite la muzee preșcolarii cunosc locurile natale în care au luptat și muncit strămoși lor, realizările pe care le-au făcut, cunosc locurile unde s-au născut scriitori și operele de artă scrise de aceștia, toate acestea contribuie la îmbogățirea cunoștințelor copiilor și la educarea dragostei față de tot ceea ce îi înconjoară. Serbările creează bună dispoziție, bucurie, preșcolarii participă cu multă dăruire și entuziasm la pregătirea și desfășurarea lor, acestea se organizează cu diferite ocazii de 1 Decembrie, de Crăciun, de ziua mamei,de sfârșit de an școlar.

Prin activitățile nonformale la care participă, preșcolarilor li se dezvoltă curiozitatea, spiritul de echipă, curajul, voința, dezvoltă de asemenea, respectul față de colegi, punctualitatea, cinstea, emoțiile pozitive, devin mai sociabili.

Educația nonformală oferă posibilitatea copilului să valorifice timpul liber într-un mod plăcut, să se exprime liber îl ajută să se perfecționeze în anumite domenii.

Copiilor le plac activitățile atractive, distractive, recreative și participă cu interes influențe ale educației nonformale sunt foarte importante, îi antrenează în activități variate, le dezvoltă interesul pentru activități socio-culturale. Prin mijloacele atrăgătoare pe care le are, educația nonformală contribuie la dezvoltarea capacităților de comunicare, stimulează dezvoltarea intelectuală, inteligența și îi oferă cadrului didactic oportunitatea de-a își cunoaște mai bine preșcolarii, ghidându-i să-și urmeze aptitudinile și înclinațiile.

COPIII CU CERINȚE EDUCATIVE SPECIALE

DINU DANA-ELENA

Conceptul de normalitate este unul general, relativ care presupune atingerea unor indicatori de nivel mediu, o concepție a unei societăți în funcție de criterii geografice,economice, sociale, politice, religioase etc.

În mediul școlar vorbim despre copii dezvoltați normal din punct de vedere fizic și intelectual și despre copii supradezvoltați sau subdezvoltați, ultimele două categorii menționate fiind copii care se încadrează în categoria copiilor cu cerințe educative speciale.

Copiii cu cerințe educative speciale în mediul preșcolar se regăsesc din ce în ce mai des, fiind o adevărată provocare în ceea ce privește integrarea lor, atât pentru cadrele didactice cât și pentru comunitatea școlară. Se regăsesc o serie de deficiențe în cazul preșcolarilor cum ar fi: deficiențe intelectuale, deficiențe auditive, deficiențe de limbaj, deficiențe de văz, deficiențe motrice, tulburări de comportament.

Demersul educațional trebuie realizat în conformitate cu necesitățile copilului, astfel încât, aceștia să fie acceptați și în timp integrați în colectivul grupei. Un prim pas pe care îl fac educatoarele este amenajarea spațiului educațional, astfel încât acesta să corespundă nevoilor pe care le au preșcolarii. Astfel, se pot realiza rampe de acces, sala de grupă poate deține mobilier specific adaptat, căi de acces liber, jucării adecvate și poziționate la nivelul copilului.

În cadrul activităților educative, copiii cu CES vor fi poziționați cât mai aproape de educatoare, astfel încât, să poată comunica/ coopera cât mai ușor și cu ceilalți preșcolari din grupă. În funcție de creativitatea cadrului didactic se poate realiza un mediu educațional prietenos, deschis și care să invite preșcolarii cu CES la participare în cadrul activităților.

Proiectarea demersului educațional trebuie să includă o serie de activități ce pot modifica anumite comportamente, conduite ce conduc spre acceptare, toleranță și integrare.

Cadrul didactic va urmări integrarea copiilor cu CES pe parcursul tuturor activităților din grădiniță incluzând copiii în diferite grupe de lucru pentru a dezvolta intercomunicarea și interacțiunile multiple dintre aceștia.

ETAPELE MINCIUNII LA COPII

VIȘINOIU IRINA - MĂDĂLINA

A minți este o abilitate ca oricare alta și toți copiii învață să o folosească.

Minciuna, farsa, păcăleala, fabulaţia sunt noţiuni care exprimă în cele din urmă acelaşi lucru: un comportament în mod intenţionat fals.

Minciuna este o conduită de eschivare, în general destinată să evite o mustrare. De multe ori, în mod inconştient, părinţii îşi învaţă proprii copii să mintă, prin promisiunile zilnice care nu sunt îndeplinite. Dacă un copil va fi pus să mintă că unul dintre părinţi nu este acasă, atunci când este căutat de o persoană nedorită, greşeala va fi dublă, el nu va fi învăţat doar să mintă, ci este învăţat că poate trece peste obligaţiile sociale, recurgând la minciună. Copiii nu sunt naivi, proşti, surzi sau orbi. Pe măsură ce se dezvoltă psihic, ei vor să ştie totul şi sunt de preferat discuţiile oneste, pe înţelesul lor, fără a ambala realitatea în minciuni.

Primii paşi ai formării deprinderii de a minţi sunt:

- Îşi ghidează instinctele după principiul ,,aşa vreau eu". Copilul va încălca toate regulile unui joc fără a avea habar de semnificaţia gestului, fără a se ascunde. Mai târziu, va trişa cu bună ştiinţă.
- Va improviza diferite poveşti, dezvoltându-şi astfel imaginaţia şi limbajul necesar pentru a fabula. E bine pentru început, este o perioadă normală, dar nu trebuie încurajat, ci ajutat să înţeleagă diferenţa dintre real şi ireal, dintre realitate şi imaginaţie.
- Ţine un secret . Pe de o parte, este distractiv şi instructiv, pe de altă parte, este riscant, putând degenera totul într-o minciună foarte gravă.

Se disting 3 etape mari ale minciunilor, în funcţie de gradul de fabulaţie :

- ✿ 3-6 ani – perioada ludică, cea în care micuţul nu face distincţie între fabulaţia din jocuri sau poveşti şi cea conţinută într-o minciună reală.
- ✿ 6-8 ani- perioada combinată, când descoperă că o parte din fantezismele ludice au corespondent şi în viaţa de zi cu zi, fiind şi momentul în care un copil , condus greşit sau lăsat intenţionat,, de capul lui" face pasul către minciuna intenţionată.
- ✿ după 8 ani- perioada minciunilor elaborate, când ştiu că ceea ce fac este rău, dar îşi urmăresc totuşi scopul şi mint pentru un folos oarecare.

Minciuna are o strânsă legătură (inclusiv în cazul copiilor) cu controlul informației. Copiii își dau seama repede că este avantajos să controlezi informația și își pot face un obicei din asta.

În mod normal, odată cu creșterea și maturizarea, copiii învață că nu este bine să minți pentru că nu aduce nimic bun, iar minciuna va fi un instrument folosit mai rar. Dacă totuși persistă, o discuție cu un

specialist poate fi o idee bună, deoarece ne poate ajuta să găsim soluții pentru a remedia acest comportament.

Bibliografie:

1. Zlate, M – Psihologia socială a grupurilor şcolare, Editura Pedagogică, Bucureşti, 1972
2. Zlate, M – Introducere în psihologie, Casa de Editură şi presă “Şansa” Bucureşti, 1994
3. Wallon, H – Evoluţia psihologică a copilului, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1975
4. Salade, D – Dimensiunea educaţiei, Bucureşti, E.D.P, 1997
5. Şcoala Gălăţeană nr. 176, aprilie 2010.

IMPORTANTA ARMONIEI IN FAMILIE INTR-O EDUCATIE DE SUCCES

PADURARU GABRIELA

Copilăria timpurie oferă oportunitatea de a modela traiectoria dezvoltării unui copil și de a construi o bază in educatie pentru viitorul său. Pentru a-si atinge întregul potențial, copiii au nevoie de îngrijire medicală și alimentatie corecta, protecție împotriva vătămării psihice si fizice, sentimentul de securitate și oportunități de învățare timpurie - cum ar fi vorbirea, cântatul și jocul - cu părinții și persoanele din jurul lor. Toate acestea sunt necesare pentru a hrăni creierul în curs de dezvoltare și pentru a atinge nivelul de educatie dorit.

Milioane de copii, inclusiv copiii care trăiesc în sărăcie sau afectați de conflicte și crize, copii aparținând unor comunități care se confruntă cu discriminarea, crescând expuși la violență, medii poluate și stres extrem nu primesc nutriția sau îngrijirea medicală si educatia de care au nevoie. Ei pierd oportunitatea de a învăța și sunt lipsiți de stimularea de care creierul lor în curs de dezvoltare are nevoie pentru a se dezvolta. Când copiii ratează această oportunitate o dată în viață, ei plătesc prețul în potențialul pierdut sau trec prin viață cu o sănătate fizică și mentală precară, luptându-se să învețe și mai târziu să-și câștige existența. Eșecul de a oferi copiilor cel mai bun început în viață perpetuează cicluri de sărăcie și dezavantaje care se pot întinde pe generații intregi, subminând puterea și stabilitatea societăților noastre. Când oferim copiilor cel mai bun început în viață, beneficiile sunt uriașe, pentru fiecare copil in parte cat și pentru societățile in care traim.

Între factorii educației, familia a fost şi este considerată factorul prioritar şi primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor educaţia începe din familie, deoarece familia îşi aduce contribuţia în toate sectoarele educaţiei, cea morala rămânând insa esenţială prin substanţa pe care i-o imprimă familia.

Primii ani din viata unui copil sunt foarte importanți pentru sănătatea, dezvoltarea si educatia lui. S-a demonstrat că experiențele copiilor în primii cinci ani au un impact semnificativ asupra rezultatelor lor de dezvoltare ulterioara cat si in educatie. Ca urmare, este important ca părinții și cei care lucrează cu copiii să înțeleagă exact ce se întâmplă în aceste etape incipiente de dezvoltare pentru a le oferi îngrijire pe tot parcursul copilăriei si sa le traseze inca de la inceput cele mai elementare notiuni privind educatia, urmărind ca finalitate - formarea personalităţii copilului pentru integrarea lui în societate, să formeze relații, să învețe, să muncească și să prospere.

Este indicat ca in aceasta perioada sa raspundem nevoilor copiilor într-un mod previzibil, aratand căldură și sensibilitate, implementand in cadrul familiei rutine și reguli, impărtășind experiente si vorbind cu copiii, sa realizam cu copiii lucruri care să ne unească: spre exemplu să mergem seara într-o plimbare chiar dacă suntem cu totii obositi sau ocupati, realizand astfel o runtină de familie, realizarea de puzzle-uri sau alte activități pe care să le facem împreună și apoi să le afișam undeva, la loc vizibil, sa creem un climat familial favorabil şi armonios. Părinții care folosesc aceste practici își pot educa copilul intr-un mod sănătos si sigur astfel incat să creasca in echilibru din punct de vedere - emoțional, comportamental, cognitiv și social.

Familia ca ansamblu de interacțiuni sănătoase reprezintă însă mai mult decât atât. Familia este un spațiu de educație, de înțelegere, de dezvoltare care depășește forța fiecărui membru component în parte: astfel, desi fiecare dintre părinți se comportă bine cu copilul, dacă familia este disfuncțională si există lipsă de coerență si înțelegere, nu se creeaza liniștea necesară construcției educației de succes pentru copil.

Astfel, autoritatea părintească trebuie sa se manifeste prin interzicerea unor acţiuni sau prin impunerea altora fără asprime, dar folosind disciplina adecvată intr-un mod consecvent, egal din ambele parti sau din partea tuturor celor care participa la educatie. Ea acţionează asupra puterii de discernământ a copilului, cultivându-i voinţa, capacitatea de a respecta anumite principii şi norme de viaţă. De felul în care părintii vor educa copilul în sensul unei morale riguroase şi de felul în care vor şti să dirijeze viaţa afectivă a copilului, va depinde formarea unei personalităţii armonioase. De la familie copilul învaţă să iubească munca, sa fie responsabili si sa se maturizeze frumos, sa aiba un comportament onest, sa construiasca relații de înţelegere si respect, întrajutorare fata de semeni, să trăiască în deplina armonie si să ducă o viaţă cinstită.

BIBLIOGRAFIE

1. CONONA PETRESCU, Educatia timpurie, Bucuresti, Pro Universitaria,2014;

2. Revista Învîţământului Preşcolar, Nr. 1-2/2001, Bucureşti, 2001

3. VRĂSMAŞ, ECATERINA, 1999, „Educaţia copilului preşcolar”, Editura Pro Humanitate, Bucureşti.

4. MAKARENKO A.S., “Cartea pentru părinţi”, Bucureşti , E.D.P, 1951

5. I. MITROFAN, N. MITROFAIN, “ Familia de la A la Z, Mic dicţionar al vieţii de familie”, Editura Ştiinţifică, Bucureşti, 1991

6. SILVIA DIMA, “Cei şapte ani de acasă”, E.D.P., Bucureşti,1991

ÎNVĂȚAREA MATEMATICII PRIN INTERMEDIUL ARTEI

VASILE DANIELA

Această secțiune examinează moduri specifice în care se pot stabili legături între arte (muzică, arte vizuale, dramă) și matematică și stabilește opțiuni pentru modul în care curriculum-ul matematicii pentru copiii de 3-8 ani ar putea încerca să consolideze legăturile dintre matematică și alte domenii de învățare (și invers).

☼ Muzica: Muzica este un context bogat în care educatorii pot dezvolta limbajul și conceptele matematice ale copiilor.

Shilling (2002) sugerează că printr-o clasificare a sunetelor și mișcărilor, înțelegerea și abilitățile matematice ale copiilor sunt îmbunătățite. Ea identifică o legătură puternică între ordinea, calendarul, ritmul muzicii și atributele matematicii, cum ar fi numărarea, secvențierea și înțelegerea timpului și ordinii.

Integrarea muzicii în activitățile matematice și fizice ale copiilor susține dezvoltarea lor logică și ritmică și permite profesorilor să facă mai multă semnificație pentru învățarea muzicii și matematicii pentru copii (Kim, 1999, McGrath, 2010, Montague-Smith & Price, 2012, Pound, 1999; Shilling, 2002). Angajarea copiilor în realizarea și reacția la muzică poate contribui, de asemenea, la dezvoltarea altor competențe și atitudini importante pentru matematică cum ar fi concentrarea, creativitatea, perseverența, încrederea în sine și sensibilitatea față de ceilalți (Fox & Surtees, 2010).

☼ Arte vizuale: Modelul și forma sunt caracteristici cheie ale artei vizuale și ale matematicii. În artele vizuale, copiii se confruntă cu formă, culoare, textura, model. (Guvernul Irlandei, 1999c).

Scopul cheie al curriculumului artelor vizuale este acela de a dezvolta conștientizarea copilului asupra sensibilității și plăcerii mediilor vizuale, aurice, tactile și spațiale "(Guvernul Irlandei, 1999c, p. 4), de asemenea, sunt importante pentru înțelegerea matematică și pentru sporirea capacității copiilor de a aplica cunoștințe matematice în mediul înconjurător (adică în viața reală). Educatorul, luând în considerare explicațiile verbale ale copilului cu privire la fișele pe care le lucrează, poate să înțeleagă dezvoltarea copilului cu privire la modalitățile prin care folosim limbajul matematic și să înregistrăm acest lucru. Așadar, copilul dezvoltă abilități de traducere a matematicii de la o limbă (verbală) la alta (grafică) (Worthington & Carruthers, 2003).

Instrumente digitale: Instrumentele digitale merită o atenție deosebită datorită rolului lor cheie în viața copiilor. Deși, cu toate acestea, grădinițele, școlile și profesorii nu încorporează în mod sistematic curriculum-ul sau orientările privind activitatea digitală, în matematică, în sălile de clasă (DES, 2010, p.12).

BIBLIOGRAFIE

1. Anthony, G. & Walshaw, M. (2007), Effective pedagogy in mathematics/Pangarau: Best evidence synthesis iteration (BES). Wellington, New Zealand: Ministry of Education;

2. Anthony, G. & Walshaw, M. (2009a), Mathematics education in the early years: Building bridges. Contemporary Issues in Early Childhood, 10(2), 107–121. Retrieved from http://www.wwwords.co.uk/CIEC;

ROLUL CREATIVITĂȚII ÎN STRUCTURAREA PERSONALITĂȚII PREȘCOLARILOR

MITUCĂ ECATERINA

Ca trăsătură de personalitate, creativitatea marchează întreaga personalitate şi activitate psihică a individului şi se integrează organic sistemului de personalitate. Creativitatea este legată de încrederea în forţele proprii, de comportamentul de căutare, de analogii neaşteptate, de punere a vechilor concepte în contexte noi, de transformare a lumii, de capacitatea de acomodare cu depăşire prin originalitate.

Procesele psihice implicate în capacitatea de creaţie şi în expresivitate sunt multiple şi sunt structurate extrem de complex, încât nu putem spune că actul creaţiei este legat numai de gândire sau numai de imaginaţie, de memorie sau de inteligenţă. Spre exemplu, procesul instructiv – educativ din grădiniţă, prin conţinuturile sale şi obiectivele urmărite este un cadru important de stimulare şi dezvoltare a potenţialului creativ. În educarea creativităţii există numeroase disponibilităţi psihice şi cognitive ale copilului: nevoia de lărgire a experienţei cognitive, curiozitatea şi interesul pentru cunoaştere, dezvoltarea competenţelor lingvistice, constituirea formelor voluntare ale unor procese psihice, câştigarea de abilităţi, apariţia competitivităţii.

Pentru a reuşi educarea creativităţii trebuie să ştim ce obiective să urmărim. Latura educaţiei care realizează această problemă este educaţia creativităţii. Obiectivele acesteia, la vârsta preşcolară sunt:

- îmbogăţirea reprezentărilor despre obiect, fenomen, situaţii;
- formarea receptivităţii faţă de probleme;
- însuşirea unor modalităţi de operare a gândirii;
- însuşirea principalelor procedee imaginative;
- dezvoltarea imaginaţiei reproductive şi a imaginaţiei anticipative;
- cultivarea spontaneităţii şi independenţei;
- formarea capacităţii de exprimare a propriilor idei şi soluţii.

Elementele creative se regăsesc în toate conţinuturile prevăzute de programa activităţilor instructiv - educative în grădiniţa de copii. Climatul psihologic şi ambientul în care preşcolarul îşi desfăşoară acţiunile trebuie să ţină cont de tot ce are şi de tot ce-i trebuie acestuia. Se are în vedere acceptarea şi încurajarea unui mod aparte de a gândi şi a acţiona al celui mic, precum mediul în care se complace acesta, lumea pe care şi-o creează singur. Aici imaginarul se supune la experiment şi la control foarte riguros, realitatea în care irealul se confruntă permanent cu realul, unde totul este posibil şi nimic nu poate opri manifestarea liberă şi plenară a personalităţii. În acest loc eul personal încearcă cele mai subtile şi mai ingenioase soluţii de a se realiza cât mai complet, de a se autodepăşi. Desenul este o activitate spontană care-şi face debutul din cea mai fragedă varsta, ce poartă în sine caracterele jocului, un joc cu pronunţată manifestare intelectuală. Desenul celor mici este sincer şi învăluit într-o puternică afectivitate. El ne arată structura spirituală a copilăriei, natura sentimentelor şi procesului dezvoltării

intelectuale a acestui, precum şi stadiul creativităţii sale. Preşcolaritatea este apreciată ca fiind vârsta ce cuprinde cea mai importantă experienţă educaţională, regăsim cel puţin trei puncte de vedere exprimând emergenţa creativităţii le copil:

potenţialul creativ al unui copil este rezultatul unui efort de autodezvoltare independentă şi autonomă în afara condiţiilor în care a fost educat;

potenţialul creativ poate fi dezvoltat într-un cadru genetic dat (fond genetic) ce poate fi căutat, găsit, eliberat, ca apoi să fie înlăturat tot ce ar putea să îi împiedice dezvoltarea, ceea ce întăreşte expresia „de unde nu-i nimic, nici Dumnezeu nu cere”;

o a treia poziţie, cea pur ştiinţifică, explică şi demonstrează că educaţia (influenţele organizate şi sistematizate ale vieţii) formează şi dezvoltă capacităţi de creaţie, calitative, în structura personalităţii copilului. Creativitatea, aşadar, este un fenomen complex, cu multiple faţete și implică calităţi de cunoaştere afective, voliţionale şi de personalitate. Ea exprimă vocaţia fundamentală a fiinţei umane.

BIBLIOGRAFIE:

1. Allport, G. W. Structura şi dezvoltarea personalităţii. Ed. Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1973

2. Amabile, T., Creativitatea ca mod de viaţă. Ghid pentru părinţi şi profesori,, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti 1997

3. Roșca, Al.. Creativitatea generală și specifică. Ed. Academiei, București, 1981

4. Wallon, P., Cambier, A., Engelhart, D., Psihologia desenului la copil. Ed. Trei, Bucureşti, 2008

5. Paul Popescu- Neveanu, Dicţionar de psihologie, Editura Albatros, Bucureşti, 1978

6. Psihologia personalităţii. Note de curs , Viorel Robu, Editura Lumen, 2017

7. Mihai Anitei, Mihaela Chraif, Vlad Burtaverde, Teodor Mihaila, Tratat de psihologia personalității, Editura Trei, Bucuresti, 2016

Utilizarea metodei cadranelor în grădinița de copii

Pisică Emanuela

Este o metodă de sintetizare a unui conșinut informțional solicitând participarea și implicarea copiilor .Această metodă stimulează gândirea și atenția.

Metoda presupune împărțirea tablei, a fișei în patru cadrane. Fiecare cadran are o sarcină spre rezolvare.Se pornește de la un conținut bine cunoscut.În fiecare cadran se stabilește o sarcină de lucru pe baza conținutului, astfel încăt copiii să poată sintetiza cunoștințele acumulate.

Această metodă se utilizezză în clasele primare dar și la grădiniâă mai ales în cadrul domeniilor de activitate: DȘ, DLC, DOS.

Am utilizat această metodă și în cadrul activităților integrate dar și interdisciplinare.

Tema activității: Bradul de Crăciun

Grupa mijlocie

Domenii de activitate vizate : DȘ,DEC

Scopul urmărit a fost de a grupa globulețe după culoare și utilizarea lor.

Am pregătit o tablă împărțită în patru părți respectiv patru cadrane. Pe fiecare cadran se aflau câte un ajutor al lui Moș Crăciun. Am pregătit jetoane pe care erau desenate globuri de mărimi și culori diferite, podoabe pentru brad.

1. Spiridușul își dorea să găsească globurile de culoare roșie pentru a împodobi bradul
2. Renul Rudolf își dorea să găsească globuri galbene pentru a decora bradul pentru Moș Crăciun
3. Olaf, omul de zăpadă dorea să găsească podoabe pentru brad care să nu fie nici roșii , nici galbene (ghirlande, steluțe, țurțuri, beteală. fundițe, acadele, fulgi de nea, instalație)
4. Scânteiuța își dorea să găsească podoabe care să fie așezate în vârful bradului.(înger, stea, vârf)

Copiii au grupat după sarcina primită, aau specificat rolul fiecărui obiect.

Activitatea a continuat cu o surpriză : un brad , o cutie cu globuri și podoabe pentru brad . Copiii au împodobit bradul și au cântat cântece în jurul lui .

Educatoarea-model în grădiniță

Nicolescu Nicoleta-Venera

Dragostea pentru copii se referă la preocuparea sistematică pentru ei, la interacțiunea și dialogul pentru ei, de a nu fi plictisit sau de a-i plictisi pe copii. Copilul deține controlul vieții și preocupărilor educatorului, izvorul lor. Relațiile dintre cadrul didactic și copii sunt influențate de trăsăturile de personalitate ale educatorului, dragostea, solicitudinea, respectul, încrederea, simțul de dreptate, simțul măsurii, exigența, grija și interesul față de preșcolari, de autoritatea de care se bucură în fața copiilor, de tactul pedagogic, de priceperea de a organiza munca individuală și colectivă a preșcolarilor, de cunoașterea aprofundată – sub multiple aspecte –a preșcolarilor și de tratarea individuală a acestora.

A-l încuraja pe copil în eforturile lui de construcție și de înfrumusețare, a nu-l amăgi sau dezamăgi, a-l respecta sunt, la un loc, calități ale educatorului îndrăgostit de copii.

Managerul modern trebuie să ofere copiilor un mediu de experiență bogat, care:

- să înlesnească firesc și simplu contactele umane, comunicarea socială, colaborarea, știut fiind că ele sunt condiții favorabile exprimării libertății persoanei;
- să trateze cu atenție fiecare copil;
- să intre cu sensibilitate în universul copilului.

Tactul pedagogic al cadrului didactic poate să devină un factor ce stimulează geneza unei motivații pentru învățătură. De exemplu, relațiile dintre preșcolari și educator, elevi și învățător pot să încurajeze interesul celor dintâi pentru conținutul predării, în timp ce existența unei antipatii poate, dimpotrivă, frâna simțitor dezvoltarea unor interese. În general, bunele relații dintre educator și copii dau acestora din urmă un sentiment de siguranță sau de ocrotire în mediul în care ei își desfășoară activitatea.

Ca susținător al originalității, educatorul este un activ susținător al dialogului, al întrebărilor. El este punctul fierbinte spre care se îndreaptă toate întrebările discipolilor săi. Fiecare educator trebuie să-i descopere interiorul, dezvăluindu-și scăderile, să caute el însuși și să elimine defectele, să îmbrace haina blândeții, iubirii și înțelegerii.

În calitatea sa de manager modern, el va fi mereu inventiv, dinamic, va căuta, cooperând cu copiii, căi, mijloace, soluții pentru întreținerea și impulsionarea creșterii lor.

Managerul model trebuie să fie model de creativitate, să cunoască și să stimuleze potențialul creativ al fiecărui copil, să recurgă la creativitatea în grup, să evite atitudinea de blocare a manifestărilor creatoare ale copiilor.

PARTENERIATUL ÎNTRE COPII DE ETNII DIFERITE

HANDARIC STEFANIA

Parteneriatul educațional este un concept care devine tot mai prezent în relațiile de colaborare ce se stabilesc între unități de învățământ. Inițierea și derularea de activități în parteneriat reprezintă o provocare pentru educatorul de azi, necesitând multă creativitate în concepere, dinamism în derulare, responsabilitate în monitorizare, flexibilitate în luarea deciziilor. Așa a prins contur în anul școlar 2006-2007 PARTENERIATUL EDUCAȚIONAL „ PASUL BICAZ-PAS SPRE CUNOAȘTERE" dintre Școala Gimnazială nr.1 Bicazu Ardelean jud. Neamț și Școala Gimnazială „ Siklodi Lorinc" din Ditrău, jud. Harghita

Educația interculturală este una din „noile educații" și promovează activități în spiritul respectării drepturilor omului, al afirmării valorilor personale și etnice.

Astfel se urmărește:

- recunoașterea și respectarea diferențelor culturale, în paralel păstrarea identității și apartenența la comunitatea națională;
- cultivarea respectului față de valorile general-umane, sociale sau culturale recunoscute de comunitate.

Școala trebuie să recunoască diversitatea culturală ca pe un fapt pozitiv, adresându-se tuturor copiilor, sensibilizându-i pentru respectarea diversității, toleranță și solidaritate umană. Ea pregătește viitorii cetățeni pentru o viață armonioasă în cadrul unei societăți „mozaic" sub aspect etnic , cultural și religios.

Acest parteneriat se desfășoară între două școli din mediul rural , din două județe diferite ,cu două culturi diferite .

Obiectivele parteneriatului au în vedere:

- conștientizarea unor diferențe culturale dintre diferite etnii, religii și cultivarea respectului față de acesta;
- consolidarea încrederii de sine prin acceptarea și valorizarea propriei identități;
- îmbogățirea bagajului de informații al copiilor cu elemente legate de anumite evenimente specifice zonelor din care provin;
- familiarizarea copiilor cu obiceiurile, tradițiile, costumele populare și valorificarea tradițiilor și obiceiurilor specifice zonei respective;
- cunoașterea drepturilor și libertăților fundamentale ale copiilor;
- valorificarea pozitivă a relațiilor interumane, pe criterii de egalitate;
- educarea copiilor în spiritul toleranței și cooperării;

Am decis ca tema întâlnirilor noastre să fie axată pe cunoașterea reciprocă a tradițiilor și portului popular din cele două zone distincte ca spiritualitate și culturalitate , pe colaborare în a pregăti „dulciuri” specifice zonelor de care aparținem.

Micuții ambelor unități de învățământ au prezentat si un spectacol ONLINE de cântece și dansuri populare românești și ungurești, într-un adevărat dialog cultural cu tema „ TOȚI SUNTEM COPII”

Prin această activitate, ce se încadrează practic în ceea ce presupune deviza-interculturalitate și spiritualitate în spațiul românesc – dorim să arătăm tinerei generații că dincolo de unele sincope ale istoriei între români și maghiari nu există probleme, ci dimpotrivă cele două naționalități au conviețuit și doresc să conviețuiască în liniște și pace ca o adevărată FAMILIE .

Jocul didactic- mijloc de realizare a continuității între grădiniță și școală

Adam Mădălina

„Școala trebuie să se sprijine pe joc, să ia drept model comportamentul ludic pentru a

fasona după el comportamentul școlar” (Château, 1967, p. 207). Trecea copilului de la învățământul preșcolar la învățământul primar ar trebui să ia forma unui salt calitativ, iar intensitatea muncii școlare să crească. Adaptarea copiilor la școală trebuie să se realizeze progresiv, rolul jocului didactic fiind acela de a facilita trecerea de la activitățile din grădiniță la activitățile didactice din ciclul primar. În acest sens, clasa pregătitoare constituie o punte de legătură între cele două cicluri de învățământ.

Pornind de la curriculumul pentru educație timpurie (2019), finalitățile educației timpurii vizează pregătirea preșcolarilor pentru școală și pentru mediul educațional școlar. Sprijinul acordat preșcolarilor în ceea ce privește formarea capacităților de integrare într-un grup și un mediu școlar nou contribuie și el la asigurarea trecerii treptate de la grădiniță la școală. Încă din grădiniță, copiii își formează personalitatea, se dezvoltă din punct de vedere cognitiv, afectiv și social și încep să își exerseze autonomia. Comportamentul copilului din primii ani de viață constituie un punct de pornire în cadrul asimilărilor viitoare. În acest sens, cadrului didactic îi revine sarcina de a încerca să cunoască cât mai bine fiecare copil în parte, să îl observe, să îl sprijine când acesta are nevoie de ajutor, să îl asculte și să contribuie la creșterea încrederii în forțele proprii, în posibilitatea de evoluție, cultivându-i motivația, interesul pentru învățătură și pentru creație, contribuind la dezvoltarea armonioasă a acestuia. Ținând cont de faptul că fiecare copil are propriul ritm de învățare, de formare și dezvoltare, de asimilare a unui bagaj informațional, este necesar ca predarea, învățarea și evaluarea să se realizeze în conformitate cu particularitățile individual și de grup.

„Jocul este o cale prin care copiii pot experimenta, practica și întări procesul de adaptare, transferându-l la alte situații de viață” (Nell, Drew, 2016, p. 55). Prin intermediul jocurilor de rol, a celor de mânuire a materialelor didactice puse la dispoziție de cadrele didactice, a jocurilor de mișcare și a jocurilor didactice în general, copiii se familiarizează cu diferite noțiuni care vor fi utilizate preponderent în clasele primare, asigurându-le anumite achiziții instructiv-educative care asigură trecerea spre învățământul primar.

Așadar, jocul didactic constituie o cale eficientă care face trecerea de la activitatea de joc spre cea de învățare, care îi determină pe elevi să se implice activ în activitățile didactice din învățământul primar, jocul fiind principala activiate desfășurată de copii. Utilizarea jocului didactic în activitațile didactice conferă acestora un caracter atrăgător, stimulativ, care induce o stare de plăcere, familiaritate, realizându-se astfel un echilibru între cele două.

Bibliografie:

1. Château, J., (1967). Copilul și jocul. Bucureşti: Editura Didactică şi Pedagogică

2. Nell, M. L., Drew, W. F., & Bush, D. E. (2016). De la joc la învățare: Cum folosim jocul didactic în educația timpurie. Bucureşti: Editura Trei.

3. ***(2019), Curriculum pentru educația timpurie- M.E.C.T

METODE ȘI TEHNICI DE EVALUARE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL ONLINE

Subin Vera

Evaluarea online este o metodă a evaluării care poate răspunde eficient situaţiilor identificate, mai ales că poate fi aplicată pe oricare dintre cele trei forme ale evaluării tradiţionale: iniţială, continuă şi cumulativă.

Cea mai frecventă punere în practică a evaluării online este reprezentată de testele tip chestionar. Acestea pot presupune răspunsuri de tip „da”/”nu” („adevărat”/”fals”) sau selectarea uneia sau mai multor variante corecte de răspuns din mai multe posibile, asociere de imagini, texte, sau întrebări cu răspuns deschis.

Astfel, evaluarea online prin teste de tip chestionar este o metodă ce poate fi aplicată indiferent de materie, are un nivel înalt de obiectivitate şi provoacă elevii să aibă o atenţie sporită pentru a face alegerile sau completările corecte, în acelaşi timp creându-le o imagine de ansamblu asupra materiei.

Există un număr de beneficii percepute în utilizarea computerelor în procesul de evaluare care pot fi enumerate ca:

- posibilitatea de a nota cu rapiditate şi în mod adecvat un număr mare de răspunsuri.
- monitorizarea răspunsurilor elevilor.
- evaluarea poate avea loc într-un mediu cu acces deschis.
- evaluările pot fi păstrate şi reutilizate.
- furnizarea de feedback imediat.

Articolele de evaluare pot fi selectate la întâmplare pentru a furniza un document diferit fiecărui elev. Evaluarea ar trebui să fie îndeajuns de flexibilă şi diversă pentru a lua în considerare nevoile şi circumstanţele diferite ale elevilor care urmează cursuri online. Flexibilitatea poate însemna:

- susţinerea de exerciţii de evaluare pentru a dovedi circumstanţele şi nevoile elevilor;
- furnizarea de flexibilitate în durată sau furnizarea de opţiuni pentru situaţii neprevăzute pentru a compensa lipsa de fiabilitate sau diferenţele în ceea ce priveşte conexiunile tehnologice;
- furnizarea posibilităţii de alegere a locului de desfăşurare a procesului de evaluare deoarece elevii pot efectua exerciţii de evaluare la locul de studiu, care poate fi acasă, locul de muncă sau orice loc aleg.

Măsura în care aceste alegeri sunt disponibile în învăţarea online depinde de mulţi factori, inclusiv aspecte pragmatice de management al învăţării şi al cursanţilor, strategiile de predare utilizate, tehnologiile şi software utilizat, cerinţe de a începe şi a finaliza la anumite date şi aşa mai departe.

Când e mai bună evaluarea online?

Evaluarea online este susţinută de aceleaşi principii de valabilitate, fiabilitate, flexibilitate şi echidistanţă şi utilizează multe din strategiile folosite în predarea şi evaluarea tradiţionale faţă în faţă. Diferenţa constă în contextul evaluării, în interacţiunile dintre evaluator şi cei care sunt evaluaţi şi procesele de colectare şi administrare. Evaluarea online poate fi utilizată:

- ca o sursă independentă de dovezi pentru evaluare;
- ca o contribuţie la întregul proces de evaluare;
- în vederea colectării, transmiterii şi administrării materialelor de evaluare şi resurselor.

Evaluarea online poate furniza:

- mai mare flexibilitate asupra locului, momentului şi modului în care este efectuată evaluarea;
- o mai largă gamă de opţiuni elevilor pentru a-şi demonstra cunoştinţele şi abilităţile.

Opţiunile de evaluare online

Evaluarea poate fi efectuată de către cadrul didactic, elev, colegi sau de către o persoană sau un grup din afară.

Cele mai comune strategii de evaluare online utilizate în ÎPT sunt în prezent: utilizarea comunicării prin computer ca mediu de transfer pentru a trimite şi a comenta pe marginea temelor de genul: eseuri; alcătuirea şi predarea de portofolii; şi pentru testarea pe computer, de ex. răspunsuri scurte, întrebări cu răspuns de tipul alegere multiplă şi quiz-uri. Unele dintre opţiunile online enumerate în literatura de specialitate includ:

- teme scrise;
- participarea la discuţii online;
- eseuri;
- publicarea lucrărilor/prezentărilor elevilor;
- quiz-uri şi întrebări online;
- activităţi experienţiale, cum ar fi jocul de rol;
- teme colaborative;
- dezbateri;
- portofolii;
- revizuiri;
- examene online (cu carte deschisă, structurate, cronometrate).

Evaluarea făcută pe calculator este instantanee, evaluatul primind un punctaj pe loc. Este o evaluare brută, cu un feedback insuficient, deoarece comunicarea notei nu oferă niciun indiciu explicativ cu privire la natura greșelii sau a cauzei acesteia. Însă tocmai acest fapt poate declanșa noi eforturi de învățare/înțelegere.

Pentru probele orale putem folosi comunicarea video-audio unu la unu, sau pur și simplu camerele web în grupurile de Skype sau Zoom, în care evaluatul să poată expune răspunsul la o întrebare sau o lecție învățată si care au o variantă gratuită ce permite prezența simultană a până la 100 de participanți.

Quizizz este o aplicație de evaluare a cunoștințelor ce presupune prezența unor avatare amuzante, tabele, teme, muzică, meme-uri. Aplicația poate fi accesată de pe telefon, laptop, tabletă sau computer.

Pentru referate și proiecte putem folosi instrumente de management al conținutului pentru încărcarea acestora și evaluarea ulterioară de către profesor sau clasicul e-mail pentru transmiterea spre evaluare a acestora. Pentru gestionarea claselor, foarte utile sunt Classroom și Microsoft Team.

BIBLIOGRAFIE:

*ANTA – Australian National Training Authority, Assessment and Online Teaching, Australian Flexible Learning Quick Guide Series

*Bron, A. (2005). Understanding learning processes through adult education theory, In: Sabour, M'hammed & Koski, Leena (Eds.) Searching for the Meaning of Education and Culture.

*Hadjerrouit, S.(2007) Applying a System Development Approach to Translate Educational Requirements into E-Learning, Agder University College, Kristiansand, Norway.

*National Council for Curriculum and Assessment (2007), ICT Framework – A structured approach to ICT in Curriculum and Assessment, Ireland.

*SQA – Scottish Qualification Authorities, (2003) Guidelines on Online Assessment for Further Education, Scotland.

Daniela Grecu, Instrumente online pentru evaluarea elevilor, Edict, Revista Educației / ISSN: 1582-909X, 2020

Tănase, M., Evaluarea – componentă esențială a procesului instructiv-educativ, Brașov, 2011, ISBN 978-973-0-11834-6, https://tanaseexpert.files.wordpress.com/2011/11/evaluarea-componenta-esentiala-a-procesului-instructiv-educativ1.pdf

Ce-mi mai place la școală!!!

BĂDIȚĂ NICOLETA

Unde găsim un loc mai potrivit și mai minunat în care să ne antrenăm mintea?

Încheiem o săptămână plină și,, mișto,, cum ar spune copiii mei, în care ne-am jucat și am aflat atâtea lucruri despre două evenimente ale lunii ianuarie.... Nașterea celui mai mare poet, Mihai Eminescu și Mica Unire din 1859.

Oare știați că în copilărie Mihai obișnuia să fugă în pădure să prindă șerpi ca să-si sperie tatăl sau că pasiunile sale erau fotbalul și înotul? Că știa să vorbească fluent 8 limbi, printre care albaneză, turcă și sârbă și că in halatul în care a murit era un bilet cu ultima lui poezie? Că-i plăcea să fumeze și să se încuie zile și nopti in cameră pentru a citi? Că pe una din iubirile sale din tinerețe o chema Cleopatra? Că cea mai cunoscută fotografie a sa e făcută la 19 ani intr-o piață din Praga? Si câte si mai câte.... Închei cu o urare pe care o folosea, că tot e la ușa 24 ianuarie si sărbătorim unirea Moldovei cu Țara Românească sub pecetea lui Cuza....,, TRĂIASCĂ NAȚIA!!!!,,

MANAGEMENTUL CLASEI - COMPONENTĂ A MANAGEMENTULUI EDUCAȚIONAL

Gug Maria-Claudia

Managementul educațional este un ,,proces complex de conducere a actului educațional la nivelul sistemului de învățământ” și constă în ,,studierea proceselor și relațiilor ce se manifestă în cadrul instituțiilor de învățământ în timpul desfășurării procesului educațional”. Managementul clasei se referă la conducerea şi organizarea în cele mai bune condiţii a procesului de învăţământ, dar şi a clasei. Pentru a se realiza în mod eficient acest lucru, dascălul nu trebuie să fie un simplu transmiţător de informaţii, ci şi un bun manager al clasei de copii pe care o conduce. Cadrul didactic este cel care reuneşte toate resursele materiale şi umane, resursele de ordin pedagogic şi psihologic şi le pune la dispoziţie într-o manieră proprie clasei pe care o conduce; cu alte cuvinte, cadrul didactic este managerul clasei. Managementul clasei de elevi presupune „arta de a pregăti resursele umane, de a forma personalităţi potrivit unor finalităţi solicitate de societate şi acceptate de individ”.

Într-o organizaţie şcolară, activitatea managerului este foarte importantă pentru funcţionarea eficientă a unităţii în ansamblu. Eficienţa activităţii managerului reprezintă o dovadă clară a competenţei acestuia. În sistemul de învăţământ, profesorii trebuie să se raporteze la cei pe care îi educă, să stabilească relaţii de colaborare cu elevii şi părinţii acestora şi cu alţi factori ai societăţii. Ei nu educă numai la catedră, în clasă, ci prin fiecare contact pe care îl stabileşte cu copiii şi părinţii acestora, desfăşoară o muncă de dezvoltare şi de conducere. Activitatea cadrelor didactice se desfăşoară în faţa unor individualităţi psihice umane în formare; de aici rezultă şi necesitatea unei maxime responsabilităţi faţă de comportamentele şi intervenţiile educatorului.Cheia eficientizării procesului instructiv-educativ stă în modalitatea optimă de realizare a relației dintre cele două verigi ale acestuia: pe de o parte, elevul, cu zestrea lui ereditară, cu capacitățile, aptitudinile și disponibilitățile lui, pe de altă parte, cadrul didactic, forța care provoacă, determină și dirijează schimbarea și dezvoltarea elevului. Un bun manager al clasei trebuie să fie capabil să realizeze schimbări profunde în cultura, climatul și instrucția tuturor copiilor, să încurajeze colaborarea, toleranța, sporirea încrederii în forțele proprii și îmbunătățirea performanțelor școlare ale elevilor. Un management defectuos al clasei poate genera un climat negativ și poate influența randamentul elevilor. Atât monotonia, cât și supraîncărcarea în activitate sunt cauzele oboselii.

Educația de calitate este centrată pe elev, este oferită de instituții care știu să respecte autonomia individuală, abordează procesul educațional unitar, urmărind ca obiectiv central îmbunătățirea continuă a performanțelor.

Bibliografie:

1. Boja A., Managementul clasei de elevi-Suport de curs, Ed. Risoprint, Cluj-Napoca, 2009.
2. Stan E., Managementul clasei, Editura Aramis, Bucuresti, 2006

PROIECT DIDACTIC

Gheorghe Florina Iolanda

TEMA ANUALA: “CUM ESTE, A FOST SI VA FI AICI PE PAMANT?”

TEMA PROIECTULUI:”Iarna-magie, bucurie, veselie”

TEMA SAPTAMANII:”Obiceiuri si traditii”

TIPUL ACTIVITATII: consolidare de cunostinte, priceperi si deprinderi

FORMA DE REALIZARE: activitate integrata

CATEGORII DE ACTIVITATI:

- ADP: Rutine: Intalnirea de dimineata: “Am plecat sa colindam”

  Salutul, Prezenta, Calendarul Naturii

  Servirea micului dejun, deprinderi de igiena si autoservire-deprinderea de a se spala pe maini

  Tranzitii: Joc de miscare: “Colindatorii ajung la casa...”

  Colind: ”Praznic luminos”

- ADE:DLC- Educarea limbajului“Colindam”-propozitia simpla sau dezvoltata

  DOS- AP- Activitate practica-“Steaua”-confectionare (lipire,snuruire, aplicatie)

- ALA I: -Stiinta: “Grupam, ordonam, obiecte numaram” –formare de grup, raportarea numarului la cantitate, ordonarea in sir crescator

  -Constructii: “Casele colindatorilor” –construire prin alaturare, imbinare, suprapunere

  -Joc de rol: “De-a gospodinele” (impletim colaci pentru colindatori)

- ALA II: - Joc de miscare: “ Fuga la colindatorul.. “

  - Joc de atentie: “ Ce colindator lipseste?”

  - Joc senzorial : “Ce ai auzit ?”

STRATEGII DIDACTICE:

- Metode si procedee: conversatia, explicatia, descoperirea, exercitiul, demonstratia, problematizarea, lucrul individual, lucrul in grup, exercitiul cu material individual, “EXPLOZIA STELARA”, “PIRAMIDA”, “TURUL GALERIEI”, “RAI”, “STIU/VREAU SA STIU/AM AFLAT”

- Material didactic: stelute cu intrebari (CE?, DE CE?, CINE ?, UNDE ?, CAND ?), plansa cu obiceiuri si traditii de Craciun, coli flipchard, carton in forma de stea, lipici, coli colorate, hartie creponata, pamblica, cuburi, conuri de brad, lego, jetoane cu obiecte ale colindatorilor, jetoane cu cifre, fise de lucru, sorturi, coca, tavi, covata, calculator, planse cu colindatori

MATERIAL BIBLIOGRAFIC:

- Curriculum pentru invatamantul prescolar, M.E.C., 2008
- Aplicatiile noului curriculum pentru invatamantul prescolar, vol. III, DPH
- Revista invatamantului prescolar, nr.3-4/2008
- www.didactic.ro
- www.educatoarea.ro

SCENARIUL ZILEI

Activitatea debuteaza cu “Intalnirea de dimineata”(“Am plecat sa colindam”). Copiii stau pe covor, asezati in semicerc. Are loc salutul: “Dimineata a sosit

Strumfii la gradinita au venit

In cerc sa ne adunam

Cu totii sa ne salutam...”.

Urmeaza prezenta prin intermediul intrebarii :”Ce colindator lipseste?”,se stabileste cum este vremea si se trece la completarea Calendarului Naturii.

Tranzitie: “Colindatorii ajung la casa...”-joc de miscare. La semnalul meu “Colindatorii ajung la casa...”, prescolarii vor trebui sa se indrepte spe casa precizata..

Dupa acest moment de relaxare ii rog pe copiii sa se aseze pe covor, in semicerc pentru a incepe activitatea de “Educarea limbajului”. Incep activitatea prin a le povesti prescolarilor despre colindul “Capra” (A fost odata ca niciodata, intr-o casa indepartata, o capra neastamparata). Acest inceput de poveste este intrerupt de o capra care vine in clasa si le spune copiilor urmatoarele: “ A fost odata ca niciodata,/ Intr-o casa indepartata/ O capra neastamparata/ Ha! Ha! Ha!/ Eu va spun ca sunt cuminte/ Si va rog sa m-ajutati/Pe stelute formulati/ Intrebari cu CINE?, CE?, UNDE?, CAND?, DE CE? / Obiceiurile-mi plac. »

Pe covor capra aseaza materialele: o plansa iar in jurul acesteia cinci stelute mici. Atentionez copiii ca pe fiecare steluta este scrisa cate o intrebare. Intrebarile folosite sunt: CE?, DE CE?, CAND?, UNDE?, CINE?. Ii rog sa se aseze in dreptul stelutelor, formandu-se astfel cinci grupe Fiecare grup trebuie sa formuleze mai multe intrebari despre imaginea prezentata, respectand forma de intrebare de pe steluta aleasa, iar ceilalti vor trebui sa raspunda. Pentru obtinerea perfomantei in cadrul acestei activitati voi utiliza metoda „PIRAMIDA”. Pe o plansa este desenata schema piramidei, iar prescolarii vor trebui sa aseze la baza piramidei patru obiceiuri de craciu, pe urmatoarea treapta a piramidei trei obiecte cu care se merge la urat, pe urmatoarea treapta a piramidei vor trebui sa aseze persoanele mult asteptate si indragite de copii in aceasta perioada a anului, iar pe ultima treapta ce reprezinta „Craciunul”.

Tranzitie : „Praznic luminos”-colind

In clasa intra un copil care are in mana o stea si ne colinda:

„Steaua sus rasare/Cu cerinte-n cale:/Din covata,/Colacei/Sa-mpletiti/Trei cate trei./Sa primiti colindatori/Case faceti repejor/Caci material aveti./Ordonati, aranjati, / Cu jetoane s-aratati/Cate obiecte aveau/Colindatorii ce cantau./Din tot ce aveti pe masa /O stea frumoasa vreau sa iasa”

Acestea fiind spuse de catre colindator, merg impreuna cu prescolarii pe la fiecare centru pentru a descoperii ce materiale sunt prezentate astfel incat sa realizam sarcinile pe care ni le-a dat colindatorul.

La centrul Joc de rol, prescolarii vor trebui sa impleteasca colaci pentru colindatorii ce urmeaza sa vina, la centrul Constructii, va trebui sa construiasca prin suprapunere, alaturare, imbinare casele colindatorilor din materialele puse la dispozitie, la centrul Stiinta, se vor juca cu jetoane (cifre, diferite obiecte ale colindatorilor), va trebui sa formeze grupe de multimi de acelasi fel, sa precizeze numarul elementelor din multime, sa ordoceze crescator, la centrul Arta, prescolarii vor trebui sa isi confectioneze steaua de colind folosind materialele puse la dispozitie prin aplicare, lipire, snuruire.

In sala de grupa mai vine un colindator care ne ureaza astfel:

„Aho! Aho!/Copiii si frati/Stati pe loc/Nu mai lucrati/Noi la voi dac-am venit/

Jocuri frumoase v-am pregatit.”

Dupa aceasta urare prescolarii descopera ce jocu le-au fost pregatite.

Joc de miscare: “ Fuga la colindatorul.. “ -in sala de clasa sunt asezati trei colindatori-unul are in mana un buhai, al doilea un bici, iar al treilea un clopotel. La semnalul meu”Fuga la colindatorul...” prescolarii vor trebui sa se indrepte catre cel ce a fost precizat

Joc de atentie: “ Ce colindator lipseste?”- pentru acest joc de atentie prescolarii sunt asezati pe covor in cerc. Vor trebui sa isi puna mana la ochi iar la semnalul “Ce colindator lipseste?” vor trebui sa-si descopere ochii si sa precizeze ce colindator lipseste din cercul format de ei.

Joc senzorial : “Ce ai auzit ?”- asezati pe covor, in semicerc, vor auzi la calculator cateva sunete deosebite pe care vor trebui sa le ghiceasca si sa le denumeasca.

Activitatea se va incheia cu intalnirea intregii grupe, unde vor impartasi impresii, (metosa RAI), primesc stimulente.

LECTURA – ÎNTRE CĂUTARE ŞI VALOARE

IORDACHE RALUCA

„Ca și scrisul, cititul este un mod de a protesta împotriva insuficiențelor vieții, un mod de a trăi viețile multiple pe care am fi dorit să le avem, când de fapt nu dispunem decât și abia de una sigură.” (Mario Vargas Llosa – Elogiul lecturii și ficțiunii – discursul de acceptare a premiului Nobel pentru Literatură, 2010).

Într-o lume invadată de mijloace electronice, lectura unei cărţi reprezintă una din plăcerile vieţii care ne permite să evadăm în orice colț al lumii.

Există studii care sugerează faptul că lectura poate improviza starea de bine şi poate contribui la prelungirea vieţii. În cadrul acestora s-a demonstrat faptul că lectura reduce stresul prin distragerea de la grijile zilnice.

Mai mult, cititul ajută la construirea unor rezerve cognitiv-procesuale ce pot compensa pierderile celulare la nivelul creierului cauzate de înaintarea în vârstă şi de anumite boli asociate acesteia. În lumina celor spuse, lectura trebuie privită nu numai ca o capacitate a oamenilor de a descifra şi folosi informaţiile tipărite, ci şi ca o abilitate de viaţă, ca un comportament ce contribuie la menţinerea şi îmbunătăţirea stării de sănătate şi ale echilibrului mental.

Din perspectiva învăţării, procesul fundamental al devenirii umane, cititul sau lectura contribuie la dezvoltarea vocabularului, a concentrării şi a raţionamentului, la formarea unei atitudini empatice, dar şi a percepţiei sociale, şi, nu în ultimul rând, la dezvoltarea inteligenţei emoţionale. Pe scurt, lectura ajută la dezvoltarea intelectuală, cognitivă, emoţională şi socială a unui om.

Până nu demult era încetăţenită ideea că lectura sau cititul debutează odată cu intrarea copilului în şcoală. În ultima perioadă, este unanim acceptată părerea conform căreia cititul debutează înainte de debutul şcolarităţii prin aşa-numită literaţie emergentă, ce reprezintă dezvoltarea timpurie, în cadrul familiei, a unor abilităţi de citit-scris la copii. Mai corect ar fi să numim aceste abilităţi ca abilităţi de pre-literaţie ce apar în paralel cu dezvoltarea limbajului, a vorbirii şi a auzului la copiii de vârstă mică.

Orice familie poate contribui la dezvoltarea interesului şi a apetenţei pentru lectură a copiilor de orice vârstă prin câţiva paşi simpli, precum: lectura unor cărţi realizată de către părinţi, mai ales copiilor de vârstă preşcolară; cititul în faţa copiilor (copiii vor imita ceea ce vor vedea); stabilirea unui ţel în ce priveşte numărul de cărţi pe care părinţii/copiii şi le propun să le citească într-un anumit interval de timp (un an sau o jumătate de an sau chiar o lună); vizite la librării 16 sau biblioteci, părinţii împreună cu copiii; participarea la evenimente de tip lansare de cărţi/târguri de cărţi; ,,cartea de pe noptieră”: păstrarea unei cărţi pe noptieră, din care să se citească în fiecare seară; desfăşurarea unor activităţi comune părinţi/copii sugerate de cărţile citite; completarea unui ,,Jurnal de lectură”.

Pentru a fi eficientă şi a-şi putea atinge scopul, lectura trebuie să fie percepută de copii ca o activitate plăcută şi accesibilă. Orice copil se angajează cu plăcere într-o activitate care este pe măsura puterilor lui, pentru care are dezvoltate abilităţile necesare. Nu este suficient să recunoşti literele, să le asociezi cu

sunetele corespunzătoare, să formezi din acestea silabele, cuvinte şi enunţuri pentru a citi. Pentru un copil, toate aceste lucruri nu sunt simple. El trebuie să caute în text puncte de sprijin pe care să-şi bazeze înţelegerea, să identifice acei indici ai textului care îl ajută să construiască sens, să găsească acele elemente care explică textul şi-l face inteligibil. Astfel, cititul devine o căutare în care copilul îşi angajează toate competenţele cognitive de care dispune, o căutare în care, uneori, are nevoie de ajutor. Aici intervin dascălii, familia şi toţi ceilalţi subiecţi implicaţi în educaţia copilului pentru a transforma această căutare într-un succes.

Odată asigurat acest aspect, cititul şi universul cărţilor reprezintă mediul ideal în care copilul face cunoştinţă, pe lângă toată bogăţia de informaţii, emoţii, imagini, modele, şi cu valorile morale pe care mediul social din care face parte le promovează.

Familia poate folosi cu uşurinţă contextele pe care lectura unor cărţi le permite pentru a dezvolta judecăţile morale ale copiilor ca parte integrantă a fiinţei acestuia. ,,Copilul se hrăneşte din trăiri frumoase" (Rabindranath Tagore), care îi oferă prilejul să cunoască viaţa altor semeni şi, implicit, lumea. În cadrul familiei şi cu cartea alături, copilul învaţă respectul, sinceritatea, devotamentul, onoarea, ordinea, grija, întrajutorarea etc. Caracterul unui personaj, relaţiile sociale pe care acesta le dezvoltă cu celelalte personaje, comportamentele dezirabile şi prosociale pe care le manifestă, valorile morale în numele cărora acţionează şi pe care le reprezintă sunt tot atâtea oportunităţi pe care familia le poate folosi pentru a forma şi dezvolta copiilor un caracter moral frumos şi echilibrat.

Pentru a ilustra cele spuse, am luat în discuţie romanul Emil şi detectivii al autorului Erich Kästner. Cartea reprezintă una dintre primele cărţi din categoria romanelor poliţiste dedicate copiilor. Povestea lui Emil e una plină de candoare şi suspans, a cărei lectură va purta cititorii de la activităţile de căutare a sensului şi înţelesurilor către cea de însuşire a unor valori morale, precum respect, cinste, altruism şi onoare. Activităţi asociate lecturii pot fi desfăşurate cu succes de către orice familie ce doreşte să se implice şi să susţină copilul pe îndelungatul drum al unui citit eficient. Ele sunt imaginate asemeni unor jocuri prin care copilul, asemeni unui detectiv, încearcă să găsească indicii precum: cuvinte, personaje, argumente, sfaturi, emoţii şi, bineînţeles, plăcere asociată lecturii. Titlul cărţii/ Autor: ,,Emil şi detectivii" de Erich Kästner, Grup de vârstă: 8-10 ani.

O altă carte care realizează deschiderea drumului spre lectură este cartea ,,Aventurile căpitanului Underpants" unde cu ajutorul benzilor desenate autorul Dav Pilkey reușește să dea naștere unui supererou din istoria școlii, Căpitanul Underpants. Superputerea sa nu este una obișnuită, el folosindu-se de Puterea Elasticului perechilor de chiloți pe care îi are la îndemână.

Fiecare carte pare că închide in ea un suflet. Şi, cum o atingi cu ochii şi mintea, sufletul ţi se deschide ca un prieten bun." (Maxim Gorki)

Marea răspundere ce revine şcolii şi implicit bibliotecii şcolare în opera de formare a elevilor, cu profilul spiritual adecvat, impune o ancorare din ce în ce mai deplină în realităţile vieţii, odată cu oferta corespunzătore de răspunsuri la cerinţele acesteia.

Sarcina oricărei biblioteci este de a satisface nevoile de lectură şi de informaţie ale cititorilor săi.

Pentru a stabili o relaţie normală între nevoile de lectură, biblioteca va porni de la cunoaşterea cu precizie a sarcinilor sale şi a categoriilor de cititori cărora li se adresează (în cazul de faţă elevilor de liceu). Biblioteca şcolară va avea în vedere cerinţele programelor şcolare, nivelul de pregătire al elevilor

şi nu în ultimul rând, puterea lor de înţelegere. Întregul fond de carte va fi axat pe satisfacerea lecturilor şcolare, dar şi pe stimularea interesului pentru lectura de plăcere.

Bibliotecarii şcolari sunt aceia care trebuie să înveţe elevul că lectura este o şcoală, dar nu o şcoală cu catalog şi recreaţie mare, ci o şcoală în care nu se predă, însă se creează stări de spirit.

În studiul individual, elevii sunt îndrumaţi de către bibliotecar la: o lectură atentă; să nu citească grăbit; să nu sară cuvinte sau rânduri; sensul cuvintelor (termenilor) necunoscute să- l căute în dicţionare; să nu ocolească lectura prefeţelor şi (sau) a postfeţelor, care oferă întotdeauna valoroase informaţii despre autor şi creaţia sa. Pentru ca deprinderea să devină o obişnuinţă, este necesară fundamentarea acţiunii educative pe cunoaşterea trăsăturilor de personalitate a elevilor.

Consider că toţi elevii trebuie atraşi la lectură, motivându-i şi stimulându-le interesele latente. Constatăm că unii elevi pot fi atraşi mai uşor la lectură, datorită predispoziţiei lor pentru cunoaştere, alţii vor fi mai puţin receptivi, fapt ce va necesita găsirea unor metode ingenioase care să vizeze anumite sensibilităţi şi înclinaţii întru nevoia de lectură. Importanţa lecturii în procesul de învăţământ constă în aceea că ea oferă suportul activităţilor intelectuale şi în acelaşi timp, dezvoltă comportamentul necesar orientării şcolare şi profesionale, urmată de integrarea în societate.

O adevărată bibliotecă nu se rezumă la organizarea şi vehicularea publicaţiilor şi colecţiilor de documente, ci se va ocupa şi de modalităţile de folosire a acestora. Elevul va fi îndrumat cu competenţă spre aplicarea tehnicilor de lectură, astfel încât să poată interpreta cu eficienţă sursele de informare şi documentare. În ansamblul modalităţilor de popularizare, ”propaganda “ vizuală are o importanţă deosebită. Indicatoarele, cum ar fi:anunţuri privind fondul de carte nou achiziţionată, proiectele viitoare de completare a colecţiilor, serviciile pe care le poate realiza biblioteca în folosul cititorilor săi, manifestările cultural – educative pe care şi le propune, afişarea listelor bibliografice obligatorii nu numai pentru limba şi literatura română, ci şi pentru celelalte discipline (pentru clasele terminale cu precădere la disciplinele la care vor susţine examenul de bacalaureat şi mai apoi de admitere în învăţământul superior), au un impact important în stimularea interesului pentru lectură a elevilor de liceu.

Prospectarea programelor şcolare în vederea achiziţionării cărţilor adecvate studiului, activităţi cu cartea de genul: expoziţii tematice; medalioane literare; diverse concursuri; implicarea în activităţile specifice biblioteconomice; întâlniri cu personalităţi marcante ale vieţii culturale şi artistice; lansarea de carte, sunt câteva din modalităţile de atragere şi îndrumare a elevilor spre lectură.

Nu întotdeauna elevul îşi poate desfăşura munca intelectuală acasă, din diverse motive, fapt ce-l determină sa-şi stabilească locul de studiu în bibliotecă. Astfel sala de lectură îşi are rolul său primordial în atragerea acestuia la lectură, la îndrumarea lecturii lui, aceasta devenind parte componentă a muncii lui de informare şi studiu. Ea, biblioteca, va exercita o pluritate de funcţii: informativă, educativă, creativă şi recreativă, integrându-se astfel scopului urmărit de întreg ansamblul de principii pedagogice din şcoală. În acelaşi timp, această convieţuire civilizată pe care o oferă biblioteca şcolară exercită asupra elevului o puternică influenţă formativă deoarece îl obişnuieşte să mănuiască cu grijă cărţile, să nu facă adnotări pe ele şi să nu-şi deranjeze colegul, cunoscând că în acest loc se impune în mod firesc liniştea, că este locul unde te aduni ca să te cufunzi în linişte şi să asculţi din paginile cărţilor destăinuirea atâtor generaţii.

Funcţia educativă, recreativ culturală a bibliotecii, îndrumarea şi dirijarea elevilor la lectură se realizează în colaborare cu corpul profesoral, prin acţiuni organizate în strânsă legătură cu personalitatea comportamentul elevilor în diferite ocazii, în virtutea respectului faţă de înaintaşi sau în legătură cu apariţiile editoriale. Aceste acţiuni duc la educarea caracterului, a voinţei şi a sentimentelor care, la rândul lor, măresc capacitatea de cunoştere, îi dau bază şi trăinicie, iar ceea ce face azi biblioteca şcolară se va repercuta pozitiv în deprinderile cu care elevii vor frecventa în viitorul apropiat bibliotecile de specialitate.

Prin intermediul bibliotecii, şcoala are menirea de a îndruma elevii spre o lectură eficientă şi adecvată vârstei lor. Din multitudinea de motive şi justificări privind neaderenţa la lectură, unele au un suport obiectiv datorat unor mecanisme sociale, iar altele un suport mai mult sau mai puţin obiectiv în capul listei fiind diversitatea şi tentaţia canalelor TV, facilităţile oferite de calculator, care subjugă pe elevii lipsiţi de capacitatea de a discerne "valorile de finalitate" de valorile efemere, actul lecturii sistematice şi profunde este afectat sub imperiul audiovizualului.

Pentru combaterea acestor fenomene şi atragerea elevilor utilizatori faţă de bibliotecă, în speţă faţă de lectură este imperios necesară respectarea anumitor aspecte privind dotarea bibliotecii şi a facilităţilor oferite de acesta: primul aspect îl reprezintă dotarea bibliotecii şcolare cu un fond de carte just raportat pe domenii şi bineînţeles ţinând cont de profilul unităţii şcolare. În acest sens, înzestrarea bibliotecii şcolare cu publicaţiile necesare este un proces continuu dar azi posibilităţile de achiziţie sunt reduse fapt ce duce la imposibilitatea onorării tuturor cererilor.

Pentru noi aceasta este o problemă serioasă, însă prin mijloacele biblioteconomice oferite de legislaţia în vigoare şi anume schimbul interbibliotecar de publicaţii, atragerea de donaţii din partea celor cu suflet faţă de actul de învăţământ, încercăm să suplinim toate neajunsurile şi astfel să netezim calea elevilor spre lectură.

Al doilea aspect ar fi dotarea bibliotecii şcolare cu aparatură audio-video şi mijloace multimedia care în mod normal va duce la fluidizarea procesului instructiv-educativ şi implicit, o nouă modalitate de atragere a elevilor către bibliotecă şi lectură.

Trecând peste aceste impedimente, bibliotecarul şcolar obişnuit dintotdeauna cu greutăţile, pasionat căutător de comori şi modelator de suflete, merge mai departe căutând noi căi de educaţie şi instruire a tinerei generaţii, de atragere a acestora către carte şi studiu, către lectură. În condiţiile în care activitatea umană devine bipolară în raport cu manifestările de cultura (ca necesitate şi inutilitate), e firesc să ne punem întrebări spre care reforma îşi poate focaliza atenţia, privind şcoala din perspectiva existenţei şi ca factor principal de cultură, civilizaţie şi educaţie, care să asigure 41 inserţia viitoare a educaţiei în societate şi cum să răspundă la întrebări ca: „Spre ce tip de societate şi civilizaţie tindem ?"; „Care este statutul lecturii în viaţa elevului ?";etc. În absenţa culturii umaniste (cuprinse în paginile cărţilor) oare omul nu riscă să iasă din regnul său şi să devină o curiozitate jalnică a naturii, iar dragostea, prietenia, mila, iertarea, altruismul să-şi piardă dimensiunea şi profunzimea, binele, frumosul, adevărul, utilul să devină noţiuni anacronice şi ridicole în mileniul al treilea, în care ar trebui să găsim mai multă speranţă şi încredere în puterea omului de a fi el însuşi ?

În acest context ne reamintim cuvintele marelui scriitor rus Lev Nikolaevici Tolstoi care afirma: „Cartea este o invenţie ca şi lingura. Până acum nu i s-a găsit înlocuitor".

Bibliografie:

1. A. Chircev, R. Dăscălescu „Contribuţii la orientarea şcolară şi profesională”, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1989

2. A.Cosmovici, M.Caluschi „Adolescentul şi timpul său liber”, Editura Junimea, Bucureşti, 1995

3. R. Escarpit „De la sociologia literaturii la teoria comunicării”, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1990

4. G. Munteanu, E. Bolog „Literatura pentru copii”, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1992

Stimularea motivației elevilor pentru învățare

Dobre Maria Cristina

Motivația elevilor pentru învățare va fi întotdeauna, din punctul meu de vedere, condiționată de cât de mult îi place profesorul și disciplina predată de către acesta. De-a lungul activității mele didactice, am observat că elevilor le este mai ușor să comunice cu un dascăl care este empatic, cu un stil de predare democratic, calm și care arată față de elevi înțelegere. Fiecare elev este diferit, iar noi, ca dascăli cred că avem obligația de a ne plia pe stilurile de învățare ale elevilor, pe nevoile individuale ale fiecăruia.

Din punct de vedere teoretic, motivația pentru învățare a elevilor este „acea categorie de stimuli care îl determină pe individ să întreprindă o serie de acțiuni. Motivația învățării se definește ca totalitatea mobilurilor care susțin energetic, activizează și direcționează desfășurarea activității de învățare. Ea conferă sens și coerență actelor de învățare și se trăiește subiectiv ca o stare de tensiune, rezultată din confruntarea trebuințelor celui care învață cu modul cum își reprezintă acesta diferitele conținuturi, cerințe, situații și rezultate ale activității de învățare. În funcție de sursa din care provine, distingem între motivația extrinsecă (sursa este externă activității de învățare: competiția, încurajarea, lauda, recompensa, dojana, mustrarea, pedeapsa etc.) și motivația intrinsecă (sursa este internă: dorința de cunoaștere, de perfecționare, trebuința de statut ridicat, aspirațiile profesionale, dorința de a fi util etc.)” – Daniela Crețu, Adriana Nicu, Pedagogie, pentru definitivat și gradul didactic II, Editura ULBS, 2009, p. 175

Consider că învățarea fiecărui individ este condiționată de motivația, capacitățile și starea psihică a fiecăruia, iar în rândul elevilor, motivația constituie un pion important și depinde de noi ca dascăli să le insuflăm elevilor această motivație.

Din punctul meu de vedere, atât ca și individ, dar și în calitatea de cadrul didactic și mamă, consider că orice persoană/ individ, fie copil, elev, adult, va învăța în primul rând, întotdeauna dacă persoana din fața sa, educator/ învățător/ profesor/ formator va fi pe placul său. Un profesor cu un stil de predare democratic va fi cu siguranță mult mai iubit și plăcut de către elevi, decât un profesor cu un stil de predare autoritar. De asemenea, un profesor care va folosi în activitatea instructiv-educativă a elevilor metode atractive, de tipul metodelor activ-participative, va fi cu siguranță mult mai plăcut de către elevi, decât un profesor care va utiliza doar metode de tip tradițional. Comunicarea pozitivă dascăl-elev conduce spre o motivație puternică a elevilor spre învățare.

Motivația elevilor va crește cu siguranță în rândul elevilor în momentul în care cadrul didactic va utiliza metodele activ-participative prin care aceștia vor fi activizați, responsabilizați, se va ține cont de părerea lor, vor fi antrenați să lucreze în echipă sau în perechi, se va ține seama opiniile și dorințele lor, vor fi lăudați și apreciați pentru fiecare efort și reușită, oricât de mici ar fi ele. De asemenea, gradul de interes asupra unui subiect sau a unei discipline școlare asigură reacționarea în mod pozitiv a elevilor și implicit și motivația spre învățare.

Ca dascăl, am căutat întotdeauna, atât în calitate de profesor de Limba și literatura română, cât și în calitate de diriginte, să motivez elevii să vină la școală, să învețe, să conștientizeze cât de importantă

este educația în viața unui om. Întotdeauna am căutat ca indiferent de statutul social și material al elevilor să recompensez echitabil și să încurajez elevii, fie printr-o notă bună obținută la disciplina predată, fie prin implicarea elevilor în activitățile extrașcolare, valorificând și apreciind fiecare reușită a acestora. Am evitat întotdeauna cerințele exagerate în ceea ce privește învățatul, am încercat să dau sarcini diferențiate elevilor, în funcție de stilurile de învățare și de nivelul de pregătire al acestora, evitând în acest fel absenteismul (elevii cărora nu le place o anumită disciplină sau unde există cerințe exagerate din partea profesorului au predispoziție spre absentare de la disciplina respectivă) care poate duce la eșec școlar sau chiar la abandon școlar.

Așteptările mele, ca dascăl, în ceea ce îi privește pe elevii mei, sunt realiste, în funcție de nivelul fiecărui elev. Metodele prin care încerc eu să îi motivez pe elevii mei să învețe sunt:

- Setarea unor obiective realiste: în acest semestru poți obține nota 10 la portofoliu dacă ai toate temele din lista atașată.
- Exprimarea unor mesaje pozitive dinspre profesor către elev, ca feedback la activitățile desfășurate permanent și pe parcursul unei săptămâni.
- Încurajarea și lauda elevilor prin trimiterea unor mesaje personalizate părinților.
- Organizarea unor ieșiri de grup în urma finalizării cu succes a unor teme, referate, proiecte etc.
- Asigurarea unui climat atractiv, interesant, liniștit.
- Stabilirea unor țeluri și obiective, prezentarea recompenselor la finalul îndeplinirii acestora.
- Adaptarea activităților la clasa de elevi, încurajarea jocurilor didactice, a muncii în echipă, a responsabilizării (elevii pot fi încurajați să fie mentori pentru colegii mai mici).
- Organizarea unor proiecte atractive de colaborare între școli și instituții în care să fie incluși elevii cu rezultate bune la învățătură, ceea ce poate duce la motivația elevilor de a învăța și de a participa la acele activități.
- Fiecare elev are sarcina de a fi liderul unei echipe în momentul în care utilizăm metodele activ-participative, bineînțeles pe rând, pe parcursul mai multor zile.
- Fiecare elev este profesor pentru colegii săi și pentru mine în anumite etape ale lecțiilor.
- Fiecare elev poate participa la activitățile și proiectele extrașcolare dacă pe parcursul unei anumite perioade de timp își rezolvă temele pentru acasă, nu lipsește nemotivat.
- Fiecare elev este, prin rotație, liderul clasei, dacă nu are note sub 5 timp de o săptămână.
- Elevii care își realizează portofoliul pentru disciplina Limba și literatura română corect, îngrijit, lizibil, colorat etc., primesc nota 10 la finalul fiecărui semestru.
- Elevii care își realizează toate temele pe parcursul unei luni, pot să își aleagă partenerii alături de care să poată participa la un concurs.

Având în vedere faptul că elevii iubesc tehnologia, mă folosesc de acest lucru în creșterea motivației lor pentru învățare, iar celor care își realizează corect sarcinile de lucru le permit să utilizeze instrumentele

digitale pentru realizarea temelor, a proiectelor etc. De asemenea, pentru a spori motivația elevilor pentru învățare, folosesc în procesul instructiv-educativ instrumentele digitale, lucrând cu elevii în școală cu ajutorul dispozitivelor digitale de tipul telefoanelor, a calculatoarelor personale sau ale școlii, cu ajutorul unor Chromebook-uri obținute în urma participării la un proiect, toate acestea motivând elevii să fie prezenți la ore și să obțină rezultate cât mai bune la școală și la învățătură.

Un alt motiv pentru care eu îi încurajez și îi motivez pe elevi să învețe este posibilitatea susținerii examenului de Evaluare Națională, admiterea la un liceu bun sau la o școală profesională dorită, dar și la finalizarea studiilor, care poate condiționa în viitor susținerea examenului pentru obținerea permisului auto.

IMPORTANȚA OREI DE EDUCAȚIE FIZICĂ ÎN ȘCOLI ȘI LICEE

DOBRE MARIUS CRISTIAN

În prezent, activitățile ce presupun efort fizic, chiar și moderat, sunt înlocuite de jocuri pe telefon sau tabletă și de ore petrecute pe canapea, în casă.

Aceste lucruri, în special la o vârstă fragedă, formează obiceiuri greu de schimbat și de controlat, care se transformă într-un stil de viață sedentar, ce atrage după sine numeroase probleme de sănătate.

Așadar, orice acțiune construită în jurul sportului, fie aceasta cât de redusă, îi provoacă pe cei mici să fie activi, de aceea, este binevenită și trebuie încurajată de părinți și profesori.

Orele de educație fizică și sport din școală sunt deosebit de importante, mai ales că se desfășoară într-un cadru sigur, alături de alți copii cu interese asemănătoare.

În plus, acestea sunt coordonate de persoane cu expertiză în domeniu, care pot recunoaște și antrena potențialul oricărui copil, ținând cont de abilitățile și de preferințele sale. Iată câteva beneficii pe care orele de sport și educație fizică le aduc celor mici:

Beneficiile sportului pentru sănătatea copiilor

Îmbunătățirea performanțelor școlare - mișcarea fizică îmbunătățește procesele cognitive și are un rol pozitiv în ceea ce privește atenția și memoria.

Motivul? În timpul exercițiilor, circulația sanguină este accelerată, oxigenând toate țesuturile mai eficient, inclusiv creierul. De asemenea, efortul fizic consumă energia specifică celor mici, ceea ce le permite să fie mai atenți la restul activităților școlare.

Disciplinarea - sportul îi învață pe copii să fie disciplinați și să respecte anumite reguli, ceea ce aduce beneficii în comportamentul social.

Dezvoltarea motivației, a spiritului de echipă și a fair play-ului - toate acestea duc la o rezistență psihică ridicată, la eliminarea fricii de eșec și la o gândire orientată către progres. Sentimentul de apartenență la un grup, ideea de a avea un obiectiv comun cu acesta și de a se cunoaște mai bine pe sine, contribuie la creșterea stimei de sine.

Rezistența organismului la viruși și bacterii - sportul întărește sistemul imunitar. Așadar, toți părinții ar trebui să își încurajeze copiii să participe în mod activ la orele de sport și să evite scutirea acestora din motive nefondate, ce nu au legătură cu sănătatea micuților.

Gestionarea mai bună a stărilor de oboseală și anxietate - sportul îmbunătățește calitatea somnului, astfel, copilul se odihnește mai bine și are o stare de spirit bună.

De asemenea, în urma practicării exercițiilor specifice orei de educație fizică, producția de endorfine ("hormonul fericirii") din organism este stimulată, reducând senzația de anxietate cu care cel mic se poate confrunta.

Diminuarea durerilor de spate - activitatea fizică întărește mușchii spatelui și reduce riscul de apariție a durerilor în această zonă, cauzate fie de ghiozdanele prea grele, fie de prea multe ore petrecute în fața calculatorului, într-o poziție incorectă.

Descoperirea propriului corp - realizând diferite mișcări la ora de educație fizică, cei mici învață să își miște corect membrele, să le coordoneze cu simțurile (exemplu: văzul), să înțeleagă cum evoluează corpul lor în spațiu, să își găsească echilibrul și să își identifice punctele de sprijin.

VEZI AICI CATEGORIA DE TRENINGURIPETRU COPII

Inocență și magie...

Popescu Mihaela

Zămisliți din tină și din spirit, oamenii poartă-n ei deopotrivă efemeritatea și eternitatea, ambele concretizate în îngerașul bun și în îngerașul rău care se luptă-n permanență pentru a obține sufletul creației divine. După ce Adam a cedat ispitei de a mânca din pomul cunoașterii binelui și răului, Dumnezeu l-a izgonit pe pământ ca să trăiască din rodul muncii sale, căci a tulburat armonia creației, să aibă prunci în care să transfere iubirea primită. De atunci oamenii trăiesc cu credința că sunt pedepsiți de Dumnezeu dacă au făcut ceva rău, fără a aprofunda însă sensul iubirii și-al dăruirii.

Vreme nesfârșită îngerașul rău a stăpânit sufletele muritorilor și Creatorul s-a întristat și le-a dăruit o nouă șansă de-a se izbăvi din păcatul primordial prin Fiul Său, Domnul Iisus Hristos, zămislit din puritate, Fecioara Maria, și din Duhul Sfânt, care să-i învețe cum să redevină ființele inocente, rod al iubirii Sale, create inițial, lăsându-le totuși libertatea de-a alege. Întregul univers s-a umplut de bucurie la Nașterea Pruncului!

De atunci, în fiecare an la această mare sărbătoare, sufletele adulților, împovărate de-a lungul anului de grijile existenței, își recapătă inocența copilăriei, trăiesc cu frenezie bucuria dăruirii iubirii și a iertării, și-și unesc glasurile cu cele ale copiilor și ale tuturor îngerilor din Cer spre a înălța imn de slavă Izbăvitorului. În anul acesta „inimioarele” clasei I B au reușit să unească cu aceste fire luminoase de dragoste și de dăruire sufletele adulților, ale părinților și ale învățătoarei Mihaela Popescu, cu cele ale semenilor din comunitatea rădăuțeană. Vocile lor cristaline s-au revărsat într-un șuvoi cald în casele lor și-au alungat tristețea și durerea în hăul întunericului alături de „îngerașii răi”, tocmai pentru a lăsa Lumina să strălucească-n toată splendoarea ei, reușind să realizeze magia.

Stelele de pe cer au plămădit din lumina lor mii de inimioare pe care le-au așezat în vârful lumânărilor purtate de copiii ce pătrundeau cu sfioșenie-n tăcerea tristă a curților celor uitați de semeni pentru a le vesti Nașterea Domnului. Din spatele ferestrelor întunecate de uitare au răsărit alte luminițe și trupuri, ce purtau pe umeri povara anilor, au ieșit să-i întâmpine pe vestitorii bucuriei. Bătrânii au redevenit copii și prin roua ochilor le-au transmis mulțumiri că n-au fost uitați, după care le-au dăruit din prinosul trudei lor: mere, nuci și colăcei, așa cum cere tradiția. Iubirea și bucuria au șters granițele dintre vârste iar credințele nostre străbune și-au găsit culcuș în inimile copiilor care, la rândul lor, le vor transmite urmașilor ca să asigure continuitatea spiritualității românești. În fereastra gazdelor rămânea o gutuie galbenă, simbolul Luminii dăruite de Dumnezeu omenirii prin Fiul Său, Domnul Iisus Hristos.

De Nașterea Domnului inocența și magia poartă același nume: OM binecuvântat de Dumnezeu prin darul Său, Iisus Hristos, speranța și călăuzitorul tuturor!

EDUCAREA LIMBAJULUI,PRIN JOC- ACTIVITATE OPŢIONALÃ

Bârsan Rodica-Elisabeta

DURATA: 1 an(o oră pe săptămână)

NIVELUL:II(5-6 ani)

TIPUL OPŢIONALULUI: la nivelul unui domeniu de cunoaştere

ARGUMENT:

Copilul este o fiinţă activă,cu o lume proprie.

Pentru a-l putea influenţa optimal,educatoarea are menirea să redescopere mereu copilul în dinamica ipostazelor inedite ale individualităţii sale.

Activitatea opţională asigură în acelaşi timp cadrul şi stimularea morală necesară manifestării şi cultivării predispoziţiilor, în special a potenţialului creativ (atât pentru cadrele didactice, în procesul alegerii, conceperii, proiectării, realizării şi evaluării opţionalului, cât mai ales pentru cei mici, în ceea ce priveşte participarea, implicarea şi manifestarea).Deoarece copiii învaţă cel mai bine prin explorarea activă în interacţiune cu adulţii,cu alţi copii şi cu diverse materiale,am planificat aceste activităţi în care preşcolarii sunt participanţi activi,ei înşişi modificând şi transformând activitatea în funcţie de stimulările şi interesele ce se dezvoltă în timpul jocului pe planuri diferite.

,,Jocul implică angajarea activă a celui care se joacă.”(C.Garvey)

OBIECTIV CADRU:

Educarea unei exprimări verbale orale corecte din punct de vedere fonetic, lexical şi sintactic; dezvoltarea creativităţii şi expresivităţii limbajului oral.

OBIECTIVE DE REFERINŢĂ:

1. Să distingă sunetele ce compun cuvintele pronunţandu-le corect.

2. Să-şi îmbogăţească vocabularul activ şi pasiv pe baza experienţei, activităţii personale şi/sau a relaţiilor cu ceilalţi utilizand un limbaj oral corect din punct de vedere gramatical.

3. Să recepteze un text care i se citeşte ori i se povesteşte, înţelegând în mod intuitiv caracteristicile expresive şi estetice ale acestuia.

4. Să fie capabil să creeze el însuşi (cu ajutor) structuri verbale, rime, ghicitori, povestiri, mici dramatizări, utilizând intuitiv elemente expresive.

BIBLIOGRAFIE:

- M.E.N., Programa activităţilor instructiv-educative în grădiniţa de copii, ediţia a II-a, Bucureşti, 2005
- Bârsan, Nicoleta, Jocuri didactice specifice dezvoltării limbajului şi comunicării orale a preşcolarilor mari, Editura Didactică şi Pedagogică R.A., Bucureşti, 1995

Deprinderile de autoîngrijire la preșcolari

GABRIELA DANIEL

Competenţele de autonomie personală se referă la capacitatea preşcolarilor de a rezolva independent probleme, fără ajutorul părinților. Autonomia personală este un bun predictor al angajării în sarcini dificile, al implicării în sarcină şi al achiziției de cunoştințe prin investigarea directă a mediului. Dezvoltarea autonomiei personale la vârsta preşcolară accelerează dezvoltarea competențelor socio-emoționale şi cognitive (Miclea, M., Bălaj ,A., Porumb, M., Porumb, D., Porumb, S., 2010);

Deprinderi de autoîngrijire - Activities of Daily Living (ADL)

ADL reprezintă toate acele activităţi efectuate o dată sau de mai multe ori pe zi ca: îmbrăcatul, hrănitul, activităţi ce ţin de igiena corporală. Aceste deprinderi evoluează pe fondul dezvoltării motrice globale. Dificultăţile de mişcare afectează învăţarea deprinderilor de autoîngrijire prin imposibilitatea de execuţie a activităţilor sau printr-o execuţie precară. învăţând aceste deprinderi, copilul câştigă încredere în sine; de aceea este important să ajutăm şi să încurajăm copilul să-şi utilizeze capacităţile motorii prezente pentru a achiziţiona şi practica ADL.

Evoluţia deprinderilor ADL depinde de inhibarea unor reflexe primare, ca în cazul dezvoltării motorii globale, de achiziţionarea şi dezvoltarea stadială a unor pattemuri, care, odată câştigate, vor fi folosite ca bază în activităţile vieţii de zi cu zi.

Deprinderile de hrănit conţin aceleaşi domenii ca în cazul pattern-uri lor motorii globale: nu apare masticaţia coordonată până nu se inhibă reflexele arhaice de la acest nivel (reflexul de supt, reflexul punctelor cardinale); tonusul muscular are o influenţă asupra hrănirii (hipotonia limbii, mişcările coreoatetozice bucale); coordonarea între diferite grupe musculare ori segmente (copilul deschide gura numai când ajunge cu lingura plină folosind anumite scheme de mişcare ale mâinii).

La grădiniţă (peste 3 ani) îşi despachetează singur mâncarea, foloseşte tacâmurile, şerveţelul, se poate servi singur, arată interes la aşezarea mesei, toarnă lichidul din sticlă în cană, ajută la strângerea şi curăţarea mesei, se oferă să îi ajute pe ceilalţi copii care nu se descurcă la masă. Aceste deprinderi legate de autoîngrijire pot fi urmărite cu ajutorul Scalei de dezvoltare HELP (Help for Special Preschoolers Assesment Checklist: Ages 3 - 6). (https://clubulbebelusilor.ro/motricitatea-fina-si-grosiera-la-copil-repere-ale-dezvoltarii-din-prima-luna-pana-la-4-ani/)

După vârsta de 3-4 ani, deja putem extinde intervenția la alte deprinderi. Copilul poate începe să-și aleagă singur ținuta de a doua zi și să învețe să și-o pregătească de seara, el poate fi învățat ce fel de haine sunt adecvate anotimpului în care ne aflăm. De altfel, poate fi încurajat să își facă toaleta de dimineață și seară cu ajutorul recompenselor primite dacă toaleta se desfășoară corect. Dacă cedam refuzului bine-cunoscut al copilului de a se spăla pe față sau pe dinți dimineața, și facem noi asta în locul său, comportamentul de refuz riscă să se extindă și la alte atribuții pe care le are.

Se poate recurge la mici trucuri pentru a-l stimula (cumpărăm o pastă de dinți specială pentru copii, fructată, sau un sistem de recompense simbolice stabilit anterior și comunicat copilului). Odată cu

începerea grădiniței, copilul este nevoit, într-o oarecare măsură să-și asume mici responsabilități- să aibă grijă de ghiozdănel, de pachetul cu mâncare, să se spele pe mâini înainte și după masă, să ceară voie la toaletă. Dacă aceste deprinderi sunt stimulate și formate de acasă, el nu va avea dificultăți de adaptare și nu va fi dependent de sprijinul adulților. În plus, el poate fi încurajat să-și formeze propriile opinii și să-și exprime preferințele legat de ce dorește să mănânce a doua zi, ce haine dorește să îmbrace, ce dorește să facă în timpul liber și ce fel de jocuri dorește să desfășoare. (https://expertpsyjournal.wordpress.com/2016/01/07/dezvoltarea-abilitatilor-de-autoingrijire).

Aprecierea dezvoltării psihice a copilului preșcolar este o metodă de investigare a dezvoltării psiho-motorii ai cărei autori sunt dr. Irina Chiriac și psiholog Angela Chițu (1980). Metoda urmărește investigarea copilului pe 4 arii de comportament: motor, cognitiv, verbal, socio-afectiv. Întârzierea poate fi globală daca preșcolarul examinat are rezultate negative la unele probe, la nivelul tuturor celor 4 comportamente, sau parțială, când nu rezolvă probele la 1- 2 comportamente.

Scara Vineland, în care se regăsesc itemi importanți utilizați în 1980 pentru depistarea dificultăților copiilor în ceea ce privește cu precădere autonomia personală.

Pregătirea pentru viața independentă este un proces continuu pe perioada copilăriei și adolescenței. Reușita acestui proces depinde în mare măsură de calitatea relației dintre părinți și copii, de gradul de libertate pe care fiecare părinte îl acordă copilului, astfel încât să îi modeleze comportamentul în direcția dorită, fără a-i afecta trăsăturile de personalitate, fără a-l transforma într-o dublură a părintelui și fără a-l obliga să respecte niște reguli și obiceiuri cu care copilul nu simte că rezonează sau care sunt, în esență, inutile. Vom reține că nu de puține ori incapacitatea copilului normal de a deveni independent este puternic încurajată de părinte, copilul fiind dotat cu abilitățile necesare autonomiei, având nevoie doar de un cadru propice pentru a le dezvolta. Iată cele mai importante arii în cadrul cărora putem începe de timpuriu să modelăm comportamentul copilului, astfel încât să îi dezvoltăm abilitățile de viață independentă.

Dezvoltarea autonomiei personale este un prim proces de desprindere a copilului față de ajutorul și prezența părintelui în activitățile de zi cu zi ale acestuia. Această etapă vizează însușirea unui set de deprinderi care să îl ajute pe micuț să se autoîngrijească și să își satisfacă nevoile de bază: hrănire și igienă personală. Igiena personală cuprinde abilitățile de curățare a propriului corp, cât și capacitatea de a se îmbrăca și a se dezbrăca singur.

Este foarte important ca această etapă să se facă gradual și copilul să nu resimtă o schimbare atât de bruscă a mediului și a modului de manifestare a activităților autonome. Punctul de pornire este reprezentat atât de indentificarea schemei corporale, cât și a obiectelelor din mediul înconjurător. Schema corporală se referă la recunoașterea și numirea părților corpului personal, în cazul în care copilul a dobândit limbajul expresiv. În caz contrar, ne vom limita doar la identificare.

Acest exercitiu se face în fața unei oglinzi. Pentru început, se numesc și se recunosc părțile feței (gură, nas, ochi, urechi, sprâncene), apoi se introduce rând pe rând fiecare parte a corpului (picior, mână, genunchi, umăr, palmă, degete). Activitatea se continuă cu identificarea părților corpului fără a se privi în oglindă. Acestă activitate necesită o perioadă de timp variată, în funcție de capacitatea de acumulare a informațiilor a fiecărui copilul în parte.

După învățarea schemei corporale și identificarea obiectelor, copilul poate începe prin spălarea mâinilor și a dinților. În primă fază, îl putem ajuta, încetul cu încetul vom minimaliza ajutorul până acesta va dispărea. Dacă copilul se opune și nu dorește să realizeze această sarcină, putem transforma activitatea într-un joc la baza căruia poate sta concurența. Ne putem folosi de dorința copilului de a câștiga jocul și de a fi învingător.

Independența se construiește însă treptat, sub atenta ghidare și încurajare a unui adult. Fiecare copil are ritmul lui în a deveni independent și cantitatea de sprijin necesară diferă. Părintele trebuie să acorde la început sprijin, retrăgându-se treptat, pe măsură ce copilul demonstrează că se poate descurca singur.

Capacitatea de a se îmbrăca și dezbrăca se va explora tot gradual. Vom oferi, de asemenea, pentru început, un mic ajutor, apoi îl vom reduce. Este foarte important ca activitatea să continue până când copilul poate realiza sarcina singur.

Apoi, hrănire va începe cu alimentele preferatele ale copilului care pot fi mâncate cu mâna. După trecerea acestei etape, putem introduce folosirea linguriței sau a furculiței. Activitatea se va face încet, folosirea tacâmului la început, pentru o perioadă scurtă de timp și apoi creșterea timpului de folosire a acestuia treptat. Toata această activitate trebuie să se desfașoare într-un mediu cald și vesel, având ca scop înlăturarea percepției copilului față de greutatea sarcinii.

Putem concluziona că autonomia personală este importantă atât pentru asigurarea bunăstării personale a preșcolarului, dar și a părintelui, cât și o funcționare eficientă în viața de zi cu zi a întregii familii. (https://covorasulfermecat.ro/articole/psihologie/dezvoltarea-autonomiei-copilului)

Autonomia personală, abilitățile sociale și emoționale, cele de comunicare, dar și abilitățile motorii sunt alte aspecte extrem de importante care completează puzzle-ul unei dezvoltări armonioase și netezesc calea către reușita în viață. O simplă evaluare psihologică a nivelului de dezvoltare poate arăta daca copilul corespunde standardelor vârstei și ce anume trebuie făcut pentru a-l ajuta să se dezvolte.

(http://www.psiholog-copii.ro/autonomia-personala-la-varste-mici/).

Autonomia personală este unul din ingredientele cele mai importante ale stimei de sine. Conștientizarea de către copil a faptului că se poate descurca singur și, implicit, creșterea gradului de independență a acestuia, duc treptat la sentimentul de încredere în sine și la dezvoltarea abilității de a găsi soluții la probleme, fără a apela la ajutorul celor din jur. Nu se poate vorbi de dezvoltarea capacității de a rezolva probleme, înainte de dezvoltarea autonomiei personale!

Pentru a-l ajuta pe copil să-și câștige independența,

- trebuie lăsat să încerce singur, fără intervenție din partea părintelui, chiar dacă aceasta înseamnă mai mult timp consumat pentru fiecare activitate);
- posibilitatea de a alege si de a decide singur pentru el („Vrei bluzița albastră sau pe cea roșie?”);
- laudă pentru cea mai mică reușită; acolo unde se poticnește, oferirea de sprijin doar atât cât să poată trece mai departe;
- găsirea de soluții de unul singur la problemele cu care se confruntă, însă trebuie un sprijin din partea adultului pentru a-l ghida discret și a-l încuraja;

- implicarea copilului în activitățile casnice zilnice, oferindu-i satisfacția de a fi util (spre exemplu, în strângerea jucăriilor sau aranjarea mesei);

- încurajarea vorbitului în fața altora (nu întrebăm sau răspundem în locul lui);

- refuzarea unor activități, dar care necesită un exemplu din partea părintelui, (demonstrarea mamei, mai întâi și apoi încurajarea copilului de a realiza singur, copiii învățând foarte mult prin imitație (spre exemplu, dacă observă că fratele mai mare colorează cu plăcere un desen, va încerca și el în curând);

- impunerea de activități sau jocuri nu va duce la niciun rezultat. Copiii mici învață prin joacă, din plăcere și nu de frică!

- criticarea sau cearta pentru greșeli sau nereușite - pentru început, vom aprecia intenția și efortul și nu performanța! (https://www.reginamaria.ro/articole-medicale/dezvoltarea-independentei-copilului-mic-de-ce-cand-si-cum)

Bibliografie:

Chiriac, I., Chițu, A. (1980). Aprecierea dezvoltării psihice a copilului preșcolar, Ed. Medicală, București.

Cowden, Jo E., Torrey, Carol C. (2007). Motor development and movement activities for preschoolers and infants with delay, Charles C. Thomas Publisher, Illinois, USA, p. 181 - 183.

Gallahue, D. (1996). Developmental physical education for today's children. Dubuque: IA: Brown & Benchmark.

Miclea, M., Bălaj, A., Porumb, M., Porumb, D., Porumb, S. (2010) PEDa : platformă de evaluare a dezvoltării 3-6/7 ani, Editura ASCR, Cluj-Napoca, p. 212-248.

Smith, J. Lynn (2003). Desarrollo de las destrezas motoras - Narcea, S. A. De Ediciones, Madrid, p.12-15.

Vale, S., Silva, P., Santos, R., Soares-Miranda, L., & Mota, J. (2010). Compliance with physical activity guidelines in preschool children. Journal of Sports Sciences, 28(6), 603–608.

https://clubulbebelusilor.ro/motricitatea-fina-si-grosiera-la-copil-repere-ale-dezvoltarii-din-prima-luna-pana-la-4-ani/

https://expertpsyjournal.wordpress.com/2016/01/07/dezvoltarea-abilitatilor-de-autoingrijire

https://covorasulfermecat.ro/articole/psihologie/dezvoltarea-autonomiei-copilului

http://www.psiholog-copii.ro/autonomia-personala-la-varste-mici/

https://www.reginamaria.ro/articole-medicale/dezvoltarea-independentei-copilului-mic-de-ce-cand-si-cum

https://www.revistamargot.ro/logoped-cum-dezvoltam-motricitatea-fina-a-copiilor-mici/

https://childdevelopment.com.au/areas-of-concern/fine-motor-skills/

https://childdevelopment.com.au/resources/child-development-charts/fine-motor-developmental-chart/

Magia copilăriei- poveștile

Mardare Adriana

,,Literatura, ca toate artele este chemată să exprime frumosul, spre deosebire de știință, care se ocupă de adevăr. Cea dintâi și cea mai mare diferență dintre adevăr și frumos este aceea că adevărul cuprinde numai idei, în timp ce frumosul le cuprinde manifestate în materie sensibilă,, (Ioan Andrău).

Indiferent că se adresează oamenilor mari sau copiilor de vârstă preșcolară sau școlară mică, literatura folosește limbajul artistic ca material de expresie a poeziei și a prozei, dar și ca mijloc de realizare artistică a imaginii poetice. Parte integrantă a literaturii (naționale și universale), literatura pentru copii se adresează nu numai copiilor, dar și oamenilor maturi și instruiți, deoarece copilăria nu dispare niciodată din noi, ea constituie izvorul permanent din care decurg toate meandrele vieții noastre.

A dezvolta dragostea pentru literatură încă de la vârsta preșcolară și școlară mică, nu înseamnă a renunța la exigențele esteticului, sub aspectul că ne adresăm celor mici, ci dimpotrivă, reușita este asigurată dacă educatoarea sau învățătorul știe să sensibilizeze pe micii ascultători ori cititori, prin intermediul forței expresive a limbajului artistic.

Respingând ideea, că, dacă recunoaștem existența unei literaturi pentru copii, trebuie să admitem și existența unor literaturi ale altor vârste, H. Căndroveanu înlătură amintita confuzie, făcând deosebirea între literatura pentru copii și literatura despre copii. Astfel aflăm că literatura pentru copii este, în fapt, literatură pur și simplu, literatură pentru toată lumea, literatură frumoasă, în timp ce literatura despre copii este inspirată din universul acestor vârste. Ca exemplu, ca să nu pară că face afirmații gratuite ne atenționează Căndroveanu, dă Amintiri din copilărie de I. Creangă, care este, cel puțin aparent, o... lucrare pentru copii. (În realitate ea fiind literatură, mare literatură despre și nu pentru copii. Sau, este și pentru ei, în grade diferite în funcție de anii lor). Considerăm că nu deosebirea dintre cele două prepoziții rezolvă obiectul de studiu al așa-numitei Literaturi pentru copii. Fie că este literatură pentru/despre copii, ea este în primul rând literatură, și în al doilea rând ea se adresează copiilor. Nu mai este pentru nimeni un secret că Amintiri din copilărie povestește copilăria copilului universal (G. Călinescu), că Nică având și rolul de povestitor, a devenit un personaj care înfățișează tipul copilului de oriunde și de oricând, că întâmplările prin care trece acesta, simple pozne ale copilăriei, ilustrează, de fapt, un proces de cunoaștere și de formare, că scrierea lui I. Creangă este un Bildungsroman. Cu toate acestea, Amintirile sunt citite în egală măsură și de copii, dar și de oameni mari, și de cei care, neavând amintiri, trăiesc prezentul cu intensitate maximă, dar și de cei care se întorc la copilărie cu nostalgie, înțelegând ireversibilitatea timpului.

Nicolae Manolescu, arată că literatura pentru copii, adresându-se cu adevărat și aproape exclusiv copiilor sau adolescenților, ar trebui să cuprindă folclorul jocurilor copilărești, proza de aventură, versurile pentru cei mici, menite recitării etc. Dacă așa stau lucrurile, ne întrebăm, cum pot lipsi dintr-o

carte adresată copiilor, basmele, chiar dacă acestea, este lucru cunoscut, nu au fost destinate numai copiilor, ele adresându-se deopotrivă și adulților. Copilul care ascultă cu nesaț povestea se poate identifica pe plan imaginar eroului basmului; el rămâne în universul lui infantil și, în același timp, se vede, în lumina basmului, crescut brusc și învingător. Mic și neajutorat, dar visând să ajungă repede mare și voinic, el și învață pe nesimțite, prin desfășurarea peripețiilor basmului, că va trebui să treacă el însuși prin încercări care să-i verifice înțelepciunea, curajul, îndrăzneala, puterea de a păstra o taină, de a-și impune legi de conduită, de a asculta poruncile. celor mai mari, de a nu se lua după aparențe și a nu se lăsa amăgit. Copilul de vârstă preșcolară sau școlară mică se simte atras spontan de extraordinarul situațiilor și al personajelor, își manifestă gustul pentru contraste antitetice sau pentru gândirea prin perechi de opoziții. După ce copilul află de fata babei și fata moșneagului, un model al acestei perechi, (bun - rău, sărac - bogat, oropsit - răsfățat), i se poate dezvălui, treptat, și legea aparențelor înșelătoare, pe care trebuie să le ia în seamă: lădița cea mai sărăcăcioasă la aspect ascunde pietre prețioase, în timp ce cea mai strălucitoare - șerpi. Urmărind încântat un basm, copilul face un efort de atenție și de structurare, iar bucuria copiilor rezultă și din gimnastica intelectuală care li se cere pentru a urmări, foră să sară ceva, o înlănțuire de peripeții. Această înlănțuire nu este atât de grea încât să nu mai fie amuzantă, dar nici atât de ușoară încât să lase mintea neocupată.

Deci, literatura pentru copii nu reprezintă forma simplificată a literaturii majore, ci literatura în însăși esența ei expresivă, nefiind considerată nici restrictivă și nici limitată în raport cu complexitatea sau bogăția literaturii în general. Pentru oamenii mari ca și pentru copii, lectura este mijlocul principal de a-și completa cultura și respectiv cunoștințele. A învăța pe copii să citească înseamnă a le deschide calea dezvoltării intelectuale. Dar a citi nu înseamnă a descifra semnele grafice ale unui text, ci a înțelege pe deplin ceea ce se citește, a fi în stare să apreciezi valoarea și exactitatea conținutului, a gândi, a judeca și a lua o poziție față de text. Chiar dacă acest lucru se va petrece progresiv până în clasa a IV-a, pentru a se ajunge aici, trebuie pornit încă din primii ani ai pătrunderii copilului într-o formă de învățământ. Lectura copiilor trebuie atent supravegheată din punct de vedere al accesibilității textelor pentru diferitele categorii de vârstă. De acest principiu trebuie să țină seama educatoarea sau învățătorul, care, printr-o selecție adecvată și motivată, trebuie să conducă spiritul de cercetare și curiozitatea copilului spre texte cu caracter informativ (cognitiv), formativ, spre valorificarea virtuților estetice ale limbajului, spre expresivitate. Este știut faptul că numai prin lectura unor texte literare, copii își îmbogățesc și nuanțează vocabularul, învață să folosească limbajul contribuind la realizarea unei exprimări corecte și expresive. Educarea cititului trebuie să țină seama, printre altele, de exersarea comunicării orale, în formele ei fundamentale: conversația (dialogul) și povestirea; creația de limbaj, în forme structurate (jocuri, povești, poezii) și nestructurate, spontane (invenții lexicale, ritmuri ad-hoc, cântece etc.); folosirea imaginară a spațiilor sociale - camera de joacă, sala de clasă, locul de joacă.

BIBLIOGRAFIE:

1.Octavia Costea, Florica Mitu, Eugenia Vasilescu, Maria Tomșa-Damșa, Cornelia Stoica, Anica Vlăduț, Literatura pentru copii, Manual pentru clasa a XIII-a școli normale, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1996;

2. Bianca Bratu, Preșcolarul și literatura (Studii și antologie), București, Editura Didactică și Pedagogică, 1977

3.Titular curs: Lect. univ. dr. Sorin Mazilescu, Literatură pentru copii, curs (2017-2018)

4.Dumitru Gherghina, Maria Turean, Ion Buzași, Ioan Dănilă, Literatura pentru copii, Editura Didactica Nova, Craiova, 2007.

Consiliere și intervenție în tulburările de comportament

Mocanu Mirela

Comportamentele disruptive reprezintă acele comportamente manifestate în clasă care determină fragmentarea inoportună şi nedorită a etapelor procesului instructiv-educativ.

Tulburările de comportament la copil şi adolescent reprezintă manifestări care depăşesc graniţele normalităţii dintr -un anumit moment de dezvoltare. Ele nu se constituie în elemente disparate, ci mai degrabă într-un cumul de conduite manifestate în mediul familial, şcolar, social şi care împiedică o evoluţie şi o integrare armonioasă.

Tulburările de comportament sunt descrise ca şi comportamente problematice, provocatoare aberante, disruptive, disfuncţionale sau dezadaptative. Acestea sunt şi comportamente atipice din punct de vedere cultural, care datorită intensităţii, frecvenţei sau duratei cu care se manifesta pot pune în pericol sănătatea sau viaţa persoanei (sau a celor din jur) sau pot limita accesul persoanei la anumite facilităţi comunitare.

Cele patru motive (scopuri) ale tulburărilor de comportament şi actelor de indisciplină pe care elevii le manifestă la clasă sunt:

- câştigarea atenţiei - comportament care apare la un elev sau un grup de elevi, se manifestă prin întreruperea profesorului şi a colegilor din procesul educaţional, pentru a câştiga audienţă;
- obţinerea puterii - este comportamentul prin care elevul va încerca autoritatea profesorului de la clasă, elevul va încerca să demonstreze că el este “şeful” în clasă, nu respectă instrucţiunile profesorului sau se conformează făcând comentarii nepoliticoase, sfidătoare;
- răzbunarea – este specifică pentru acei elevi care sunt tot timpul ursuzi, gata să explodeze la cea mai mică provocare, fiind descrişi ca răi, vicioşi şi violenţi, întrucât comportamentul acestora poate include: ameninţări verbale, cu vătămarea fizică, vandalism, furt, uneori chiar cu cazuri de autoagresiune, ajungând chiar la suicid;
- evitarea eşecului - în general, este specifică pentru elevii care nu întrerup procesul predării-învăţării, ei pot urma regulile clasei şi şcolii, rareori interacţionează cu profesorii sau colegii, se izolează, temându-se de eşec, nu participă la activităţile din clasă, se eschivează de la sarcinile de lucru date în clasă sau pentru acasă, invocând uneori dureri de cap, de stomac sau o serie de alte motive plauzibile etc.

Indicatori majori ai tulburarilor de comportament

- Comportamentul incriminat deviază de la gama de comportamente expectate de către adult, conform vârstei, nivelul de dezvoltare şi sexul copilului.

- Comportamentul apare prea frecvent sau este prea intens.
- Comportamentul apare de-a lungul unei mari perioade de timp.

Criterii de diagnostic a comportamentelor disruptive:

- În contextul clasei orice comportament poate fi considert inadecvat dacă:

-Interferează cu învăţarea copilului care-l manifestă;

-Interferează cu învăţarea altor membri ai clasei;

-Împiedică profesorul din munca lui de instruire, explicare, citire, organizare.

Analiza funcţională a comportamentelor

- Presupune colectarea de informaţii precise asupra unor variabile specifice care pot fi asociate cu comportamentul ţintă (modelul ABC al comportamentului).
- Sta la baza eleborării planurilor comportamentale individuale pentru copii;
- Se realizează în cadrul unei echipe multidisciplinare: profesor, psiholog, consilier, aistent social, părinţi, copil.

Intervenţia educaţională: profesorul devine co-terapeut

- Dezvoltarea stimei de sine;
- Dezvoltarea abilităţilor sociale;
- Modificări comportamntale;
- Educaţie parentală;
- Analiza funcţională a comportamentelor;
- Realizrea planului comportamental individual.
- Stimularea comportamntelor asertive;
- Utilizarea de auto-sugestii, auto-afirmaţii pozitive, auto-recompensare.
- Creșterea nivelului de implicare a familiei

Tehnici comportamentale (modificări comportamentale)

- Manipularea contingenţelor;
- Modelarea;
- Economia de jetoane;
- Prompting;
- Shaping;

- Supracorecţia.

Continuum-ul forţei acţiunii profesorului

- Sugestii nonverbale;
- Afirmaţii nondirective;
- Întrebări;
- Comenzi directive (comenzi pregătitoare);
- Intervenţie fizică;
- Modelare (întărire).

Exemple de bună practică pe care le putem aplica în momentele critice:

a) Atunci când îi oferim copilului posibilitatea să se descarce prin plâns în momentele în care se simte frustrat, cu atât descărcarea și eliberarea lui de încărcătura negativă va fi mai rapidă.

b) Când crizele de furie se manifestă, cel mai bun lucru pe care îl putem face este să exprimăm verbal ceea ce credem noi că ar putea traduce sentimentele lui. Cel mai bine ar fi însă să putem să educăm copiii în exprimarea, verbalizarea tuturor emoțiilor, pozitive sau negative, învățându-i astfel că există o alternativă la manifestarea furiei, aceea a exprimării nemulțumirii cu propriile cuvinte.

c) Profesorii nu sunt însă părinți, iar datoria noastră este aceea de a rămâne calmi pe întreaga noastră relație cu copilul sau copiii, în ciuda greutăților de ordin psihologic care pot să apară. În acest sens, consecvența noastră în ceea ce facem în clasă, cu privire la reguli sau comportamente, trebuie să fie prioritară. Copiii se simt în siguranță atunci când au reguli clare, eventual și puține, pe care trebuie să le respecte, iar în fixarea acestor reguli, indicat ar fi să pornim de la premisa că fixăm un set de reguli pe care noi, în primul rând, ca adulți le putem respecta. Această consecvență îi poate arăta unui copil că accesele de furie nu duc nicidecum la satisfacerea dorinței, iar lecția aceasta poate interveni în schimbarea unui comportament tipic învățat de acasă.

d) Atunci când un copil manifestă o criză de furie, primul lucru care este indicat ar fi scoaterea copilului din context. Cu alte cuvinte, este bine să scoatem copilul din clasă, dacă este posibil, și să încercăm să discutăm cu el separat de restul elevilor.

Discuția se poate purta numai dacă a intervenit calmul, sub imboldul unei crize de furie, nici adultul nu poate raționa, așa că este lesne de înțeles de ce nu putem cere acest lucru unui copil.

e) Atunci când calmul intervine, se pot negocia anumite reguli, copilul poate fi încurajat să argumenteze ceea ce dorește, cu condiția să asculte și argumentele noastre.

Ambele părți trebuie să fie calme și relaxate pentru ca negocierea să reușească.

f) Prezența noastră lângă copil în timpul crizelor de furie este benefică chiar dacă ei par a ne respinge la nivel fizic.

g) Atunci când colectivul și momentul permite este indicat să avem discuții despre comportamente diferite în timpul furiei, despre empatie, despre exprimarea emoțiilor, despre verbalizarea a ceea ce

simțim, chiar dacă nu este ceva pozitiv neapărat. Dacă elevii au dificultăți în susținerea atenției la sarcină, dacă au tulburări comportamentale sau sunt dezorganizați și împrăștiați este indicat să se utilizeze material vizual în predarea lecției, iar copiii să fie ajutați să-și organizeze activitatea. În general, acești copii au o dispoziție proastă și trebuie încurajați în permanență. Este bine să fie lăudaţi pentru rezultatele obţinute şi pentru comportamentul pozitiv, iar adultul să vorbească cu calm, fără amenințare, chiar dacă ei manifestă nervozitate. Înainte de a le face reproşuri, trebuie să ne asigurăm că au înţeles instrucţiunile, în acest sens fiind extrem de utile discuţiile individuale ale învăţătorului cu copiii şi consultările frecvente cu părinţii.

Bibliografie:

• Popovici D.V., Ionescu C., Managementul clasei de elevi cu tulburări de comportament, Rev. de Psihologie Şcolară, vol. I, nr. 1/ 2008

• Popovici D.V., Oprişan E., Teorii explicative ale tulburărilor de comportament,în Materialele Conferinţei ştiinţifice internaţionale, Diminuarea violenţei în sistemul educaţional – Probleme şi perspective de soluţionare, Univ. Ped. De Stat Ion Creangă, Chişinău, 2012

• Popovici, D.V., Puia M., Studiu asupra violenţei şcolare din societatea românească, Rev. Educaţia 7 Plus,, Ed. Universitară Aurel Vlaicu, Arad, 2008

• Popovici, D.V., Orientări teoretice şi practice în educaţia integrată, Ed. Universităţii Aurel Vlaicu, Arad, 2007

Jocului didactic în procesul de recuperare al preşcolarilor cu CES

Mîndru Mariana

Pedagogia preşcolară modernă atribuie jocului cel mai înalt grad de a atinge nevoia de activitate a copilului care generează dorinţele, trebuinţele şi tendinţele specifice preşcolarului. Astfel, se poate afirma că jocul constituie o formă de manifestare pe care o întâlnim la toţi copiii şi această manifestare datează din cele mai vechi timpuri. Se poate spune că jocul este prietenul cel mai important şi nedespărţit al copilului şi la copilăriei lui. La vârsta de preşcolar copilul este o fiinţă foarte activă, iar acum nimic nu este mai impropriu pentru un copil sănătos decât starea de apatie şi nemişcare. Activitatea îmbrăcând forma jocului este deosebit de necesară dezvoltării fizice şi psihice a copilului.

Jocul ca mijloc de instruire şi educare este cunoscut în literatura pedagogică sub numele de joc didactic.

În activitatea cu copiii cu deficienţe mintale nu se poate pleca de la premisa ca aceşti copii învaţă spontan să se joace. Jocul este o activitate, o deprindere ce trebuie formată treptat, într-o succesiune de etape cu grad progresiv de dificultate.Jocul didactic este un mijloc de accelerare a trecerii de la joc la învățare, deoarece îmbină ludicul cu asimilarea de cunoștinte, formarea unor capacități de cunoaștere. Jocul didactic este propus, organizat și condus de educatoare în scopul realizării unor sarcini didactice precise.

Jocul didactic trebuie să trezească interesul copiilor, să-i angajeze plenar, să-i distreze. Jocul didactic trebuie considerat și apreciat ca o baza a conceperii activităților instructiv-educative în învățământul preșcolar. În grădinița specială, jocul didactic, având ca scop organizarea învățării, trebuie să fie adaptat la aptitudinile, preferințele și dispoziția de moment ale copilului, astfel putem spune că realizăm o adaptare a metodei la copil, și nu a copilului la metodă.Jocul este mijlocul de instruire și educare a copiilor, procedeul metodic de realizare optimă a sarcinilor concrete ale procesului de învățământ și este o forma de organizare a activității de cunoaștere și dezvoltare a capacităților psihofizice pe toate planurile.

Jocul didactic este un tip de joc prin care educatorul consolidează, precizează și verifică cunoștințele predate copiilor, le îmbogățește sfera de cunoștințe. Jocul didactic îmbină într-un tot unitar și armonios sarcinile specifice jocului cu sarcinile și funcțiile specifice învățării. Este desemnat ca cel mai eficient mijloc de instruire și educare, de formare și consolidare a anumitor cunoștințe, priceperi și deprinderi. Fiecare joc are laturi constitutive prin care se diferențiază de celelalte jocuri sau forme de activitate din grădiniță –conținut, sarcina didactică, reguli, acțiunea de joc.

În grădinița specială jocurile didactice se inițiază în grupuri mici de copii, pe grupe, după diferite criterii: tipul și gradul deficienței, vârsta mintală, egalitatea de forțe atunci când intervine întrecerea, gradul de pregătire pentru rezolvarea sarcinilor didactice, atenția, posibilitățile de concentrare, afinitățile între copii. Aceleași jocuri didactice se pot folosi de mai multe ori atunci când preșcolarii manifestă interes deosebit pentru ele, sau pentru cei care au un ritm mai greoi de înțelegere și asimilare. În acest mod copiii își formează, își dezvoltă cunoștintele referitoare la diferențierea culorilor, formei, mărimilor, denumirii, clasificării etc.

Jocul didactic reclamă în cele mai multe cazuri o îndrumare foarte susținută, la început chiar conducerea lui directă de către educator. Prin urmare aceasta trebuie sa exercite un control direct asupra felului în care copiii rezolvă sarcinile didactice și să intervină cu îndrumările necesare, continuând pe parcursul jocului, în sensul creării atmosferei stimulative pentru joc. Rolul educatorului este de a asigura respectarea regulilor jocului, de a observa comportamentul copiilor, de a-i implica în joc, de a-i încuraja și de a-i susține, de a stimula spiritul competitiv, de a încuraja manifestarea entuziasmului în jocurile-competiție între grupe, de a tempera tendințele negative și comportamentul aberant care poate să apară. Reușita jocului depinde de organizarea acestuia și de asigurarea condițiilor necesare bunei desfășurări, de împletirea judicioasă a sarcinii de lucru cu elementele de joc. În ceea ce privește asigurarea materialului de joc, cadrului didactic îi revine sarcina de a gândi și de a elabora/confecționa materialele necesare adaptate particularităților de vârstă, individuale, tipului și gradului de deficiență. De inventivitatea și creativitatea educatorului depinde obținerea materialelor stimulative, diferite de la o activitate la alta, atractive. În grădinița specială, efortul este suplimentar în sensul gândirii acestor materiale cu elemente crescute de siguranță, adaptate și ușor de manipulat de către fiecare copil.

Influența favorabilă a jocurilor didactice asupra copiilor din învățământul preșcolar, dar mai ales a celor din învățământul special a determinat introducerea unor forme cât mai variate de activități de acest tip în grădinițe și în grădinițele speciale.

Jocul didactic asigură experiența directă a copiilor cu obiectele, stimulează participarea activă a preșcolarilor la învățare și cunoaștere. Jucându-se cu obiecte, își dezvoltă percepțiile de formă, mărime, culoare, greutate, își formează capacitatea de a observa. Când copilul pune laolaltă două cuburi mari roșii și alte trei cuburi mici galbene, el face două tipuri de diferențiere: între mărimea cuburilor și culoare. Dacă prin aceeași mișcare simplă, cu satisfacție primară de plăcere va constata că este posibilă o schimbare permanentă a culorii și a mărimii și că va rămâne constantă forma, copilul începe să opereze cu diferențieri fundamentale pentru o viitoare cunoaștere.

În organizarea jocurilor se are în vedere experiența acumulată de copii în constituirea unor mulțimi formate din obiectele din lumea înconjurătoare. În timpul jocului copilul dobândește cunoștințe despre mediul înconjurător, iar prin aceasta se dezvoltă procesele psihice. Jocul are deci un rol important în dezvoltarea psihică a copilului, el antrenând și dezvoltând resurse afective, volitiv-motivaționale, cognitive.Prin joc copiii își îmbogățesc percepțiile, își dezvoltă spiritul de observație, își formează o serie de reprezentări. Prin joc copiii născocesc, modifică realitatea și astfel își dezvoltă capacitatea imaginativă. Ei își amplifică și posibilitățile de memorare, păstrare și reactualizare necesare respectării regulilor. Asfel se face trecerea de la memorarea involuntară la cea voluntară.

Jocul didactic imprimă activităţii didactice un caracter mai viu şi mai atrăgător, aduce varietate şi o stare bună de dispoziţie, de veselie, de bucurie, de divertisment şi de destindere, ceea ce previne apariţia monotoniei şi plictiselii, a oboselii. Ele sunt realizate pentru a deservi procesul instructiv – educativ, au un conţinut bine diferenţiat pe obiectele de studiu, au ca punct de plecare noţiunile dobândite de preşcolari la momentul respectiv, iar prin sarcina dată, aceştia sunt puşi în situaţia să elaboreze diverse soluţii de rezolvare, diferite de cele cunoscute, potrivit capacităţilor lor individuale, accentul căzând nu atât pe rezultat, cât mai ales pe modul de obţinere a lui.

O dată cu înaintarea în vârstă, copilului i se dezvăluie o lume nouă, a obiectelor pe care le folosesc adulții. Pe măsură ce se dezvoltă și intră în sfera relațiilor cu obiectele și persoanele din jur, el simte nevoia de a acționa cu obiectele așa cum acționează adulții, să se comporte ca aceștia. Cunoștințele lui

sunt însă limitate, iar deprinderile nu sunt încă formate. De aici și contradicția: pe de o parte dorința vie a copilului de acțiune cu obiectele, iar pe de altă parte, lipsa deprinderilor. Copilul vrea să construiasă o casă și în locul cărămizilor, folosește cuburile. Calea de a rezolva această contradicție o constituie jocul.

BIBLIOGRAFIE:

1) Gherguț, A.,(2007) „Sinteze de Psihopedagogie Specială”, Editura Polirom, București;

2) Muşu, I., Taflan, A.(coord.) (1997) ,,Terapia educaţională integrată”, Editura Pro Humanitate, Bucureşti;

3) Păunescu, C., Mușu, I.,(1997) „Psihopedagogie Specială Integrată”, Editura Pro- Humanitate, București;

Studiu de caz

Radu Elena

C.G., clasa a IV-aB prezintă dislalie periferică sau secundară, de tipul dislaliei de cuvânt.

Factorii etiologici sunt factori psihogeni dismaturativi: mediul şi lipsa de preocupare a părinţilor. Până la vârsta şcolară a fost crescut la sat, de către bunici. Acestia nu s-au ocupat de educarea limbajului copilului. Nu a fost la grădiniţă.

Simptomele sunt evidenţiate în urma analizei vorbirii independente, a vorbirii reflectate si a unei probe de dictare.

Analiza vorbirii independente.

În urma unei scurte conversaţii, în care i-am adresat cateva întrebări in legătura cu nume, vârstă, preocuparile din timpul liber, jocurile preferate am sesizat prezenţa rotacismului si pararotacismului, a parasigmatismului: deficienţe legate de pronunţia africatei ţ şi a prepalatalei ş.

Analiza vorbirii reflectate.

Copilul pronunţă fără dificultăţi deosebite suntele din alfabet. Am constat prezenţa parasigmatismului la pronunţia consoanei surde ţ pe care o pronunţă s.

Pentru a observa pronunţia deficitară a sunetelor în cuvânt am propus elevului să spună câteva mici poezii, după ce le-am spus eu.

Elevul pronunţă “ale” (în loc de are), “dlag”(în loc de drag), “tale” (în loc de tare), “lupe” (în loc de rupe), “zboala”(în loc de zboară)- pararotacism. Rotacismul lacunar: r este omis – tuditolul (în loc de truditorul). Acest tip de dislalie se caracterizează prin trecerea firească de la un fonem la altul şi legarea lor fără ca lipsa acestuia să se manifeste cumva. Face inversiuni: braza(în loc de barza).

Înlocuieste ţ cu s: fetisă (în loc de fetiţă), Anghelusa (în loc de Angheluta), înghesată (în loc de îngheţată); îl înlocuieste pe ş cu s: cocolos (în loc de cocoloş), mos (în loc de moş), liniste (în loc de linişte) – parasigmatism.

Deficienţele din limbajul oral se reflectă şi în limbajul scris. Apar eliziuni de litere şi de silabe: odinea (în loc de odihnea), ubra (în loc de umbră); inversiuni: jtesar (in loc de stejar) şi încărcarea cuvintelor: alăturii (in loc de alturi) şi bostarieie (în loc de bostănărie).

Principalele etape ale corectării dislalie sunt: emiterea sau obţinerea sunetului, consolidarea şi diferenţierea sunetului corectat, automatizarea sunetului corectat şi vorbirea independentă corectă. Aceste etape trebuie să fie urmate cronologic, trecerea la etapa urmatoare să se efectueze numai atunci când dislalicul execută corect conţinutul etapei respective.

Etapa emiterii sunetului

a) Pregătirea impostării sunetului se realizează prin utilizarea onomatopeelor; ţ – greierele ,, ţârr'', soricelul ,,chiţ-chiţ''; r – telefonul ,,ţârr''

b) Emiterea sunetului prin demostraţie şi imitaţie

Corectarea parasigmatismului se realizează prin exerciţii de articulare a sunetelor. Pronunţia corectă a sunetului ş se obtine prin strângerea buzelor sau rotunjirea lor, iar limba are o pozitie apropiată de dinţii superiori din faţă. Pentru a obţine forma corectă a buzelor se pot strânge usor obrajii dislalicului, concomitent cu pronunţia sunetului ş. Aceeasi mişcare trebuie să o execute ulterior şi copilul.

Rotacismul si pararotacismul se corectează prin pronunţarea rapidă şi repetată a sunetelor t sau d, trecându-se în r sau se pronunţă repede td...td...td...tdr. Se explică dislalicul pozitia corecta a organelor participante la pronuntia, faptul ca varful limbii, lipit de alveolele superioare, vibrează de doua-trei ori, prin expulzarea aerului. În cazul când vibrarea varfului limbi nu se poate realiza, dislalicului poate fi ajutat cu o spatula sau cu degetul, câte antreneaza mişcări la dreapta şi la stânga. Se obţin rezultate şi prin perceperea tactil-kinestezică a vibratiilor coardelor vocale in timpul pronunţării sunetului r, atat la el, cât şi la logoped. Copiii pot imita starea de frig (brrr,brrr), sforăitul cailor, zgomotul motorului.

c) Emiterea sunetelor prin derivarea lor din alte sunete se face prin derivarea sunetului afectat dintr-un sunet pronunţat corect.

R se mai poate pronunţa corect şi prin derivarea din l; în timp ce dislalicul pronunţă lalala, se apasă usor pe barbie, făcând-o să vibreze. Substituirea lui r cu l este cea mai frecventă forma de dislalie a acestui sunet la copiii. Se corectează folosind exerciţii care cuprind cuvinte cu ra initial şi cu re în celelalte poziţii. Copilul trebuia să pronunţe cuvintele respective cu gura deschisă. Din câteva încercari se reuşeşte pronunţarea corecta a lui r. Exerciţiile trebuie continuate până la fixarea pronunţiei corecte. Apoi se trece la pronunţarea sunetului r urmat de alte vocale.

d) Emiterea sunetolor prin derivarea lor din suntele care apar primele în ontogeneza. Procedeele de emitere a sunetelor trebuie să ţină seama şi de ordinea apariţiei acestora în ontogeneza. Se acordă o atenţie deosebită pronunţiei sunetelor de baza s, ş,r. un s corect pronuntat faciliteaza aparitia perechii sala consoana Sonora z si a lui ţ (t+s).

e) Dupa pronuntia-model se realizează pronunţia concomitentă a sunetului, prin limitarea lui sau folosind o metoda de derivare.

f) exerciţii de emitere independentă se realizeaza numai atunci când dislalicul poate pronunţa sunetul fără ajutor extern. La început se pronunţă în şoaptă, cu minim de efort articulator. Treptat pe măsură ce pronunţia sunetului se consolidează, se poate folosi vocea din ce în ce mai puternică.

Consolidarea pronunţiei sunetului

Se realizeaza prin introducerea sunetului în silabe.

Pentru sunetul ş:

- structuri reversibile: şa-aş, şe-eş, iş-şi, oş-şo
- silabe directe si inverse: şa, şe, şi, şo, şu, şă, aş, eş, iş, oş, uş, ăş
- logatomi (silabe cu sens si fara sens): şah, şai, şiş, tiş

- structuri silabice cu ritm: şi-şi-şi, şa-şa-şa
- structuri consonantice sau diftongi: şei, şui, şort

Apoi se va folosi introducerea sunetului deficitar in cuvinte si on propozitii de complexitate progresiva:

- cuvinte cu fonemul în pozitie iniţială:
- monosilabice: şoc, şir, şic
- polisilabice: şoarece, şipot, şovială, şoaptă
- cuvinte în care fonemul este în interiorul cuvântului: caşmir, muştar, muşcate
- cuvinte în care conseoana afectata este pozitie intervocalică: aşa, uşa, uşuratic, eşantion, eşec, caşalot, teşit, muşetel
- structuri verbale reversibilie: şoc-coş
- structuri verbala progressive prin adaugare: ş, şi, şic, şicana, ş, la, sli (postav fin), şaica (ambarcatiune fluviala)

Diferentierea sunetelor

* la nivelul silabelor: silabe directe şi inverse, la consoane surde/sonore: ş (consoana surda), d (consoana sonora): şa-da, aşad, aşa, ada

* la nivelul cuvintelor, cuvinte paronime: ş-c, şoc- coc, şai-c i

Automatizarea pronunţei sunetului

a) Exersarea sunetului deficită în propoziţii:

* sintagme cu frecventa mare a fonemului deficitar: Şerban ştie şah. Şarpele şuiera. Şoarecele şchiop şovăie. Şoferul şofează.

* sintagme cu parea finala constanta: Mama spala şoşete. Maria spala şoşete. Şerban spala şoşete

* sintagme cu partea initiala constanta: Şerban este acasă. Şerban este pe şosea. Şerban este la plimbare.

* sintagme alternativ-negatice-interogative: Şerban are şoimi. Şerban are şoimi? Nu, Şerban are şopârle.

b) Exersarea sunetului deficitar in scurte texte, povestiri, ghicitori, memorizati, compuneri cu teme date libere, compuneri cu cuvintele dare, povestiri dupa imagini, seturi de imagini

* memorarea unor scurte poezii.

Automatizarea pronunţiei sunetului

a)Exersarea sunetului deficitar în propoziţii

b) Exersarea sunetului deficitar în scurte texte, povestiri, ghicitori, memorizări, compuneri cu teme date sau libere, compuneri cu cuvinte date, povestiti după imagini, seturi de imagini, memorarea unor scurte poezii.

ECOTURISMUL – ACTIVITATE EXTRAȘCOLARĂ PENTRU CICLUL PRIMAR

PASCU LAURA ANDREEA

Valorificarea timpului liber al copiilor noștri într-un mod constructiv și educativ este una din preocupările de bază ale părinților ce își doresc să crească generații SMART, dar ancorate în realitate. Din păcate, joburile tot mai solicitante ne fac să petrecem mai puțin timp cu ai noștri, motiv pentru care încercăm să îi implicăm în diverse activități pentru a minimaliza timpul petrecut în fața gadgeturilor. Programele afterschool oferite în cadrul școlilor nu scot elevii din rutină și nu fac altceva decât să le scurteze timpul de studiu acasă. Activitățile extrașcolare oferite de diverse centre educaționale sunt costisitoare, prin urmare, mulți nici nu se interesează de ele. O alternativă a acestora sunt cercurile desfășurate gratuit la palatele și cluburile copiilor pe diverse tematici: artă, știință, sport, cultură. Unul dintre aceste cercuri este Ecoturismul – o activitate extrașcolară dedicată iubitorilor de natură, de călătorii, de protecție a mediului înconjurător.

Ecoturismul ca parte a dezvoltării durabile oferă soluții la problemele globale ale omenirii. El este definit de către Societatea Internațională de Ecoturism ca fiind ,,o călătorie responsabilă în zonele naturale care conservă mediul, susține bunăstarea populației locale și implică interpretare și educație". Astfel observăm chiar din definiția termenului ce mare importanță joacă educația în practicarea ecoturismului.

Educația norfomală desfășurată în cadrul cercurilor de Ecoturism permite valorificarea eficientă și plăcută a timpului liber, activitățile derulate contribuind la adâncirea cunoștințelor, dezvoltarea competențelor și a capacităților de a lucra în echipă, descoperirea unor noi aptitudini și înclinații precum și dezvoltarea unui gust estetic, a voinței și a trăsăturilor pozitive de caracter.

Elevii ce iau parte la cercurile de Ecoturism își dezvoltă într-un mediu educativ, dar nonformal, o serie de competențe și abilități pe seama unor experiențe de învățare ce sunt corelate cu conținuturi multidisciplinare și chiar interdisciplinare ce vizează mai multe domenii. De-a lungul unui an elevii au parte de lecții de ecologie și protecție a mediului suplinite de activități practice: adunarea deșeurilor, reciclare selectivă, reciclare creativă precum și cercuri axate pe conservarea biodiversității în care cei mici descoperă zonele protejate și ce măsuri pot lua pentru o dezvoltare durabilă a omenirii. Cultura și civilizația locală este studiată la fața locului, cu vizite tematice, prezentări power point sau machete realizate în cadrul cercului, iar atunci când condițiile meteorologice permit, activitatea cercului se desfășoară pe teren, activitățile în aer liber, descoperirea obiectivelor turistice, orientarea cu harta și busola fiind printre preferatele copiilor.

Astfel, micii ecoturiști instruiți în cadrul cercurilor vor deveni de-a lungul timpului responsabili cu mediul încojurător, dornici să descopere tot timpul o nouă destinație și vor învăța să conserveze și să promoveze măcar la nivel local sau județean valorile oferite de natură.

Implicaţiile grădiniţei asupra socializării

ALINA TITE

Rolul învăţământului preşcolar în socializarea copiilor are în vedere, mai ales, aspectul integrării sociale, ceconstituie expresia fundamentală a naturii umane, iar grădiniţa, ca primă treaptă de învăţământ, este implicată activ în această acţiune de formare a copilului din perspectiva socială. Astfel, integrarea socială devine o finalitate a educaţiei, în urma căreia copilul va realiza o adaptare socială bună, va dobândi o bună imagine de sine, o percepţie corespunzatoare a relaţiilor sociale şi un comportament sociabil, participând activ la activităţi comune, toți aceşti factori socio-afectivi fiind necesari pentru integrarea ulterioară.

Socializarea realizată în gradiniţă include atât organizarea motrică cât şi îmbogăţirea conţinuturilor cognitive, modelarea afectivă şi însuşirea largă a experienţei umane: limbajul, cunoştintele şi modalităţile practice de acţiune , normele de comportament sunt toate cuprinse în sfera socializarii(Tucicov- Bogdan, 1973). Învăţarea socială reprezintă mecanismul principal care este responsabil, în preşcolaritate, de maturizarea şi dezvoltarea psihosocială, reprezentată de modalităţi optime de relaţionare interpersonală a copilului, de capacitatea de integrare în activităţi de grup, de strategiile de raportare la normele şi valorile acceptate de grup, de motivaţia pentru activităţile desfăşurate în comun şi de dorinţa de a coopera cu ceilalţi.

Învăţarea socială reprezintă o alta formă de activitate, alături de învăţarea didactica, ce contribuie la dezvoltarea psihică a copilului, oferind prilejul de asimilare a noi experienţe, moduri de comportament, modalităţi de acomodare, adaptare şi armonizare interpersonală. Investigaţiile de până în prezent au atras atentia asupra priorităţii raporturilor interpersonale printre modalităţile de influenţare a dezvoltării psihice a copilului. P.Osterrieth afirma, de exemplu, că “lipsind puiul de om de mediul uman, eldevine un fel de animal”, iar H.Pieron subliniază aceeaşi idee,, copilul nu estedecât un candidat la umanitate”, iar omul se naşte polivalent determinat, principala sa caracteristică fiind adaptabilitatea extraordinară la condiţiile de mediu asfel încât, datorită acestor calităţi, copilul este un ,,animal educandum”.

Grădiniţa trebuie să exploateze această deschidere a întregii fiinţe către societate şi dorinţele copilului de a stabili relaţii cu cei din jur pentru că, afirmă H.Wallon, ” cuîntreaga sa sensibilitate copilul se modelează după persoanele din anturajul său, pe care leimită “, evidenţiindu-se astfel importanţa foarte mare a relaţiilor interpersonale din perioada 3-6 ani pentru evoluţia ulterioară a personalităţii(Wallon, 1975). Toate relaţiile care se stabilesc în spaţiul grădiniţei, deşi încep de la simpla luare de contact, trec prin etapa imitaţiei şi ajung la cooperare, au ca finalitate accentuarea sensibilităţii faţă de alţii şi dezvoltarea capacităţii de a trece dincolo de limitele eu-lui.

Aşadar, copilul preşcolar trăieşte noi experiente în relaţiile cu cei din jur, experienţe la care trebuie să se adapteze şi să acţioneze nu numai în funcţie de dorinţele sale ci să ţină seama şi de cerinţele celorlalţi. La nivelul grădiniţei copilul va învăţa să coopereze, să se conformeze regulilor de grup, să-şi armonizeze cerinţele sale cu cele ale grupului şi să acţioneze în conformitate cu acestea.

Astfel de conduite de interrelaţionare au semnificaţia socializării copilului şi a valorificării potenţialului său din planul personalităţii, care se află într-o continuă dezvoltare şi expansiune. Pentru a se putea integra şi coopera eficient cu cei din jur copilul trebuie să atingă un anumit nivel al socializării, care presupune o modalitate de percepere şi considerare a calităţilor celor cu care vine in contact.

Socializarea este mai avansată atunci cand identificarea şi imaginea de sine este corectă, când este realizată prin raportare la alţii şi când în relaţie cu aceştia se motivează pentru activităţile desfăşurate şi pentru o comunicare nedistorsionată, fără tensiuni şi cu o anumită încărcătură afectivă. Pe acest fond se formează şi dezvoltă o serie de trăsături de personalitate care se vor regăsi în comportamentul copilului : sensibilitatea, iniţiativa, egoismul, altruismul, spiritul de întrajutorare, se vor contura forme specifice de comportament iar modelele adulţilor, stilurile lor comportamentale şi adecvarea conţinuturilor activităţilor instructiv-educative astfel încât să evite elemente contradictorii sunt surse de raportare a copilului la sine şi la ceilalţi, de înţelegere a locului pe care el îl ocupă in ierarhia familiei sau a grupului.

Importanţa unei bune colaborări grădiniță-familie

Modelele educaţionale actuale pun în centru copilul şi trebuinţele sale, nevoile lui de dezvoltare şi în acest scop participă numeroşi factori, dintre care cei cu importanţă semnificativă sunt şcoala, grădiniţa şi familia. Important pentru dezvoltarea armonioasă a copilului este colaborarea eficientă între aceşti factori educogeni.

Comunicarea şi deschiderea de ambele părţi, pentru a sprijini dezvoltarea şi buna educaţie acopilului, aduc beneficii pe termen lung în dezvoltarea personalităţii acestuia. Necesitatea colaborării grădiniţă-familie rezidă din obiectivul comun pe care îl au cei doi factori educaţionali:asigurarea unui sistem unitar de cerinţe de instruire şi educare a preşcolarului. Nu vor exista rezultate pozitive ale actului educaţional dacă nu există corelare perfectă între influenţeleeducative. Există două dimensiuni principale ale implicării reciproce a instituţiei de învăţământ şifamiliei în favoarea copilului: dimensiunea relaţiei copil-părinte şi dimensiunea relaţiei grădiniţă- familie.

Relaţia copil- părinte este direct influenţată de pretenţiile manifestate faţă de copil:acestea nu trebuie să îi plaseze pe copii într-un rol cu prea multe constrângeri şi foarte putinesituaţii de a se desfăşura liber, activ, opţional, cu iniţiative proprii. Atribuţiile influienţează pozitiv personalitatea umană numai atunci când ele oferă posibilitaţi reale de afirmare, când angajeazăoriginalitatea şi individualitatea acestuia.

Dimensiunea relaţiei grădiniţă – familie, se referă la alegerea unităţii de învăţământ, lacontactele directe ale părinţilor cu cadrele didactice. Aceste contacte pot fi întâlniri colective dintre cadrele didactice şi asociaţiile părinţilor, reuniunile de informare ale părinţilor cu privire la diferite conţinuturi şi metode de predare. Relaţia grădiniţă-familie nu se poate constitui fără asigurarea uneicondiţii de bază, fundamentală: cunoaşterea familiei de către educatoare, a caracteristicilor şi potenţialului ei educativ. Educatoarea trebuie să cunoască mai multe aspecte ale vieţii de familie, deoarece aceasta o ajută în cunoaşterea şi înţelegerea copiilor cu care va lucra.Căldura raporturilor dintre părinţi şi educatoare, încrederea şi respectul reciproc se stabilesc prin schimbul de informaţii-pentru care trebuie să găsim întotdeauna timpul necesar. Astfel,educatoarea poate ajuta familia în cel mai simplu şi natural mod să urmeze calea justă în raporturile cu copilul său, să prevină îndepărtarea lui sufletească, să înlăture eventualele carenţe educative.

Participând afectiv şi efectiv la viața grădiniţei, părinţii nuvor mai vedea doar funcţia socială a acesteia, de supraveghere a copiilor atunci când ei lipsesc deacasă, ci vor conştientiza că ea desfăşoară un proces instructiv-educativ bine fundamentat şi organizat.

În concluzie, dezvoltarea psihică şi fizică a copilului la aceasta vârstă depinde în maremasură şi de cadrele didactice, dar şi de părinti şi de aceea e nevoie stringentă de un parteneriateducaţional în favoarea unei educaţii de bună calitate.

Utilizarea învățării asistate de calculator între necesitate și exces

Husariu Elena

În ultimii ani, calculatorul ocupă un loc important printre activităţile cotidiene ale profesorului în general. Utilizăm Microsoft Office pentru întocmirea documentelor personale şi pe cele din portofoliul profesional, pregătim lecţii având ca suport tehnic laptopul, videoproiectorul, purtăm corespondenţă prin E-mail, Messenger, citim presa online, ne documentăm pe wiki-uri, ascultăm teatru radiofonic şi muzică prin Winamp, folosim aceste tehnologii în mod curent. De asemenea, mulţi profesori dornici de formare, au urmat cursuri AEL, realizând apoi lecţii interesante şi utile la clasele la care predau.

Ne aflăm într-un moment al istoriei în care se schimbă ceva fundamental şi inexorabil.

Construirea unui nou mediu educaţional ar trebui corelată, nu doar cu dimensiunile noului tip de personalitate umană, cât mai ales cu achiziţiile de ultimă oră ale culturii şi cunoaşterii. Rezultatul ar fi ,,noua alfabetizare" a mileniului trei, cea computaţională, care nu este liniară, astfel încât omul acestui mileniu să nu fie,,prizonierul fără speranţă al tehnicilor", el trebuie să fie un om liber, posesor al unei culturi tehnologice şi în egală măsură al unei conştiinţe tehnologice. De aici, introducerea învăţământului informatic în şcoală (încă din primele cicluri ale şcolarităţii, elevii sunt iniţiaţi în tainele calculatorului de cadre didactice specializate), dar şi utilizarea frecventă a computerului ca mijloc de învăţământ auxiliar în predarea şi învăţarea celorlalte discipline şcolare. De aici, vehicularea tot mai frecventă a noţiunilor ca IAC- instruirea asistată de calculator, învăţarea asistată de calculator, tehnicile informaţionale computerizate, care ne reflectă realităţi educaţionale.

Instruirea asistată de calculator nu presupune introducerea empirică a calculatorului în procesul de învăţământ, fără o linie didactică bine precizată, fără orientări pedagogice, psihologice şi metodice şi fără cadre didactice cu pregătirea psihopedagogică necesară. Astfel, difuziunea instruirii asistate de calculator în practica şcolară implică adoptarea unei strategii, care presupune cu necesitate munca în echipă, precum şi asigurarea anumitor condiţii:

1. Adaptarea educaţiei la necesităţile actuale şi de perspectivă ale societăţii, în aşa fel încât educaţia să constituie un factor activ al dezvoltării.

2. Realizarea de progrese în domeniul informaticii, al calculatoarelor şi al tehnologiilor de comunicare.

3. Îmbogăţirea şi modernizarea permanentă a sistemului metodelor de învăţământ, eliminarea,,întârzierii cronice a şcolii în raport cu viaţa", pentru a se putea realiza progrese în toate sectoarele de activitate(toate fiind condiţionate de calitatea educaţiei).

Utilizarea calculatorului se impune în secvenţele de instruire pe care profesorul nu le poate organiza şi realiza cu rezultate mulţumitoare în activităţile didactice obişnuite, tradiţionale:

- desfăşurarea de activităţi diferenţiate pe grupe de nivel;
- simularea unor procese şi fenomene în mişcare prin imagini animate şi suplinirea unor demonstraţii experimentale;

- desfăşurarea de activităţi de autoinstruire;
- desfăşurarea de activităţi de autotestare;
- desfăşurarea de activităţi recapitulative;
- organizarea de jocuri didactice în scopul aprofundării cunoştinţelor şi abilităţilor sau în scopul îmbogăţirii acestora.

Raportat la nivelul de vârstă al elevilor, implicarea adulților în utilizarea responsabilă, conștientă trebuie să fie invers proporțională, adică cu cât elevii au o vârstă mai fragedă, cu atât controlul, supravegherea adulților, trebuie să aibă un rol mai mare, în scopul prevenirii exceselor dar și manipulării cognitive prin intermediul jocurilor, cu efecte grave asupra dezvoltării personalității.

INVĂȚORUL CREATIV ȘI ELEVUL CREATIV

BOCSE DANIELA

Pentru înfaptuirea cerințelor creativțății la lecție, este necesară instaurarea unui climat favorabil "caracterizat printr-o tonalitate afectivă-pozitivă, de exigență și de înțelegere, de responsabilitate", afirmă Ana Stoica în lucrarea "Creativitatea elevilor". Tot autoarea continuă, arătând că :"Invățătorii și profesorii creativi determină avântul creativității de la profesor la elev, fenomen urmat de automodelarea copilului în funcție de atitudinile și convingerile devenite ale lui".

Este necesar ca învățătorul să-i pună pe elevi in situația de a învăța să dobândească cunoștințe în mod îndependent, să caute soluții noi, originale, să aplice creator cunoștințele.

Învățătorul creativ oferă învățarea într-o atmosferă neautoritară, încurajează procesul gândirii creative. El știe cum să folosească întrebările. Conduita creatoare este provocată de întrebarea operațională potrivită pentru că ea duce la explorare și dezvoltă curiozitatea. Un învățător creativ încurajează elevii să exprime teorii ce par ridicole, să combine materialele și noțiunile în modele noi, originale.

Cadrul didactic trebuie să fie un mediator între elev și lumea înconjuratoare, faptul acesta presupunând:

- Structurarea și restructurarea unui cadru pentru a face posibilă o experiență utilă celor care învață;
- Indicarea experiențelor pe care le pot avea; folosirea posibilității de a experimenta;
- Participarea alături de individ în scopul ameliorării liniilor orientative pentru selectarea unui prilej favorabil experienței;
- Ajutor în folosirea timpului, spațiului, echipamentului;
- Ajutor pentru a extrage din experiența:informații, deprinderi, valori;
- Ajutor pentru interpretarea și evaluarea experiențelor.

În activitatea școlară se face transferul setului de valori propice creativității de la profesor la elev.Colaborarea are tendința de a stimula efortul fiecăruia.

"Dintre modalitățile de manifestare a elevului creativ în activitatea școlara, sunt de remarcat:

- Nu e sociabil în raport cu egalii săi, uneori e sfidător față de profesori;
- Nu e prea conștiincios; învață în salturi;
- Este imprudent; se avântă în răspunsuri înainte de formularea lor în minte;
- E curios, activ; are un nivel superior de aspirații;
- Are încredere în forțele proprii;

- Își asumă riscurile legate de îndeplinirea unor proiecte dificile și curajoase;
- Este perseverent în cautarea de soluții și realizarea proiectului propus;
- Are simțul valorii și atitudine valorizatoare
- Este receptiv la tot ce este nou;
- Cultivă consecvent originalitatea, pentru care are un respect deosebit.

Copilul care are posibilitatea să fie spontan și independent, va putea, în viitor, să fie creativ. De aceea învatamantul trebuie să capete un caracter participativ , de aceea învățătorul trebuie să dirijeze, ca un adevarat dispecer- dialogul euristic sau exploatarea ipotezelor."

Identificarea elevilor creativi

Ana Stoica, in lucrarea "Creativitatea elevilor", propune o listă ce poate fi utilizată în identificarea elevilor creativi:

- curios, investigator cu întrebări profunde;
- original, în gândire și acțiune, oferă soluții neobisnuite;
- independent în gândire și conduită, individualizată, plin de sine;
- imaginativ, fantezist, povestitor de istorii;
- nonconformist;
- vede corelațiile;
- plin de idei, cu fluență verbală și conversațională;
- experimentator care încearcă idei noi, produse noi;
- flexibil în idei și gândire;
- persistent, perseverent;
- construiește, reconstruiește;
- preferă complexitatea, se ocupă de mai multe idei în același timp;
- preocupat.

Pentru depistarea elevilor creativi din clasă, am aplicat chestionare elevilor, părinților și profesorilor.Ele și-au dovedit utilitatea. Este necesar să cunoaștem elevii creativi și domeniul în care pot excela în lucrarea "Invenție,descoperire, creativitate", A.D. Moore consemnează:"Ne deosebim prin capacitatile și talentele individuale, mai puternice sau mai slabe. Stradania de a cultiva talente acolo unde ele nu există le-a stricat multora viață. O primă conditie pentru a fi ferciți în viață constă în a descoperi domeniul pentru care suntem mai bine înzestrați și a folosi talentul astfel identificat pentru scopuri creative".

BIBLIOGRAFIE

- Mihaela Roco. Creativitate și inteligenţă emoţională. Iasi: Polirom, 2004

- Educaţie pentru schimbare și creativitate, Venera – Mihaela Cojocariu, Ed. Didactică si Pedagogică, București,
- Psihopedagogie, Ed. Polirom
- A.D. Moore, “Invenție,descoperire, creativitate” Ed. Didactică si Pedagogică, București,

Importanța educației nonformale prin teatru

Barmoș Loredana Mirela

"Ideea de Școală și ideea de Teatru

nu sunt decât una și aceeași idee.

Ele s-au născut împreună".

Jacques Copeau

Trăim într-o societate deschisă în care omul participă la numeroase procese democratice, iar rolul artelor se definește pe mai multe planuri. Referindu-mă la domeniul teatrului și al artelor spectacolului, s-a dezvoltat teatrul educativ, pot spune, terapia prin teatru. Există o eficiență a metodelor teatrale în învățarea socială, aici mă refer la modificările comportamentale redate prin schimbări de mentalitate și atitudini valorice.

Introducerea în școli și universități a educației teatrale și comportamentale a fost extrem de benefică această decizie, atât ca activitate extracurriculară, cât și ca materie opțională în curriculum. Cu ajutorul jocului și a improvizației, ca metode teatrale se pot elimina unele prejudecăți, preconcepții, comportamente sau atitudini în diferite planuri valorice. Modalitatea de concepere a programelor teatrale are în vedere diferite nivele educaționale; există un echilibru în raportul dintre activitățile teatrale extrașcolare și elementele din planurile de învățământ.

În zilele noaste, profesorul trebuie să fie pregătit să facă față unor cerințe tot mai complexe din partea societății contemporane și să își stabilească locul în viața elevilor pe care îi educă, dar și în comunitatea din care fac parte. Dorințele copiilor fac din unitatea de învățământ un mediu colorat, un mediu care suferă tot timpul schimbări. Internetul, privit cu reticență inițial, a devenit acum un spațiu de comunicare nelimitat, cu ajutorul căruia școala își poate forma o imagine.

Teatrul educational poate fi înțeles ca formă de teatru total, deoarece poate să reprezinte o întreagă experiență teatrală pentru elevi: teatrul educativ trebuie să stabilească echilibrul între teatru ca metodă de învățare și teatru care te îmbogățește prin experiență.

Educația teatrală, este un parcurs creativ care le oferă copiilor să practice tehnici teatrale pentru a învăța și a se dezvolta prin experimentare/încercare directă. În orice activitate care ține de mediul teatral, elevul pătrunde într-un mediu imaginar, în diferite situații/contexte, astfel încât el poate să descopere conflicte, atitudini, griji, nevoi, probleme, emoții, copilul plecând de la orele de teatru mai pregătit pentru viața cotidiană.

Rolul profesorului de teatru este acela de a fi un ghid în această frumoasă descoperire/călătorie, unde parcursul elevilor reprezintă o mai bună cunoaștere a sinelui și dobândirea libertății personale. “Adevărata libertate personală și auto-expresia pot înflori numai într-o atmosferă unde relațiile asigură egalitatea între elev și profesor” , așadar, cadrul didactic de teatru trebuie să asigure un mediu/climat favorabil dezvoltării spontaneității și creativității elevilor; întotdeauna eliminăm judecata, de orice natură ar fi ea,

Așadar, educația prin teatru poate avea o deschidere interdisciplinară care face parte din modul de a gândi specific învățământului contemporan. Jocurile și activitățile teatrale sunt aplicate în funcție de obiectivele și de natura grupul la care le aplicăm, astfel ne vor ajuta să eliminăm autoritarismul; la orele de teatru atât profesorul, cât și copiii trebuie să lupte pentru propriile descoperiri și imaginații.

Viola Spolin considera că toate ființele umane sunt capabile să fie creative și spontane, iar jocurile teatrale utilizate de ea au ca menire eliberarea naturii adevărate din fiecare elev. Jocuri care țin de aria teatrală implică experimentare și implicare la mai multe niveluri (intelectual, fizic, mental).

Obiectivele orelor de teatru sunt: armonizarea grupului, dezvoltarea abilităților de concentrare și ascultare; utilizarea tehnicilor de respirație, dezvoltarea expresivității fizice și vocale; utilizarea memoriei senzoriale și a imaginației pentru a portretiza locuri și persoane; dezvoltarea limbajului, dezvoltarea tehnicilor de comunicare, dezvoltarea spontaneității; utilizarea tehnicilor teatrale într-un spectacol/moment.

La orele de teatru din cadrul Palatului Copiilor Oradea, copiii își dezvoltă și corectează vorbirea prin exercițiile de dicție, deoarece este important să vorbim corect, clar și frumos pentru a putea fi înțeleși.

Vă sugerez câteva exerciții de dicție:

- Exercițiu pentru corectarea sigmatismului pentru sunetul S: sa, se, si, so, su, să, sî, stras, stres, stris, stros, strus, străs, strâs;
- Exercițiu pentru optimizarea mecanismului de articulație pentru consoana R: rariștea din Rarău rârâia rău;
- Exercițiu pentru optimizarea mecanismelor de articulație pentru consoana P: pescărușul Piști pișcă pești în pește, cât ai zice pește.

Tot în cadrul orelor de teatru, elevii practică diferite jocuri pentru a-și dezvolta observarea, concentrarea atenției, imaginația, spontaneitatea, memoria, libertatea de exprimare în public; doresc să vă împărtășesc un astfel de joc pe care l-am exersat cu elevii, acesta având ca scop concentrarea atenției asupra unuia sau mai multe puncte de concentrare. Jocul se numește Mâna magnetizată: participanții își imaginează că în podul palmei au atașat un magnet extraordinar de puternic. Grupul trebuie să fie împărțit în perechi. Un participant are magnetul, iar celălalt urmărește magnetul din palma colegului, inițial cu privirea, capul și mai apoi cu diferite părți ale corpului. Elevul care urmărește mișcarea trebuie să fie atent să mențină tot timpul distanța dintre jucători, intensitatea și ritmul mișcării.

Un alt joc pe care-l folosesc este despre percepții, reprezentări, cum văd eu lumea are legătură cu experințele pe care le-am trăit și cu procesele cognitive și emoționale pe care le-am parcurs în

existența noastră. Exercițiul se numește “Atinge obiectul și descrie-l”: copiii sunt așezați în spațiul clasei, fiecare ocupă locul în spațiu (pe podea sau pe scaun). Închid ochii sau sunt legați la ochi cu o bucată de material. Apoi, profesorul dă fiecăruia câte un obiect. Sarcina este aceea de a-l pipăi, cântări la mână, mirosi și apoi a-l descrie cu lux de amănunte, ca mai apoi să îl recunoască și denumească.

Sentimentele izvorăsc din adâncul necuprins al ființei noastre, ele sunt mai durabile ca emoția și mai puțin puternice. Jocurile referitoare la sentimente sunt foarte bine privite/percepute de către elevi, ei sunt interesați de înțelegerea și gestionarea sentimentelor.

Propun jocul “Pătratul emoțiilor”: profesorul marchează în sala de clasă (cu cretă sau scotch) un pătrat împărțit în patru zone diferite: pătratul bucuriei, pătratul tristeții, pătratul fricii și pătratul furiei. Elevii sunt încurajați să meargă prin spațiu, analizând fiecare pătrat și încercând să diferențieze mintal emoțiile puse în pătrat, găsind exemple din propria experiență de viață. Apoi, profesorul propune anumite situații de viață (test la matematică, excursie la mare, mi-am pierdut cățelul). La auzul acestor propoziții, toți elevii merg în pătratul pe care ei îl consideră corespunzător situației. Ajunși în pătrat, elevii observă care dintre colegii lui sunt în același pătrat și care sunt în celelalte. După această observare, elevii din același pătrat se îmbrățișează și reiau jocul, pornind din nou de la mersul relaxat prin spațiul de joc.

Toate aceste jocuri contribuie la dezvoltarea copiilor, îi descoperă și le pune în valoare calitățile, îi face să fie mai stăpâni pe situații de criză, ajutându-i să-și dezvolte imaginația și creativitatea. Prin joc elevii își redau emoțiile, cunoștințele, se eliberează de tensiuni/blocaje, își satisfac dorințele. Diversitatea jocurilor și a exercițiilor de improvizație generează posibilitatea exersării imaginației, comunicării, intuiției, gândirii, memoriei, autoevaluării, munca în echipă; toate acestea contribuie la dezvoltarea armonioasă a elevilor, la dezinhibare și spontaneitate.

Doresc să vă împărtășesc participarea la Festivalul Național "Zilele Teatrului pentru copii – Lucian Blaga”, ediația a XII-a, de la Alba Iulia, în 12 iunie 2020, elevele Mitrică Ilinca și Matei Maria au participat cu sceneta/dialog “Ioană și cucoană”, ocupând locul al doilea.

La orele de teatru elevii au ocazia de a se pune “în pantofii altuia” și astfel vor înțelege și un alt punct de vedere, descoperind mai multe decât știau înainte. Jocurile deschid universul extrem de variat al realității interumane, oferind șanse de a pătrunde la alte nivele, dezvoltând dorința copilului de a se comporta în diferite moduri.

Bibliografie:

1. Bogdana Darie, Curs de arta actorului, 2015, Editura UNATC Press, București,

2. Bogdana Darie, Romina Sehlanec, And,reea Jicman, Jocuri teatrale, 2016Editura UNATC Press, București,

3. Mihaela Bețiu, Ghidul candidatului la actorie, 2016 Editura UNATC Press, București,

4. Marius Gîlea, Despre improvizație, 2018, Editura UNATC Press, București,

5. Nicolae Mandrea, Teatralitatea, 2006 Editura UNATC Press, București,

6. Robert T. Tauber, Cathy Sargent, Acting lessons for teachers, 2007, Editura Greenwood Group,USA,

7. Viola Spolin, Improvizație prin teatru,2008, Editura UNATC Press, București

INTERDISCIPLINARITATEA ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR

VEZENTAN SANDA-MARIA

Complexitatea vieții sociale, dezvoltarea rapidă a științei și tehnicii, explozia informațională actuală, precum și circulația rapidă a informațiilor impun o perspectivă interdisciplinară în toate domeniile activității umane. Pentru satisfacerea acestor cerințe, învățământul de toate gradele trebuie să se orienteze spre o formare interdisciplinară a personalității umane.

În opinia lui G. Văideanu, interdisciplinaritatea "implică un anumit grad de integrare între schimburi de ordin conceptual și metodologic."(Văideanu, G., Educația la frontiera dintre milenii, Editura Politică, București, 1998).

O activitate desfășurată în mod interdisciplinar oferă copilului posibilitatea de a lega între ele cunoștințele de la alte activități, realizând funcționalitatea informației.

De exemplu activitatea din cadrul domeniului limbă și comunicare având ca temă: “Albă ca zăpada și cei 7 pitici ” – repovestire – a început cu cântecul: ”Noi suntem piticii”, s-au prezentat imaginile întregii povești, s-a discutat pe marginea lor, s-au numărat piticii, fixându-se al câtelea pitic are îmbrăcăminte verde, galbenă, albastră...

Deci într-o singură activitate s-a cântat, s-a numărat, s-a folosit șirul numeric 1-7, s-a reamintit numeralul ordinal, jocul logic prin fixarea culorilor, îmbogățirea vocabularului cu cuvinte noi, vorbirea în fraze.

Activitățile desfășurate în mod interdisciplinar reactualizează cunoștințele, utilizează vocabularul din activitățile anterioare, îmbogățește vocabularul, evaluează rezultatele, folosește dialogul permanent precum și spiritul de colegialitate, interdisciplinaritatea fiind o metodă nouă, modernă, în pas cu cerințele progresului, cu stadiul actual al societății care este înconjurată de jocuri video, cărți colorate, manuale alternative.

Interdisciplinaritatea înseamnă legarea a două-trei activități printr-un fir nevăzut, organizarea și predarea cunoștințelor care la prima vedere nu au legătură între ele (matematica și exercițiile grafice), dar finalitatea să fie receptarea de către preșcolar a celor audiate și vizionate pentru consolidarea lor.

În concluzie activitățile interdisciplinare asigură transferal cunoștințelor assimilate în situații noi, apropiate de viață și facilitează efortul intellectual și stimulează creativitatea copiilor.

ACTIVITATEA INTEGRATĂ

Maniu Valeria

„Să nu-i educăm pe copiii noştri pentru lumea de azi! Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari şi nimic nu ne permite să ştim cum va fi lumea lor. Atunci să-i învăţăm să se adapteze!" (Maria Montessori – „Descoperirea copilului")

DEFINIŢII ALE INTEGRĂRII ÎN CONTEXT EDUCAŢIONAL:

- Educaţia organizată astfel încât să traverseze barierele obiectelor de studiu, aducând împreună diferitele aspecte ale curriculumului în asociaţii semnificative care să se centreze pe ariile mai largi de studiu. (Shoemaker, 1991)

- (Într-un curriculum integrat...) Experienţele de învăţare planificate nu le oferă celor ce învaţă doar o viziune unificată asupra cunoaşterii existente, ci motivează şi dezvoltă puterea elevilor de a percepe noi relaţii şi de a crea noi modele, sisteme şi structuri. (Dressel, 1958)

- (Interdisciplinariatea...) O viziune asupra cunoaşterii şi o abordare a curriculumului care aplică în mod conştient metodologia şi limbajul din mai multe discipline pentru a examina o temă centrală, o problemă sau o experienţă. (Jacobs, 1989).

PARTICULARITĂŢI ALE ÎNVĂŢĂRII INTEGRATE:

- interacţiunea obiectelor de studiu;
- centrarea pe activităţi integrate de tipul proiectelor;
- relaţii între concepte, fenomene şi procese din domenii diferite;
- corelarea rezultatelor învăţării cu situaţiile din viaţa cotidiană;
- unităţile tematice, conceptele sau problemele ca principii organizatoare ale curriculumului;
- flexibilitatea în gestionarea timpului şcolar şi în gruparea elevilor;
- rezolvarea de „probleme" – cea mai importantă forţă motrice a integrării, datorită relevanţei sale practice.

CARACTERISTICI DEFINITORII ALE ACTIVITĂŢII INTEGRATE:

- Finalităţile activităţii integrate sunt selectate din listele de obiective-cadru şi de referinţă ale domeniilor experienţiale, iar obiectivele operaţionale vor constitui un set unitar şi restrâns de patru-cinci obiective, cu referire directă la experienţele de învăţare vizate.

- Conţinuturile abordate sunt selectate şi abordate în strânsă relaţie cu nucleul de integrare curriculară (tema săptămânii, tema anuală de studiu...)

- Fiecare din situaţiile de învăţare proiectate şi desfăşurate în cadrul activităţii integrate contribuie la explicitarea, analiza, rezolvarea temei activităţii.

- Activitatea integrată trebuie să vizeze antrenarea de abilităţi disciplinare şi/sau transferabile, oferind copiilor ocazii de comunicare, cooperare, utilizare a unor surse variate de informaţii, investigaţie, experimentare, identificare de soluţii, testare de ipoteze

Curriculum-ul integrat presupune o anumită modalitate de predare și o anumită modalitate de organizare și planificare a instruirii și produce o inter-relationare a disciplinelor sau obiectelor de studiu, astfel încât să se răspundă nevoilor de dezvoltare ale elevilor.

Nivelurille integrării curriculare sunt: monodisciplinaritatea și pluridisciplinaritatea

Monodisciplinaritatea este centrată pe obiectele de studiu independente, pe specificitatea acestora, promovând supremația disciplinelor formale. Tradiţional, în sistemul românesc de învăţământ, predomină abordarea monidisciplinară, cu unele influenţe pluridisciplinare şi chiar transdisciplinare în cazul unor discipline la decizia şcolii. Organizarea informaţiei este unilaterală, corectă, riguroasă, dar nu pune accent pe elementele transferabile. Nu există elemente de integrare decât la nivel intradisciplinar.

Pluridisciplinaritatea se referă la situația în care o temă ce aparține unui anumit domeniu este supusă analizei din perspectiva mai multor discipline, acestea din urmă păstrându-și neschimbată structura și rămânând independente unele în raport cu celelalte Exemplu: Toamna - aspecte relevante din punct de vedere al matematicii, limba română, muzicii și tehnologiei.

Exemplu de abordare multidisciplinară a continuțurilor:

Aria curriculară: Limbă şi comunicare

Disciplina: Comunicare în limba română

Unitatea tematica: ,,Silaba, cuvântul-element de comunicare''

Subiectul: ,, Sunetele şi literele: a /A r/ R

Tipul activităţii: recapitulare și sistematizare a cunoştinţelor

Forma de realizare: activitate integrată

Disciplinele vizate: Comunicare în limba română

Matematică şi explorarea mediului

Arte vizuale şi abilităţi practice

Competenţe generale:

Receptarea de mesaje orale în contexte de comunicare cunoscute

Exprimarea de mesaje orale simple în diverse situaţii de comunicare

Receptarea unei varietăţi de mesaje scrise, în contexte de comunicare cunoscute

Redactarea de mesaje în diverse situații de comunicare

Competenţe specifice :

CLR:

1.1. Identificarea semnificaţiei unui mesaj oral, pe teme accesibile, rostit cu claritate;

1.3. Identificarea unor sunete, silabe, cuvinte în enunțuri rostite cu claritate;

1.4. Exprimarea interesului pentru receptarea de mesaje orale, în contexte de comunicare cunoscute;

2.3. Participarea cu interes la dialoguri simple, în diferite contexte de comunicare;

3.1. Citirea unor cuvinte și propoziții scurte, scrise cu litere de tipar sau de mână;

3.2. Identificarea mesajului unui scurt text care prezintă întamplări, evenimente familiare;

4.1. Scrierea literelor de mână;

4.2. Redactarea unor mesaje scurte, formate din cuvinte scrise cu litere de mână;

MEM

1.1. Scrierea, citirea numerelor până la 10;

1.3.Ordonarea numerelor în concentrul 0-10;

AVAP

2.2. Exprimarea ideilor şi trăirilor personale prin utilizarea liniei, punctului, culorii şi formei;

OBIECTIVE OPERAŢIONALE:

O1: să facă corespondenţa între imagine şi cuvântul reprezentat si să identifice sunetul initial,median,final;

O2: să despartă cuvintele în silabe;

O3: să identifice literele învățate ți să citească clar, corect;

O4: să dea exemple de cuvinte care conţin sunetele a, m, u, n, i, e, r

O5: să coreleze sunetul cu litera în procesul citirii şi al scrierii;

O6: să ordoneze logic cuvintele în propoziţie;

O7: să identifice propoziţia enunţiativă şi propoziţia interogativă;

O8: să participe activ la lecţie şi la munca în echipă, să-şi asume diferite roluri în cadrul grupului.

Strategii didactice:

a) Metode şi procedee didactice: metoda fonetico-analitico-sintetică, conversaţia , explicaţia, jocul didactic, exerciţiul,problematizarea.ciorchinele.

b) Materiale şi mijloace didactice: fişe de lucru, flipchart, ghicitori, imagini ce sugerează răspunsul ghicitorilor, litere de diferite dimensiuni, merișorul cu surprise, plicuri cu sarcini de lucru.

c) Forme și tehnici de evaluare: observaţia sistematică, evaluare orală, scrisa, evaluare de către colegi.

d) Forme de organizare: activitate frontală, individuală, pe grupe.

Dirijarea învăţării

Joc didactic ”Merișorul cu surprize”.

Sarcina 1: Scrie cuvinte care conțin litera ,,a’’și ,,A’’ la începutul cuvântului; în interiorul cuvântului; la sfârşitul cuvântului.

Sarcina 2: Citeşte cuvintele de mai jos. Desparte-le în silabe. Scrie în steluțe cifrele corespunzătoare numărului de silabe din fiecare cuvânt: marama, Manea, am, Miruna, ram, Marin, nume, minune.

Sarcina 3: Scrie cuvinte care conțin litera ,,u’’ formate dintr-o silabă, doua silabe, trei silabe.

Sarcina 4: Scrie nume pentru cei 2 copii care să înceapă cu ,,N’’sau să conțină litera ,,n’’

Sarcina 5: Citiţi, apoi transcrieţi cuvintele: Irina, inima, iau, Ina, iar,mai.

Sarcina 6: Aşază în ordine cuvintele şi descoperă propoziţia, apoi scrie-o mai jos. Nu uita de alineat !

are Ene . rumene mere

Pledez pentru abordarea integrată a continuțurilor, întrucât se iese din monotonia aceluiași algoritm de predare a unor lecții, elevii sunt stimulați și atrași prin diversitatea activităților de învățare dintr-o singură oră și prin apariția elementului-surpriză, se imprimă lecției respective un caracter aparte, diferit de modul de predare tradițional.

BIBLIOGRAFIE:

Lucian Ciolan, Laura Elena Ciolan, 2006, ,,Demersuri integrate în învățământul primar”, curs P.I.R.

Modalități de educare a unor comportamente de ocrotire a naturii

Muntean Nicoleta

Multitudinea activităților desfășurate în cadrul procesului instructiv-educativ au menirea de a realiza etapa informațională, etapă în care se formează noțiuni și judecăți și etapa convingerilor care presupune participarea activă, volitivă în cadrul acțiunilor concrete.

În paralel cu însușirea cunoștințelor despre natură se impune și formarea unor comportamente care să vizeze ocrotirea naturii. La realizarea unor comportamente de acest gen, la educarea și transformarea lor în automatisme, alături de școală, o contribuție esențială și- o aduc familia și societatea. De aceea, cadrului didactic îi revine sarcina de a valorifica experiențele copiilor dobândite în activitate instructiv-educativă, în cea extrașcolară, în experiențele dobândite în afara școlii.

Procesul de învățare va trebui să fie adecvat structurii psihologice a elevilor și să permită dezvoltarea la aceștia a unui sistem de cunoștințe coerent, ordonat și obiectiv.

Pentru a atinge competențele cuprinse în programa școlară, pentru a ridica eficiența procesului educațional (ecologic) există câteva care caracteristici:

-demersul integrator este acela al unei învățări directe, exersate pe realitatea observabilă în mod nemijlocit, adică pe baza elementelor percepute direct și continuu de subiectului educat. Experiența personală a elevilor este mult mai bogată decât cea realizată direct în cadrul procesului de învățământ și aceasta trebuie integrată corespunzător printr-un sistem de raportare permanentă;

-utilizarea corectă a unei terminologii minime referitoare la elementele și fenomenele observate în realitatea înconjurătoare; desigur, nu este vorba despre utilizarea unor definiții complexe și sofisticate, ci despre denumirea unor termeni simpli, accesibili vârstei, a unor elemente (aer, apă, plante), a unor fenomene (evaporare, condensare), succesiuni (anotimpuri, trecerea timpului), dimensiuni spațiale (distanțe, poziții) și chiar a unor condiționări de tip cauzal;

-asigurarea unui caracter liber, deschis, care lasă loc liber inițiativei și curiozității personale;

-exersarea unor structuri de analiză coerentă a realității obiective, care presupune utilizarea unor demersuri de observare, analiză și exprimare a realității obiective.

Comportamentele ecologice se manifestă nu numai în timpul șederii copilului la școală ci și în afara ei. Prima latură a comportamentului ecologic constă în impunerea unei ținute și igiene personale, apoi referința se instalează asupra clasei începând cu:

- aerisirea clasei;

- curățenia clasei și a coridorului;

-aranjarea lucrurilor școlarului;

- depozitarea hârtiei și a plasticului în recipiente speciale amenajate.

Cadrul cel mai reușit pentru a face permanent educație ecologică este lecția de predare- învățare a cunoștințelor. Lecția de dobândire a cunoștințelor reprezintă forma principală de organizare a procesului instructiv-educativ, având, în raport cu celelalte tipuri de lecții, ponderea cea mai mare.

În predarea lecției “Grădina de legume” am urmărit atât formarea unor noțiuni legate de această plantă (tulpină fragedă, arac, păstaie, legumă), cât și formarea unor atitudini de îngrijire a mediului înconjurător. Elevii pot participa la lucrările de întreținere a plantelor sau la recoltarea acestora. Elevii au aflat că, pentru a obține recolte bogate, se fac lucrări de calitate, se folosesc semințe din soiurile cele mai bune și se aplică îngrășămintele necesare. Referitor la aceste îngrășăminte ecologistul recomandă folosirea îngrășămintelor naturale în locul celor chimice. Ce argumente se invocă? În primul rând acela că îngrășămintele naturale sunt biodegradabile și nu poluează pânzele freatice. În plus, elementele lor fertilizante sunt “fidele” plantelor, rămânând la dispoziția acestora, nu ca îngrășăminte chimice care se lasă ușor dislocate și măturate de ploaie. De reținut că îngrășămintele naturale răspund foarte bine nevoilor vitale ale plantelor, oferind acestora azot, fosfor, potasiu, dar și oligoelemente. Mai bine hrănite, plantele sunt sănătoase și viguroase dovedind o rezistență sporită la atacul paraziților, ceea ce reduce necesarul de insecticide aplicate respectivelor culturi. Recoltele astfel obținute au o încărcătură redusă de nitrați, iar savoarea legumelor, a fructelor este incontestabil superioară. Ce-i drept, îngrășămintele naturale nu prezintă efecte spectaculoase de tip “lovitură de bici” ca îngrășămintele chimice. În schimb eficiența lor este constantă și de durată.

Pentru a ilustra faptul că omenirea riscă, în prezent, să fie sufocată de propriile ei reziduri, am folosit povestirea explicativă.

Astfel, pe baza povestirilor reușim să formăm copiilor convingerea că datorită despăduririlor masive, multe specii de animale și plante își pierd condițiile specifice de viață, se restrâng ca număr și areal sau dispar pentru totdeauna. Așa au sfârșit de pe pământurile românești bourul, zimbrul. Unele animale se află doar în rezervații naturale iar pe altele le găsesc numai în ilustrații.

În educarea unor comportamente de ocrotire a naturii am folosit filmulețe didactice. Pe lângă faptul că sunt atrăgătoare, importantă este stimularea concomitentă a mai multor analizatori ai copilului. Acesta poate recepta, în același timp, mesaje auditive și vizuale (text vorbit, zgomote reale, muzică, imagini de ansamblu, ori concentrate pe amănunt) prezentate într-o realitate concretă.

Procesul instructiv-educativ nu are decât de câștigat din îmbinarea și alternarea tehnologiilor, vechi și noi, care stau la dispoziție. Astfel, mijloacele de învățământ trebuie să fie izvor de informație, elemente de demonstrație sau de ilustrație, asigurând acel suport concret-senzorial atât de necesar prevenirii unei învățări de cuvinte goale, formale, lipsite de acoperirea realului. Aceste mijloace au menirea să apropie elevii de natură, să îi incite la tatonări, observații amănunțite pe viu, să îndemne la căutări și investigații personale, la obținerea de răspunsuri prin eforturi proprii, la enunțarea unor ipoteze, la descoperirea unor noi date adevăruri.

Cadrul didactic are datoria de a folosi mijloace care să vină în sprijinul declanșării de motivații, trezind stări și atitudini afectiv emoționale, favorabile formării unor comportamente de ocrotire a naturii.

Orientându-i pe elevi cum să observe lumea înconjurătoare, cum să mânuiască materialul biologic și să interpreteze științific fenomenele naturii, îi învățăm să ocrotească natura, să o prețuiască și să o ocrotească.

Bibliografie

Găvenia, Alexandru- Cunoașterea prin descoperire în învățământ, Editura Didactică și pedagogică, București, 1977

Ghinea, Lucian- Apărarea naturii, Editura științifică și enciclopedică, București, 1978

Nicola, Ioan- Pedagogie școlară, Editura Didactică și pedagogică, București, 1980

Vespremeanu, Emil- Mediul înconjurător ocrotirea și conservarea lui, Editura științifică și enciclopedică, 1981

METODELE INTERACTIVE ȘI ROLUL LOR ÎN DEZVOLTAREA ABILITĂȚILOR ȘI COMPETENȚELOR ELEVILOR

IANCU ALEXANDRA MARIA

Imperativul calitatii in educatie obliga la o reconsiderare a demersului educational, astfel incat strategiile didactice utilizate sa fie centrate pe invatare si, respectiv, pe cel care invata.

Pentru a asigura dezvoltarea si valorificarea resurselor lor cognitive, afective si actionale, pentru a-i ajuta in vederea adaptarii si insertiei optime in mediul socio-profesional, este esentiala contruirea unor strategii didactice bazate pe actiune, aplicare, cercetare, experimentare.Se creeaza, astfel, elevilor ocazia de a practica o invatare de calitate, de a realiza achizitii durabile, susceptibile de a fi utilizate si transferate in diverse contexte instructionale si nu numai.

CARACTERISTICI: STRATEGII DIDACTICE INTERACTIVE

- Organizarea in microgrupuri
- Colaborare sustinuta intre elevi
- Învățare activa

Iată câteva exemple de metode interactive folosite in ciclul primar:

- Cubul ; Explozia stelara; Posterul;
- Ciorchinele; Brainstormingul ; Diagrama Venn ; Metoda palariilor ganditoare
- Metoda cadranelor ; Jocul didactic ; Turul galeriei ; Jocul de rol

Voi detalia mai jos aplicarea la clasa a uneia dintre aceste metode,extrem de folositoare cadrelor didactice care vor sa predea într-un stil modernist , și pe care eu o aplic in mod frecvent în lecțiile mele.

EXPLOZIA STELARĂ(STARBURSTING)

- metodă similară brainstorming-ului;
- începe din centrul conceptului şi se împrăştie în afară, cu întrebări, asemeni exploziei stelare

Etape:

1. Se scrie problema în centrul unei steluțe cu 5 colțuri ;
2. În vârful fiecărui colț al steluței se scriu întrebări de tipul:

   *ce? *cine? *unde? *de ce? *când?

3. Se împarte clasa în grupuri;
4. Se lucrează la nivelul grupurilor pentru elaborarea unei liste cu întrebări;

5. Se comunică întregii clase rezultatele muncii de grup.

Avantaje:

- ușor de aplicat oricărei vârste și unei palete largi de domenii;
- este, în același timp, o modalitate de relaxare și o sursă de noi descoperiri;
- formularea a cât mai multe întrebări duce la cât mai multe conexiuni între concepte.

Aplicație: MEM: Zone calde

MANAGEMENTUL EMOȚIILOR-CHEIA PERFORMANȚELOR ȘCOLARE

SILAGHI FLORINA ADELINA

”Când copiii noștri sunt copleșiți de emoții puternice este datoria noastră să le oferim din calmul nostru, nu să ne alăturăm haosului lor”

L.R.Knost

Viața este o ”supă” în care fiecare ingredient contează și când se găsește echilibrul, supa o să fie bună!

Viața are nevoie de toți și de toate: de cald și de rece, de acru, amar, dulce sau sărat, de umbre și lumini; și de tot spectrul emoțiilor: nu doar bucurie, dar și tristețe, furie, frică, dezgust, invidie, dispreț.

Nu trebuie să te grăbești să îți spui părerea despre un ingredient sau altul,așteaptă să vezi ce gust o să aibă supa când o să fie gata.

Bucuria sau fericirea este singura emoție pozitivă. Este asociată cu plăcerea și este catalizatorul sentimentului de împlinire, a reușitei, a motivației de a face lucruri benefice. A fi fericit nu înseamnă că totul este perfect și că nu există elemente negative, ci fericirea este o armonizare a celorlalte emoții, ea reprezintă ”capătul” drumului la care ajungem după ce am experimentat toate celelalte emoții.

Tristețea sau supărarea este generată de o pierdere și în ciuda a ceea ce se spune, ea are rolul de a ne ajuta să trecem peste pierderea respectivă. Tristețea nu este o emoție negativă. Negativ este modul în care gestionăm noi tritețea. Tristețea devine emoție negativă atunci când durează mult, când este generalizată, când are o intensitate mare, când se transformă în depresie.

Furia este declanșată de atac și de obstacole în calea dorințelor noastre, reduce frica și generează cantități mari de energie. Frica ne-a ferit de situații negative, ne-a ajutat la supraviețuire și evoluție, ne ferește de pericole și prin faptul că ne provoacă disconfort ne împinge spre acțiune și găsire de soluții.

Anxietatea este mai mult decât frică și îngrijorare. Există 3 tipuri de anxietate:

1. Anxietatea generală- frica de lucruri care se pot întâmpla
2. Anxietatea socială- timiditatea
3. Tulburarea obsesiv- compulsivă

Abordari trans și interdisciplinare

Barbu Jeni

Articolul prezintă importanța unei abordări interdisciplinare a obiectelor de studiu, oferind exemple din disciplina Limba și literatura română. Valențele pozitive pe care le implică o astfel de abordare au condus către considerarea interdisciplinarității drept un concept fundamental al învățământului actual. Tradiția interdisciplinară în spațiul cultural românesc se întoarce pe axa timpului până la Dimitrie Cantemir. Plecând de la ideea unei unităţi a domeniilor ştiinţei, interdisciplinaritatea a devenit în ultimii ani una dintre coordonatele esenţiale ale curriculumului şcolar fiind asociată fie conceptului de activiate tematică (ce-şi propune să combine obiective de referinţă şi competenţe specifice mai multor arii curriculare), fie celui de predare integrată (văzută ca modalitate de predare-învăţare ce asigură nu doar profunzimea cunoştinţelor acumulate astfel, ci şi o sedimentare benefică a acestora prin promovarea unei atitudini pozitive din partea elevului).

Asemenea celorlați termeni înrudiţi (pluridisciplinaritate, multidisciplinaritate, transdisciplinaritate) conceptul de interdisciplinaritate a suscitat atât voci care l-au considerat de nelipsit dintr-o teorie a epistemologiei şi a pedagogiei, cât şi vehemente glasuri care au văzut în acest tip de abordare doar o modalitate de încurajare a superficialităţii prin amestecul de discipline. Cu timpul însă, conceptul – la început neclar definit – a devenit una dintre complexele probleme teoretice, dar şi practice, esenţiale în dezvoltarea ştiinţei, mai ales în societatea actuală, când aceasta tinde spre o cunoaştere unitară a lumii.

Pledând pentru interdisciplinaritae, Hughes Philip afirmă că „disciplinele nu ne dau (şi nu ne dau niciodată) imaginea completă a lucrurilor privite izolat. Articulându-se între ele, integrându-se, ele îşi îndeplinesc rolul într-un mod eficace”. Tradiţia cercetării interdisciplinare la noi confirmă această necesitate a abordării integrate a cunoaşterii lumii. Dimitrie Cantemir, B. P. Haşdeu, Dimitrie Gusti, Mircea Eliade sunt doar câteva nume care au utilizat în cercetarea materiei ştiinţifice abordarea interdisciplinară (geografie, istorie, psihologie, lingvistică, filosofie, religie, literatură artă). În articolul Religiile, Mircea Eliade concluzionează: „pentru a sesiza sensul unei forme religioase şi dezvoltarea ei istorică, cercetătorul trebuie să utilizeze căile şi rezultatele a numeroase discipline (istorie, sociologie, psihologie, fenomenologie)”.

Deşi la prima vedere termenii par a se suprapune, pluridisciplinaritatea, multidisciplinaritatea, transdisciplinaritatea şi interdisciplinaritatea definesc, de fapt, diferite niveluri de comunicare între ştiinţe. Sinonime, noţiunile de pluridisciplinaritate şi multidisciplinaritate definesc studierea unui anumit subiect din perspectiva mai multor ştiinţe, principalul lor beneficiu fiind o sporire a complexităţii subiectului respectiv.

Transdisciplinaritatea este o formă complexă de înrudire între mai multe discipline, având avantajul de a genera un nou domeniu de cunoaştere sau o nouă disciplină, conectând școala cu viața reală. Interdisciplinaritatea presupune utilizarea în contexte multiple a fenomenelor, conceptelor, metodelor comune mai multor discipline cu scopul unei înţelegeri complete a unei anumite probleme. Pe lângă o interdisciplinaritate a problemelor (studiul unei probleme necesită apelul la mai multe discipline) au fost

identificate interdisciplinaritatea domeniilor învecinate, interdisciplinaritatea metodelor (folosirea metodelor specifice unei anumite discipline în alte discipline) şi o interdisciplinaritate a conceptelor (conceptele dintr-o disciplină se folosesc în cercetarea unei alte discipline).

Indiferent de formă, interdisciplinaritatea a fost adoptată drept concept fundamental în reforma curriculumului şcolar actual, aceasta dezvăluindu-şi valenţele pozitive în predarea tuturor disciplinelor cuprinse în curriculum, la toate nivelurile de şcolarizare.

Beneficiile acestui tip de abordare sunt multiple şi confirmate de experienţa la catedră. Astfel, în predarea disciplinei Limba şi literatura română, interdisciplinaritaea este aplicabilă atât în gimnaziu, cât şi în liceu, în studierea unei teme sau în dezvoltarea unor abilităţi de receptare a unui text literar. O abordare interdisciplinară întâlnim încă din ciclul inferior al liceului, în clasa a IX-a conceperea pe criteriul tematic a materiei oferind elevilor posibilitatea de a-şi construi o perspectivă integratoare asupra tradiţiei unei mari teme literare.

Într-o epocă în care se înregistrează o expansiune a vizualului, a învăţa să priveşti devine o necesitate pe care abordarea unei teme cum este Iubirea în literatură, teatru şi film încearcă să o satisfacă. Conţinuturi complexe sunt achiziţionate cu uşurinţă prin apelul la interdisciplinaritate. Este evident plusul de cunoştinţe, trăinicia acestora şi imaginea unitară pe care o va avea elevul de clasa a XI-a despre Formarea limbii române prin apelul la alte discipline cum ar fi lingvistica, istoria, geografia, dialectologia, limba latină etc.

Nu în ultimul rând, multiplele contexte de învăţare pe care le pune la dispoziţia elevului tratarea interdisciplinară conduc la o revitalizare a metodelor tradiţionale, stimulând o mai intensă angajare a elevilor în actul receptării textului literar şi determinând reflecţia personală, independentă − condiţie esenţială pentru formarea elevului ca lector avizat de literatură. Studiul Simbolismului la clasa a XI-a poate valorifica tratarea interdisciplinară atât pentru a asigura o înţelegere completă a fenomenului (prin apelul la impresionismul în pictură şi în muzică), cât şi pentru dezvoltarea abilităţilor de receptare a unui text poetic simbolist prin tehnici specifice mai multor discipline: limba română/ franceză, muzica.

În toate cazurile, subiectele abordate ies îmbogăţite, avantajele fiind atât ale elevilor ale căror achiziţii sunt calitativ superioare, cât şi ale profesorului care depăşeşte astfel limitele unei abordări monodisciplinare. Formula de cooperare între discipline pe care o oferă astfel reforma curriculară prin afirmarea interdisciplinarităţii reprezintă una dintre cele mai importante metode de eficientizare a procesului de predare-învăţare.

Bibliografie

1. Virginia, Creţu, Direcţii de colaborare interdisciplinară în învăţământul gimnazial, Revista de pedagogie nr. 5, 1980.

2. Jean, Piaget, Dimensiunile interdisciplinare ale psihologiei, București, Editura Didactică şi Pedagogică, 1972.

3. *** Interdisciplinaritatea în ştiinţele umane, București, Editura Politică, 1966.

4. ibn.idsi.md/sites/default/files/imag_file/74-81_0.pdf (accesat 13 aprilie 2021, 18.30)

ÎNVĂŢĂMÂNTUL ROMÂNESC ŞI ŞCOALA ON-LINE

VISAN STEFANIA ELENA

Trecerea bruscă la o altă modalitate de interacțiune educațională, fără o pregătire prealabilă, are efecte negative pe termen lung, însă pe termen scurt și într-o situație de criză, cum este cea în care ne aflăm, pare a fi o soluție corectă pentru a asigura continuitatea și stabilitatea în procesul educațional.

Prin suspendarea cursurilor față-în-față, sistemul de învățământ românesc s-a reorientat către practici noi de comunicare și de cooperare prin care să asigure continuitatea învățării și funcționarea organizațională. Adulți, cât și copii, sunt în situația de a descoperi noi moduri de conectare socială și de continuare a activităților profesionale, sociale, culturale, ludice și de petrecere a timpului liber; în acest sens, utilizarea noilor tehnologii a luat o amploare de neimaginat. Toate aceste elemente au, cu siguranță, o zonă de evoluție și dezvoltare socială importantă, dar faptul că totul s-a întâmplat brusc „peste noapte" a pus societatea în fața unei provocări pe care nu am mai întâlnit-o până în prezent.

În absența unei infrastructuri tehnologice decente la nivelul cadrelor didactice, dar mai ales la nivelul elevilor, fără abilitare consistentă în zona competențelor digitale a profesorilor, fără acces la platforme online dedicate, de tipul Virtual Learning Environment sau Virtual Classroom, cu resurse didactice digitale și multimedia precare, fără un orizont de timp care să fie destinat activității online, cadrele didactice au fost nevoite să susțină activități didactice într-un regim cu totul special. Elementul care a condus la o presiune majoră asupra sistemului de învățământ și a societății în ansamblul ei a constat în utilizarea exclusivă a mijloacelor de comunicare la distanță pentru a face educație. Trebuie să recunoaștem din capul locului că:

• sistemul de învățământ este doar parțial pregătit, o parte din cadrele didactice nu posedă în acest moment suficiente informații și competențe specifice instruirii asistate de calculator;

• curriculumul permite într-o măsură variabilă/ secvențială/ revizuită transpunerea în activități la distanță;

• companiile edtech nu au fost stimulate pentru a construi soluții interoperabile, mulate pe nevoile de sistem ale educației.

În cazul mutării școlii în online rolul părintelui ca partener al cadrului didactic este unul în creștere, pentru că părintele este unul dintre factorii care trebuie să gestioneze procesul de acasă și să se asigure atât de funcționarea fizică a sistemului cât și de motivarea și implicarea elevului. De asemenea, părintele deține rolul de suport emoțional pentru stările specifice acestei perioade restrictive. Trebuie să empatizeze cu copilul, să discute cu el, oferind multe explicații despre situația actuală și să susțină cauza educației și a învățării, chiar și în aceste condiții dificile. În aceste condiții, este evident că profesorii au observat că „în general, părinții nu pot acorda suportul necesar" pentru şcoala on-line.

Consumul de resurse personale-energia, concentrarea atenției-depinde foarte mult de modul în care este organizat învățământul la distanță, de calitatea actului educațional și de implicarea profesorilor, a elevilor și a părinților în gestionarea aspectelor didactice și a celor afective. De asemenea,

sunt foarte importante acceptarea acestui sistem de învățare și acordarea unei atenții sporite, așa cum i se acordă școlii ,,față în față”.

Majoritatea celor implicați sunt de acord că nu prea mai au valoare teoriile și dogmele însușite ani în șir, ci, mai importante sunt relațiile care se stabilesc între oameni,comunicarea eficientă și grija față de persoanele apropiate, adică atitudinile și valorile care constituie fundamentul noii paradigme ale educației .

S-a ajuns și la concluzia, că sistemul educațional tradițional trebuie resetat, fiind în mare parte rigid, fiind axat preponderent pe domeniul cognitiv și mai puțin pe cel afectiv și psihomotor.

Învățarea de la distanță este și va fi un șir de invenții și descoperiri, creativitate și comunicare eficientă, și va contribui la consolidarea abilităților de muncă independentă, promovarea unei culturi a încrederii și a stării de bine. În același timp și societatea civilă va trebui să fie conectată mai activ la problemele educației, venind cu sugestii constructive de îmbunătățire, în special a modalităților de învățare de la distanță și a instrumentelor digitale. școala online ne-a îndemnat la evoluție, generațiile actuale fiind adaptate tehnologiei și operând mult mai ușor cu aceste mijloace.

Pin urmare, copiii sunt motivați să acceseze mediul virtual, sunt acomodați cu acesta și pot prelua informația chiar și „de la lucruri”, școala online este o necesitate, dată fiind situația pandemică actuală și dorința de a ne proteja de boli. Spre exemplu, mediul virtual ne onferă siguranța propriului cămin, acces la educație fără a fi parte dintr-o clasă, într-o instituție de învățământ, a dus la ameliorarea comportamentelor problematice și a violenței deoarece elevii nu se întâlnesc fizic.

Există totuși și o serie de dezavantaje ale practicării școlii online.

Pe de o parte, sunt persoane care nu au acces la internet și mijloace tehnologice moderne. Vorbim despre situația țărilor în curs de dezvoltare sau a țărilor sărace, în care elevii nu au acces la aceste tehnologii. Această situație poate predispune generațiile tinere la creșterea analfabetismului școlar și la lipsa accesului la educația formală.

Pe de altă parte, școala online stimuzează individualitatea și ideea că omul poate trăi singur, iar noi ca specie ne-am asigurat continuitatea prin conviețuire.

Spre exemplu, școala online nu oferă puterea exemplului pozitiv sau negativ pe care îl vedem la școală, nu stimulează formarea unor prietenii fizice și nu asigură menținerea unui contact vizual permanent între emițător și receptor. Jocul din pauze nu va fi niciodată la fel, în mediul online. Ar mai fi situația supravegherii copiilor. Mulți părinți lucrează, iar procesul instructiv-educativ desfășurat în mediul online nu beneficiază de atenta supraveghere a unui adult .

Mai este și cazul cadrelor didactice care au dobândit toată experiența și priceperea într-um mediu fizic, iar acum au nevoie de o pregătire riguroasă pentru a obține performanța dorită în mediul online.

Scopul instrumentelor digitale este de a spori procesul de învățare prin faptul că vin în sprijinul sau în completarea celor învățate la clasă, pun la dispoziția profesorilor modalități moderne de predare și evaluare. Învățământul on-line este un învățământ, în general, individual, elevul primește lecții, materiale de studiu pe care le accesează când dorește, avand un timp limită de postat cerințele profesorilor.

Trebuie să ne gândim la o reinterpretare a rolului cadrelor didactice, elevilor cat si al parintilor. Aici rolul părinților devine mai important, aceștia își pot verifica mai ușor copiii, dacă au făcut lecțiile și temele.

In concluzie viitorul nu aparține exclusiv învățământului on-line ci va fi o simbioză între clasic și modern, între tehnologie și tabla de la clasă, între conservatorismul profesorilor și maximizarea folosirii tehnologiei în a ușura accesul elevului la informație.

Bibliografie Botnariuc, P., Cucoș, C., Glava, C., Iancu, E. D., Ilie, D. M., Istrate, O., . . . Velea, S.sȘcoala Online - Elemente pentru inovarea educației. București: Editura Universității din București / Bucuresti - 2020

Preluat de pe https://

www.psih.uaic.ro/wp-content/uploads/sc_onl_rap_apr_2020.pdf

COLABORAREA FAMILIE- ȘCOALĂ

BANEA ANGELICA

Relaţia de colaborare permanentă cu familia este una dintre condiţiile esenţiale care asigură succesul şcolar. Sunt învățătoare de 30 de ani în satul natal, iar relația strânsă cu familia mi-a adus multe satisfacții în ceea ce activitatea didactică , cu tot ce presupune aceasta.

Copilul trăieşte un sentiment de mândrie atunci când părinţii săi se implică în activităţile şcolii sau îi sprijină în realizarea sarcinilor de învăţare. În mod sigur aceste fapte au ecouri pozitive în formarea personalităţii copilului, în conştiinţa lui. Ca urmare îşi va respecta mai mult părinţii, va învăţa să aprecieze munca celorlalţi, îi va fi asigurat succesul şcolar. Dăruirea, experienţa, profesionalismul, puterea, curajul, interesul, dedicarea, perseverenţa, implicarea, sensibilitatea sunt câteva din calităţile şi în acelaşi timp valorile unui mare pedagog care, prin implicarea eficientă a părinţilor în dezvoltarea intelectuală a copiilor, asigură o educaţie de calitate.

Un parteneriat eficient şcoală – familie este visul oricărui învăţător. Iar în ceea ce mă privește pot vorbi de un vis împlinit. Iubitoare de folclor și tradiție populară, mi-am implicat la început elevii în activități artistice, care au creat un climat pozitiv. Apoi, alături de copii, am implicat părinții în activități de cunoaștere a valorilor culturii tradiționale. I-am coordonat în proiecte de confecționare de costume populare, de învățare de jocuri tradiționale nord-dobrogene.

In fiecare an, am încheiat astfel de parteneriate eficiente cu părinţii elevilor, bazate pe principii de comunicare şi colaborare. Obiectivele propuse le-am urmărit pe tot parcursul anului, iar rezultatele pozitive nu au întârziat să apară. Asa s-a născut Ansamblul folcloric al școlii, Altițe Dobrogene Jijila,cu rezultate remarcabile în concursurile și festivalurile de gen, așa am serbat Ziua Univesală a Iei Românești, Centenarul Marii Uniri și altele similare, care au transformat relația familie -școală, într-o sursă de motivație benefică activității de învățare.

Dacă vom reuşi să-i atragem pe părinţi de partea noastră într-o colaborare eficientă, într-un parteneriat, sub deviza „Împreună vom reuşi”, se vor îmbunătăţi astfel relaţiile ce se stabilesc între şcoală şi familiile elevilor, iar realizarea acestui obiectiv va avea un impact pozitiv asupra formarii de caractere, personalităţi şi valori viitoare. Activităţile desfăşurate în parteneriat facilitează înlăturarea barierelor de comunicare dintre participanţi, clarifică unele probleme ivite la nivelul grupului de elevi, îndeamnă la autocunoaştere, la autodepăşire, la găsirea acelei soluţii care să conducă la realizarea obiectivelor propuse.

FAMILIA ŞI ȘCOALA, SPAŢII DE PĂSTRARE A VALORILOR IDENTITARE

Teleucă Nicoleta

În lumea contemporană, a vorbi despre tradiţie ar părea că înseamnă a fi în urma societăţii sau a promova lucruri perimate, ori a privi prea mult în trecut. Trecem însă prea uşor cu vederea faptul că tradiţia înseamnă o sumă de valori, o experienţă comunitară, în mijlocul căreia ne naştem şi de la care plecăm.Dacă înţelegem tradiţia ca pe o sumă de valori acumulate de societate la un moment dat, putem lega tradiţia de educaţie, de credinţă, de cultură şi tehnică, de toate domeniile vieţii,dar şi de noi înşine, care, astfel, trebuie să devenim responsabili pentru valorile pe care le creăm şi le transmitem urmaşilor noştri.

De aceea, se cuvine să abordăm cu toată seriozitatea problema păstrării valorilor identitare, mai ales în această perioadă de tranziţie, când în societatea tradiţională românească se simte tot mai mult mişcarea către lumea tehnologică şi pierderea, cu timpul, a patrimoniului viu.

Atât şcoala cât şi familia sunt chemate să răspundă provocărilor lumii moderne prin promovarea unor categorii de valori în rândul tinerilor, mai precis, ele au misiunea să educe copiii în spiritul valorificării elementelor de folclor, a cunoaşterii tradiţiilor religioase şi culturale, precum şi a elementelor specifice poporului român. În acest sens,se pune accentul pe colaborarea dintre şcoală şi familie cu scopul de a transmite copiilor bogăţia tradiţiilor moştenite de la înaintaşi.

Prin calitatea sa educaţională, şcoala reprezintă unul dintre locurile de păstrare şi transmitere a valorilor identitare. De aceea educaţia şcolară reflectă stadiul la care a ajuns o societate, valorile care primează dar şi un anumit raport între tradiţie şi noutate. Păstrarea şi transmiterea tradiţiei populare în şcoli se realizează atât prin activităţile prevăzute în programa de învăţământ,dar şi prin activităţile extraşcolare.

O ocazie eficientă de valorificare a tradițiilor populare și a obiceiurilor românești o constituie serbările.Ele sunt un izvor de bucurii și satisfacții ce creează copiilor o stare de bună dispoziție, favorabilă atât dezvoltării psiho-fizice cât și estetice. Serbarea cuprinde întotdeauna colinde, scenete legate de nașterea lui Iisus, dansuri populare, dansul caprei sau al căluților, plugușorul sau sorcova. La acestea, un rol important îl au chiar bunicii sau părinții care pot ajuta la amenajarea spațiului cu obiecte populare vechi. Deasemenea,legătura cu familiile şi comunitatea locală le oferă copiilor prilejul unor vizite în gospodăriile tradiţionale unde se păstrează intacte obiceiurile străvechi de împodobire a locuinţei sau obiceiurile de Crăciun.Cu aceste prilejuri, copiii ascultă graiul plin de intonaţii şi expresii specifice ale oamenilor mai în vârstă, povestind întâmplări de demult, auzite şi ei de la alţii, şi mai bătrâni. La rândul lor şi cei mici sunt îndemnaţi să cânte cântece, doine, strigături sau colinde specifice româneşti.

Prin intermediul părinţilor care au rude la sat, şcoala poate iniţia şezători sau clăci de Crăciun pentru a-i determina pe cei mici să resimtă propriile legături cu comunitatea,să trăiască sentimentul de apartenenţă la locul natal, fapt important pentru înţelegerea propriei persoane cât şi pentru integrarea socială a acestora.

Prin însăşi existenţa şi viaţa ei, familia românească este ea însăşi o valoare identitară, depozitara unui tezaur cultural de mare valoare şi primul loc în care identitatea naţională începe să capete contur, de la cea mai frageda vârstă.

Bibliografie:

Site https://pedagoteca.ro/21946-2/Prof. Maria-Liliana Firiceanu, Grădinița cu nr. 2 Teșila-Valea Doftanei

https://www.crestinortodox.ro/editoriale/traditia-biserica-familia-spatii-pastrare-valorilor-identitare-119310.html

ROLUL ARTEI PLASTICE ÎN DEZVOLTAREA CAPACITĂȚILOR CREATIVE A PREȘCOLARILOR

Simona Apostol

Mai mult decât orice activităţi, activităţile incluse în domeniul “educaţie estetică” (educaţie plastică şi educaţie muzicală), constituie cadrul şi mijlocul cel mai generos de activare şi stimulare a potenţialului creativ. Arta îl pregăteşte pe copil să trăiască în frumuseţe, în armonie, să respecte frumosul şi să vibreze în faţa lui. Cuvintele, sunetele, gesturile, culorile, formele plastice sunt mijloace de exprimare, de exteriorizare a dorinţelor, a aşteptărilor, relaţiilor cu ceilalţi, a problemelor. Mijloacele artei devin pentru copil unelte autentice de rezolvare curajoasă şi cu ştiinţă a problemelor de echilibrare, de armonizare, de modelare a spaţiului în care trăieşte şi se joacă, de automodelare.

Prin artă se dezvoltă sensibilitatea senzorială, dar şi cea artistică şi delicateaţea comportamentală. Sensibilitatea artistică se construieşte pe baza afectivităţii, intuiţiei şi fanteziei, în funcţie de măiestria educativă a adultului şi de caracteristicile mediului în care se formează. Deşi, determinată genetic, ea se modelează prin educaţie, pentru că “personalitatea copilului este rezultanta acţiunii conjugate a factorilor ereditari, de mediu şi de educaţie, iar ea nu se poate configura adecvat prin considerarea şi acţiunea lor paralelă”

Dintre limbajele artei, limbajul plastic este cel mai apropiat preşcolarului. Acest limbaj are misiunea de a echilibra şi de a armoniza relaţiile copilului cu natura, cu sine. Adultul nu va cere copilului să reproducă, să execute cu măiestrie asemănarea, până la identificare, cu înfăţişarea naturii, care oricum este, în mod permanent, alta. Dacă ar acţiona aşa, ar face din copil un inapt în ceea ce priveşte creaţia artistică, l-ar îndepărta de artă şi l-ar înstrăina de propriile posibilităţi creative. .

Deşi nu este artist, preşcolarul elaborează plastic cu o plăcere imensă. Lucrând cu pensula sau cu creioane colorate, manifestă o atitudine de uimire în faţa propriilor produse. Este preludiul viitoarei conduite creative. Adultul îl va instrumenta pe copil cu principalele elemente de limbaj plastic şi îl va stimula să le reproducă, să le transforme (prin modificări, disocieri, omisiuni, deformări, alungiri, exagerări), să le asocieze (prin juxtapunere, multiplicări, asamblări, suprapuneri).

BIBLIOGRAFIE:1. Bartoş, E., Hogiu, G., Ruiu, G., 1996- Consultaţii – pentru activitatea educativă în grădiniţă, Editura Eurobit, Timişoara.

Jocul didactic

PĂUN VERONICA ANGELA

Termenul "didactic" asociat jocului accentuează componența instructivă a activității și evidențiază că acesta este organizat în vederea obținerii unor finalități de natura informativă și formativă specifice procesului de învățământ.

Jocul didactic prezintă ca nota definitorie îmbinarea armonioasă a elementului instructiv cu elementul distractiv, asigurând o unitate deplină între sarcina didactică și acțiunea de joc. Această îmbinare a elementului instructiv-educativ cu cel distractiv face ca, pe parcursul desfășurării sale, copiii să trăiască stări afective complexe care declanșează, stimulează, intensifică participarea la activitate, cresc eficiența acesteia și contribuie la dezvoltarea diferitelor componente ale personalității celor antrenati în joc.

Jocul didactic, încadrându-se în categoria jocurilor cu reguli, este definit prin obligativitatea respectării regulilor care precizează caile ce trebuie urmate de copii în desfășurarea acțiunii ludice.

Jocurile didactice pot contribui la realizarea unor obiective educaționale variate și complexe. Acestea pot viza dezvoltarea fizică a copilului în cazul jocurilor motrice, sportive, sau dezvoltarea unor subsisteme ale vieții psihice (procesele psihice senzoriale, intelectuale, volitive, trăsături de personalitate, s.a.). De asemenea jocurile didactice pot contribui la rezolvarea unor sarcini specifice educației morale, estetice.

Prin jocul didactic se precizează, se consolidează, se sintetizează, se evoluează și se îmbogățesc cunoștințele copiilor, acestea sunt valorificate în contexte noi, inedite.

Spre deosebire de alte tipuri de jocuri, jocul didactic are o structura aparte. Elementele componente ale acestuia sunt: scopul jocului, conținutul jocului, sarcina didactica, regulile jocului

elementele de joc.

Scopul jocului - reprezintă o finalitate generală spre care tinde jocul respectiv și se formulează pe baza obiectivelor de referință din programa activităților instructiv-educative. Scopurile jocului didactic pot fi diverse: consolidarea unor cunoștințe teoretice sau deprinderi, dezvoltarea capacității de exprimare, de orientare în spațiu și timp, de discriminare a formelor, mărimilor, culorilor, de relaționare cu cei din jur, formarea unor trăsături morale, etc.

Conținutul jocului - include totalitatea cunostințelor, priceperilor și deprinderilor cu care copiii operează în joc. Acestea au fost însușite în activitățile anterioare. Conținutul jocului trebuie să fie bine dozat, în funcție de particularitățile de vârsta ale

copiilor, să fie accesibil și atractiv.

Sarcina didactică indică ce anume trebuie să realizeze efectiv copiii pe parcursul jocului pentru a realiza scopul propus. Se recomandă ca sarcina didactică să fie formulată sub forma unui obiectiv

operațional, ajutându-l pe copil să conștientizeze ce anume operații trebuie să efectueze.
Regulile jocului concretizează sarcina didactică și realizează legătura dintre aceasta și acțiunea jocului.

Elementele de joc - includ căile, mijloacele folosite pentru a da o colorătura plăcută, atractivă, distractivă activității desfășurate.

Bibliografie:

1. Bache H., Mateias A., Popescu E., Serban F. - "Pedagogie prescolara.Manual pentru scolile normale", Edit. Didactica si Pedagogica, Bucuresti, 1994

2. Lupu C., Savulescu D. - "Metodica predarii matematicii. Manual pentru clasa a XI-a. Licee Pedagogice", Editura Paralela45, Bucuresti 2000

Parteneriatul ,,Grădiniţă – Şcoală”

Darie Simona

Educatorul este primul dascăl din viaţa unui copil. Acesta deschide prima ,,fereastră” către educaţia formală. Munca acestuia este continuată cu responsabilitate, în ciclul primar, de către învăţător.

Trecerea de la grădiniţă la şcoală poate genera micilor şcolari sentimente plăcute sau poate da naştere unor situaţii dificile. Pentru a combate astfel de situaţii o primă condiţie ce trebuie îndeplinită este ca relaţiile dintre educatori şi învăţători să fie cât mai apropiate. Pentru a înlesni cu mai multă uşurinţă adaptarea copilului în şcoală este de preferat ca legătura între şcoală şi grădiniţă să fie una de colaborare şi prietenie.

În acest sens găsesc foarte utile parteneriatele grădiniţă-şcoală. Aceastea se pot materializa prin efectuări de vizite, de colaborări, prin participări la activităţi comune (jocuri, serbări, expoziţii etc.), diverse schimburi de experienţă. Astfel de activităţi pun preşcolarii în legătură directă atât cu şcolarii cât mai ales cu viitorul învăţător.

Efectele acestor tipuri de parteneriate le-am putut remarca în experienţa proprie. Deoarece am prilejul ca grădiniţa să fie în aceeaşi curte cu şcoala, an de an realizez multe activităţi la comun cu doamna educatoare. Acestea au contribuit în mare măsură la apropierea copiilor de mine şi de şcoală, chiar mai mult, au închegat o relaţie specială între mine şi doamna educatoare. Această relaţie mi-a oferit prilejul de a cunoaşte mult mai bine personalităţile viitorilor elevi, lucrurile îndrăgite de aceştia, de a identifica potenţialul cognitiv şi socio-afectiv al preşcolarilor, de a cunoaşte mediul familial din care provin, de a relaţiona mai bine cu părinţii acestora şi multe altele.

De multe ori soluţiile la situaţiile problemă întâlnite la micii şcolari pot fi foarte uşor identificate de către învăţător având sprijinul educatorului. Dorinţa de a rezolva unele probleme, de a stabili relaţii de colaborare, vor face ca efortul depus pentru rezolvarea lor să nu fie o povară.

Colaborarea eficientă educator-învăţător poate dezvălui copiilor frumuseţea vieţii de şcolar şi poate fi cea care oferă cele mai eficiente căi pentru a asigura adaptarea preşcolarilor la viaţa şcolară.

Sunt de părere că numai acţionând unitar, noi, educatorii şi învăţătorii, vom asigura caracterul de continuitate al conţinutului, formelor şi mijloacelor de instruire şi educare a copiilor, facilitând astfel în mod evident condiţiile de adaptare şi integrare a lor la noile cerinţe impuse de noul curriculum, la realitatea contemporană.

Efectele televizorului, tabletei, smartphone-ului asupra copiilor

Carcea Mariana

Astăzi, mai mult ca oricând omul, indiferent de vârstă, găseşte în televizor, tabletă, smartphone un mijloc de relaxare, ieftin şi la îndemână.

În ultima vreme, s-au făcut o serie de cercetări în acest sens şi rezultatele obţinute s-au consemnat în unele lucrări , ca de exemplu în lucrarea lui Virgiliu Gheorghe, cu titlul:"Efectele televiziunii asupra minţii umane ". Astfel, s-a ajuns la concluzia că:

- televiziunea remodelează radical lumea şi prin urmare „ omul televizual se comportă asemenea insului hipnotizat";
- televizorul induce grave efecte represive supra climatului afectiv al familiei, prin faptul că „ televizorul suspendă cea mai importantă funcţie a familiei: de suport emoţional şi moral pentru buna dezvoltare a copilului".

Consecinţele cele mai grave ale utilizării ineficiente a calculatorului şi televizorului sunt cele asupra funcţionării cortexului prefrontal - partea din faţă a creierului - acea parte care îl deosebeşte pe om de animal.

Afecţiunile produse cortexului prefrontal în urma vizionării excesive au ca rezultat:

- apariţia sindromului ADHD (Attention Deficit with or without Hyperactivity Disorder), adică slăbirea, până la nivelul patologic a unor capacităţi mentale fundamentale: concentrarea atenţiei, memoria de scurtă durată, imaginaţia creativă, motivaţia de a întreprinde o acţiune care cere efort;
- dezvoltarea capacităţii de concentrare a atenţiei este frânată semnificativ;
- slăbirea motivaţiei şi intensificarea unor comportamente instinctive, de tipul: bulimiei; agresivităţii; pulsiunilor sexuale.

Bibliografie:

Virgiliu Gheorghe, „Efectele televiziunii asupra minţii umane", Bucureşti, Editura Prodromos Fundaţia Tradiţia Românească, 2006

ROLUL ARTEI PLASTICE ÎN DEZVOLTAREA CAPACITĂȚILOR CREATIVE A PREȘCOLARILOR

Simona Apostol

Mai mult decât orice activităţi, activităţile incluse în domeniul “educaţie estetică” (educaţie plastică şi educaţie muzicală), constituie cadrul şi mijlocul cel mai generos de activare şi stimulare a potenţialului creativ. Arta îl pregăteşte pe copil să trăiască în frumuseţe, în armonie, să respecte frumosul şi să vibreze în faţa lui. Cuvintele, sunetele, gesturile, culorile, formele plastice sunt mijloace de exprimare, de exteriorizare a dorinţelor, a aşteptărilor, relaţiilor cu ceilalţi, a problemelor. Mijloacele artei devin pentru copil unelte autentice de rezolvare curajoasă şi cu ştiinţă a problemelor de echilibrare, de armonizare, de modelare a spaţiului în care trăieşte şi se joacă, de automodelare.

Prin artă se dezvoltă sensibilitatea senzorială, dar şi cea artistică şi delicateaţea comportamentală. Sensibilitatea artistică se construieşte pe baza afectivităţii, intuiţiei şi fanteziei, în funcţie de măiestria educativă a adultului şi de caracteristicile mediului în care se formează. Deşi, determinată genetic, ea se modelează prin educaţie, pentru că “personalitatea copilului este rezultanta acţiunii conjugate a factorilor ereditari, de mediu şi de educaţie, iar ea nu se poate configura adecvat prin considerarea şi acţiunea lor paralelă”

Dintre limbajele artei, limbajul plastic este cel mai apropiat preşcolarului. Acest limbaj are misiunea de a echilibra şi de a armoniza relaţiile copilului cu natura, cu sine. Adultul nu va cere copilului să reproducă, să execute cu măiestrie asemănarea, până la identificare, cu înfăţişarea naturii, care oricum este, în mod permanent, alta. Dacă ar acţiona aşa, ar face din copil un inapt în ceea ce priveşte creaţia artistică, l-ar îndepărta de artă şi l-ar înstrăina de propriile posibilităţi creative. .

Deşi nu este artist, preşcolarul elaborează plastic cu o plăcere imensă. Lucrând cu pensula sau cu creioane colorate, manifestă o atitudine de uimire în faţa propriilor produse. Este preludiul viitoarei conduite creative. Adultul îl va instrumenta pe copil cu principalele elemente de limbaj plastic şi îl va stimula să le reproducă, să le transforme (prin modificări, disocieri, omisiuni, deformări, alungiri, exagerări), să le asocieze (prin juxtapunere, multiplicări, asamblări, suprapuneri).

BIBLIOGRAFIE:1. Bartoş, E., Hogiu, G., Ruiu, G., 1996- Consultaţii – pentru activitatea educativă în grădiniţă, Editura Eurobit, Timişoara.

Jocul didactic

PĂUN VERONICA ANGELA

Termenul "didactic" asociat jocului accentuează componența instructivă a activității și evidențiază că acesta este organizat în vederea obținerii unor finalități de natura informativă și formativă specifice procesului de învățământ.

Jocul didactic prezintă ca nota definitorie îmbinarea armonioasă a elementului instructiv cu elementul distractiv, asigurând o unitate deplină între sarcina didactică și acțiunea de joc. Această îmbinare a elementului instructiv-educativ cu cel distractiv face ca, pe parcursul desfășurării sale, copiii să trăiască stări afective complexe care declanșează, stimulează, intensifică participarea la activitate, cresc eficiența acesteia și contribuie la dezvoltarea diferitelor componente ale personalității celor antrenati în joc.

Jocul didactic, încadrându-se în categoria jocurilor cu reguli, este definit prin obligativitatea respectării regulilor care precizează caile ce trebuie urmate de copii în desfășurarea acțiunii ludice.

Jocurile didactice pot contribui la realizarea unor obiective educaționale variate și complexe. Acestea pot viza dezvoltarea fizică a copilului în cazul jocurilor motrice, sportive, sau dezvoltarea unor subsisteme ale vieții psihice (procesele psihice senzoriale, intelectuale, volitive, trăsături de personalitate, s.a.). De asemenea jocurile didactice pot contribui la rezolvarea unor sarcini specifice educației morale, estetice.

Prin jocul didactic se precizează, se consolidează, se sintetizează, se evoluează și se îmbogățesc cunoștințele copiilor, acestea sunt valorificate în contexte noi, inedite.

Spre deosebire de alte tipuri de jocuri, jocul didactic are o structura aparte. Elementele componente ale acestuia sunt: scopul jocului, conținutul jocului, sarcina didactica, regulile jocului

elementele de joc.

Scopul jocului - reprezintă o finalitate generală spre care tinde jocul respectiv și se formulează pe baza obiectivelor de referință din programa activităților instructiv-educative. Scopurile jocului didactic pot fi diverse: consolidarea unor cunoștințe teoretice sau deprinderi, dezvoltarea capacității de exprimare, de orientare în spațiu și timp, de discriminare a formelor, mărimilor, culorilor, de relaționare cu cei din jur, formarea unor trăsături morale, etc.

Conținutul jocului - include totalitatea cunostințelor, priceperilor și deprinderilor cu care copiii operează în joc. Acestea au fost însușite în activitățile anterioare. Conținutul jocului trebuie să fie bine dozat, în funcție de particularitățile de vârsta ale

copiilor, să fie accesibil și atractiv.

Sarcina didactică indică ce anume trebuie să realizeze efectiv copiii pe parcursul jocului pentru a realiza scopul propus. Se recomandă ca sarcina didactică să fie formulată sub forma unui obiectiv

operațional, ajutându-l pe copil să conștientizeze ce anume operații trebuie să efectueze.
Regulile jocului concretizează sarcina didactică și realizează legătura dintre aceasta și acțiunea jocului.

Elementele de joc - includ căile, mijloacele folosite pentru a da o colorătura plăcută, atractivă, distractivă activității desfășurate.

Bibliografie:

1. Bache H., Mateias A., Popescu E., Serban F. - "Pedagogie prescolara.Manual pentru scolile normale", Edit. Didactica si Pedagogica, Bucuresti, 1994

2. Lupu C., Savulescu D. - "Metodica predarii matematicii. Manual pentru clasa a XI-a. Licee Pedagogice", Editura Paralela45, Bucuresti 2000

Importanţa parteneriatelor educaţionale în dezvoltarea abilităţilor socio-emoţionale ale preşcolarilor

Rotaru Iuliana-Ştefania

,,Ştim, astăzi, că, dacă în primii ani de viaţă, ai copilului, acordăm atenţie competenţei sale emoţionale, dacă o înţelegem și o favorizăm, aceasta va produce beneficii incomensurabile. Sper cu ardoare , deci, că de azi înainte se va începe să se acţioneze în consecinţă''(Denham S, 1999)

Ținând cont de faptul că familia nu mai oferă sprijin în ceea ce privește dezvoltarea emoţională, pentru tot mai mulţi dintre copii, grădiniţa, devine, singurul loc în care se pot rezolva deficienţele emoţionale și sociale ale preșcolarilor. Parteneriatele educaţionale se încheie între reprezentanţii instituţiilor care doresc să desfășoare una sau mai multe activităţi în comun, cu obiective bine stabilite, de comun accord și în concordanţă cu un scop bine definit. Alegerea temelor proiectate în parteneriat trebuie să ţină cont de interesele copiilor, de particularităţile de vârstă și desfășurate fără a perturba programul activităţilor din cadrul unităţilor implicate.

In cadrul parteneriatului încheiat între Grădiniţa Săteni și Grădiniţa Filipeștii de Târg, am desfășurat activitatea cu tema,, In lumea fermecată a poveștilor''. Preșcolarii au vizionat piesa de teatru,, Aventuri în Țara Trăsniţilor''. Spectacolul a fost interactiv – stabilește o relație afectivă între actorul de pe scenă și spectator (copiii), în care personajele de pe scenă provoacă spectatorii prin interpetări de genul: „ Hai să strigăm pe...", „ Cine mă ajută să...", „Unde s-a ascuns..."- mod în care spectatorii se transformă în parteneri de dialog și implicit, participanți activi la spectacol. Astfel se menține interesul copiilor și în egală măsură și al spectatorilor pentru ceea ce se petrece pe scenă. Atmosfera a fost antrenantă, destinsă, iar copilul devine mai sigur pe capacitățile sale, se manifestă cu expresivitate prin dialog, mimică, gestică adecvate.

Dupa vizionarea piesei de teatru preșcolarii au realizat ,, Copacul emoţiilor'', care a avut ca scop dezvoltarea socio-emoţională și cognitivă(copilul trebuia să se identifice cu personajele și stările emoţionale ale personajelor). Copiii au participat cu interes la desfășurarea jocului didactic,, Cine sunt, de unde vin?'' care a avut ca scop recunoasterea personajelor din povești și încadrarea acestora în povestea corespunzătoare. De asemenea, în cadrul activităţii s-au folosit si metode interactive de grup,,diagrama Venn(pentru poveștile Scufiţa Roșie-Capra cu trei iezi), precum și metoda Răspunde-Aruncă-Intreabă(R.A.I).La sfârșit copiii au participat la jocul distractive și de mișcare ,, Scăunelele muzicale''.

In cadrul parteneriatului ,, Eco Junior'' incheiat cu Asociaţia Drumeţii Montane'', preșcolarii au participat la activităţi în aer liber ca: Afisul meu ecologic, Să ne cunoastem mai bine, Oul și lingura, Cercetătorii observă natura etc. Scopul parteneriatului este educarea ecologică, dobândirea unei atitudini protective faţă de mediu, precum și implicarea în activităţi recreative prin joc. Activităţile de educaţie ecologică ajută copiii să manifeste sensibilitate faţă de întreg mediul şi problemele lui; ajută copiii să înţeleagă funcţionarea mediului, interacţiunea oamenilor cu mediul şi despre cum pot fi rezolvate problemele legate de mediu; copiii dobândesc valori şi sentimente de grijă faţă de mediu; să

utilizeze cunoştinţele şi abilităţile dobândite, în vederea unor acţiuni pozitive şi bine gândite care vor conduce la rezolvarea problemelor mediului.

Copilul trebuie educat pentru a înţelege că el nu are drepturi speciale în natură, că nu este stăpânul naturii şi nu poate să distrugă după bunul plac orice plantă, orice animal. Nu-i este permis să distrugă lumea vie, dimpotrivă, copilul trebuie să ocrotească tot ce este viu, toată natura.

Rolul cadrului didactic în educație, în prevenirea abandonului școlar

Oprișanu Liliana

Pentru a rezolva problemele actuale ale conducerii cu succes a procesului educaţional, profesorul trebuie format adecvat şi în sens managerial. Pedagogia solicită profesorului capacităţi de conducător, tactul pedagogic, măiestria pedagogică. Profesorul trebuie să se autoevalueze conştient şi realist pentru a sesiza, a înţelege, a aborda şi exercita cu profesionalism conducerea educaţiei şi a instruirii. Dascălul trebuie iniţiat, format, activat, sprijinit în dobândirea de competenţe care să-i permită să rezolve orice situaţie educaţională, să treacă de la empiric la ştiinţific, raţional, creativ.

Provocările la adresa profesorului sunt tot mai mari, însăşi problematica selectării, formării devine o chestiune de management educaţional. Profesorul trebuie să-şi schimbe concepţia şi metodologia instruirii şi educării, să coopereze cu elevii, să devină un model real de integrare socioprofesională şi educaţie permanentă, să se implice în deciziile educaţionale, să asigure un învăţământ de calitate.Profesorul nu va putea dezvolta elevul pentru şi prin libertatea raţională şi creativă, dacă el însuşi nu o cunoaşte, nu o înţelege, nu are un comportament de om liber. Reconsiderarea relaţiei autoritate-libertate, orientarea prioritară spre elev, spre obiectivele formativ-educative au generat şi o altă alternativă în sistemul concepţiilor educaţionale- perspectiva umanistă asupra educaţiei. Excesul de control dăunează conduitei fireşti, valorile morale trebuie să joace un rol mai important, omul trebuie format pentru schimbare, afirmarea sa trebuie să fie liberă şi constructivă. Chiar dacă relaţia profesor-elev este de tip democratic, iar metodele de instruire sunt tot mai participative, procesul de instruire trebuie să fie condus de profesor. Profesorul nu mai este doar o sursă de învăţare, ci şi un organizator, coordonator, evaluator al resurselor materiale, didactice, umane şi al condiţiilor necesare realizării obiectivelor instructiv-educative.

Profesorul-manager va trebui să însuşească şi să aplice şi el noile atribute ale managementului:

• raţionalitatea, argumentarea multiplă pentru schimbare;

• modificarea modului de intervenţie în situaţii concrete, pentru provocarea, diversificarea lor;

• înlocuirea managementului bazat pe control cu unul proiectat pe participare, afirmare, asumare responsabilă, implicarea sa şi a elevilor în diversitatea situaţiilor educaţionale;

• opţiunea strategică pentru comunicare, motivare, participare, formare. Distribuirea rolurilor profesorului se bazează în principal pe capacităţile dovedite, pe competenţele câştigate. Îndeplinirea lor este însă legată mai ales de afirmarea şi perfecţionarea celor din urmă, astfel încât apare relaţia obiective-capacităţi şi competenţe- metodologia realizării- evaluarea pe criterii de reuşită, succes, progres, eficienţă, calitate. Faţă de acestea, elevii formulează atitudini de aşteptare, expectanţe care devin apoi, prin cunoaşterea lor, impulsuri pentru proiectarea îndeplinirii şi autocorectării comportamentului efectiv de rol. Dacă elevii primesc şi ei atribuţii, sarcini în clasă, atunci sunt afirmate şi alte roluri psihosociale ale profesorlui: de stimulare, de încurajare, de ajutor.

profesional stabilit şi reglat din punct de vedere normativ: organizator al procesului de învățare. Setul de roluri ale profesorului cere implicarea complexă a personalităţii sale, formarea sa interdisciplinară continuă, conştiinţa responsabilităţilor, deschiderea spre critici şi sugestii, competenţe de cercetare ameliorativă. Rolul de profesor-manager nu-l diminuează pe cel de profesor-educator, ci îl întăreşte, îl sprijină în eficienţă, ca o modalitate de trecere de la empiric la raţional. Profesorul-manager este implicat în conducerea elevilor spre succes, performanţă formativă. Aspectele activităţii profesorului-manager nu sunt încă clarificate pentru că nu s-a structurat o cultură managerială autentică la nivelul şcolii. Ceea ce contează pentru adevărata calitate a procesului educațional este implicarea, dăruirea, acel professionalism aplicat, la care elevul să adere și să participe cu plăcere.

ABORDAREA CONȚINUTURILOR DE ÎNVĂȚARE PRIN STRATEGII MODERNE

Florenta Stan

Strategiile moderne de predare ar trebui urmărească să răspundă la câteva întrebări pe care elevul și le-ar putea pune: ...Ce legătură poate fi între disciplinele pe care le învăț ?...

A. Extinderea cunoștintelor prin alegerea unor continuturi din arii curriculare diferite:

- limba și literatura română-istoria: “Literatura română-oglinda a istoriei”
- istorie-ed.plastică: “Pictura – memorie a trecutului”
- ed.plastică-ed.muzicală: “Muzica și pictura: fețe ale frumosului”
- ed.muzicală-istorie: “O istorie a muzicii”
- ed.tehnologică: “Între bunul gust și lipsa de gust”
- ed.plastică-geografie: “Relieful țării – în pictura românească”

...Cum ar putea să-mi placă această materie?...

B. Abordarea diferită a conținuturilor din aria curriculară a opționalului sau prezentarea unei alte fațete a unei discipline cum ar fi latura distractivă :

- matematica: “Magia matematicii”, “O altfel de știintă”, “Crezi că știi mate?”;
- istorie: “O altfel de istorie: a timbrului, ...a gastronomiei,...a ceasului” etc.;
- educație plastică: “Figuri aparte: interesante, imposibile, iluzii optice”;
- educație civică:“Despre viața lor, a personalităților”;

... Cum pot aplica în afara școlii ce am învățat?...

C. Abordarea practică a unor conținuturi din aria curriculară a opționalului sau legătura reală dintre teorie și practică

- matematică: ”La cumpărături”-achiziționarea unui covor, perdea materiale diverse (aflarea suprafeței –aria) și aflarea prețului;
- științe: ”Plantarea, altoirea unei plante”.

... La ce îmi folosesc informațiile asimilate?...

D. Demonstrarea utilității conținuturilor curriculare pentru viață, situații extreme sau nu, care impun folosirea acestor informații. Pentru a i se răspunde, elevul va fi pus în situația de a folosi informații de la diverse alte discipline pentru a le utiliza în situații concrete de viață:

- educatie fizica: folosirea tehnicilor de tracțiune, transport de greutăți, mers în echilibru pentru a simula o situație extremă apărută într-o excursie (să transporte un coleg rănit, să treacă peste un obstacol apărut etc)

- matematică: folosirea instrumentelor de masurare (cantar, busola, ruleta etc.)

- limba străină: folosirea limbii engleze sau franceze pentru a traduce textul cântecelor preferate, pronunția corectă a cuvintelor în limba străină pentru muzica/karaoke de la petrecerile copiilor, vacanțe în străinătate, comunicarea pe internet cu prietenii;

...Cu ce ar putea să mă surprindă pedagogul și să-mi și placă?...

E. Transcurricularitate:

- ” Filmul –modalitate transcurriculara de intelegere a continuturilor “: filmul istoric in cinematografia romana (“Dacii”, “Mihai Viteazul”, “Fratii Jderi” etc.), filmul artistic (”Dumbrava Minunata”, “Amintiri din copilarie” etc.), filmul documentar pe teme ecologice, sociale sau despre animale, plante, fenomene, curiozitati etc.;

- Videoclipurile publicitare; afișe publicitare;

- Vizite muzee; vizionare spectacole de teatru, opera, balet etc.

Strategiile moderne de abordare a conținuturilor de învățare nu vin, deci, neapărat din folosirea unor metode noi, ci, mai degrabă, din îmbinarea INEDITĂ a VECHIULUI cu NOUL, care constă în utilizarea instrumentelor, mijloacelor moderne, a viziunii originale a pedagogului (ce depinde de anumite calități ale acestuia) și a unor metode de evaluare noi.

Beneficiile jocului la preșcolari

Popovici Elena

Aproape orice adult are o amintire specială din copilarie legată de o anume experiență de joc. De multe ori imaginea este descrisă în detalii bogate si vii. Când ne amintim cum ne jucam în copilărie, vorbim despre sentimente – de libertate, de putere, de control și de intimitate cu prietenii. Mulți dintre noi își amintesc cu plăcere momentele minunate petrecute în locuri secrete – ca și cum timpul și locul ar fi încă palpabile. Ne amintim suflul vântului, atingerea ierbii, scârțâitul unor scări, mirosul unui pod prăfuit.

Joaca reprezintă o experiență semnificativă si unică. Oferă satisfacție și plăcere copiilor, o evadare pe care ei o caută cu nerăbdare și una pe care o găsesc captivantă la nesfarșit. Oricine i-a observat pe copii în timp ce se joacă a vazut cât de profund sunt aceștia antrenați în joc și cum iau totul in serios.

Caracteristici ale jocului

- motivat din punct de vedere intrinsec
- controlat de cei care se joacă
- preocupare mai degrabă spre proces decât pe produs
- non – literală
- liberă, fără norme impuse din exterior
- angajament activ al celor implicați.

Beneficiile jocului

Cercetările arată că jocul are multe beneficii pentru copii, familie si comunitate. Îmbunătațește sănătatea și calitatea vieții. Cercetările recente sugerează că accesul copiilor la joc poate:

- să crească stima de sine, respectul de sine si autoconsșientizarea
- să îmbunătățească și să mențină sănătatea fizică si mentală
- să le ofere posibilitatea de a intra în legatură cu alți copii
- să le crească încrederea prin dezvoltarea de competențe noi
- să le dezvolte imaginația, independența și creativitatea
- să ofere oportunitați copiilor, indiferent de abilitațile pe care le au, să se joace împreună
- să ofere oportunitați pentru dezvoltarea abilităților sociale și de învățare
- să consolideze capacitatea de adaptare prin asumarea de riscuri si provocări, rezolvarea de probleme

- să ofere oportunitați de a învața despre mediul lin care evoluează și comunitatea în care trăiesc.

Studiile arată care sunt beneficiile jocului și pentru familie și comunitate:

- părinții se simt mai în siguranță știind că micuții lor sunt mai fericiți și că se bucură de ceea ce fac
- familiile au copii mai fericiți și mai sănătoși
- jocul oferă oportunități de interacțiune socială pentru comunitate și sprijină dezvoltarea unui sentiment de promovare a coeziunii sociale
- spațiile publice exterioare au un rol important în viața de zi cu zi a copiilor si tinerilor, în special ca locuri unde se întâlnesc prietenii.

Jocul este cel mai important lucru pe care puteți să-l faceți împreună cu micuțul dumneavoastră. Timpul petrecut jucându-vă împreună cu el, oferă copilului o mulțime de moduri și momente diferite de a învăța.

Jocul îl ajută pe copil:

- să aibă încredere în el
- să se simtă iubit, fericit și în siguranță
- să dezvolte abilități sociale, de limbaj și comunicare
- să aibă grijă de ceilalți și de mediu
- să-și dezvolte abilități fizice
- să-și dezvolte creierul

Copilului îi va plăcea să se joace cu dumneavoastră, dar uneori va prefera să se joace și singur. Uneori va fi suficient doar să-i oferiți niste idei, iar el va continua să descopere jocul singur mai departe.

Bibliografie :

1. Barbu, H., Popescu E., șerban, F., Activiăți de joc recreativ si recreativ - distractiv, EDP, București, 1993.

2. Bajenaru, L., Contribuția exercițiului - joc la dezvoltarea limbajului, Revista învatamântului preșcolar, 1996.

3. Chateau, J., Copilul si jocul, EDP, București, 1970.

Importanta dezvoltarii personale

Dobrescu Laura Geta

Datoria noastră este aceea de a oferi copiilor instrumente de a se cunoaște, de a privi viitorul cu încredere, de a se înțelege și poziționa ca indivizi, să-i învățăm cum să fie responsabili, să-și poarte de grijă lor și altora, să-și exprime liber gândurile și sentimentele fără teama de a rămâne neînțeleși.

Atunci când copiii au ocazia de a experimenta idei în diferite situații și cu o varietate de resurse, ei descoperă conexiuni și ajung la o înțelegere nouă, mai bună și la alte modalități de a face lucrurile. Acest lucru le dezvoltă abilitatea de a gândi critic și, în final, de a pune întrebări și de a găsi soluții creative.

De aceea, dezvoltarea pe plan personal trebuie sa fie o preocupare fundamentală a școlii , începând de la cei mai mici copii și continuând cu elevii de școală, indiferent de ciclul de învățământ. Școala trebuie sa le ofere genul de educație care sa îi pregătească pe copii pentru o viață în permanentă schimbare.

Trebuie sa ne preocupe ca încă de mici, copiii să fie expuși la cât mai multe situații reale, care sa îi ajute să își formeze o impresie corectă și echilibrată despre viață și despre lume. De aceea, activitățile de la clasă trebuie sa fie completate de un program de activități care să le dezvolte o conștiință socială, abilități de a interacționa și o înțelegere a normelor instituționale și comunitare. În această categorie intră activități precum vizite, excursii, proiecte în care sunt implicați copiii și părinții împreună, spectacole și expoziții, parteneriate.

În cadrul școlii, dezvoltarea personală reprezintă o arie de dezvoltare bine definită, pentru care profesorii de la clasă planifică activități în mod constant sau o includ drept componentă atitudinală în alte activități. Părinții sunt informați despre aceste activități și sunt încurajați să completeze consecvent demersul școlii acasă.

Orice problemă devine mai uşoară dacă este discutată şi analizată cu cineva. Copiii trebuie să ştie că nu sunt singuri şi că pot solicita sfatul profesorului, părintelui sau unui specialist/consilier. Iată câteva sfaturi pentru a-i creşte, îngriji şi educa mai bine pe copiii noştri:

să le oferim dreptul de a fi sprijiniţi când trec prin momente mai dificile;să ne gândim că oricât de cuminte şi de bun este un copil, tot apar probleme;să fim sinceri cu noi înşine şi vom găsi împreună soluţii;să nu-i răpim timpul liber;să nu-i imităm pe alţii în ceea ce priveşte petrecerea timpului liber;să oferim dragoste, sinceritate şi sprijin necondiţionat.

Dacă admitem că efectul acţiunii educative depinde şi de relaţia dintre profesor și elev, că sursele blocajului ţin în mare parte de relaţia dintre aceştia, atunci vom putea acţiona în cunoştinţă de cauză în sensul prevenirii blocajelor şi, respectiv, al deblocării fluxului informaţional.

Majoritatea comportamentelor, mai ales modul în care comunicăm, le-am învăţat cu toţii în copilărie, prin imitarea persoanelor pe care le-am considerat modele. Primele modele au fost părinţii, apoi

profesorii. La fel ca şi noi, elevii învaţă să comunice observându-i pe cei din jur. Noi, educatorii, reprezentăm modele pentru mulţi dintre elevii noştri.

Dacă vorbim pe un ton calm avem mai multe şanse de a obţine un comportament dorit din partea elevului, decât dacă îi vorbim pe un ton ridicat. Se poate constata că unii copii, chiar şi atunci când doresc să comunice cu colegii lor, nu vorbesc, ci strigă, pentru că în felul acesta ei au învăţat că singura modalitate prin care se pot impune este prin ridicare a tonului. Vorbirea calmă aplanează conflictele. Exerciţiu cu elevii: un elev exprimă o afirmaţie pe tonuri diferite, iar ceilalţi elevi comunică ce simt, ce gândesc şi ce reacţii le provoacă tonul cu care a fost rostită această afirmaţie.

În concluzie, comunicarea cu elevul presupune disponibilitate din partea noastră, deschidere, abilităţi de ascultare şi exprimare verbală şi nonverbală a mesajelor.

Creativitatea la preșcolari

Neagu Elena

Preșcolaritatea este perioada descoperirii realității fizice, a celei umane, a autodescoperirii. Această perioadă este vârsta achizițiilor psiho-comportamentale fundamentale a căror calitate va influența nivelul de adaptabilitate și integrare a copilului în următoarele faze ale evoluției și dezvoltării lui, este cea mai importantă perioadă pentru achiziționarea unor deprinderi, cunoștințe și pentru stabilirea unor atitudini care să funcționeze pe tot parcursul vieții.

Druin consideră că vârsta copilăriei este una dintre perioadele cu cea mai mare productivitate și calitate creativă. La această vârstă nu există limită pentru imaginație. Gardner identifică o perioadă interesantă, in jurul vârstei de 5 ani, în care manifestările creative ale copiilor sunt superioare unor producții întâlnite în copilăria mare. (Pânișoară G., 2016, p. 277, p.279).

Vârsta preşcolară permite formarea şi dezvoltarea creativităţii prin activităţi caracteristice stadiului de dezvoltare care să constituie o formă de exprimare a imaginaţiei gândirii. Imaginaţia copiilor se dezvoltă prin stimularea curiozităţii. În vederea dezvoltării creativităţii, copiii vor desfășura activităţile specifice vârstei, vor primi educaţia necesară autoîngrijirii, iniţiativa copiilor va fi încurajată permanent, interesele şi talentele copiilor vor fi descoperite și stimulate, copiii vor primi responsabilități pe măsura puterilor lor.

Pentru a face față cerințelor societății aflată într-o permanentă schimbare, copiii trebuie să dea dovadă de flexibilitate, rapiditate în gândire, ingeniozitate, imaginație. De aceea, este important ca acești copii să fie educați de la vârste fragede în acest spirit al creativității. Copiii trebuie să țină pasul cu schimbările radicale și continue ale acestei lumi, pentru ca atunci când aceștia vor fi adulți să se poată adapta la societatea viitoare.

Poezii

COȚOFREA LUCIAN

Prietenii

Îmi amintesc, copil eram,
Când deseori mă întrebam:
”Ce va fi?”, ”Cum va fi?”,
”Pe cine în viață voi întâlni?”
Azi răspunsul l-am găsit
Căci pe voi v-am întâlnit!
Ce frumoasă prietenie!
Sper să țină o veșnicie!
Când ne-ntâlnim casa e plină,
Numai zâmbet și lumină...
Am râs și-am plâns împreună
Făcându-ne viața mai bună!
Și când viața ne încearcă
Lumea trece...lumea pleacă...
Dar voi, prieteni, niciodată!
De aceea viața-i minunată...
Pe viitor, gândul bun
Să ne înconjoare ca și-acum
Și oricând, unde voi fi,
Să știți că eu vă voi iubi!

Gașca

Parcă mai ieri a fost
Povestea noastră de-nceput...

Dar toate au avut un rost

În tot timpul ce-a trecut.

Deși anii încet s-au scurs,

Cu bucurii și cu tristeți,

Prietenia-i mai presus

Decât o mie de vieți.

Crăciun sau socializare,

Plimbare sau Revelion,

Excursie, aniversare,

Toate le-am făcut la unison.

Gașca mea e cea mai bună!

Șaișpe ani tot împreună...

Ne-am certat, ne-am împăcat,

Cu un surâs ne-am și iertat...

Gașcă, tu îmi dai în viață

Bucurii, sprijin, speranță...

De aceea te prețuiesc

Și din suflet...îți mulțumesc!

Activitățile extracurriculare – un alt mod de a învăța

Pușcă Florentina

Motto ”Să nu-i educam pe copiii noștri pentru lumea de azi. Aceasta lume nu va mai exista când ei vor fi mari și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze”

Maria Montessori ”Descoperirea copilului”

În învățământul preșcolar pe langă activitățile obligatorii desfășurate după program bine stablit și conform programei se mai desfășoară și activități opționale și activități extracurriculare.

Activitățile extracurriculare sunt activități desfășurate sub îndrumarea atentă a educatoarelor dar în afara programei școlare. Participarea copiilor la astfel de activitati este facultativă și de regulă cu acordul și contribuția părinților.

Activitatile extracurriculare cu o deosebita influenta formativa sunt: plimbările, excursiile, vizite tematice, taberele școlare, vizionari de spectacole, filme tematice.

Copiii participanți la excursiile organizate în mijlocul naturii se confruntă cu realitatea printr-o percepere activă, investigatoare, prin acțiuni directe asupra obiectelor, fenomenelor din mediul înconjurător, a unor zone geografice și locuri istorice.

Prescolarii dobândesc o mare structură de informații despre munca omului, își

formează reprezentări simple despre structura și condițiile de viață ale unor plante și animale, despre frumusețile și bogățiile țării, despre trecutul istoric al poporului nostru, etc. Aceste activități contribuie la îmbogățirea conținutului jocurilor și al celorlalte forme de activități organizate în grădiniță. În urma unor astfel de acțiuni organizate în diferite zone ale țării în natură, în mediul social copiii pot reda cu mai multă creativitate și sensibilitate imaginea realității în cadrul activităților artistico plastice (desen, pictură, modelaj) iar cu materialele culese din natură pot îmbogății jocurile de creație și activitățile practice.

Activitățile extracurriculare au un rol completar față de activitățile didactice, urmărind lărgirea influențelor exercitate în procesul de învățământ, dezvoltarea intereselor și aptitudinilor copiilor, organizarea atractivă a timpului liber. Prin astfel de activități se formează spiritul de inițiativă, de independență și manifestare creativă a personalității.

Activitatea extracurriculară este o componentă valoroasă și eficientă căreia orice cadru didactic trebuie să-i acorde atenție adoptând chiar el o atitudine creatoare în modul de organizare și desfășurare dar și în relațiile cu copiii.

DEZVOLTAREA AUTOCONTROLULUI ÎN COPILĂRIA TIMPURIE

Ungurianu Carmen-Elena

Cu toate că, lumea în care trăim se află într-o continuă schimbare și unde orice este posibil, nu trebuie să uităm niciodată că trebuie să acordăm o atenție deosebită copiilor preșcolari, celor care au nevoie de ajutor în reglarea și dezvoltarea autocontrolului. Încă de la vârste foarte fragede copiii încep să-și dezvolte autocontrolul, fiecare în mod diferit. Copiii conștientizează cerințele lumii care îi înconjoară și încercă să-și regleze comportamentul, dar și emoțiile, adaptându-se tuturor situațiilor diferite la care sunt supuși. De asemenea, cadrele didactice trebuie să cunoască modul de reglare și dezvoltare a autocontrolului la preșcolari și să-i ajute pe copiii în dezvoltarea acestuia prin realizarea de diferite activități. Copilul se autocontrolează atunci când este pus în diferite situații care îi permit să găsească singur soluții sau în care trebuie să respecte anumite reguli pentru rezolvarea ei, dar și pentru întârzierea primirii unei recompense. Este foarte important de reținut că la baza autocontrolului se află autoreglarea comportamentelor copiilor, a abilităților de adaptare la diferite medii, relații și abilități intrapersonale mai eficiente și capacitatea copiilor de a-și echilibra reacțiile emoționale față de o situație. La vârsta preșcolară jocul este principalul mijloc de dezvoltare a autocontrolului. Astfel, prin diferitele jocuri desfășurate cu preșcolari li se dezvoltă copiilor atât capacitatea de autocontrol cât și atenția.

Autocontrolul este un aspect cheie al autoreglării. În primii ani de viață ai copilului, acesta pune în evidență abilitatea de a avea încredere în adulți, a internaliza regulile și de a întârzia satisfacția în ceea ce privește recompensa pe care urmează să o primească. Mai exact, întârzierea efectivă a satisfacției se referă la refuzul de către copil a unei recompense imediate pentru a-și atinge obiectivul propus. Pe lângă toate acestea autocontrolul mai presupune și controlarea impulsurilor nervoase, găsirea de modalități interne pentru a face față frustrărilor, dar și de a empatiza cu cei din jur. De asemenea, copiii învață să se adapteze la limitele impuse de adulți. „Teribila vârstă de 2 ani” este considerată adesea o perioadă în care copilul încalcă în mod constant limitele, regulile și granițele impuse de adulți. La trei ani copiii încep un proces de conștientizare a subiectivității emoțiilor, în sensul că, se descoperă faptul că același eveniment poate genera reacții diferite la diverse persoane, în sensul că la unele persoane poate genera bucurie, fericire, iar la alte persoane poate genera furie, tristețe, frustrare.

Educația religioasă în contextul globalizării

Luca Marius-Iulian

Prin conceptul de „globalizare” se poate înţelege procesul de extindere a unor fenomene de diferită natură (socială, politică, economică, etc.) la nivelul întregii planete. Una dintre consecinţele majore ale globalizării o reprezintă accesul rapid al oamenilor la progresele ştiinţifice, tehnologice şi informaţionale realizate în orice parte a planetei. Teoria globalizării s-a dezvoltat cu precădere în jurul argumentelor economice şi sociale.

Globalizarea acționează în interiorul uman prin cogniție schimbând percepția omului față de valorile creștine - tradiție, familie, voință etc. Globalizarea se realizează pe mai multe planuri și anume: globalizarea socio-economică, globalizarea culturală, globalizarea științifică și nu în ultimul rând, globalizarea religiei. La baza globalizării se găsesc fundamente economice și sociale, care aplicate la nivelul statelor conferă puterea de conducere, dominare a liderilor asupra populației.

Toate formele globalizării au un rol în destabilizarea omului lăuntric prin crearea de incertitudine la care individul se raportează la divinitate. Cele mai mari acțiuni ale globalizări sunt asupra educației creștine a copiilor, deoarece generațiile tinere să nu mai aibă acces la realitatea lucrurilor, să trunchieze percepția realistă a omului în raport cu Divinitatea.

Creștinismul reprezintă religia dominantă în Europa. Astăzi, peste 76% dintre europeni se consideră creștini, Catolicii sunt cel mai mare grup creștin de pe continent (reprezentând mai mult de 46% din creștinii europeni), al doilea cel mai mare grup creștin în Europa sunt Ortodocșii, care înglobează 35% din creștinii Europei. După Reforma Protestantă începută în secolul al XVI-lea, 18% din creștinii europeni sunt parte a religiei Protestante, de asemenea, reprezentanții religiilor creștine neoprotestante (Baptiști, Adventiști, Penticostali, etc.) reprezintă 1.0% din populația creștină a continentului. După populație, Rusia este cea mai mare țară creștină din Europa, urmată de Germania și Italia.

Dimensiunea naţională a prezenţei Religiei în şcoli face ca panorama europeană a chestiunii în cauză să fie una diversă, cu rădăcini adânci în spiritualitatea, cultura şi istoria fiecărei ţări. Modificarea motivării are ca prim efect secularizarea internă a programei analitice şi apropierea de modelul „ştiinţelor religioase”, care presupune un mod „obiectiv” de predare a Religiei. Scopul studiului Religiei, în acest caz, încetează a fi cultivarea angajamentului faţă de o anumită credinţă religioasă, care este înlocuită cu dezvoltarea toleranţei religioase şi culturale, precum şi a abilităţii de analiză critică a diferitelor sisteme religioase şi filosofice cu care elevul intră în contact. În contextul acestei transformări este chestionată adesea măsura (sau chiar posibilitatea) în care studiul Religiei poate fi făcut în mod absolut „obiectiv”.

Se invocă, în cadrul acestei discuţii, faptul că o tradiţie religioasă nu se rezumă la suma unui set de doctrine şi ritualuri, cărora li se poate adăuga un patrimoniu cultural, mai mult sau mai puţin impresionant, ci este în primul rând o realitate vie, care animează şi motivează milioane de oameni din întreaga lume. În plus, există îndoieli serioase că o astfel de abordare „obiectivă” ar fi foarte eficientă în cultivarea unei atitudini tolerante şi respectuoase faţă de diversitatea religioasă, culturală, sau etnică. În

fine, e puţin probabil ca expunerea în stil pur academic a doctrinelor, istoriei ori ritualurilor religioase ar corespunde aşteptărilor elevilor (mai ales a celor din clasele primare), mult mai atraşi, de obicei, de o abordare mai vie şi mai dinamică, relevantă pentru problemele şi întrebările lor personale.

În concluzie, educaţia religioasă este imperios necesară în perspectiva dobândirii unui caracter integru şi a întregirii câmpului informaţional pe o scară cât mai largă în formarea unei personalităţi culturale complexe. Mai mult, prin studiul religiei avem şansa de a recupera acele căi spirituale oferite tinerilor în perioada interbelică, de a recupera acea dimensiune morală a educaţiei ce i-a conferit forţă elitei intelectuale. Perioada interbelică ne-a dăruit savanţi, eroi, martiri şi mai ales caractere. Un factor important care contribuie la formarea omului, la implicarea lui responsabilă în viaţa activă a societăţii şi a Bisericii, îl constituie educaţia religioasă. Este bine cunoscut faptul că ruptura dintre religie şi viaţă constituie sursa dezordinii spirituale, dezordine care astăzi se face simţită din ce în ce mai mult.

BIBLIOGRAFIE

1. CUCOŞ, Constantin, Educaţia religioasă. Repere teoretice şi metodice, Ed. a II-a, Editura Polirom, Iaşi, 2009.

2. Guillermo de la DEHESA, Învingători și învinși în globalizare, Editura Historia, București, 2007.

3. HIMCINSCHI, Mihai; BRUDIU, Răzvan, Biserica ortodoxă şi provocările viitorului, Editura Reîntregirea, Alba Iulia, 2020.

4. MESLIN, Michel, Ştiinţa religiilor, Editura Humanitas, Bucureşti, 1993.

5. https://www.nistea.com/eseuri/radu-trifon/.

Universul emoțional al copilului

Andronache Ana-Maria

Neurologia susține că creierul copiilor trece printr-o perioadă de dezvoltare majoră care nu se încheie înainte de jumătatea celui de-al treilea deceniu de viață.Neuroplasticitatea reprezintă faptul că modelarea circuitelor creierului depinde de ceea ce experimentează copilul zi de zi.Influențele din mediu acționează cu precădere în modelarea circuitelor neuronale care guvernează viața socială și emoțională a copilului.Ucenicia sau alfabetizarea emoţională începe foarte de timpuriu, mai ales dacă există contexte stimulative (părinţii trebuie să fie receptivi faţă de emoţiile copiilor, să dea dovadă de empatie şi sincronizare, să stimuleze discuţiile care să ducă la înţelegereasemnificaţiei emoţiilor. Copiii care sunt bine îngrijiți și ai căror părinți îi ajută să selinistească ,de exemplu când sunt supărați ,dezvoltă circuite neuronale mai capabile să gestioneze emoțiile negative.Cei care sunt neglijați de părinți sunt predispuși să acționeze sub impulsul furiei sau vor avea probleme în a se liniști când simt un disconfort.(Stănculescu,2011,pp.8-9)

L.Lantieri aduce în prim plan "zona optimă pentru învățare" care permite creierului copilului să funcționeze în cei mai buni parametri. Se creează o bază sigură,o zonă de putere de unde copiii pot începe explorarea, sunt pregătiți să învețe ceva nou.(Lantieri, 2017, pp12-14)

Cercetările întreprinse au dezvăluit că emoții precum disconfortul, interesul,mulțumirea și dezgustul apar încă de la naștere ne dezvăluie Shaffer și Kipp. Emoția bucuriei se distinge clar după prima lună de viață; furia, întristarea și surpriza se manifestă după vârsta de două luni, iar frica după șase luni de viață. Copiii înţeleg reacţiile de fericire, mânie şi tristeţe în jurul vârstei de un an și jumătate. Între 12 și 24 de luni, copiii încep să experimenteze emoții tot mai complexe și mai nuanțate raportate la persoanele cu care vin în contact. În această perioadă, ei învață să se folosească de emoțiile exprimate de adulți pentru a-și ghida comportamentul a observat Landy. Tot în această perioadă, copii devin capabili să conștientizeze emoțiile proprii,să le discrimineze și să le evalueze,chiar să recunoască emoțiile altora. Saarni susține că această dezvoltare este asociată și cu o îmbogățire treptată a vocabularului privitor la stările afective experimentate.(Stan,2016,pp.281-282)

Emoțiile sociale cum ar fi invidia, rușinea, mândria sau vinovăția apar între 1 și 2 ani. Acestea implică un anumit nivel de dezvoltare cognitivă, adică conștientizarea

propriilor emoții raportate la situații sociale, concluzie la care au ajuns cercetătorii Saarni, Bjorklund și Blasi, Shaffer și Kipp, din 2000 și până în 2014. (Stan,2016)

Mai târziu, între 3 și 5 ani,copiii înțeleg importanța emoțiilor în viața socială și devin capabili să identifice emoțiile proprii, dar și ale celorlați, precum să și le numească pe cele complexe.Începînd cu vârsta de 4 ani, copiii experimentează tot mai multe emoții complexe și înțeleg cu claritate emoțiile celor din jur.După vârsta de 5 ani înțelege că anumite emoții nu se manifestă în public,spre exemplu poate să-și mascheze bucuria sau teama, în prezența colegilor sau poate să afișeze o anumită mimică dezirabilă într-o situație specifică. (Stan, 2016)

Cu siguranță, se întrevede progresul față de etapa anterioară, Shaffer și Kipp susțin ideea copilului care reușește să-și mascheze emoțiile reale, dar reglarea afectivă se centrează pe intensificare sau minimalizarea manifestării unei emoții, nu pe

suprimarea ei. (Stan, 2016)

De asemenea,se evidențiază rolul părinților în dezvoltarea emoțională propice a copiilor, astfel cei care vor manifesta comportamente pozitive în interacțiunile cu copiii,vor influența capacitatea de autoreglare a emoțiilor negative.În acest sens, „sănătatea emoţională depinde de cultivarea încă din copilărie a deprinderii de a ne cunoaşte şi accepta emoţiile plăcute şi neplăcute" (Brillon, 2010)(Stănculescu, 2011, p. 19)

În ceea ce privește dezvoltarea empatiei copiilor,părinții au un rol important.Multe studii întreprinse au evidențiat faptul că mamele care manifestă un nivel ridicat al empatiei influențează pozitiv dezvoltarea trăsăturilor importante ale copiilor,cum ar fi:afectivitate, compasiune, comportament prosocial.Dimpotrivă,empatia scăzută se asociază la mame cu ostilitate, atitudini punitive față de copii și abuzul de restricții, iar copiii vor manifesta agresivitate, hiperactiviate,emaptie scăzută și depresii (Feshbach,2011), (Stan, 2016, p. 283)

Deși mulți cercetători au considerat că empatia nu se poate dezvolta la vârste mici deoarece presupune un nivel de dezvoltare cognitivă, studiile din ultimele decade au scos în evidență faptul că anumite comportamente manifestate de copii indică prezența unor rudimente empatice. De exemplu,foarte devreme ei plâng când un alt copil,aflat în apropiere, plânge,iar după 6 luni este capabil să ofere altui copil

mâncare sau obiecte pentru a-l consola (Landy, 2009). Astfel, până spre vârsta de 3 ani,comportamentele prosociale și de consolare cresc ca frecvență, apoi scad până spre 6ani, pentru a crește treptat după această vârstă. (Stan, 2016, p. 283)

În concluzie, empatia poate fi formată și dezvoltată în familie, dar și în context educațional instituționalizat.În ultimii ani s-au dezvoltat programe de îmbunătățire a empatiei prin intermediul consilierilor școlari care privesc disponibilitatea de manifestare a ei,receptarea prezenței la alții, capacitatea de analiză cognitivă etc.Potrivit cercetării lui Goleman, programele de educaţie socială şi emoţională au determinat îmbunătăţiri ale reuşitelor academice, în şcolile care au participat la studii,50% dintre copii au arătat îmbunătăţiri ale punctajelor la teste. Graţie educaţiei sociale şi emoţionale, şcolile au devenit în acelaşi timp mai sigure, incidentele cauzate de comportamente neadecvate au scăzut. (Goleman, 2008, p. 10)

Acelaşi autor sugerează că educaţia socio-emoţională are impact asupra eficienţei circuitelor neurale ale copiilor, în special a celor care răspund de cortexul prefrontal, ce reglează memoria de lucru – adică ceea ce reţinem pe parcursul învăţării – şi inhibă impulsurile emoţionale supărătoare,dovezi ale acestui fapt oferindu-ne Mark Greenberg de la Pensylvania State University, în curricula PATHS pentru educaţia socială şi emoţională. (Goleman, 2005)

Incluziunea în educație

Maftei Alina

Educația incluzivă pornește de la convingerea că dreptul la educație este unul din drepturile fundamentale ale omului și temelia unei societăți drepte. Pentru a realiza acest drept, mișcarea Educație pentru Toți luptă ca toți copiii să aibă acces la educația de bază. Educația incluzivă continuă agenda de lucru a Educației pentru Toți prin găsirea de modalități prin care școlile să fie deschise tuturor copiilor din comunitate, ca parte a sistemului de educație incluzivă.

Educația incluzivă are în vedere pe toți cei care învață, cu accent asupra celor care, în mod tradițional, au fost excluși de la oportunitățile de educație, respectiv cei cu cerințe speciale și dizabilități, copiii din minoritățile etnice și lingvistice și alții. Educația incluzivă semnifică posibilitatea ca școlile să servească tuturor copiilor.

Educația incluzivă încorporează principiile universal valabile ale unei pedagogii sănătoase, centrate pe copil. De aplicarea acestor principii beneficiază toți copiii dintr-o comunitate școlară. Această pedagogie pleacă de la premisa că diferențele dintre oameni sunt normale, că învățământul trebuie să se adapteze la aceste diferențe și la cerințele specifice de educație care derivă din ele, mai degrabă decât să obligăm copilul să se adapteze unor aserțiuni prefabricate privind scopul și natura învățământului.

Experiența internațională a demonstrat faptul că pedagogia centrată pe copil contribuie considerabil la reducerea eșecului și abandonului școlar, concomitent cu obținerea unor rezultate școlare de ansamblu mai ridicate.

Modul de înțelegere a educației incluzive se centrează pe o viziune mai largă și mai deschisă în ceea ce privește dizabilitatea. Modelul tradițional al dizabilității se axează pe deficiențele persoanelor cu dizabilități și explică dificultățile cu care se confruntă în viață prin prisma acestor deficiențe. Acest model medical consideră dizabilitatea ca pe o „tragedie personală” care limitează capacitatea persoanei cu dizabilități de a participa la viața societății obișnuite.

Responsabilitatea de a încerca să se adapteze acestei lumi aparține persoanei cu dizabilități, așa cum este percepută de aceasta - o lume construită de persoane fără dizabilități pentru a îndeplini nevoile / cerințele persoanelor cu dizabilități.

Modelul actual, modelul social, pune accentul pe mediul social și modul în care acesta poate asigura participarea și implicarea deplină a persoanei cu dizabilități. Se identifică excluderea socială și se militează pentru includere și participare.

Copiii care au deficiențe și/sau dizabilități pot întâmpina dificultăți în sistemul educațional: nu au acces în clădirea școlii sau curriculum-ul școlar este inaccesibil. Dar acestea nu sunt explicabile prin deficiența copilului, ci prin sistemul educațional în sine: proiectare pentru anumite grupuri de copii, sărăcia strategiilor de predare-învățare, profesori insuficient pregătiți, mediul sărac și inadecvat, etc. Toate acestea sunt bariere în învățare pentru copii.

Educația incluzivă nu se preocupă numai de copiii cu dizabilități sau de găsirea alternativelor la un sistem școlar segregat și special. Ea încearcă soluții și recomandări și pentru alte grupuri de copii, copii săraci, copii din zone izolate geografic din grupuri etnice și lingvistice minoritare, discriminați prin sex (fetele în anumite zone culturale), etc.

De aceea, educația incluzivă nu este o formă de educație pentru anumite grupuri dezavantajate ci o formă de educație pentru înlăturarea barierelor învățării, de orice tip. Ea înseamnă în esență schimbarea ȘCOLII obișnuite pentru a îndeplini cerințele educative ale tuturor celor care învață.

Modelul școlar incluziv: În perspectiva școlii incluzive înțeleasă ca școală care se deschide

flexibil tuturor copiilor, dificultățile de învățare sunt considerate probleme normale în activitatea didactică.

Rezolvarea lor este un prilej și o provocare pentru profesori, elevi, managerii școlii și ceilalți factori implicați. Fiecare act didactic este o presiune asupra copilului și trebuie completat cu un sprijin corespunzător. Pentru a rezolva diferitele probleme de învățare pe care le întâlnește învățarea didactică trebuie antrenată perfecționarea școlii, a profesorului și parteneriatul educațional cu familia și comunitatea.

Profesorii trebuie să pornească în rezolvarea problemelor din clasă de la următoarele acțiuni care determină maniera incluzivă: Acțiuni legate de elev; Acțiuni legate de grup; Propria formare și dezvoltare.

1. Managementul școlar și amenajarea ambientului școlar

1. Acțiuni legate de elev:

- cunoașterea individualității în mod global și pe anumite componente care dovedesc nevoia de intervenție;

- detectarea ariilor de dificultate în special când acestea sunt intermitente sau temporale (apar periodic sau permanent).

2 Acțiuni legate de grup

- valorizarea grupului și sprijinirea formării lui

- climatul grupului și instaurarea unor relații democratice, flexibile și deschise cu reguli clare și simple

- cunoașterea interacțiunilor și relațiilor sociale din clasă ;

- folosirea tehnicilor de negociere, cooperare, colaborare, comunicare etc, în activitățile de grup;

3. Propria formare și dezvoltare

- să-și folosească experiența într-un mod reflexiv și empatic;

- să folosească colaborarea cu ceilalți profesori și cu managerul școlii;

- să se informeze permanent de practici și teorii noi pe care să aibă dorința și motivația de a le implementa în activitățile sale.

4. Managementul școlii și contextul social-educațional, care cuprinde școala, familia și comunitatea și care se referă la următoarele cerințe:

- deschidere și înțelegere față de inovații, experiențe noi și de schimbare în general;

- încurajarea împărtășirii experiențelor și schimbului de idei și practici;

- parteneriat educațional între profesioniști și cu ceilalți adulți (părinți și factori de decizie din comunitate).

- căutarea permanentă de resurse materiale și spirituale de sprijin în activitatea de învățare școlară;

- parteneriat profesional între diferiții factori de educație: profesori, psihologi, consilieri, medici, asistenți sociali etc.

- suportul emoțional și încurajarea profesională a cadrelor didactice care au la clasă probleme deosebite de rezolvat.

Bibliografie:

1) Ecaterina Vrasmas, Introducere în educația cerințelor speciale, Editura Credis, București, 2004.

2) M. Ionescu, Educația și dinamica ei, Editura Tribuna Învățământului, București, 1998.

ACTIVITĂŢILE INTEGRATE ÎN EDUCAREA CELOR MICI

Dărăbană Cristina / Tărăgan Luciana

Predarea integrată a cunoştinţelor reprezintă o strategie modernă de abordare a conţinuturilor, similară cu interdisciplinaritatea, în sensul că, obiectul de învăţământ are ca referinţă o tematică comună mai multor discipline. Conceptul de integrare se referă la a include, a îngloba a încorpora, a armoniza în aceeaşi activitate mai multe activităţi de tip succesiv. Metoda predării integrate a cunoştinţelor este o metodă consacrată de organizare a conţinuturilor. Predarea integrată a acestor conţinuturi are la bază transmiterea cunoştinţelor grupate pe subiecte sau unităţi tematice care asigură achiziţionarea de către copii a unei imagini coerente şi unitare despre lumea reală. Curriculumul integrat reprezintă corelarea conţinuturilor punctul de pornire fiind fialitatea/finalităţile urmărite.

Structura flexibilă a conţinuturilor oferă libertate de decizie şi autonomie. Pentru ca aceste activităţi să reuşească este necesar un scenariu foarte bine întocmit de educatoare, cu obiective clare, cu sarcini zilnice pe sectoarele de activitate, asigurând o paletă variată de opţiuni, facilitându-se astfel demersul abordării integrate. De aceea, orarul zilnic trebuie să conţină echilibrul dintre perioadele active şi cele de odihnă. Activităţile se desfăşoară grupat, vizând o anumită temă, care se desfăşoară pe durata unei săptămâni sau a mai multor săptămâni. În cadrul fiecărei teme se desfăşoară diferite tipuri de jocuri pentru a spori atractivitatea activităţilor şi pentru a menţine interesul copiilor iar dacă se realizează şi atragerea părinţilor în desfăşurarea acestor activităţi, se asigură suport material şi posibilitatea de lărgire a suportului informaţional al copiilor.

Abordarea integrată a activităţilor din grădiniţă determină dispariţia graniţelor dintre tipurile şi categoriile de activităţi studiindu-se tema aleasă cu ajutorul mijloacelor de investigare a mai multor ştiinţe. Activităţile integrate aduc noul, lejeritate şi coerenţă procesului de învăţare. Reuşita predării integrate a conţinuturilor ţine de gradul de structurare a conţinutului proiectat, în viziune unitară şi ţintind anumite finalităţi.

Avantajele activităţilor integrate în grădiniţă sunt: dobândeşte cunoştinţe profunde şi solide, identifică mai uşor relaţiile dintre idei şi concepte, face corelaţii între temele abordate în grădiniţă şi cele din afara ei, parcurge teme care-l interesează şi le studiază mai mult timp, se încurajează comunicarea, învaţă să rezolve sarcini prin cooperare, se formează sentimentul de apartenenţă la grup, devine mai responsabil în procesul învăţării, stimulează interesul pentru abordarea unor noi conţinuturişi metode, îşi organizeaza mai bine planificarea, utilizează o varietate de activităţi pentru a prezenta tema în profunzime, încurajează copiii să producă idei originale pentru activităţi,

Finalităţile activităţii integrate sunt selectate din listele de obiective cadru şi de referinţă ale domeniilor experienţiale, iar obiectivele operaţionale vor constitui un set unitar şi restrâns de 4-5 obiective, cu referire directă la experienţele de învăţare vizate. Conţinuturile abordate sunt selectate şi abordate în strânsă relaţie cu nucleul de integrare curriculară.

De exemplu, alcătuirea proiectului grădinii zoologice, cu vizualizarea spaţiului şi a accesoriilor necesare pentru găzduirea fiecărui tip de animal, discutarea şi decizia privind vecinătăţile, spaţiile de vizitat, hrana necesară, formularea regulilor de comportament pentru vizitatori, estimarea costurilor biletelor etc.

În situaţia descrisă în exemplul de mai sus, copiii vor fi încurajaţi să caute informaţii privind dimensiunile, habitatul, comportamentul, hrana unor animale sălbatice care vor fi găzduite în grădina zoologică, să propună mai multe variante de organizare a grădinii zoologice, pe care să le ilustreze cu material intuitive (gărduleţe, cuşti construite din cutii de carton sau cuburi, animale în miniatură etc.).

Activitatea integrată se dovedeşte de a fi o soluţie pentru o mai bună corelare a activităţilor de învăţare cu viaţa societăţii, cultura şi tehnologia didactică. Pentru copiii mici, adaptarea la regimul grădiniţei se face adesea cu greutate. Cea mai uşoară cale de a-l face pe copil să nu simtă absenţa mamei, a jucăriilor şi lucrurilor personale de acasă este aceea a "scenarizării" activităţilor din grădiniţă. Marea artă a educatoarei este aceea de a fi o artistă deosebită şi de a da, în fiecare clipă, "marea reprezentaţie" în faţa micilor spectatori şi de a-i implica şi pe ei.

De ce trebuie să îmbrățișăm un copil care plânge?

HUȚANU GENOVEVA

Când un copil este scoz din zona lui de confort și intră în contact cu alte personae, se simte trist, singur sau se teme că poate pierde iubirea celor dragi. Indiferent de motivul pentru care plânge, educatorul, bunicul în grija căruia se află cel mic, trebuie să primească alinare. Plânsul este manifestarea unui discomfort pe care copilul îl simte și îl exteriorizează.

Când un copil plânge trebuie să i se dea încredere, încrederea că poate fi iubit, că nu va fi părăsit de cei dragi, încrederea că disconfortul pe care el îl simte va trece, încerdere că mediul în care se află nu este periculos.

Iubirea trebuie să fie necondiționată. Devoltoarea emoțională, la fel ca și cea fizică, se face treptat, într-un mediu sigur și iubitor. Siguranța emoțională nu înseamnă pedepse și nici refuzarea alinării atunci când copilul plânge.

Pe primul loc ar trebui să se afle dorința de a avea un copil echilibrat emoțional. Echilibrul vine din acceptarea emoțiilor și din înțelegerea a ceea ce le cauzează pentru a fi rezolvat. Un copil poate fi ,,antrenat" să fie ,,supus" de teama că poate pierde iubirea părinților, dar asta nu este eficient și benefic pe termen lung. Să deschidem brațele și sufletul la plânsul și nemulțumirile copilului, să îl ascultăm pentru a îl înțelege și a îi oferi iubire. După, pot veni și explicațiile și educația. Educația nu înseamnă retragerea iubirii, ci explicarea atunci când copilul este receptiv și calm. Vrem ca cei mici să vină la noi fără teamă, să știe că ne pot spune orice. Să știe că îi vom asculta, iubi necondiționat și ajuta atunci când ne solicită. Plânsul unui copil este un semn că are nevoie de noi. Să oferim alinare și iubire.

A alina un copil atunci când plânge nu înseamnă că îl alintăm și nici că-l răsfățăm. Dacă arătăm înțelegere față de manifestările intense ale emoțiilor, transmitem copilului este ok, că adultul poate face față emoțiilor, că se pot rezolva.

Copiii sunt copleșiți de emoții, de aceea au aceste descărcări însoțite de plâns puternic. În aceste momente cel mai rău lucru este să se simtă singuri și neînțeleși, că pot fi ignorați, judecați sau făcuți de rușine.

Adulții din jurul lor au rolul de a conduce copiii cu calm prin emoții, nu de a le cenzura. Copiii pot învăța să facă față emoțiilor doar dacă le identifică, acceptă și trăiește.

Este frumos cum se schimbă un copil când i se răspunde cu calmitate și iubire dacă este copleșit de emoții și plânge. Legătura dintre adult și copil devine mai puternică și mai plăcută atunci când răspundem cu empatie. Copilul va dărui însutit această iubire și înțelegere ce i se arată. Nu este alint!

JOCURI DE MIŞCARE PENTRU PREŞCOLARI

LAZĂR LILIANA

Jocul reprezintă unul din mijloacele de bază ale educaţiei fizice pentru copii, cu valenţe instructiv-educative deosebite, care trebuie să-şi găsească o pondere importantă în cadrul activităţilor desfaşurate in grădiniţe. Jocul de mişcare este strâns legat de dinamismul şi specificul vieţii în perioada copilăriei. Prin structura şi conţinutul lor, jocurile de mişcare contribuie la socializarea copiilor, la formarea primelor prietenii, la dezvoltarea spiritului de observaţie, a atenţiei, îndemânării, perspicacităţii.

Iată câteva exemple de astfel de jocuri pe care le-am aplicat cu succes la grupă .

CE S-A SCHIMBAT?

Loc de desfășurare: sala de grupă

Scop: dezvoltarea spiritului de observaţie

Desfăşurare: Trei sau patru copii se așează unul lângă altul în faţa colegilor, aşezați în semicerc. Conducătorul jocului invită alţi 2 copii să se uite cu atenţie la ei, să observe şi să memoreze poziţia şi/sau ţinuta lor vestimentară. După 60 de secunde de examinare vizuală, cei 2 copii părăsesc camera, iar cei 3-4 copii, stabiliţi iniţial, fac schimbări în ceea ce priveşte poziţia, locul şi îmbrăcămintea lor (îşi schimbă locurile, hainele, se descheie la nasturi, etc)

Copiii care au ieşit din încăpere sunt chemaţi înapoi şi trebuie să remarce schimbările survenite în legătură cu copiii observaţi. Va fi câştigător cine are spirit de observaţie mai dezvoltat şi va remarca mai repede şi mai multe schimbări.

BROASCA ÎN CERC

Loc de desfășurare: sala de grupă sau în aer liber

Scop: dezvoltarea deprinderilor motrice

Desfăşurare: Se împart copiii în echipe de până la 10 membrii. Fiecare echipă formează un cerc, iar membrii fiecărei echipe primesc câte un număr. La o comandă, toţi participanţii cu numărul 1 pornesc în jurul cercului format de propria echipă, sărind ca broasca. În momentul în care revin la locul lor în echipă, pornesc cei cu numărul 2 și așa mai departe.

Echipa care termină prima, câstigă.

Jocul se poate repeta prin schimbarea modului de deplasare – sărituri într-un picior, alergare cu spatele etc.

IMITĂ-MĂ

Loc de desfășurare: sala de grupă sau în aer liber

Scop: dezvoltarea vitezei, a imaginaţiei şi a expresivităţii

Desfăşurare: Participanţii la joc stau aşezaţi în linie, având în faţa lor, la 2-3 metri, un copil care mimează, făcând tot felul de mişcări, iar ceilalţi trebuie să- l imite întocmai.

Când cel care este imitat, atinge solul cu ambele mâini, el trebuie să se întoarcă şi să fugă repede, urmărit de ceilalţi, până la un reper stabilit. Dacă este prins înainte de a ajunge la reper, schimbă locul cu acel copil, care va relua mima. Dacă nu, tot el va relua jocul.

MINGEA ÎN COŞ

Loc de desfășurare: sala de grupă sau în aer liber

Materiale: câte un coş de plastic sau o cutie pentru fiecare echipă şi câte o minge de oină, de cauciuc sau de tenis pentru fiecare participant.

Scop: dezvoltarea îndemânării.

Desfăşurare: Copiii sunt împărţiţi în echipe. Copiii din fiecare echipă, având câte o minge în mână, stau pe linia de aruncare, cu faţa la un coş aflat la distanţă convenabilă. La semnalul conducătorului de joc, primii din fiecare echipă aruncă mingea, căutând să o introducă în coş. Copiii care au aruncat mingea ocupă ultimul loc de la echipa din care fac parte. Câştigă echipa care a introdus în coş numărul cel mai mare de mingi. Jocul se repetă de 2-3 ori.

Metodele activ-participative în grădiniță

Gîrdea Alina

Metodele activ-participative sunt acele metode care încurajează plasarea copilului în situaţia de a explora şi de a deveni independent. Orice situaţie de învăţare, orice activitate sau interacţiune a adultului cu copilul trebuie să corespundă diferenţelor individuale în ceea ce priveşte interesele, abilităţile şi capacităţile copilului. Copiii sunt diferiţi cu niveluri diferite de dezvoltare, ritmuri diferite de învăţare precum şi stiluri diferite de învăţare. În proiectarea activităţilor, trebuie să se ţină cont de aceste diferenţe, să dezvolte la copil stima de sine şi un sentiment pozitiv faţă de învăţare. În acelaşi timp, predarea trebuie să ia în considerare experienţa de viaţă şi experienţa de învăţare a copilului, pentru a adapta corespunzător sarcinile de învăţare.

Învăţarea interactiv-creativă este o forma specială a învăţării şcolare, apărută din necesitatea ţinerii pasului şcolii cu noile transformări existente şi preconizate, în viaţa şi activitatea social-umană, în complexitatea epocii contemporane. Din aceeaşi necesitate, Silvia Breben motivează implicarea şi realizarea ghidului metodic „Metode interactive de grup” unde este încurajată folosirea metodelor interactive de către educatoare, transformând astfel activitatea copiilor înntr-„o aventură a cunoaşterii în care copilul e participant activ” . Cele 60 de metode interactive explicate şi demonstrate cu aplicaţii corespunzătoare sunt grupate după anumite criterii. Astfel, întâlnim metode de predare-învăţare: bula dublă, cubul, puzzle-ul, călătoria misterioasă, harta cu figuri etc, metode de fixare, consolidare şi evaluare printre care enumerăm: piramida, diagrama Venn, turul galeriei, tehnica blazonului etc, metode de creativitate: brainstormingul, metoda Philips 6/6, tehnica viselor; metode de rezolvare de probleme: studiu de caz, explozia stelară, metoda pălăriuţelor gânditoare; metode de cercetare în grup reportajul, experimentul, proiectul, investigaţia comună etc.

Bibliografie

Breben, S., Gongea, E., Ruiu, G., Fulga, M. - Metode interactive de grup, Editura Arves, 2006;

POVESTEA HUŞULUI (MOŞTENIREA)

CAȚICHI CRISTINA

Cică demult, după ce Dumnezeu dădu în grija îngerilor câte o bucată din creaţia Lui minunată şi se pregătea de odihna binemeritată, auzi un fâlfâit de aripi însoţit de clinchetul cristalin de clopoţei, semn că se apropia un îngeraş.

- Preamilostive stăpâne, iartă-mă, am întârziat pentru că am călăuzit doi copii rătăciţi prin pădure spre casa părinţilor lor! Care este moştenirea mea?

- Dar, Eu am împărţit deja totul îngerilor.

Bietul îngeraş n-a mai spus nimic, dar aripile înfoiate – ca nişte norişori – de bucuria salvării copiilor, s-au pleoştit de tristeţe. El nu va avea un colţişor de rai, el nu va avea ce să protejeze! Şi începu să plângă uşurel, îndepărtându-se cu evlavie şi smerenie.

Părintele tuturor, în marea sa bunătate, se ridică şi, lăsând odihna pentru secolul următor, zise cu blândeţe:

- Ce-a fost a fost! Dar, pentru tine voi mai modela un colţişor de rai care să fie moştenirea ta.

Uite, îţi fac o cunună de dealuri lângă râul Prut, să le spui Dealul Corbu, Dealul Rusca, Dealul Corni, Dealul Moţoc, Dealul Şara, Dealul Dric, apoi îţi acopăr câteva dealuri cu două păduri bogate, să le spui Pădurea Dobrina şi Pădurea Voloseni, celelalte dealuri le voi acoperi cu viţă de vie.

Îţi dau între dealuri loc să-şi construiască oamenii case, îţi mai dau şi două izvoare cu apă de cleştar să le spui Şipoţel şi Drăgoi şi două iazuri pline cu peşte – Recea şi Drăslăvăţ …

A început să-i revină strălucirea îngeraşului, aripile îi tremurau de emoţie şi ochii îi sclipeau de lacrimile recunoştinţei.

- Îţi mai dau şi mulţi oameni credincioşi, harnici şi buni la inimă care să construiască un oraş mare cu 12 biserici şi multe şcoli şi toate astea să se numească HUŞI.

ALE TALE SĂ FIE PENTRU TOTDEAUNA!

POVESTEA HUŞULUI (MOŞTENIREA)

CAȚICHI CRISTINA

Cică demult, după ce Dumnezeu dădu în grija îngerilor câte o bucată din creaţia Lui minunată şi se pregătea de odihna binemeritată, auzi un fâlfâit de aripi însoţit de clinchetul cristalin de clopoţei, semn că se apropia un îngeraş.

- Preamilostive stăpâne, iartă-mă, am întârziat pentru că am călăuzit doi copii rătăciţi prin pădure spre casa părinţilor lor! Care este moştenirea mea?

- Dar, Eu am împărţit deja totul îngerilor.

Bietul îngeraş n-a mai spus nimic, dar aripile înfoiate – ca nişte norişori – de bucuria salvării copiilor, s-au pleoştit de tristeţe. El nu va avea un colţişor de rai, el nu va avea ce să protejeze! Şi începu să plângă uşurel, îndepărtându-se cu evlavie şi smerenie.

Părintele tuturor, în marea sa bunătate, se ridică şi, lăsând odihna pentru secolul următor, zise cu blândeţe:

- Ce-a fost a fost! Dar, pentru tine voi mai modela un colţişor de rai care să fie moştenirea ta.

Uite, îţi fac o cunună de dealuri lângă râul Prut, să le spui Dealul Corbu, Dealul Rusca, Dealul Corni, Dealul Moţoc, Dealul Şara, Dealul Dric, apoi îţi acopăr câteva dealuri cu două păduri bogate, să le spui Pădurea Dobrina şi Pădurea Voloseni, celelalte dealuri le voi acoperi cu viţă de vie.

Îţi dau între dealuri loc să-şi construiască oamenii case, îţi mai dau şi două izvoare cu apă de cleştar să le spui Şipoţel şi Drăgoi şi două iazuri pline cu peşte – Recea şi Drăslăvăţ …

A început să-i revină strălucirea îngeraşului, aripile îi tremurau de emoţie şi ochii îi sclipeau de lacrimile recunoştinţei.

- Îţi mai dau şi mulţi oameni credincioşi, harnici şi buni la inimă care să construiască un oraş mare cu 12 biserici şi multe şcoli şi toate astea să se numească HUŞI.

ALE TALE SĂ FIE PENTRU TOTDEAUNA!

JUCĂRIA – ELEMENT ADIACENT JOCULUI LA VÂRSTELE MICI

Iacob Elena

Jocul şi jucăria sunt prieteni nedespărţiţi ai copilăriei. În viaţa de fiecare zi a copilului, jocul ocupă un rol important, deoarece, jucându-se, copilul îşi satisface nevoia de activitate, de a acţiona cu obiecte reale sau imaginare, de a se transpune în diferite roluri şi situaţii care îl apropie de realitatea înconjurătoare. Prin activitatea de joc, copilul îşi formează identitatea personală, învaţă acte, acţiuni, operaţii, conduite care îl ajută să rezolve probleme din mediul său, învaţă să fie mai flexibil în gândire, să creeze soluţii diferite, îşi dezvoltă atenţia, motivaţia, abilităţile sociale, învaţă să comunice.

Jucăria reprezintă mai mult decât un obiect destinat jocului, ea este un "tovarăş" drag, căruia copilul îi poate conferi în planul imaginaţiei caracteristici umane. Jucăria este un stimulent al jocului, acţiunea cu aceasta reprezentând chiar jocul în sine, cu precădere la preşcolarul mic. Prezenţa jucăriei îi stimulează forţa de creaţie, fantezia, iar relaţionarea cu diversele tipuri de jucării îi trezeşte trăiri afective, emoţii, interese. Cu ajutorul jucăriei, copilul îşi însuşeşte funcţia socială a obiectelor, se familiarizează cu semnificaţia socio-umană a activităţii adultului de a cunoaşte şi a stăpâni lumea înconjurătoare.

Jucăriile pot fi grupate astfel: jucării sportive, jucării tematice, jucării pentru jocuri de creație, jucării tehnice, jocuri de masă, jucării distractive, jucării muzicale, jucării teatrale.

Pentru a evidenţia care sunt valenţele formative ale jucăriei, putem sintetiza următoarele:

Acţionează asupra simţurilor şi motricităţii

Jucăria atrage atenţia copilului, îl stimulează s-o prindă, să-i dea drumul, s-o țină în echilibru, s-o arunce, contribuind astfel la dezvoltarea capacităților fizice. Jucăria dezvoltă capacitatea de percepție a formei, a relațiilor spațiale şi temporale.

Contribuie la dezvoltarea inteligenței

Jucăria trezește interes şi fixează atenția, ajută la cunoașterea formelor, a mărimii și ulterior la stabilirea unor relații logice, stimulează inventivitatea și imaginația prin desfacere, asamblare și reconstrucție. Jucăria, ca instrument esențial pentru inițiere de jocuri, acționează în dezvoltarea limbajului și a capacității de comunicare, dar și a capacității de înțelegere a realității.

Facilitează afectivitatea

Jucăria determină caracterul jocului, conținutul acestuia, dar şi trăirile emoționale ale copilului, creează relații de atașament, cu transfer în joc a comportamentului cotidian. Prin activitatea copilului cu jucăria, i se permite acestuia să-și exercite un exercițiu de putere asupra jucăriei. El va prelua rolul părinților care solicită ascultare din partea lui, experimentând astfel situații din viața reală. Copilul învață să depășească unele trăiri negative și își temperează tendințele negative ca agresivitatea sau hiperactivitatea.

Promovează sociabilitatea

În jurul jucăriei se manifestă la început egocentrismul, ca să facă loc ulterior unor relații sociale cu alții, astfel începând cooperarea. Dezvoltă simțul umorului, copiii interpretând uneori roluri de personaje vesele impuse de jucăriile folosite și a modelelor de muncă.

Ajută la formarea intereselor profesionale

Utilizând pe parcursul activității ludice diverse truse, copilului începe să-i facă plăcere un anumit tip de activitate, observă că este mai priceput într-un anumit domeniu, că ar dori să știe mai multe despre alt domeniu. La grădiniţă, nu trebuie abordate jocuri şi activităţi care îi exclud fie pe băieţi, fie pe fete. Fiecare copil trebuie lăsat să se joace liber cu orice jucărie doreşte. Mai mult, este indicat ca educatoarea să încurajeze jocurile libere “mixte”, incluzând băieţi şi fetiţe care utilizează jucării “mixte”. La vârstele mici, activitatea de joc îşi are sursa principală în emoţii.

Referitor la acest ultim aspect, este important de precizat faptul că jocul şi alegerea anumitor jucării pentru joc constituie mai degrabă o indicaţie a ceea ce se întâmplă în legătură cu afectivitatea copilului, dar el nu poate determina modificări psihologice.

Bibliografie:

1. Dumitrana, Magdalena, 2000, Copilul, familia şi grădiniţa, Editura Compania, Bucureşti;

2. Radoslav, Ileana Carmen, 2011, Jocul – activitate fundamentală în grădiniţă, Edit. Irco Script, Drobeta-Turnu-Severin.

Promovarea imaginii școlii – o necesitate

Ciocoiu Alexandra

Promovarea imaginii unităţii şcolare reprezintă o prioritate pentru o bună colaborare între cei trei parteneri educaţionali: grădiniță-preșcolari-părinţi.

Educația este obligatorie, dar din fericire nici o instituție nu poate forța alegerea. “Clientul” este liber să aleagă. Această dependență a unității școlare de libertatea de alegere a elevilor face ca şcoala să depindă de implicarea ei în modificarea nevoilor şi aşteptărilor acestora. Informarea nu este de ajuns, şcoala trebuie să aibă capacitatea şi să fie pregatită de a adapta programul educaţional la nevoile în schimbare ale “clientilor”. Şcoala este un element esenţial al oricărei comunităţi prin resursele umane pe care le are, dar şi prin spaţiile de învăţare disponibile. O şcoală/grădiniţă responsabilă este garantul dezvoltării permanente a comunităţii. Şcoala-grădiniţa, nu poate funcţiona bine fără sprijinul comunităţii, aceasta reprezintă o resursă, oferindu-şi serviciile şi altor membri ai comunităţii pe lângă tinerii şcolarizaţi şi contribuind astfel la dezvoltarea comunităţii şi altfel decât prin realizarea educaţiei formale.

Educația este cel mai puternic motor al schimbărilor sociale și al dezvoltării, dar pentru activarea acestui motor sunt necesare schimbări fundamentale, care să facă posibilă dezvoltarea unei societăți echitabile, bazată pe cunoaștere. Ar trebui ca școala să țină cont de marile schimbări ale lumii moderne și să reacționeze prima, schimbând sistemul educațional vechi cu unul modern. Este ciudat, dar sistemul educațional este deosebit de inert și este cel care, de multe ori, se schimbă ultimul. Necesitatea de adaptare a instituțiilor de învățământ la schimbările mediului, la nevoile individuale ale clienților presupune implimentarea marketingului în obiectul de activitate al acestora, cu scopul îmbunătățirii serviciilor, menținerii și promovării acestor servicii în condiții de maximă eficiență. Anume marketingul educațional ar trebui să configureze viziunea unei școli a secolului XXI și să pregătească elevii pentru viitor.

Activitățile extrașcolare sprijină promovarea imaginii instituției școlare. Activitățile de acest gen, cu o deosebită influență formativă, au la bază toate formele de acțiuni turistice, ateliere de creație, concursuri și parteneriate cu alte instituții. Activitățile extracurriculare dau o alternativa sănătoasa, practică și creativă de a ocupa timpul liber al elevilor, instituția de învățământ ce promovează astfel de activități beneficiind de imaginea pozitiva binemeritată, atât la nivel local, cât și județean sau național. Activitatea extracurriculară e o componentă educaţională valoroasă şi eficientă căreia orice cadru didactic trebuie să-i acorde atenţie, adoptând el, în primul rând, o atitudine deschisă și inovativă, atât în modul de realizare al activităţii, cât şi în relaţiile cu elevii, asigurând o atmosferă relaxantă care să permită stimularea creativă a elevilor.

În concluzie, imaginea școlii poate fi promovată oferind beneficiarilor ceea ce așteaptă și au nevoie: educație de calitate, accesul la ofertele educaționale, individualizarea învățării, combaterea

discriminării, reducerea violenței, promovarea unui comportament moral pozitiv și participarea la activități extrașcolare. Școala noastră, în ochii comunității, este rezultatul unei munci constante.

Educația de calitate este rezultatul unui efort colectiv al cadrelor didactice, fiecare contribuind individual asupra imaginii de ansamblu a instituției școlare. Responsabilitatea aceasta este în mâinile noastre, deoarece această imagine pozitivă se creează greu și se poate pierde rapid.

Integrarea școlară a copiilor cu CES

Luncașu Simona

Copiii cu dizabilități au aceleași nevoi ca orice alt copil:să învețe,să se joace,să fie acceptați,să aibă prieteni și să fie iubiți de parinti.Indiferent de dizabilitatea copilului ,unul dintre cele mai importante lucruri este să considerăm copilul în primul rând ca un copil și dizabilitatea sa doar ca o parte a ceea ce este copilul.Este foarte important să nu se concentreze pe dizabilitatea copilului ,ci pe potențialul acestuia.Dacă cineva lucrează constant și susținut cu un astfel de copil,chiar și în cazul celui mai sever handicap se vor observa progrese.Aceste mici progrese bucura și motivează demersurile viitoare de recuperare.Există și situații în care recuperarea de lungă durată și extrem de costisitoare nu aduce imbunatățiri substanțiale,însă,în astfel de situații,chiar și cel mai mic progres reprezintă o recompensă uriașă pentru întregul proces de recuperare.

Integrarea copiilor cu dizabilități în educație reprezintă una dintre problemele majore cu care se confruntă societatea. Nu de puține ori această categorie vulnerabilă este supusă discriminării pe motive ce țin de limitarea unor capacități funcționale ale acestora de cele mai multe ori fiind subestimați cu privire la performanțele pe care aceștia ar putea să le atingă .Incluziunea acestor copii cu dizabilități ar trebui să constituie o prioritate pentru societate,urmărindu-se să se asigure o diagnosticare cât mai timpurie a acestora pentru o integrare imediată si cât mai eficientă,dat fiind faptul că,copiii mici sunt lipsiți de prejudecăți și astfel integrarea persoanelor în cauză poate fi facută cu o mai mare ușurintă,problemele legate de discriminare ajungând poate să fie mai puțin resimțite. Copilul cu astfel de probleme va întâmpina dificultăți în vederea stabilirii unor relații interpersonale,tocmai de aceea părinții vor avea rolul cel mai important în realizarea acestui lucru.Ei sunt cei care au obligația ca ,după ce depășesc etapa de acceptare,să-și organizeze viața într-o astfel de manieră încât să acorde toată atenția de care are nevoie copilului si dizabilității sale,fară însă să dezvolte o hiperprotecție,care să-i limiteze copilului posibilitatea de a realiza activități pe care le poate desfășura și singur.Integrarea socială a acestor copii cu dizabilități este cu atât mai facilă cu cât drepturile acestora sunt cunoscute si respectate atât de către parinți cât și de către comunitatea din care fac parte.

Decizia asupra integrării unui copil cu dizabilități în învățământul de masă se ia pentru fiecare caz în parte în urma unei expertize complexe asupra copilului ,a consultării factori- lor direct implicării în acest proces și a evaluării situațiilor de risc.Educația incluzivă este un act responsabil ,asumat de personalul școlii,de comunitate,de familie si nu trebuie perce put ca un proces de subminare a școlilor obișnuite,ci ca un proces de normalizare a vieții persoanelor aflate în dificultate (ajunse în această stare ca urmare a unor evenimente independente de voința lor) și ca o masură de conștientizare a rolului de instituție publică a școlii,în care toți au dreptul să aibă acces în calitate de cetățeni cu drepturi egale ai comuni tății.

Bibliografie

VERZA, E. , PAUN, E. „Educatia integrata a copiilor cu handicap”, Unicef, 1998

POPESCU, E. , PLESA, O.(coord) „Handicap, retardare, integrare”, Bucuresti, Pro Humanita, 1998

Ludoterapia la copiii din spectru autist

Cârnială Loredana

,, Copilul este serios pentru că prin succesul jocului își afirmă ființa, își proclamă forța și autonomia” (Jean Chateau)

Ludoterapia sau terapia prin joc este o formă de terapie demonstrată științific cu eficiență în multe tulburări psihologice. Terapia prin joc foloseste o serie de tehnici si precum: terapia prin miscare și dans, jocuri de societate, jocuri strategice, povesti terapeutice, jocul cu papusi, desenatul, pictura si modelajul, jocul cu nisip, vizualizarea creativa, jocurile de rol, etc.

Terapia prin joc în autism si alte tulburări psihologice

Copii cu autism sau alte tulburări psihologice cu probleme de comunicare, relationare, reglare emoțională pot găsi în lutoterapie o formă placută de rezolvare a acestor intarzieri sau deficiente.

Ludoterapia are beneficii in:

- creșterea stimei de sine
- probleme de relaționare socială
- dificultati de vorbire/mutism
- anxietate, tristete sau furie
- probleme de adaptare școlară
- fobii
- depresii infantile
- tulburări de atentie/hiperactivitate

Cum ajuta ludoterapia un copil special

- dezvoltă o stimă de sine sanatoasă
- dezvoltă capacitatea a căuta soluții alternative la rezolvarea a problemelor
- crește capacitatea de a gestiona emotiile si impulsurile
- dezvoltă capacitatea de a exterioriza stările, trăirile folosind limbajul verbal(povestirea)
- dezvoltă aptitudinile sociale cu ajutorul carora crște nivelul de incluziune școlară și socială

Terapia prin joc nu se concentreaza in totalitate asupra copilului, ci ii implica si pe parinti, profesori, educatori, bunici sau alti adulti care au tangență cu dezvoltarea psihica și fizică a acopilului. De cele mai multe ori, adultii incearca sa-i inteleaga pe copii si sa discute cu ei intr-o maniera detasata si intelectualizata, dar pentru a intelege cu adevarat un copil este necesar sa vorbim pe limba lui; numai asa putem crea o relatie puternica si multumitoare.

Jocul este modul copiilor de a fi serioși!

Prin joc copii vorbesc despre trăirile lor, aptitudinile lor, nevoile lor, frământările lor, incapacitățile lor intr-un cuvânt despre tot ce simt și trăiesc, intervenția cu ajutorulludoterapiei este una neinvazivă și plăcută cu care copii dezvoltă/depăsesc anumite probleme.

In centrele ARTAADHD ludoterapia(terapia prin joc) este la ea acasa. Copii au programe structurate de joc care ii ajute să se dezvolte sănătos.

Jocuri potrivite pentru copiii cu autism

Jocul este important pentru dezvoltarea imaginației și creativității oricărui copil. Acesta este o parte importantă din dezvoltarea copilului, una naturală. Copilul se bucură atunci când se joacă alături de ceilalți copii și își găsește modalități noi de comunicare, atât verbală cât și nonverbală.

Modul de a se juca al copiilor cu TSA este uneori stângaci, adesea neobișnuit , diferit, existând un joc de rol absent sau puțin dezvoltat. Copiii cu tulburare din spectru autist se pot juca repetitiv cu o singură jucărie sau un element(ex: roata unei mașini).

Cum putem interveni în jocul acestor micuți și astfel să devenim parteneri de joacă?

Pentru fiecare copil, jocul poate avea mai multe funcții: învățare, distracție, exerciții, stimularea abilităților însușite. Cu ajutorul jocului se testează funcționalitatea obiectelor, explorarea mediului dezvoltarea curiozității , imaginației.

Învârtitul roții unei mașini poate să pară plictisitor pentru unii copii și fără sens, însă pentru cei cu tulburare din spectru autist reprezintă un lucru interesant, un mod de a se bucura.

Jocul, în cazul copiilor cu tulburare din spectru autist, se realizează în etape. Se trece la etapa următoare , după ce etapa anterioară a fost însușită . De exemplu, “ suntem bucatari”: spăla legumele și fructele, apoi etapa următoare este tăiatul acestora.

Jocurile potrivite pentru copiii sunt: jocuri pentru dezvoltarea senzorio-motorie, jocuri de rol, jocuri pentru dezvoltarea motricității, jocuri pentru dezvoltarea cognitivă; jocuri pentru dezvoltarea manipulării și dexterității., jocuri de asociere și cele de grup.În jocul copiilor cu tulburare din spectru autist, tind să predomine activități și comportamente repetitive, senzoriomotorii persistente. De exemplu: un copil poate aranjează repetitiv mașinile pentru a imită jocul. Modul în care copilul se joacă poate oferi indicii privind abilitățile însușite și cele neînsușite.

Jocul simbolic include utilizarea de obiecte și activități pentru a reprezenta alte obiecte sau acțiuni, învățarea de a înlocui un obiect cu altul sau a aduce o nouă funcție pentru un obiect.

Scopul terapeutului și implicit al familiei este de a-l ajută pe copil cu TSA să-și dezvolte abilitatiile de joc și de a găsi modalități de stimulare și funcționalitate ale acestora.Cele mai importante componente ale

jocului sunt acelea de învățare și punere în practică a abilităților sociale : cooperarea, schimbul, participarea la grup. Astfel, prezența comportamentelor repetitive duce la lipsa de manipulare a obiectelor pentru a le descoperi funcția acestora iar gândirea rigidă , fixațiile pot constitui o barieră în a găsi noi modalități de utilizare a obiectelor.

Stimularea creativitatii elevilor prin rezolvarea si compunereaprobleme

Donca Angela

Motto: " Copiii sunt creativi in mod natural si doar asteapta atmosfera propice pentru a-si manifesta creativitatea" (J. C Gowan , G.D. Demos)

Matematica participa cu mijloace proprii la modelarea personalitatii atat sub aspect intelectual cat si sub aspect estetic si moral.Din punctul de vedere al dezvoltarii intelectuale, invatarea matematicii exerseaza capacitatea de a judeca, ajuta elevul sa distinga adevarul stiintific de neadevar, sa-l demonstreze; antreneaza organizarea logica a gandirii, ordonarea ideiilor, recunoasterea ipotezelor si a concluziilor, il invata pe copil sa distinga diversele aspecte ale unei situatii, sa separe esentialul de neesential; dezvolta atentia, antreneaza memoria logica, exerseaza analiza si sinteza, favorizeaza dezvoltarea imaginatiei creatoare; dezvolta spiritul critic, formeaza spiritul stiintific, obiectiv si stimuleaza dorinta de cercetare.

Sub aspect estetic se dezvaluie frumusetea matematicii exprimata prin formule, relatii, figuri, demonstratii, cultiva calitati ale exprimarii gandirii(claritate, ordine, conciziune, eleganta), il ajuta pe elev sa recunoasca si sa aprecieze legatura formala a creatiei artistice din echilibrul arhitectural.

Activitatea matematica implica efectul gandirii, in primul rand a celei creative. In clasele primare se formeaza notiunile elementare cu care omul va lucra pe tot parcursul vietii, notiuni pe care se cladeste intregul sistem de achizitii imperios necesare. Este incontestabila contributia matematicii la formarea unei gandiri logice, concrete si creative, la formarea unor deprinderi de munca, de ordine, de punctuatie.

Metoda ciorchinelui

Spătar Mariana-Ionela

Deşi este o variantă mai simplă a brainstorming-ului, ciorchinele este o metodă care presupune stabilirea unor conexiuni între elementele studiate și poate fi folosită cu success atât în etapa de reactualizare a structurilor învățate anterior cât și în etapa de evocare. De asemenea poate fi folosită în cadrul lecţiilor de sinteză, de recapitulare, de sistematizare a cunoştinţelor.

Ciorchinele este o tehnică de căutare a căilor de acces spre propriile cunoştinţe evidenţiind modul de a înţelege o anumită temă, un anumit conţinut. Ciorchinele reprezintă o tehnică eficientă de predare-învăţare care încurajează elevii să gândească liber şi deschis.

Metoda ciorchinelui funcţionează după următoarele etape:

1. Se scrie un cuvânt / temă (care urmează a fi cercetat/ă) în mijlocul tablei sau a unei foi de hârtie.

2. Elevii vor fi solicitaţi să-şi noteze toate ideile, sintagmele sau cunoştinţele pe care le au în minte în legătură cu tema respectivă, în jurul cuvântului din centru, trăgându-se linii între acestea şi cuvântul iniţial.

3. În timp ce le vin în minte idei noi și notează prin cuvintele respective, elevii vor trage linii între toate ideile care par a fi conectate.

4. Activitatea se opreşte când se epuizează toate ideile sau când s-a atins limita de timp acordată.

Există câteva reguli ce trebuie respectate în utilizarea tehnicii ciorchinelui:

- Scrieţi tot ce vă trece prin minte referitor la tema / problema pusă în discuţie.
- Nu judecaţi / evaluaţi ideile produse, ci doar notaţiile.
- Nu vă opriţi până nu epuizaţi toate ideile care vă vin în minte sau până nu expiră timpul alocat.
- Lăsaţi să apară cât mai multe şi mai variate conexiuni între idei; nu limitaţi nici numărul ideilor, nici fluxul legăturilor dintre acestea.

Utilizarea acestei metode antrenează elevii într-o continuă participare şi colaborare, creşte motivarea intrinsecă deoarece li se solicită să descopere fapte, să aducă argumente pro şi contra, iar munca în echipă dezvoltă atitudinea de toleranţă faţă de ceilalţi şi sunt eliminate motivele de stres iar emoţiile se atenuează.

Beneficiarii învăţământului centrat pe elev sunt chiar elevii deoarece “crezul instruirii active” afirmă următoarele: “Ce aud-uit; Ce aud şi văd – îmi amintesc puţin; Ce aud, văd şi întreb – încep să înţeleg; Ce aud, văd, întreb şi exersez – îmi însuşesc şi deprind; Ceea ce pun în practică învăţ cu adevărat”.

Relaţia părinte - copil, factor esential în dezvoltarea multilaterală a copilului

ALEXA MARIA MARIANA

Influenţa părinţilor asupra formării copilului ca viitor om cu respect faţă de cei ce-l educă se simte încă din perioada grădiniţei. Nu de puţine ori se întâlnesc copii care nu respectă cerinţele educatoarei sau care fac aprecieri necuviincioase la adresa ei. Copilul este obişnuit deci, cu lipsa de respect. Aceşti copii, de multe ori, refuză să vină la grădiniţă. Discutarea cadrului didactic în direct făcute de către părinţi sădesc în sufletele copiilor neîncrederea, frica.Atunci, când unii copii povestesc acasă, de exemplu, că educatoarea nu-i apreciază lucrarea ca fiind cea mai bună, părinţii fac afirmaţia celor protejaţi. Dacă copilul nu spune primul poezia la serbare, părintele nu caută cauza, ci acuză educatoarea că ar fi lipsită de tact pedagogic. Desigur că, în felul acesta, copilul îşi pierde încrederea în educatoarea şi devine nepoliticos, nemaisupunîndu-se cerinţelor acesteia şi reacţionând greşit. Copilul nu se educă numai prin îndemnurile părinţilor, ci şi prin exemplele personale pe care părinţii le oferă acestuia. Există multe cazuri când părinţii intră în grădiniţă fără să salute personalul care lucrează în incinta acesteia Desigur că, aceste exemple de conduită se corectează pe parcurs, se îmbogăţesc, ajungând chiar să se modifice. În acest proces, intervin grădiniţa, şcoala, societatea care contribuie la modelarea personalităţii copiilor.

Implicarea familiei în cadrul programului desfăşurat în grădiniţă este esenţială pentru îmbogăţirea mediului stimulativ, fixarea şi lărgirea cunoştinţelor asimilate în sala de grupă. Implicarea familiei în program va întări sprijinirea ţelurilor educaţionale. Implicarea părinţilor în activitatea preşcolară este în beneficiul copiilor, al familiei şi al calităţii actului educaţional.Părinţii trebuie să acorde copilului atenţie totală pentru ca acesta să vadă că suntem interesaţi să îl ascultăm. Retragerea cu el într-un loc liniştit şi evitarea prezenţei altor persoane la discuţie îi pot arăta copilului că părinţii sunt cu adevărat interesaţi de problema lui. Copilul trebuie să fie sigur că “problema” se va rezolva “între ei”. Indiferenţa este la fel de dăunătoare. Copilul se simte respins şi neglijat dacă, atunci când îşi împărtăşeşte gândurile părinţilor, aceştia continuă să privească la televizor sau să îşi vadă în continuare de treabă. Încetarea oricărei activităţi este necesară pentru a-şi demonstra disponibilitatea.Din cele observate în timpul activităţii mele în incinta acestei grădiniţe am dedus că de educarea şi îngrijirea copiilor prea puţin se ocupă ambii părinţi, rezultatele fiind pe măsura participării lor la educaţie.Este important pentru copii să vadă că părinţii vin la serbările lui sau cu ocazia altor activităţi desfăşurate. În cadrul grădiniţei noastre am desfăşurat serbări în jurul bradului de Crăciun împodobit în curtea grădiniţei,am organizat un foc de tabără şi un spectacol de circ cu ocazia sărbătoririi Zilei Copilului,etc. Şedinţele cu părinţii sunt prilejuri pentru a-i informa pe aceştia referitor la modul cum se comportă copilul lor cu ceilalţi copii, cum se descurcă acesta în cadrul activităţilor educative, etc. Tot la aceste şedinţe educatoarea este informată de părinţi despre problemele pe care aceştia le parcurg şi de cele mai multe ori le oferă soluţii.Familia, ca prim grup cu care ia contact copilul, rămâne reperul permanent şi fundamental în condiţia indivizilor, în manifestarea unor atitudini civice, moral-comportamentale.

Metoda ,, Explozia stelară,, în activitățile de Cunoașterea mediului în grădiniță

NEGHINĂ RODICA

Metoda explozia stelară este o metodă de stimulare a creativității prin construcția de întrebări la întrebări legate de o anumită temă în cazul nostru Jocurile copiilor iarna.

Prin folosirea acestei metode, am urmărit dezvoltarea potenţialului creativ al preşcolarilor, familiarizarea lor cu strategia elaborării de întrebări de tipul prezentat mai sus, exersarea capacităţii acestora de a alcătui propoziţii interogative pe baza conţinutului unei imagini şi nu în ultimul rând rezolvarea problemelor prin găsirea răspunsurilor la întrebările adresate ,dezvoltarea spiritul de cooperare şi de competiţie, dar şi abilităţile de lucru în echipe.

Ca dezavantaj al metodei aș aminti timpul îndelungat de aplicare a acesteia și nu încurajează copiii timizi.

*Aplicație

Grupa:mijlocie

Categoria activității: Cunoaşterea mediului

Tema: "Jocurile copiilor iarna”

Forma de realizare: Lectură după imagini prin aplicarea Metodei Explozia stelară

Tipul activității:însușire de noi cunoștințe

Scopul activităţii: capacitatea de stimulare a creativităţii prin formularea unor întrebări pentru rezolvarea de probleme şi noi descoperiri, familiarizarea copiilor cu strategia elaborării de întrebări de tipul „CE?”, „CUM?”, „UNDE?”, „CÂND?”, „DE CE?”, pe baza conţinutului unei imagini, prin folosirea metodei active „Explozia stelară”.

Obiective operaţionale:

O1-să analizeze tabloul de iarnă prezentat;

O2-să alcătuiască cât mai multe întrebări pe baza conţinutului unei imagini, folosind pronumele interogative „CE”, „CINE”, „CUM”, „CÂND”; „UNDE”, „DE CE”;

O3-să se exprime corect în propoziţii clare şi concise;

O4-să formuleze întrebări corecte din punct de vedere gramatical pe care să le adreseze celorlalte grupuri de copii;

05-să manifeste spirit de echipă pe tot parcursul activităţii.

Strategii didactice:

a)Metode şi procedee: lectura după imagini, Metoda Explozia stelară,conversaţia, explicaţia, problematizarea brainstorming-ul;

b)Mijloace de învăţământ: o stea mare, cinci steluţe mici, tablou cu jocurile copiilor în anotimpul iarna;

c)Forme de organizare: frontal, pe grupe.

Desfăşurarea activităţii

1.Momentul organizatoric- Asigurarea condiţiilor optime necesare desfăşurării activităţii: aerisirea sălii de grupă, pregătirea materialului didactic.

2.Captarea atenţiei-Va sosi în sala de grupă elementul surpriză al activităţii – Zâna Iernii, care aduce copiilor o imagine în care sunt ilustrate jocurile copiilor în anotimpul iarna.

3.Reactualizarea cunoştinţelor-Se poartă o scurtă discuţie despre anotimpul iarna.

4.Anunţarea temei şi a obiectivelor propuse-Se anunţă copiii că la activitatea de cunoaşterea mediului, folosind o metodă interesantă, denumită „explozia stelară" vor afla care sunt „Jocurile copiilor în anotimpul iarna", iar activitatea se va desfăşura pe grupuri.

5.Dirijarea învăţării-Se organizează colectivul de preşcolari sub formă de semicerc. În mijloc este aşezată o steluţă mare iar peste ea o imagine reprezentativă cu jocurile copiilor în anotimpul iarna. Celelalte cinci steluţe mici se aşează în jurul steluţei mari, atenţionând copiii că pe fiecare steluţă este scrisă cu culoare diferită, o întrebare. Întrebările folosite sunt: CE?, CINE?, CUM?,CÂND?, DE CE? Astfel, copiii vor reţine că întrebarea „CE?" este scrisă cu roşu, „CINE?" cu culoarea verde, „CUM?" cu culoarea galbenă, „UNDE?" cu culoarea albastră şi „DE CE?" cu culoarea portocalie. Zâna Iernii alege cinci copii, care, la rândul lor, îşi aleg fiecare câte o steluţă cu o întrebare. Pe rând, educatoarea le citeşte întrebarea de pe steluţă şi le explică modul de lucru: fiecare copil ce şi-a ales câte o steluţă, îşi alege alţi 3 – 4 parteneri cu care formează o echipă. Trebuie să găsească împreună mai multe întrebări referitoare la imaginea prezentată, folosind întrebarea de pe steluţa aleasă.

6.Obţinerea performanţei- Toţi copiii privesc tabloul de iarnă şi formulează în grup cât mai multe întrebări timp de cinci minute. La un semnal, se revine în semicerc, şi fiecare grup comunică întrebările elaborate împreună.

Pentru a obţine cât mai multe conexiuni între întrebările descoperite, se stabileşte ordinea adresării întrebărilor (CE, CINE, UNDE, CÂND şi DE CE).

Pe rând, fiecare grup vine lângă imagine şi adresează întrebările celorlalte grupuri, aceştia răspund, şi astfel se stimulează activitatea grupurilor.

CE: -Ce anotimp este prezentat în imagine?

-Ce fac copiii cu patinele?

-Ce are omul de zăpadă pe cap, la gât?

-Ce haine folosim în anotimpul iarna?

-Ce obiecte folosesc copiii pe pârtie?

CINE:-Cine are ochi şi nasturi de cărbune?

-Cine se joacă cu bulgări?

-Cine îngheaţă apele?

-Cine alungă anotimpul iarna?

-Cine se bucură cel mai mult de sosirea iernii?

UNDE:-Unde se joacă copiii cu schiurile?

-Unde nu au voie copiii să se joace?

-De unde cad fulgii?

-Unde sunt brazi încărcaţi cu zăpadă?

-Unde aruncă copiii cu bulgări?

CÂND:-Când ninge?

-Când îngheaţă apele?

-Când trăieşte omul de zăpadă?

-Când mergem la derdeluş?

-Când au brazii culoarea verde?

DE CE:-De ce se bucură copiii când soseşte iarna?

-De ce se topeşte zăpada?

-De ce îngheaţă apele?

-De ce este zăpada rece?

-De ce ne îmbrăcăm gros?

7.Încheierea activităţii: Copiii vor da un titlu tabloului pe care l-au studiat.

Se aminteşte şi denumirea metodei de grup folosită „explozia stelară”.

În încheiere, activitatea va fi completată în conţinut de un cântecel despre anotimpul iarna: „Iarna a sosit în zori”.

Copiii vor fi recompensaţi pentru buna desfăşurare a activităţii cu stimulente.

Afectivitatea copiilor preșcolari

Petrescu Maria- Magdalena,

Viaţa afectivă a preşcolarului o continuă pe cea din etapa precedentă, suportând modificări atât de natură cantitativă –creşte numărul stărilor afective– cât şi calitativă –se îmbogăţesc şi diversifică formele existente, apar forme noi. Una din sursele restructurării afectivităţii o constituie contradicţia dintre trebuinţa de autonomie a preşcolarului şi interdicţiile manifestate de adult faţă de el.

După criza afectivă de la 2 ani şi jumătate – 3 ani, , preşcolarul pare mult mai liniştit, mai plin de plăceri şi satisfacţii. Dar autorii psihanalişti au atras atenţia şi asupra unor dificultăţi afective caracteristice copilului preşcolar.

În comparaţie cu antepreşcolarul trăirile afective ale preşcolarului sunt mai bogate şi mai diversificate pe măsură ce capacităţile lui cresc şi interrelaţionează mai complex cu ambianţa (familia, grădiniţa, jocul, întâlnirea cu covârstnicii, temele de învăţare din grădiniţă sunt surse de variate emoţii şi sentimente). Din ce în ce mai buna adaptare la mediu face să se accentueze pozitivarea emoţiilor şi dispoziţiilor afective şi preşcolarul poate rămâne ore întregi cu o tonalitate afectivă favorabilă.

Emoţiile preşcolarului rămân totuşi situative adică legate de prezent şi de „aici şi acum” şi de aceea se zice că în general copilăria este lipsită de griji. Spre deosebire de antepreşcolar, la copilul de 3-6 ani emoţiile şi sentimentele au un mecanism mai complex de realizare incluzând şi elemente de memorie afectivă şi un nivel mai bun de înţelegere a situaţiilor (Munteanu A., 1998, p.191-198).

Preşcolaritatea este stadiul cristalizării sentimentelor pentru părinţi şi chiar a dobândirii unei anumite maturităţi în trăirea lor. De exemplu la 3 ani copilul o iubeşte pe mama foarte intens, acaparator, încărcat de gelozie, dar după 5 ani, după ce are deja o experienţă a relaţiilor cu părinţii, dragostea lui pentru mama va fi puternică dar calmă şi însoţită de respectarea independenţei ei. Către sfârşitul stadiului copiii reuşesc să-şi regleze într-o anumită măsură comportamentele emoţional expresive. Nu mai plâng totdeauna când cad şi se lovesc, refuză gesturile de alint manifestate de părinţii săi, atunci când sunt de faţă colegii de grădiniţă.

Dezvoltarea afectivă a preşcolarilor este puternic influenţată de climatul familial şi stilul educaţional al părinţilor.

Pe la 4 ani se reinstalează conduita de opoziţie faţă de adult. Cu toate acestea, relaţia cu el rămâne pentru copil elementul esenţial al dezvoltării afectivităţii sale. Prin imitaţie, preşcolarul preia de la adult o serie de stări afective, cum ar fi teama de anumite animale, bucuria revederii unor persoane, tristeţea din anumite momente. Creşte, totodată şi capacitatea de simulare a unor stări afective în vederea satisfacerii diferitelor trebuinţe –copilul învaţă că e suficient să plângă pentru a obţine ceva. Cercetările (Golu, P., Verza, E., Zlate, M., 1991, pg. 90) au pus în evidenţă prezenţa la preşcolar a stărilor afective de vinovăţie la 3 ani, de mândrie la 4 ani, de pudoare pe la 3-4 ani. La 6 ani apare criza de prestigiu, mai ales în situaţiile de mustrare publică a copilului.

Tot în cartea amintită mai sus, grupul de autori prezintă şi două sindroame interesante şi anume, sindromul bomboanei amare –stare afectivă de ruşine ce apare în urma unei recompense nemeritate, bucuria recompensei fiind încărcată de nelişte– şi sindromul de spitalizare –reacţie afectivă violentă a copilului atunci când urmează să fie internat, să se despartă pentru o perioadă de timp de cei dragi, de casă. În preşcolaritate se face trecerea de la emoţii la sentimente, ca stări afective stabile şi generalizate. Se conturează mai clar unele sentimente morale , cum ar fi ruşinea, mulţumirea, prietenia etc.

Cu toate acestea, afectivitatea preşcolarului este încă instabilă. Putem asista, în această perioadă, la expozii afective, concretizate în treceri rapide de la plâns la râs sau invers. Uneori copilul râde având lacrimi pe obraz. Exigenţa fermă şi raţională, controlul şi investiţia de încredere, exprimarea afecţiunii dimensionează atitudinea adultului faţă de preşcolar, pregătind formarea moralităţii individuale şi echilibrul afectiv al copilului.

Perioada preşcolarităţii este o perioadă cu multiple modificări şi restructurări la toate nivelele de dezvoltare, în capitolul de faţă realizând o scurtă sinteză a acestora, din punctul de vedere a diferiţilor specialişti.

Bibliografie:

1. Golu, P., Verza, E., Zlate, M. (1991) Psihologia copilului–Manual pentru clasa a XI-a, Şc. Normale, E.D.P, Bucureşti;

2. Munteanu A.(1998) Psihologia copilului şi a adolescentului, Ed. Augusta, Timişoara;

Jocul didactic în activităţile de cunoaşterea mediului

ZUZU-POPOVICI CRISTINA

În activitatea de fiecare zi a copilului, jocul ocupă, evident, locul preferat. Dar jucându-se, el îşi satisface nevoia de activitate, de a acţiona cu obiecte reale sau imaginare, de a se transpune în diferite roluri şi situaţii care îl apropie de realităţile înconjurătoare.

La nivelul învăţământului preşcolar jocurile didactice oferă un cadru propice pentru învăţarea activă, participativă, stimulând iniţiativa şi creativitatea copiilor. Jocurile didactice reprezintă o formă de învăţare accesibilă, plăcută şi atractivă, ce corespunde particularităţilor psihice ale preșcolarilor.

Folosirea jocului în predarea cunoaşterii mediului oferă numeroase avantaje pedagogice, cum ar fi:

-constituie o admirabilă modalitate de a-i determina pe copii să participe activ la activitate;

-antrenează în activitate atât copiii timizi (care devin mai volubili, mai activi, mai curajoşi, capătă mai multă încredere în capacităţile lor, mai multă siguranţă şi tenacitate în răspunsuri) cât şi pe cei slabi;

-dezvoltă spiritul de cooperare;

-dezvoltă la copii spiritul de observaţie, ingeniozitatea, inventivitatea;

-constituie o tehnică atractivă de exploatare a realităţii.

Exemple de jocuri didactice în activităţile de cunoaşterea mediului

1.Gustă și ghicește!

Scop:verificarea cunoştinţelor despre fructele şi legumele de toamnă; dezvoltarea sensibilităţii gustative.

Conținutul jocului: cunoştinţe despre fructe şi legume de toamnă: formă, mărime, culoare,gust,miros şi importanţa pentru sănătatea omului.

Sarcina didactică: copiii trebuie să identifice fructele şi legumele de toamnă,tăiate,să le descrie şi să ghicească denumirea acestora.

Regulile jocului:

-Coşuleţul cu fructe şi legume, tăiate şi amestecate, trece de la un copil la altul pe versurile: „Iată ţi-am adus mâncare/Spune-mi cum se chemă oare?”. Copilul în dreptul căruia s-a oprit coşuleţul la recitarea versurilor , va gusta şi descrie fructul sau leguma aleasă şi întreabă „Foaie verde lemn uscat /Spune-mi te rog ce-am gustat?”.

-Copiii formulează ghicitori despre legume şi fructe folosind jetoanele primite.

-Răspunsurile corecte vor fi formulate în propoziţii fiind apreciate prin stimulente – imagine simbol.

-Răspunsurile greşite vor fi sancţionate cu o pedeapsă hazlie.

Elemente de joc: folosirea versurilor, moment de aşteptare, ghicitori, confirmarea răspunsurilor corecte şi incorecte prin stimulente.

Variante:

-Copilul gustă, descrie şi solicită recunoaşterea fructului sau a legumei alese.

-Copiii aleg un jeton pe baza căruia formulează o ghicitoare, aşezând imaginile la grupa din care face parte(grupa fructelor, legumelor).

2. În ce anotimp?

Scopul jocului: consolidarea cunoştinţelor despre caracteristicile celor patru anotimpuri,dezvoltarea capacităţii de a sesiza legăturile dintre fenomene ale naturii şi viaţa plantelor, animalelor, activitatea omului.

Conținutul jocului: cunoştinţe despre cele patru anotimpuri, relaţiile dintre fenomenele ce au loc în natură, viaţa animalelor, plantelor şi munca oamenilor.

Sarcina didactică:completarea celor patru tablouri, reprezentând anotimpurile cu elemente specifice naturii şi muncii omului; descoperirea elementelor ce nu corespund anotimpului respectiv.

Regulile jocului:

-Jocul se desfăşoară pe patru echipe, fiecare reprezentând un anotimp printr-o culoare simbol.

-Fiecare echipă primeşte un număr de 10 jetoane ce conţin imagini cu aspecte, fenomene specifice anotimpului reprezentat dar şi 2-3 imagini despre alte anotimpuri;

-Fiecare echipă completează tabloul anotimpului reprezentat într-un timp limitat,

motivând aşezarea imaginilor corecte;

-Imaginile necorespunzătoare tabloului sunt descrise şi cerute de echipa la care se

potrivesc;

-Nu se admit răspunsurile în cor, fiecare echipă îşi desemnează un reprezentant;

-Membrii unei echipe au voie să se consulte;

-Câştigă echipa care completează cel mai repede tabloul.

Elemente de joc:

-Limitarea timpului pentru completarea tabloului prin clinchetul unui clopoţel;

-Folosirea culorii simbol pentru anotimpul reprezentat: alb – iarna, verde – primăvara,

galben – vara, ruginiu – toamna;

-Mişcare pentru preluarea jetonului;

Variante:

-Copiii completează tabloul cu imaginile corespunzătoare anotimpului pe care îl

reprezintă, motivând alegerea făcută. Se descriu jetoanele necorespunzătoare argumentând nepotrivirea acestora în tablou şi prin întrebarea „În ce anotimp?” cere echipelor recunoaşterea şi solicitarea jetonului potrivit.

-Se prezintă mai multe imagini cu aspecte specifice celor 4 anotimpuri. Educatoarea

descrie un anotimp folosindu-se de o ghicitoare, un cântec, o poezie iar copiii trebuie să recunoască, să aleagă, să descrie imginile potrivite, grupându-le pe anotimpuri la panou.

Bibliografie

1.Breben, S. , Gongea, E. , Ruiu, G. , Fulga , M. (s.a.) -“ Metode interactive de grup”. Ghid metodic pentru învăţământul preşcolar, Editura Arves, Craiova,2002.

2.Breben, S. , Gongea, E. , Ruiu, G. , Matei, E.-Cunoașterea mediului-ghid pentru învățământ preșcolar,Editura Radical, Craiova, 2001.

Avantajele și dezavantajele învățării prin cooperare

Nadia Violeta Bîrgoz

Învățământul românesc se confruntă cu probleme din ce în ce mai complexe, care necesită un nou mod de gândire, idei noi, informații noi și bineînțeles un nou mod de a învăța.

A învăța să cooperezi reprezintă o competență socială indispensabilă în lumea actuală și care trebuie inițiată de la cele mai fragede vârste. Indiferent de sintagma preferată, fie învățare prin cooperare, învățarea colaborativă – avem în vedere aceeași realitate, adică o situație de învățare în care copiii lucrează împreună, învață unii de la alții și se ajută unii pe alții. În acest fel, prin interacţiunile din interiorul grupului îşi îmbunătăţesc atât performanţele proprii, cât şi ale celorlalţi membrii ai grupului.

AVANTAJE

-Se impune depășirea destricției autoimpuse de a interacționa cu copiii cu fond cultural asemănător;

-Apar idei mai multe și mai bune;

-Copiii învață unul de la altul, nu doar de la educatoare;

-Încurajează contribuția personală;

-Intervine aprecierea diversității;

-Copilul intră în contact cu alte opinii decât ale sale, acestea obligându-l să țină seama de ele,

-Se valorifică informațiile colegilor în construirea cunoașterii proprii;

-Se realizează dezvoltarea socială, se dobândesc competențe sociale respectul de sine, simțul identității și capacitatea de a rezista în condiții de stres și de adversitate;

-Se dezvoltă unele relații interpersonale mai bune: relații colegiale, de solidaritate, de grijă și devotament, de sprijin personal;

-Evaluarea urmărește acordarea ajutorului imediat, având o funcție corectivă, ameliorativă.

DEZAVANTAJE

-Impunerea lucrului în echipă nu va reuși întotdeauna să integreze copiii timizi și cu deficiențe majore de comunicare;

-Educatoarea se confruntă cu necesitatea realizării unui compromis între eficiență și performanță;

-Necesită mai mult timp;

-Unii copii pot domina grupul;

CONCLUZIA

Învăţarea prin cooperare dezvoltă capacitatea copiilor de a lucra împreună, la toate categoriile de activităţi din grădiniţă , acoperind neajunsurile învăţării individualizate, acordând în acelaşi timp o importanţă considerabilă dimensiunii sociale, prin desfăşurarea proceselor interpersonale.

TEST DE EVALUARE LA ȘTIINȚE ALE NATURII -disciplină opțională- Invenții care au schimbat lumea

Barlaboi Mihaiela-Cristina

Încercuiește răspunsul corect pentru fiecare cerință:

1. Roata s-a inventat în anul:

a. 4200 î. Hr.

b. 4500 Î. Hr.

c. 4000 î. Hr.

2. Cărămida s-a înventat în anul:

a. 2300 î.Hr.

b. 8300 Î. Hr.

c. 3800 Î. Hr.

3. Egiptenii știau să prepare cerneala neagră din:

a. Seu, gumă arabică, praf de cărbune;

b. Seu, gumă de șters, nisip;

c. Seu, gumă arabică, praf de pușcă.

4. În anul 2887 î. Hr. este adoptat anul de:

a. 366 de zile

b. 365 de zile

c. 355 de zile

5. În Egipt este semnalată folosirea papirusului, ca suport pentru scriere, în secolul:

a. 18 î. Hr.

b. 19 î. Hr.

c. 17 î. Hr.

6. Când apar primele scrieri de aritmetică și geometrie?

a. 1300 î. Hr.

b. 1400 î. Hr.

c. 1500 Î. Hr.

7. Pentru prima oară este introdusă, în România, moneda leul în anul:

a. 1886

b. 1686

c. 1868

8. Care este numele premiului internațional botezat după un inventator celebru?

a. Edison

b. Nobel

c. Poenaru

9. Ferry inventează:

a. Bateria electrică de buzunar;

b. Bateria pentru mașina electrică;

c. Bateria electrică pentru turbine.

10. Alexander Graham Bell inventează telefonul, în anul:

a. 1875

b. 1876

c. 1874

11. Pergamentul era realizat din:

a. O plantă din regiunile mlăștinoase ale Deltei Nilului;

b. Năvoade vechi sau cârpe;

c. Piele de animale.

EVALUARE SUMATIVĂ CLASA a II-a

POPESCU MARIA

1. Scrieţi:

a) cu cifre:douăzeci şi şase = _____ şaptesprezece = ___ treizeci şi unu = _____

b)numerele cuprinse între 19 şi 29: _____

2. Calculaţi:

14 + 5= ____	12 + 9= _____	17 + 6= _____
19 - 6= ____	27 - 8= _____	26 + 5= _____
23 + 4= ____	13 - 6= _____	18 + 13= _____
18 - 7= ____	10 - 4= _____	14 + 8= _____

3. Efectuaţi şi faceţi proba prin operaţia inversă:

14 + 5=	18 - 6=
.....	.....
.....	.....

4. Aflaţi termenul necunoscut:

a - 20= 4	c + 11=26	28 - n=15
a=	c=	n=.....
a=	c=.....	n=.....

5. La diferenţa numerelor 25 şi 13 adunaţi succesorul numărului 14:

……
……

6. În poieniţă sunt 24 fluturi galbeni, iar fluturi roşii cu 13 mai puţini.

Câţi fluturi sunt în poieniţă?

R:_____

FIȘĂ DE LUCRU

LAZĂR GEORGETA MIHAELA

1. Citește cuvintele și precizează numărul de silabe

casă camera lac mere sac ramura lalele

2. Citește propozițiile și scrie numărul de cuvinte al fiecăreia.

- Viorica este acasă. ……
- Toma are un tractor nou. …….
- Elena este la Sinaia. ……..
- Irina are lalele. ……..
- Am caramele moi. ……..

3. Ordonează silabele pentru a obține cuvinte.

să ma ……. lu a nă …….

le la le …….. on mi ca ……

Si na mo …… por va ……..

4. Eu scriu mulți/multe, tu scrii unul/una!

PERE …… SĂNII …….. POMI ……..

CAIETE …… CAISE …….. MERE ……..

LALELE …… ALUNE …….. CAI …….

FIȘĂ DE LUCRU

MORARU ELENA-DANIELA

Recapitulare grupul de litere „ci”/„Ci”

1. Citește cu atenție cuvintele următoare, apoi scrie deasupra lor numărul de silabe:

macină, cinste, circ, citit, cititoare, răcitor, saci, porci, ciment, cinema, răsucită.

2. Pornind de la cuvântul „citit”, găsește alte trei cuvinte înrudite :

.....

3. Completează propozițiile folosind cuvintele potrivite :

- Masa de seară se numește .....
- Pinocchio spunea mereu câte o .....
- .....este vecinul mai mare al numărului patru.
- Bunica a cumpărat doi ..... cu cartofi.
- Ei au văzut un film la .....

4. Formulează întrebări potrivite răspunsurilor date :

a)

a) Ciprian este vecinul meu.

b)

b) Cici a plecat la Cecilia.

c)

c) Pe rămurele ciripesc păsărelele.

5. Delimitează propozițiile, apoi scrie propozițiile corect :

- Cicicumpărăcinciciocolate.
- Eucitescocarteminunată.
- Ceciliaaluatpapucii.

TEST DE EVALUARE

ROȘU ALINA MIHAELA

TEST DE EVALUARE

1.Citește textul:

”Preferințele lui Bastianse îndreptau spre cărțile captivante sau vesele ori care te predispuneau la visare, cărți ale căror personaje trăiau aventuri despre care își putea imagina fel de fel de lucruri.

Căci la asta se pricepea – poate că era singurul lucru la care se pricepea cu adevărat: să-și imagineze ceva atât de clar, încât ajungea să-l vadă și să-l audă.

Când își povestea lui însuși poveștile sale, uita uneori totul din jur și se trezeaa bia la sfârșit ca dintr-un vis. Iar cartea aceasta era exact ca poveștile lui!

În timpul cititului, nu auzise numai scârțâitul copacilor groși și vuietul vântului, ci și glasurile atât de diferite ale celor patru soli caraghioși, ba își închipuise că simte mirosul de mușchi de pământ reavăn de pădure.” (……dupaMichael Ende)

a) Textul de mai sus face parte din povestea

_____

b) Personajul principal se numește _____

c) Preferințelelui Bastian erau _____

_____

2.Selectează cuvintele scrise cu litere cursive din text apoi alcătuiește enunțuri cu acestea.

_____
_____
_____
_____

Fişă de lucru

STANCU LUIZA

1. Încercuiește varianta corectă.

- Băiatul ia/ i-a sfios cartea care i-a/ ia atras atenția.
- Tatăl i-a/ ia spus să fie atent când i-a/ ia medicamentul.
- Dacă își i-a/ ia avânt va reuși să își i-a/ ia zborul.
- I-a/ ia arătat cum să i-a/ ia merele din pom.
- Mariei îi i-a/ ia ceva vreme să ajungă la casa bunicii, unde i-a/ ia deschis ușa chiar ea, bunica.

2. Completaţi enunţurile cu forma corectă a ortogramei iau sau i-au:

- Eu ..... vaza de pe masă.
- Colegii ..... transmis salutări.
- ..... tăiat crengile uscate.
- Nu ..... bluza roşie, ci pe cea albastră.
- Elevii ..... prezentat profesorului proiectul lor.

3. Completează cu săi sau să-i:

a. Părinţii _____ sunt plecaţi la servici.

b. _____ dai Mariei papucii tăi.

c. Dacă vrei _____ ajuţi, nu le da să copieze tema.

d. Bunicii _____ sunt bătrâni.

e. Verişorii _____ locuiesc la Bucureşti.

4. Completaţi cu s-a ori sa pentru a reface versurile:

..... luminat de ziuă, apar zorii.

Şi ..... umplut de rouă roata florii.

..... pitulat în iarbă un gândac

Şi ..... pornit pe ceartă un gânsac.

O floare din caisul încărcat

..... legănat, o clipă prin văzduh,

Şi ..... topit de sete ca un duh.

5. Încercuiţi forma corectă a ortogramei, apoi transcrieţi corect propoziţiile obţinute:

Cei doi prieteni s-au / sau plimbat cu barca pe lac.

Piticii sau / s-au întors fericiţi la căsuţa lor din inima pădurii.

De ziua mea să îmbrac rochia roz sau / s-au pe cea albă?

Băieţii s-au / sau înţeles bine cu toţi colegii din clasele mai mari.

La această activitate elevii recită sau / s-au cântă pe scenă?

Formarea competentelor de comunicare in lectiile de limba si literatura romana la clasele a III-a si a IV-a Cunoașterea textului narativ la clasele a III-A si a IV-a

Neagu Petruța Alexandra

Termenul „narativ” provine din francezul „narration” , care înseamnă „povestire” . Narațiunea poate fi în proză și în versuri. Textul narativ este ușor de receptat de către elevi, deoarece el are un narator (povestitor), un șir de întâmplări, evenimente și personaje care participă la desfășurarea acestora.

Un text narativ se construieşte întotdeauna în jurul unei actiunii: povestirea aventurilor unuia sau ale mai multor personaje.Acţiunea este determinată de schimbarea unei situaţii iniţiale.Naraţiunea organizează acţiunea într-o manieră proprie fiecărui text.Textele narative pot fi divizate în părţi şi capitole (numerotate sau nu, având sau nu câte un titlu).

Naratorul

- este prezent la desfășurarea evenimentelor, le observă și le relatează, fără a fi

implicat în desfășurarea propriu-zisă a acțiunii;

- naratorul participă la acțiune de la început până la sfârșit, fiind personajul

principal; în această situație, naratorul este personaj, iar relatarea se face la persoana I;

- naratorul povestește o întâmplare despre care a auzit, pe care și-a imaginat-o,

creând acțiunea, personajele, iar relatarea se face la persoana a III-a.

Narațiunea

Narațiunea are o logică internă de acțiune, cu care elevul trebuie familiarizat, pe care elevul însuși s-o poată descoperi, ca, la rândul său, să-și structureze în mod logic planul după care să expună oral sau să redacteze un text bazat pe desfășurarea acțiunii, având personaje.

Elevul va fi condus intuitiv de către învățător să sesizeze locul/ timpul acțiunii, să descopere personajele, să simtă tensiunea crescândă a întâmplărilor până la un punct maxim, după care se va aștepta încheierea, sfârșitul acțiunii. Acest lucru se poate realiza pe baza metodei iconice.

Timpul

Timpul este cel al desfăşurării acţiunii. Poate fi foarte scurt (câteva ore) sau foarte lung (câteva generaţii).

Cronologia poate fi indicată:

- în mod direct, printr-un ceas, o dată, un eveniment istoric, sau prin cuvinte din câmpul lexical al timpului

- în mod indirect, prin notaţii asupra fenomenelor meteorologice, a anotimpului, a vârstei personajului, asupra vestimentaţiei ş.a.

Spaţiul

Spaţiul este reprezentat de totalitatea locurilor în care se desfăşoară acţiunea. Acestea se pot grupa în perechi antonimice: interior/exterior; privat/public; urban/rural; spaţiu orizontal/ spaţiu vertical; loc real/loc imaginar etc.Reprezentarea spaţiului presupune folosirea descrierii (făcute de narator sau de un personaj).

Rolul spaţiului: Contribuie la crearea iluziei realităţii. Poate avea şi o funcţie simbolică.

Personajele

- se poate stabili identitatea: nume, prenume, vârstă, origine socială, trecut, educaţie etc.
- se poate contura un portret fizic sau psihologic.

Prezentarea unui personaj se face în mod direct sau indirect.

Prin prezentare directă, datele prin care se caracterizează personajul sunt denotative (adică exprimate precis în text).

Prezentarea indirectă se face prin indici conotativi, cititorului revenindu-i sarcina să-i decodifice:

- indici literari: metafore, comparaţii etc.
- indici materiali: obiecte de decor, de vestimentaţie;
- indici gestuali şi lingvistici: gesturi, ticuri, acţiuni, limbaj.

La începutul clasei a III-a, elevii au deprideri de citire corectă și conștientă, iar unii chiar expresivă, scriu corect, se exprimă în propoziții dezvoltate, sunt capabili să alcătuiască un text, pot să dezvolte și să susțină idei simple.

Cercetările au demonstrat, că la această vârstă, pot citi un text de cel mult 120 de cuvinte, pot scrie dupa dictare un text de maximum 40 de cuvinte si pot copia un text de circa 50 de cuvinte.La sfârșitul clasei a III-a pot fi abordate texte de interes mai mare de 700-800 de cuvinte .

Participarea elevului la propria formare este mult mai intensa daca i se atribuie un rol activ în procesul de predare-învățare, daca profesorul îi cultivă și îi întărește sentimental încrederii în propriile forte de comunicare.Un process bine organizat trezește în sufletul și mintea elevului dorința de cunoaștere , iar cunoașterea se realizează prin cititul cărților.

Pentru formarea competențelor de comunicare, profesorii folosesc ca punct de plecare textile literare si nonliterare.

Predarea unui text narativ la clasele a III-a si a IV-a se realizează după urmatoarele etape:

1. Organizarea clasei- în cadrul acestei etape se organizează materialele necesare desfășurării lecției, se aerisește sala de clasă etc.

2. Asigurarea climatului afectiv necesar- cadrul didactic trebuie să creeze o atmosferă propice desfășurării lecției.

3. Verificarea temei scrise- se realizează verificarea temelor pentru acasă prin controlul caietelor și verificarea corectitudinii temei.

4. Actualizarea cunoștințelor- constă în întrebări și răspunsuri și se poate realiza pe echipe, pe grupe, jocuri didactice etc.

5. Anunțarea temei noi-se anunță titlul lecției noi și se motivează elevul pentru învățare cu alte lecții parcurse anterior, astfel încât elevii să înțeleagă ca fiecare lecție face parte dintr-un șir de alte lecții .

6. Integrarea lecției în sistemul de lecții din unitatea de învățare- acest moment este important pentru a realiza legaturi între ceea ce s-a învățat până în acel moment și ce urmează să se învețe. Se asigură continuitatea în învățare.

7. Trezirea interesului elevilor pentru citirea noului text /motivarea pentru învățare- este indicat ca motivarea să aibă legătură cu viața cotidiană, să îl ajute pe elev să înțeleagă de ce trebue să depună acest efort intellectual.

8. Citirea textului de către elevi-motivarea este necesară pentru a pregăti acestă etapă, iar elevii să citescă textul conștient pentru a putea fi înțeles. De obicei, citirea se realizează în gând,dar dacă sunt elevi cu dificultăți de citire, aceștia pot citi în șoaptă.

9. Întrebări în legătură cu conținutul textului-în cadrul acestei etape, cadrul didactic adresează câteva întrebări referitoarfe la conținutul textului. Dacă se ajunge la concluzia că mai mulți elevi nu au înțeles conținutul, cadrul didactic aduce cateva informații suplimentare și se recitește textul de cătree elevi.

10. Formarea și consolidarea deprinderilor de citire-în acestă etapă, elevii exersează actul citirii prin parcurgerea unor porțiuni mai mari din text față de clasele anterioare și sunt antrenați mai mulți elevi, indiferent de nivelul citirii.

11. Citirea explicativă- acestă etapă cuprinde mai multe sub-etape, după cum urmează:

- Citirea textului pe fragmente logice (în clasa a III-a, împarțirea pe fragmente se realizează cu ajutorul cadrului didactic, pe când în clasa a IV-a începe conștientizarea acestei acțiuni);
- Explicarea cuvintelor și a expresiilor noi din fiecare fragment (se folosește explicațiile din manual sau dicționare);
- Folosirea cuvintelor si a expresiilor în structuri noi (pentru dezvoltarea vocabularului elevilor și pentru asigurarea faptului că aceștia au înțeles explicațiile, cuvintele și expresiile sunt folosite în propoziții noi);
- Povestirea fragmentului (în clasa a III-a se redă conținutul fragmentului așa cum este el, chiar și cu dialog, iar în clasa a IV-a se trece treptat la transformarea vorbirii directe în vorbire indirectă);

- Stabilirea ideii principale pentru fiecare fragment (este o etapă destul de importantă și pot exista mai multe variante. Se alege o singură idee principal pentru fiecare fragment, cea mai reprezentativă.);

- Întocmirea planului de idei (ideile stabilite pentru fiecare fragment formează planul de idei al textului);

- Povestirea textului după planul de idei (acest exercițiu este efficient pentru comunicare, elevii obișnuindu-se să prezinte conținutul textului în ordine cronologică și logică).

12. Citirea model a textului-aceasta se realizează în ritm normal cu respectarea intonațiilor specifice semnelor de punctuație.

13. Citirea după model a textului- este etapa în care elevii exersează citirea după modelul oferit de professor.

14. Formularea răspunsurilor la întrebări-cadrul didactic verifică dacă elevii au înțeles textul și au citirea conștientă formată.

15. Citirea selectivă- elevii trebuie să citească anumite fragmente unde se vorbește despre…., în care personajul….., a demonstrate că…. etc.

16. Redactarea textului- conținutul și dimensiunea textului se stabilesc de către cadrul didactic.

17. Exerciții de cultivare a limbii- aceste exerciții diferă de la o clasă la alta, în funcție de problemele de exprimare ale elecilor.

18. Analiza cunoștințelor și abilităților accumulate.

Pentru predarea unui text narativ, de obicei, sunt necesare 2 ore, iar ordinea unor etape se mai poate schimba în funcție de conținutul textului abordat și nivelul clasei de elevi.

Bibliografie:

- Molan, Vasile-Didactica disciplinelor “Comunicare in limba romana” si “Limba si literatura romana” din invatamantul primar, Bucuresti, MINIPED, 2015

- Blideanu, Eugen; Șerdean, Ioan – Orientări noi în metodologia studierii limbii române la ciclul primar (citi-scris, citire, compunere), București, EDP, 1981;

- D’Hainaut, L. (coord) – Programe de învățământ și educație permanentă, București, EDP, 1981

- Revista ,,Interferențe Didactice”, nr. 3, Bacău, Editura ,,Corgal Press”, 2005.

Proiectarea curriculară a lecției

Vasilică Andreea Claudia

Am ales acestă temă deoarece timpul și importanța pe care le acordăm proiectării didactice ne vor aduce mai aproape de o lecție reușită, proiectarea didactică fiind înţeleasă printr-o anticipare a rezultatelor unei activităţi didactice

Argumentarea teoretică a temei:

În Dicționar de Termeni Pedagogici lecția este definită de Sorin Cristea ca“activitatea elevilor desfășurată sub îndrumarea profesorului”, fiind vorba despre o corelație între professor și elev, aceasta reprezentând astfel forma fundamentală de organizare a procesului de instruire.

Termeul de curriculum provine din limba latină “curriculum” având ca sens propriu acțiunea de alergare, cursă, drum, iar ca sens figurat “curs al Soarelui”, “curs al vieții”. Acesta reprezintă în sens larg obiective, conținuturi, metode de predare-învățare, strategii de evaluare, iar în sens restrâns conținutul învățământului.

„Conceptul de proiectare pedagogică definește acțiunea complexă de anticipre a rezultatelor unei activități cu finalitate formativă realizabilă la diferite niveluri ale sistemului și ale procesului de invățământ, pe termen, lung, mediu și scurt.”

Pentru asigurarea unității procesului de învățământ și derularea sa normală, se face necesară organizarea adecvată a acestuia prin interacțiunea optimă dintre componentele sale.

Având ca sferă de referință proiectarea educației și a instruirii, la nivelul interdependenței pedagogice- cerințele de formare-dezvoltare a educatului, psihologice- respectiv competențe generale și specifice, și sociale- definite drept conținuturi de bază, teoria generală a curriculumului are ca funcție epistemologică construcția unui nou tip de proiect pedagogic, adaptat condițiilor de realizare și dezvoltare a educației aflată în continuă schimbare.

În funcție de unitatea dintre finalitățile educației și conținuturile care permit realizarea acestora pe termen lung, se stabilește durabilitatea structurii de bază a proiectului pedagogic. Este necesară însă și o flexibilitate a structurii de bază a proiectului pedagogic pentru adpatarea acestuia la schimbările apărute în contextul deschis și care solicită acțiuni eficiente. Aceste acțiuni pot fi realizate prin metode de instruire și strategii de evaluare, valorificând resursele oferite de formele de organizare a activității și stilurile pedagogice de predare, învățare, evaluare.

Metodele de educație și de instruire sunt implicate în realizarea conținuturilor științifice. Metoda de bază este susținută de procedee didactice și este stabilită în funcție de tipul lecției și scopul general, fiind necesară pentru îndeplinirea obiectivelor concrete.

Evaluarea educației este realizată în funcție de finalitățile sistemului de educație și ale procesului de învățământ prin strategii de evaluare inițială, continuă și finală, realizate pe termen lung și mediu, dar și

în cadrul fiecărei lecții. Aceste strategii integrează metode și procedee didactice, forme de organizare a activității și stiluri pedagogice.

După structura de funcționare, Sorin Cristea prezintă două tipuri de proiectare pedagogică: clasică și curriculară: “Proiectarea clasică este centrată asupra conținuturilor care subordonează toate celelalte elemente componente, de bază și contextuale, iar Proiectarea curriculară este centrată asupra obiectivelor care determină raporturile pedagogige optime cu celelalte elemente componente de bază (conținuturile-metodologia-evaluarea) și contextuale (formele de organizare și de realizare a activităților de instruire/educație)”.

Așadar pe când lecția clasică se bazează mai mult pe predarea profesorului, lecția mixtă păstrează în interdependeță predarea-învățarea-evaluarea, realizând o instruire diferențiată prin elemente de conținut și activități de învățare adaptate la nivelul grupei de copii. În cadrul proiectării curriculare se pune accentul pe formarea și dezvoltarea preșcolarilor, pe demersurile didactice active și interactive, menite să crească eficiența învățării prin stimularea elevilor de a participa activ la activitățile educaționale, de a coopera cu cadrul didactic, situându-i pe copii în centrul actului instructiv-educativ.

BIBLIOGRAFIE

- Cristea, Sorin., Dicționar de termeni pedagogici, Editura Didactică și Pedagogică, București,1998
- Cristea,Sorin, Proiectarea pedagogică din perspectivă curriculară, Revista Didactica PRO, nr5(9), 2001

Proiectarea lecției de matematică din grădiniță

Florian Florina

Am ales activitățile matematice deoarece consider că acestea au un rol deosebit de important pentru că ele stimulează cel mai mult dezvoltarea intelectuală, este intens antrenată și memoria copiilor pentru că ei trebuie să rețină, să păstreze și să reproducă în mod conștient unele cunoștințe dobândite, să memorize regulile unui joc didactic sau logic. Cu alte cuvinte copilul își formează deprinderi de lucru , deprinderi de a rezolva anumite situații problemă în contexte variate. Aceste deprinderi devin utile în activitatea lor practică și-l pot influența în plan atitudinal și social, devenind conștient de propria gândire.

Componentele care asigură atât calitatea proiectului pedagogic cât și structura de funcționare a curriculumului la nivelul sistemului și procesului de învățământ sunt: finalitățile educației; conținuturile generale ale educației; metodele de educație și de instruire; evaluarea educației și a instruirii.

"Finalitățile educației definesc orientările valorice stabilite de proiectanții educației la toate nivelurile sistemului și ale procesului de învățământ". Acestea se impart în finalități macrostructurale și finalități microstructurale.

Finalitățile macrostructurale ale sistemului de învățământ se referă la:

- Idealul educației definește tipul de personalitate cerut de societate pe termen lung.
- Scopurile generale ale educației reprezintă direcții de dezvoltare a sistemului și a procesului de învățământ la nivelul unui ciclu complet de educație formală.

Finalitățile microstructurale ale procesului de învățământ reprezintă:

- Obiectivele generale, valabile pe termen lung și mediu, includ arii curriculare și materii școlare. Acestea sunt exprimate în termeni psihologici- competențe generale și termeni sociali- conținuturi de bază
- Obiectivele specifice, valabile pe termen mediu și scurt, sunt distribuite pe trepte și ani de învățământ
- Obiectivele operaționale(concrete), valabile pe termen scurt, sunt elaborate pentru o temă, un capitol, o unitate de învățare. Acestea sunt realizabile de către preșcolari prin sarcini concrete, fiind observate și evaluate pe tot parcursul lecției

Conținuturile generale ale educației asigură valorile materiilor școlare în raport cu valorile pedagogice generale, care pot fi integrate în planul de învățământ și se pot realiza în contextul fiecărei trepte de învățământ. În funcție de finalitățile procesului de învățământ, conținuturile de bază sunt ordonate pedagogic la nivel de reformă curriculară, de modele-ideale și de plan de învățământ. Conținuturile de bază, teoretice și aplicative, sunt necesare pentru indeplinirea obiectivelor concrete, raportându-se la scopul general al lecției. Acestea se impart în cunoștințe teoretice și cunoștințe aplicative.

Proiectarea curriculară a lecției se bazează pe:

1. Organizarea curriculară a resurselor pedagogice disponibile;

2. Planificarea curriculară a activității;

3. Implementarea lecției planificate.

1.Organizarea curriculară a reurselor pedagogice se referă la resurse administrative reprezentate de date despre școală, grupa de elevi, profesor, disciplină, spațiu și timp și la resursele pedagogice precum tema lecției, forma de organizare, tipul lecției.

2.Planificarea curriculară a activității implică:

- scopul general raportat la tipul de lecție și obiectivele specifice ale temei
- obiectivele concrete elaborate prin: operaționalizarea scopului general, definirea sarcinilor de învățare, raportarea performanțelor obținute la competența definită de programa școlară. Aceasta din urmă urmărește: cunoașterea simplă a unui concept, înțelegerea conceputului, aplicarea conceptului înțeles în rezolvarea unei probleme, analiza problemei, sinteza problemei și evaluarea critică a problemei
- conținuturile de bază reprezentate de cunoștințele teoretice și cunoștințele aplicative
- metoda de bază necesară pentru îndeplinirea obiectivelor concrete
- evaluarea rezultatelor activității didactice- inițială, continuă și finală

BIBLIOGRAFIE

- Cristea, Sorin, Conceptele Fundamentale în Pedagogie,vol.3, Finalitățile educației, ,Didactica Publishing House,București 2016
- Cristea, Sorin, Tribuna învățământului, Serie nouă, Nr. 4-5, Ediție Online, Aprilie-Mai, 2020

TRADIȚII ȘI OBICEIURI DE PAȘTI

Alina Georgiana Guiu

Nimic n-ar putea exprima mai pregnant trăirea Sărbătorii Învierii Domnului decât cuvintele pline de înţeles ale acestui Psalm. Căci Învierea Domnului, prăznuită de toată creştinătatea, e ziua imensei bucurii. În această zi Hristos, Domnul şi Mântuitorul lumii, din mormânt a răsărit, biruind legăturile morţii şi sfărâmând legăturile păcatului. Aceasta deci, e ziua celei mai mari biruinţe câştigate cândva în istoria omenirii, căci ea nu numai că depăşeşte în timp şi spaţiu orice altă biruinţă, ci trece şi dincolo de timp, în veşnicie.

Paştele este cea mai importantă sărbătoare anuală creştină. Ea comemorează evenimentul fundamental al creştinismului, Învierea lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, în a treia zi după răstignirea Sa din Vinerea Mare. De aceea Paştele este o sărbătoare a bucuriei, o bucurie asemănătoare celei a apostolilor când l-au văzut pe Iisus înviat. Iar salutul care se obişnuieşte cu această ocazie este tot o expresie a acestei bucurii: „Hristos a înviat! Adevărat, a înviat!".Ca şi alte sărbători creştine, Paştele este însoţit de numeroase obiceiuri populare care îşi au originea în tradiţiile străvechi (considerate azi de mulţi a fi păgâne) şi de credinţe şi superstiţii legate de ciclul anotimpurilor şi treburilor gospodăreşti. În Vinerea Mare se obişnuieşte să fie duse flori la biserică pentru Iisus. În timpul slujbei se trece pe sub masă de trei ori ca simbol al poticnirilor lui Iisus atunci când şi-a dus crucea. Tot în această zi, numită şi Vinerea Seacă se obişnuieşte să se ţină post negru. Se mai spune că dacă va ploua în această zi, anul va fi unul roditor şi îmbelşugat, iar dacă nu va ploua va fi un an secetos. Un alt obicei spune că cel care se va scălda în apă rece de trei ori în această zi, aşa cum Ioan Botezatorul boteza în apele Iordanului, va fi sănătos pe tot parcursul anului. În Sâmbăta Mare se prepară pasca şi cozonacul ce vor fi duse la biserică pentru a fi sfinţite în noaptea de Înviere. Seara, toată lumea merge la biserică pentru a asista la slujba de Învierea Domnului, pentru a lua lumina, pentru a lua tradiţionalele Sfinte Paşti precum şi flori sfinţite, dintre cele care au fost duse în Vinerea Mare la biserică. În după amiaza zilei de sâmbătă se încheie postul de 40 de zile şi clopotele încep să bată din nou. Cel mai important moment al zilei este sfinţirea apei botezătoare la biserică. Se spune că prima persoană care urmează să fie botezată cu această apă „nouă" va avea noroc toată viaţa. În Duminica Învierii este obiceiul să fie purtate haine noi ca semn de înnoire a trupului şi a sufletului. Dimineaţa se pune într-un ibric apă rece, un ou şi un ban de argint. Cine se spală cu această apă va fi rumen în obraji ca oul, tare ca banul şi va avea o viaţă îmbelşugată. În noaptea de Înviere cei care merg la biserică au câte o lumânare pe care o vor aprinde din lumina adusă de preot de pe masa Sfântului Altar. Această lumânare este simbolul Învierii, al victoriei vieţii asupra morţii, a luminii divine asupra întunericului ignoranţei. Unii obişnuiesc să păstreze restul de lumânare rămas, pe care îl aprind în cursul anului când au vreo problemă gravă. O credinţă răspândită este aceea că, timp de o săptămână, începând cu noaptea Învierii, porţile raiului rămân deschise. Astfel încât sufletele celor decedaţi în timpul Săptămânii Luminate ajung cu siguranţă în rai. Legendele crestine leagă simbolul ouălor rosii de patimile lui Iisus. Se spune că atunci când Iisus a fost bătut cu pietre, când acestea l-au atins, s-au transformat în ouă roșii. Și se mai spune că Sf. Maria, venind să-și vadă Fiul răstignit, a adus niște ouă într-un coș, care s-au însîngerat stând sub cruce. Se povestește că după ce Iisus a fost răstignit, rabinii farisei au făcut un ospăț de bucurie. Unul dintre ei ar fi

spus: "Cînd va învia cocoşul pe care-l mâncăm şi ouăle fierte vor deveni roşii, atunci va învia şi Iisus". Nici nu şi-a terminat bine vorbele şi ouăle s-au şi făcut roşii, iar cocoşul a început să bată din aripi. Răstignirea şi învierea reprezintă eterna legătură dintre moarte şi viaţă, aşa precum renaşte natura în fiecare primăvară, când se reia ciclul vieţii. Oul, el însusi purtător de viată, devine un simbol al regenerării, al purificării, al veşniciei. În traditia populară românească se crede ca ouăle de Pasti sunt purtătoare de puteri miraculoase: ele vindecă boli si protejează animalele din gospodărie. În dimineata primei zile de Pasti, copiii sunt puşi să se spele pe faţă cu apa dintr-un vas în care s-au pus dinainte un ou rosu si un ban de argint, pentru ca astfel copiii să fie tot anul sănătosi şi rumeni la faţă precum oul de Paşti şi curaţi precum argintul . La noi, de Paşti, ouăle nu se vopsesc doar în roşu, ci şi în alte culori, realizând desene deosebit de inspirate şi frumos lucrate, în motive geometrice sau reprezentând plante, animale, ori diferite simboluri. Bucovina este recunoscută pentru tradiţia – păstrată şi în zilele noastre - de a "încondeia" sau "închistri" ouă. Armonia culorilor, delicateţea modelelor transmise din generaţie în generaţie şi măiestria execuţiei, au transformat acest mestesug în artă. Ouăle sunt încondeiate în trei-patru culori, de obicei, ţinând cont şi de simbolul fiecărei culori în parte: roşu (soare, foc, dragoste), negru (eternitate, statornicie), galben (lumina, bogătia recoltelor, tinereţea), verde (forţa naturii, rodnicie, speranta), albastru (sănătate, seninul cerului). Ouă decorative de Paşti se mai fac cu vopsele în relief (Vrancea, Putna Sucevei), împodobite cu mărgele (Bucovina), din lemn (zona Neamţ) sau din lut (Corund-Harghita). În unele părţi ale ţării sunt folosite ouă fierte, în alte zone, cele golite de conţinut. Odinioară, ouăle de Paşti erau vopsite în culori vegetale, astăzi se folosesc mai mult cele chimice. Culorile vegetale erau preparate după reţete străvechi, transmise din generaţie în generaţie, cu o mare varietate de procedee şi tehnici. Plantele folosite în acest scop, în funţtie de momentul când erau recoltate, de timpul de uscare si de modul în care erau combinate, ofereau o gamă extrem de variată de nuanţe. Ouăle se ciocnesc la masa de Paşti (în toate cele trei zile ale sărbătorii) după un anumit ritual : persoana mai în vîrstă (de obicei bărbatul) ciocneşte capul oului de capul oului tinut în mînă de un comesean, în timp ce rosteste cunoscuta formulă "Hristos a Înviat !", la care se raspunde cu: "Adevarat a Înviat !" Se crede ca mielul de Paşte este bine să fie sacrificat în Vinerea Mare făcându-se, în acest fel, o apropiere între sacrificiul lui Hristos, care este răstignit, şi cel al mielului, care este unul din simbolurile sub care, înainte de instituirea oficială a religiei creştine, era reprezentat Domnul Iisus Hristos. Friptura de miel şi drobul sunt feluri de mâncare care trebuie să se găsească pe masa de Paşte a tuturor creştinilor. Pasca este o prăjitură specifică Paştelui, de formă rotundă, cu o cruce la mijloc şi aluat împletit pe margini, umplută cu brânză de vaci. În momentul în care se pune în cuptor, femeile de la ţară fac semnul crucii cu lopata pe pereţii cuptorului. Despre originea ei există o legendă care spune că, în timp ce predica împreună cu apostolii, Iisus a fost găzduit la un om foarte generos. Acesta le-a pus în traistă la plecare, fără ştirea lor, pâine pentru drum. Apostolii l-au întrebat pe Iisus când va fi Paştele, iar el le-a răspuns că atunci când vor găsi pâine în traistă. Au căutat şi au găsit pâinea. De atunci e obiceiul să se coacă pască de Paşti. În judeţul Dolj, în unele comune se face foc în faţa casei, iar femeile aduc în jurul lui atâtea scaune câţi bărbaţi sunt în casă. Pe scaune sunt aşezate căni cu apă, iar deasupra se pun colăcei care se dau de pomană. În unele zone din Oltenia, bărbaţii sunt cei care încondeiază ouăle, iar acestea sunt dăruite la masa de Paşte de către fini, naşilor, iar feciorii le oferă fetelor la hora satului. În dimineaţa de Paşte, după ce oamenii se întorc acasă cu lumânarea aprinsă nu au voie să intre în casă până nu culeg din grădină iarbă verde pe care o aşează pe scările casei. Vinerea mare este ziua

scăldatului, iar conform tradiţiei acela care se scufundă de trei ori în apa rece va fi sănătos tot anul. Dacă plouă, anul va fi unul bogat, cu recolte pe măsură. Oltenii respectă tradiţia, iar în ziua de Paşte poartă

haine noi în semn de respect pentru această sărbătoare. De pe masă nu trebuie să lipsească ouăle roşii, brânza, salata cu ceapă verde, drobul şi friptura de miel şi plăcinta cu brânză şi smântână. În a doua zi de Paşte, în Oltenia feciorii stropesc cu apa sau parfum fetele pe care vor să le ducă în faţa altarului.
Unele obiceiuri de Paşti se regăsesc, cu semnificaţie diferită, în antichitatea anterioară religiilor biblice. Ele și-au păstrat până în prezent farmecul și semnificația, fiind un moment de liniște sufletească și de apropiere de familie. Farmecul deosebit este dat atât de semnificația religioasă - întotdeauna mai există o șansă de mântuire - cât și de tradțtii: oul pictat, iepurașul, masa cu mâncaruri tradiționale.

Bibliografie:

Ghinoiu Ion, Mică enciclopedie de tradiții românești, Editura Agora, București, 2008 Crăciun Boris, Sfintele Paști în datini și obiceiuri, Editura Porțile Orientului, Iași, 1994 Gheorghe Vasilica, Mogoș Teodora, Cultură generală pentru ciclul primar, Editura Niculescu, București, 2008

Necesitatea cunoașterii psihopedagogice a copilului în vederea pregătirii lui pentru școală

Zaharia Alexandra-Valeria

Sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea au îmbogățit numărul celor

care nu numai că au sesizat necesitatea cunoașterii copilului și a luării în considerare a

particularităților de vârstă, dar au fundamentat tot mai profund științific această cerință cu

caracter logic, a educației. Dacă Aristotel a intuit principiul conformității cu natura atunci când a

afirmat că trebuie sa respectăm mersul firii iar Comenius l-a gândit ca o conformitate cu legile naturii fizice, apoi Rousseau și Pestalozzi l-au conceput și dezvoltat ca principiu al conformității cu natura interioară a copilului, lăsând preocuparea pentru studierea tot mai atentă a acestei naturi interioare. Pe măsură ce ne apropiem de perioada contemporană, dezvoltarea unor științe ca antropologia, anatomia și fiziologia omului, psihologia copilului, sociologia educatiei, s.a. au

condus la o cunoaștere tot mai profundă și mai precisă a ființei umane, în special a copilului și

implicit la ridicarea calității si eficienței educației.

„Cunoașterea copilului este cheia de boltă a pedagogiei; problema cunoașterii copilului este o adevarată revoluție copernicioasă în pedagogie” (Stan, L., (2014), Pedagogia preșcolarității și școlarității mici, Editura Polirom, Iași, p. 73); „Cunoașterea personalității copilului este tot atât de importantă ca și cunoașterea lumii în care și prin care învățământul își atinge scopurile” (Iucu, R., (2002), Instruirea şcolară, Editura Polirom, Iași, p. 67). Pentru susținerea cerinței psihopedagogice cu caracter logic, se pot aduce multiple și solide argumente, legate de scopul general al educației, de principiile educației permanente privind prospectarea personalității umane. Cunoașterea personalității copilului nu reprezintă un scop în sine. Educatța și activitatea de studiere și cunoaștere a copilului constituie un proces unitar, educatorul cunoaște copilul educându-l și-l educă mai bine cunoscându-l.

Necesitățile curente ale activității instructiv- educative impun cerința de a cunoaște cât mai bine

personalitatea pe care o prelucrăm, pentru a gasi mijloacele și strategiile cele mai eficiente.

Așadar, copilul trebuie cunoscut pentru a dirija, cu cât mai multe șanse de succes,

dezvoltarea personalității lui. Modelarea ființei umane în conformitate cu scopurile propuse nu se

poate realiza decât pe baza cunoașterii echipamentului bio-psihic al copilului, prin stimularea

potențelor sale interne și prin dirijarea dezvoltării acestuia în ritmuri „proprii”

Întreaga activitate instructiv-educativă se bazează pe cunoașterea persolalității copilului,

„individualizarea ca principiu educativ” spune V. Pavelescu „implică cunoașterea structurii

personalității celui ce urmează sa fie educat, întrucât, pentru a obține rezultatele dorite, trebuie sa o folosim în raport cu fiecare copil în parte".

Didactica modernă se bazează „pe racordarea acțiunilor instructiv-educative la reușita și potențele copiilor, pe considerarea particularităților de vârstă și individuale ca indicator orientativ prioritar" (Pânișoară, G., (2011), Psihologia copilului modern, Editura Polirom, Iași, p. 59).

Cunoașterea copilului trebuie considerată ca punct de plecare în orice acțiune formativă, strategia individualizării, educația și învățamântul nu-și poate justifica menirea și nu-și poate dovedi eficiența decât pe baza unei bune cunoașteri a copiilor.

Învațământul preșcolar deschide porțile spre cultura și descifreaza directiile dezvoltarii copilului. Dar aceasta deschidere si proiectare pe care o face grădință în calitate de continuatoare o operei formative a familiei, nu poate fi rezultatul unei simple inspirații, ci ea presupune, cu precădere, studierea și cunoașterea personalității copiilor.

Grădința, ca primă instituție de educație organizată, ca primă verigă a sistemului de învățământ, prin competența educatoarelor, va trebui sa cunoască modul cum funcționează intelectul copiilor, să sesizeze mugurii înclinațiilor lor, să le descopere sensibilitățile, pentru a fi în măsură sa facă predicții asupra fiecărui copil și să-i deschidă drumurile formative în direcția înclinațiilor lui.

Preocuparea pentru studierea și cunoașterea personalității copilului se impune cu mai multă necesitate la începuturile operei de formare a acestuia. Învățatoarea preia copilul de la educatoare cu o anumită experiență dobândită de acesta (cunoștințe, deprinderi, comportamente) și cu o „biografie" a personalității deja elaborată.

De aceea, dintre etapele dezvoltării copilului, care constituie - așa cum arată psihologul francez M. Debesse – „Capitole distincte ale aceleiași istorii individuale", perioada vârstei preșcolare se impune pentru întreaga dezvoltare interioară prin importanța și problematica ei. În conturarea personalității copilului, vârsta preșcolară se constituie ca perioada celei mai intensive, receptive modalități și sensibilități psihice, perioada progreselor, remarcabile în toate planurile și în special, în sfera sentimentelor.

În copilărie se formează „toate conduitele adaptive de bază, se constituie structurile energetice mai importante (intelectuale, creative), inclusiv sociabilitatea, o serie de aptitudini,

precum și caracteristicile comportamentelor de bază, reacțiile afective și voliționale” (Ursula Șchiopu., (1989), Psihologia copilului, Editura Didactică si Pedagogică, Bucureşti, p. 134).

Grădința este prima instituție în care copilul învață să desfașoare o activitate ordonată, încadrată într-un regim de muncă, într-o disciplină a vieții.

Aceasta conduce la achiziții și progrese în sfera cognitivă, afectivă și psihomotorie a preșcolarului, precum și în domeniul sociabilității lui. Vârsta preșcolară este considerată perioada imaginației, fanteziei, visării și a jocului. Prin joc se îmbogățeste sfera vieții psihice a copilului, se dezvoltă curiozitatea, se deschide planul imaginației prin limitarea lucidă a rolurilor socio-profesionale.

În societatea modernă, tot în copilarie, are loc procesul de „alfabetizare”, înainte de intrarea copilului în școală, prin care el se adaptează condițiilor primare și fundamentale ale nivelului social în cultură. Dezvoltarea pe acest plan se continuă pâna în momentul în care posibilitatea de a scrie și citi, devenite active, încep să servească trebuințe și interese psihice intelectuale dobândite și întreține astfel dinamismul și apetitul său. Deci, „cunoașterea copilului trebuie menționată prin cunoașterea vieții lui, a faptelor, a comportamentului cu caracter permanent care relevă trăsăturile caracteristice ale personalității” (Radu, I.T., (1996), Aptitudinea de şcolaritate a copilului din grupă mare Grădiniţă, Familie, Şcoală, Culegere metodică editată de Revista de pedagogie Bucureşti).

Bibliografie:

Pedagogia preșcolarității și școlarității mici, Editura Polirom, Iași, - Stan, L., 2014

Instruirea şcolară, Editura Polirom, Iași, - Iucu, R.2002

Psihologia copilului modern, Editura Polirom, Iași, - Pânișoară, G. 2011

Psihologia copilului, Editura Didactică si Pedagogică, Bucureşti, - Ursula Schiou 1989

Cum putem învăța ceva de valoare de pe urma studierii sistemelor de învățământ străine?

Huțu Elena Ingrid

Țările nordice: Suedia, Norvegia, Finlanda, Islanda și Danemarca sunt des asociate cu un nivel de trai ridicat și inegalitate socială redusă. Investiția în educația timpurie s-a dovedit a fi o investiție inteligentă pe termen lung, iar țările nordice sunt considerate modele de bune practici datorită sistemului educațional extrem de performant. Calitatea educației implică investiții la nivel de sistem, infrastructură, resurse umane, prin dezvoltare și reformă continuă în baza valorificării în practică a rezultatelor cercetărilor și inovărilor din educație.

Procesul de învățare în Sistemul Educațional Nordic este bazat pe joacă, ca metodă de dezvoltare a competențelor personale și a abilităților academice. Curricula nordică imbină conceptele de învățare și joacă.

Sistemul Educational Norvegian documentează progresul copiilor, dar nu există criterii de performanță solicitate și impuse. Fiecare copil are un plan individual de educație elaborat în colaborare cu părinții, copilul și educatorii. Planul include cunoștințele și deprinderile copilului, interesele și punctele forte, zonele de îmbunătățire și nevoile de suport pentru fiecare din cele 6 arii de învățare. Obiectivele incluse în plan vizează planificarea activităților pedagogice în mod adecvat pentru a construi experiențe relevante de învățare și pentru a conduce la progresul copiilor. Instrumentul de monitorizare utilizat este construit pe baza celor 6 arii de învățare, incluzând itemi relevanți aferenți comportamentelor măsurabile și observabile ale copilului. Acești itemi sunt plasași pe o scală de apreciere în funcție de nivelul de independență și responsabilitate al copilului. Obiectivul activităților pedagogice este creșterea nivelului de autonomie al copilului, în baza cunoștințelor si ale abilităților acumulate. Instrumentul este completat de educator împreuna cu părinții și copiii și stă la baza obiectivelor de dezvoltare stabilite la nivel de centru.

Un obiectiv major pentru educația norvegiană pe parcursul celor 13 ani de școlarizare este încrederea lingvistică și credința în cultura proprie ca bază pentru dezvoltarea identității, respectarea altor culturi, participarea socială activă și învățarea pe tot parcursul vieții

Tendința generală este că elevii sunt foarte fericiți la școală. Rezultatele studiilor privind fericirea elevilor arată că aproape 90% dintre elevi sunt "fericiți" sau "foarte fericiți" la școală. În același timp, 18% răspund că întotdeauna sau uneori se simt singuri. Jumătate dintre elevii sunt "foarte fericiți" în compania colegilor de clasă, iar 40% sunt "destul de fericiți" cu colegii. Nu există nicio diferență între băieți și fete în ceea ce privește fericirea la școală.

Fericirea în mediul școlar este foarte importantă pentru cei din școală și din comunitate. Prin urmare, este necesară o strânsă legătură între elevi, părinți, cadre didactice, precum și personalul administrativ și de conducere. Majoritatea elevilor declară că au o relație bună cu profesorii lor. În ansamblu, elevii consideră că toți sau majoritatea profesorilor își respectă îndatoririle și îi motivează în procesul educațional. În context școlar, profesorul este cel care creează un spațiu în care elevii să aibă libertatea

de a alege, de a lucra în grupuri, ca formă de învățare intercolegială, să poată lua decizii cu privire la acțiunile grupului. Mediul din clasă are impact asupra performanțelor elevilor, iar profesorul are responsabilitatea de a manageria clasa. Raportul elev-profesor în învățământul primar și secundar inferior este de 17 elevi per profesor. Școli cu mai puțin de 100 de elevi au o medie de 11 elevi per profesor, iar în unele clase există și un asistent cu normă întreagă.

Ce putem învăța de la sistemul norvegian?

Sistemul norvegian de educație și formare a avut și are obiective ambițioase, considerând educația esențială pentru dezvoltarea țării. Deși are unul dintre cele mai mari bugete pentru educație raportat la produsul intern brut, performanțele elevilor sunt încă modeste în conformitate cu rezultatele obținute în urma testelor PISA. Însă pentru a îmbunătăți rezultatele elevilor, autoritățile continuă să implementeze măsuri, acordând o atenție deoebită disciplinelor deficitare precum matematica sau științele. Chiar dacă Norvegia nu se regăsește printre țările cu o performanță școlară ridicată, ea este recunoscută la nivel internaționl pentru mediu școlar propice unei dezvoltări armonioase a elevului. Astfel, sistemul de învățământ norvegian își propune ca între elevi, profesori, familie și autorități să existe o strânsă colaborare. Fericirea elevilor este susținută de condițiile din mediul școlar, Norvegia reușind prin reformele implementate să aibă un nivel al agresivității în școli foarte redus. De asemenea, curriculum școlar și activitățile aferente sunt concepute astfel încât să permită elevilor să se integreze în societate, să facă față sarcinilor vieții.

O societate democratică solidă impune existența unui nivel de educație ridicat pentru întreaga societate –indiferent de locul în care trăiesc, genul, mediul social și cultural sau orice alte nevoi speciale. Prin urmare, gradul de alfabetizare a ajuns la 100% în urma eforturilor autorităților de a oferi educație gratuită pentru școala elementară și secundar inferioară, dar și ajutor financiar consistent pentru familiile cu venituri mici sau elevi cu nevoi speciale.

Statul norvegian se implică activ în asigurarea legăturii dintre angajatori și viitorii angajați, oferindu-le o pregătire de înaltă calitate și în conformitate cu cerințele pieței. Măsurile implementate de guvern in sectorul terțiar se bucură de succes întrucât numărul elevilor care aleg programul vocațional crește, iar gradul de participare la programele de ucenicie urmărește și el un trend asccendent.

Bibliografie:

1. Statistics Norway (2017), Facts about education in Norway 2017 – key figures 2015

2. OECD (2013), Education Policy Outlook Norway

3. Institutul Național de Statistică ,Homework and pupil achievement in Norway

4. UNESCO (2015), Norway. Education for All 2015 National Review

5. Norwegian Ministry of Education and Research, Education – from Kindergarten to Adult Education

COMUNICAREA ÎN ȘCOALA:REPERE ALE CALITĂȚII

AVIANA ANCA ELENA

Dintotdeauna comunicarea a reprezentat o trăsătură definitorie a ființei umane, un element esențial al existenței noastre, un proces evolutiv paralel cu dezvoltarea speciei umane; orice ființă a simțit nevoia de a stabili relații cu alteritatea, de a se face înțeleasă și de ai înțelege pe ceilalți, în virtutea faptului că printr-un dar natural, omul este o ființă socială. Astfel în ultimele decenii s-a înregistrat un interes crescând pentru comunicare, pentru studierea rolului său în viața umană și în societate.

Comunicarea constituie liantul interacțiunilor sociale și, totodată un instrument cheie al activităților manageriale desfășurate atât la nivelul organizației școlare, cat și la nivelul clasei/grupei.

Din perspectiva educației, comunicarea constituie baza proceselor informative de transmitere și asimilare a cunoștințelor, a proceselor formative de valorificare a acestora, a proceselor de interinfluențare reciprocă, derulate în contexte formale, nonformale și informale între parteneri și statusuri determinante.

Referindu-ne la procesul de învățământ, acesta se realizează prin comunicare, cu ajutorul comunicării și pentru comunicare, vorbind în acest caz de comunicare didactică. Acesta reprezintă un caz particular comunicării general umane, deținând atât caracteristicile comunicării interumane, cat și o serie de particularități specifice.

Comunicarea didactică se referă la ansamblul proceselor interumane, în care sunt angrenați cadrul didactic și elevii, ca agenți educaționali implicați nemijlocit în procesul didactic și în cadrul cărora se realizează schimburi interpersonale reciproce de mesaje, semnificații, decizii, judecăți de valoare, stări afective și influențări referitoare la procesele didactice cu ajutorul componentelor elementelor repertorii lor comunicaționale proprii.

Generic, procesul de învățământ reprezintă un act de transmitere a unor informații cu conținut educațional, a unor conținuturi cognitive adiționale și afectiv-atitudinale și de influențare formativă a membrilor micro grupurilor școlare. Comunicarea deține un însemnat potențial formativ, care se traduce în valorificarea informațiilor receptate, în reglarea și aut-reglarea activității intelectuale, în însușirea diferitelor limbaje de specialitate, în asigurarea transferurilor cognitive,în receptarea, acceptarea internalizarea și promovarea valorilor.

Comunicarea didactică este mai mult decât o activitate de relaționare a cadrului didactic cu copilul/elevul în vederea realizării unor obiective comune, este un proces psihosocial de influențare și modelare reciprocă a comportamentelor cognitive și non-cognitive a conduitelor,convingerilor,atitudinilor. Comunicarea didactică poate fi influențată de calitatea comunicării interumane, respectiv de receptarea corectă, integrală a mesajului de decodare a acestuia, de realizare a unui feedback prompt și eficient prin semnarea unei reacții de schimbare a comportamentului, la persoanelor implicate în comunicare.

Managementul comunicării didactice reprezintă o componentă a managementului educațional care studiază teoria și practica proiectării, organizării, coordonarii, evaluarii și reglări actelor de comunicare didactică, în vederea asigurării unei relații educaționale funcționale și eficientă între profesor și elev/preșcolari precum și vederea atingerii în condiții de eficiență obiectivelor procesului instructiv-educativ.

Managementul comunicării didactice reprezintă o dimensiune specifică managementului comunicării, referitoare la gestionarea schimburilor interpersonale de componente/elemente, aparținând repertoriului comunicațional propriu cadrului didactic cu componente/elemente proprii membrilor grupului psihosocial-clasă/grupă/elevi și preșcolari legate de procesele didactice derulate, respectiv de manifestarea și asumarea atribuțiilor și responsabilitatilor, de agrearea demersurilor curriculare, de gestionarea proceselor curriculare în cadrul activităților didactice destinate atingerii obiectivelor educaționale.

Managementul comunicării cu părinții elevilor și preșcolarilor

Familia și școala sunt mediile cele mai importante de formare și instruire pentru copil definitorii pentru copilăria sa pentru creșterea și dezvoltarea viitorului adult sunt medii încărcate de afectivitate și bogată experiență semnificativă pentru construirea imaginii de sine pentru formarea proprii instanțe morale pentru modelarea personalității sale.

O colaborare strânsă între părinți și profesori este o premisă necesară pentru atingerea principalelor obiective ale procesului de educare a copilului, formarea prosocială a caracterului interdependența emoțională și materială. Atât părinții, cat și profesioniștii în educație contribuie la realizarea acestor obiective cu experiența, cunoștințele și relația personală cu copilul și tocmai de aceea buna lor colaborare, este atât de importantă.

Comunicarea dintre școală și familie se realizează prin mesaje scrise și prin mesaje orale:

1. Mesaje scrise: scrisori și biletele de informare, rapoarte, emailuri și alte comunicări scrise pe telefon, site-ul instituției sau rețele de socializare.

2. Mesajul oral: întâlniri directe unu la unu, ședință cu părinții, discuții telefonice, vizite la domiciliul elevului.

BIBLIOGRAFIE

1. Ezechil, L, Albu, G. Pânișoară,I.-O. (2008), Comunicarea și relațiile de comunicare pedagogică.Structură,mecanisme,forme,stiluri,eficacitate. Aplicații, în Pregătirea psihopedagogică. Manual pentru definitivat și gradul didactic II, coord. D. Potolea, I. Neacșu, R.B. Iucu, I.- O. Pânișoară,Editura Polirom, Iași

COPILUL ŞI COPILĂRIA

Măricuţ Mărioara

COPILUL este, în primul rând, un individ care dă o semnificaţie cuvântului „eu", adică o

fiinţă care vrea, care proiectează în afară, care afirmă dreptul său de proprietate, care se pune în cauză. Chiar înaintea acestei perioade, care durează de la mijlocul celui de-al doilea an până la criza de la trei ani, timp în care se organizează sentimentul de eu, putem considera că există în copil o forţă progresivă care schiţează deja eul viitor. Copilul este o forţă care progresează, o mişcare înainte, un elan, deosebit, însă, de elanul adultului. Copilul este, într-o anumită măsură, adultul caracterizat mult mai mult prin voinţă decât prin putere. Adultul joacă un rol capital în preocupările copilului, este idealul spre care tinde. Copilul, a spus Claparede, este un candidat la viaţa adultă. Prin forţa lucrurilor, el se află îndepărtat de sarcinile reale, de lumea serioasă a adulţilor, şi caută să se introducă acolo cât mai bine.

Copilul este o persoană în formare. El trebuie luat în consideraţie. Are sentimente, dorinţe, opţiuni, înclinaţii, opinii. Este o persoană în formare, unică, specială, care se îndreaptă pas cu pas spre vârsta adultă. Cunoştinţele, comportamentele, emoţiile, valorile pe care le achiziţionează şi le structurează într-un mod numai al lui, sunt aceleaşi – deşi, calitativ, altele –cu ale viitorului adult.

COPILĂRIA este o mişcare spre înainte, o plecare spre orizonturi multiple, o plenitudine

de proiecte, o îndrăzneală. Mai târziu acest elan se va supune, mai mult sau mai puţin strict, structurilor sociale, se va amesteca în colectivitate. Copilăria este însă, vârsta fericită, vârsta speranţei şi a visului. Copilul este fiinţa, singura fiinţă care trăieşte în ea însăşi. Fără îndoială, se poate spune că, din acest punct de vedere, sunt mulţi copii printre adulţi. Şi acest lucru este adevărat. Trebuie să spunem chiar că omul nu valorează decât prin acest rest de copilărie pe care-l păstrează în sinea lui ca o preţioasă comoară. A fi om, într-adevăr om, înseamnă totdeauna a rămâne puţin copil. Copilul trăieşte în el însuşi, dar aceasta se întâmplă într-un mediu închis şi bine păzit de barierele cu care adultul înconjoară frageda copilărie pentru a o apăra. Copilul nu cunoaşte asprimea existenţei, a realităţii concrete, nici a realităţii sociale. El nu cunoaşte grija salariului zilnic, nu cunoaşte valoarea timpului. Copilul trăieşte în el însuşi, într-o lume artificială pe care adultul i-a construit-o. Părăsirea copilăriei aduce întotdeauna regrete, căci asta înseamnă a părăsi ţărmul pentru a te avânta în mare. Copilăria este vârsta confruntării cu necunoscutul, vârsta mirării şi a curiozităţii incluse în întrebătoarele şi numeroasele sale aventuri de cunoaştere concentrate în repetatul „de ce?" şi „cum?", în înariparea cunoaşterii prin imaginaţie ce-l caracterizează şi îi deschide porţile previzibilului şi ale creaţiei ca funcţie a existenţei.

JOCUL DIDACTIC METODĂ EFICIENTĂ DE DEZVOLTARE INTELECTUALĂ A ELEVILOR

Rîjnoveanu Daniela/ Ghiță Vasilica/ Apostol Mirela

,,Orice joc este în primul rând și mai presus de toate o acțiune liberă."

Johan Huizinga

Jocurile didactice, în majoritatea lor, au ca element dinamic întrecerea între grupe de elevi sau chiar între elevii întregului colectiv, făcându-se apel nu numai la cunoştinţele lor, dar şi la spiritul de disciplină, ordine, coeziune, în vederea obţinerii victoriei.

Întrecerea prilejuieşte copiilor emoţii, bucurii, satisfacţii. Astfel, el constituie o eficientă metodă didactică de stimulare şi dezvoltare a motivaţiei superioare din partea elevului, exprimată prin interesul său nemijlocit faţă de sarcinile ce le are de îndeplinit sau plăcerea de a cunoaşte satisfacţiile pe care le are în urma eforturilor depuse în rezolvare.

Disciplina Dezvoltarea personală , include activități și experiențe având scopul final de a asigura starea de conștientizare, de dezvoltare a talentelor și abilităților personale, îmbunătățirea calității vieții și contribuirea la realizarea aspirațiilor și viselor personale. De preferat ar fi utilizarea a cât mai multor jocuri și activități atractive pentru copii , deoarece facilitează transmiterea cunoștințelor într-un cadru relaxat, înlăturând clișeele.

Exemplu:

Jocul „La cine se află steguleţul?"

Scopul: formarea deprinderii de a oferi un obiect unui copil folosind termenii de politeţe corespunzători ("poftim", "mulţumesc").

Obiective: să recunoască elevul care are steguleţul, să spună numele acestuia, să folosească corect noţiunile „poftim", „ mulţumesc".

Resurse didactice: steguleţe mici confecţionate din hârtie creponată.

Desfăşurarea jocului

Elevii vor fi aşezaţi în semicerc, stând în picioare. Acest joc este indicat mai mult pentru clasa I, sau atunci când au venit în clasă mai mulţi elevi noi. În prima parte a jocului cadrul didactic va oferi steguleţul şi va utiliza formula de politeţe corespunzătoare („poftim"), pe rând când unui elev, când altuia, aşteptând ca aceştia să mulţumească apoi va pune întrebarea „La cine se află steguleţul?" Va răspunde elevul întrebat menţionând numele şi prenumele celui la care se află steguleţul.

În partea a doua a jocului, un elev ales de învățător va oferi steguleţul, iar altul va

spune cui i-a fost încredinţat. Procedeele pot varia în cadrul aceluiaşi joc în funcţie de nivelul

clasei, de exemplu:

- la început se indică numele elevului căruia să i se ofere steguleţul – elevii având de realizat legătura între nume şi persoana corespunzătoare;

- apoi elevul trebuie să asocieze persoana, respectiv copilul, la numele corespunzător. La întrebarea „La cine se află steguleţul?” se va răspunde direct prin indicarea numelui şi prenumelui copilului respectiv.

Variantă

Jocul poate fi repetat cu alte ocazii sau complicat sub forma de „La cine s-a oprit steguleţul?”. În acest caz jocul se desfăşoară în genul jocurilor „Stop”. Steguleţul trece din mână în mână punându-se accentul să nu fie reţinut prea mult de elevi şi să fie oferit corect celorlalţi. La semnalul „stop!” elevul la care se află steguleţul în acel moment îl reţine, urmând ca un vecin (sau alt elev) să spună repede numele acestuia.

Pentru elevii neatenţi se pot introduce unele sancţiuni simple.

Jocurile didactice nu reprezinta un scop in sine , ci o modalitate de lucru , alături de celelalte , la care învățătorul apelează în diverse etape ale lecției și in afara orelor de clasa .

Domeniul Experiențial Estetic și Creativ la preșcolari

COZMA ANA

În contextul mijloacelor de stimulare a creativității generale și a celei artistico-plastice, arta este un mijloc esențial, fără a fi, însă, singurul. În studiul creativității s-a emis ideea că personalitatea creativă se caracterizează prin anumite trăsături comune, iar procesul creației este identic în artă, în știință și în producțiile de alt gen.

V. Lowenfeld spunea că: atunci când dezvoltăm forțele creatoare în domeniul artelor, le dezvoltăm totodată și în domeniul științelor și în ființa umană în general. El consideră creativitatea artistică premisa pentru celelalte forme de creativitate. Conform teoriilor care susțin ideea transponibilității creativității și aceea că sensibilitatea și creativitatea copilului pot fi educate în și prin artă, considerăm activitățile de educație artistico-plastice ca mijloc esențial de realizare a scopului cercetării noastre.

Influența artei asupra proceselor de cunoaștere, asupra perfecționării lor funcționale, constă în primul rând în dezvoltarea capacităților senzorio-perceptive. Formele artei se manifestă în conștiința copiilor îndeosebi pe calea simțurilor: auz, văz, pipăit. Arta, fiind o formă de cunoaștere prin intermediul imaginilor artistice, contribuie la lărgirea orizontului de cunoaștere, la perceperea mai complexă și mai cuprinzătoare a realității. Apelând la afectivitatea copilului, la emoțiile sale față de tot ceea ce este frumos, cunoașterea prin artă devine mai accesibilă, mai largă. Copilul poate să observe aspecte ale realității pe care nu le-ar sesiza dacă acestea nu i s-ar oferi într-o formă artistică, plastică. Prin intermediul operelor de artă copilul dobândește o serie de cunoștințe despre culorile și formele obiectelor, despre relațiile dintre ele. Nenumărați artiști au menționat în amintirile lor că trăirile vii, intensitatea impresiilor din copilărie, bagajul de observații asimilat au format fondul principal de sprijin pe care s-a dezvoltat talentul lor.

Primele încercări ale copiilor sunt, de cele mai multe ori, combinații de imagini din basme, povestiri, ilustrații cunoscute anterior. Arta, cu cât este mai valoroasă și mai accesibilă, cu atât influențează mai puternic asupra dezvoltării posibilităților creatoare ale copilului. În mod indirect, toate formele artei influențează și buna dispoziție. Starea de plăcere și mulțumire pe care le-o creează copiilor frumosul constituie un permanent stimulent al activității întregului organism. Formarea sentimentelor estetice la copil începe din momentul în care el se apropie de artă, fie chiar prin plăcerea pe care o are să deseneze, să coloreze, să modeleze, apoi, treptat, învață să aprecieze frumosul prin comparație. În cadrul activităților artistice copilul învață să opereze cu noțiuni estetice, când își apreciază propria lucrare, afirmând că e mai frumoasă sau mai puțin frumoasă decât a altuia.

Prin educație, copiii învață să perceapă, să observe și să aprecieze frumosul din lumea înconjurătoare. Frumusețile observate vor fi apoi exprimate în deenele lor. Intensificarea antrenamentului de educație vizuală a copilului sub o corectă îndrumare îl ajută să-și îmbogățească percepția senzorială. În acest sens, în cadrul activităților de educație artistico-plastică, cu accent pe

educația vizuală a copilului, se întreprind exerciții de antrenament pentru a privi, a vedea, a căuta și a înțelege informații despre culoare și forma obiectelor lumii înconjurătoare.

Execuția unui desen presupune un exercițiu de motricitate care va pregăti copilul pentru însușirea scrisului la școală. Organizarea și desfășurarea activităților artistico-plastice oferă variate posibilități pentru dezvoltarea atenției. Copiii trebuie să-și concentreze atenția asupra modelului de desenat, să fie atenți la explicațiile și demonstrațiile de realizare a unui desen.

Competenţele învăţătorului în medierea învăţării interactive

Covasneanu Adina

Succesul la clasă depinde de competențele învățătorului de a crea oportunități de învățare pentru fiecare elev. Un învăţător care se pretinde a fi eficient nu poate să se bazeze în activitatea lui doar pe câteva strategii didactice; el trebuie să stăpânească moduri variate de abordare a învăţării, o gamă largă de strategii generale şi particulare, care vor deveni caracteristici ale stilului lui de predare.

Stilul didactic are un caracter personal; este o formă de exprimare a originalităţii cadrului didactic. Şi această originalitate constă în modul de combinare optimă a materialului didactic, mijloacelor şi metodelor didactice scopul obţinerii unor rezultate eficiente.

Strategiile didactice nu pot fi construite după reguli precise, ci se mizează pe creativitatea învăţătorului care nu poate fi înlocuită cu reţete. Succesul unei strategii depinde de competenţa şi capacitatea celui care o aplică.

Există învăţători care dovedesc mai multă flexibilitate în comportamentul lor didactic, sunt receptivi la ideile şi experienţele noi, manifestă independenţă în gândire şi acţiunea didactică, Evident că aceşti învăţători vor adopta strategiile inductive, deductive etc. sau strategii nealgoritmice.Dar există şi învăţători rigizi, dogmatici înclinaţi spre rutină, conservatorism şi convenţional şi care tratează cu refuz solicitările ce presupun înnoiri. Aceştia evident că vor recurge la strategii algoritmice, nu vor lărgi sfera strategiilor, nu vor face combinaţii de strategii, vor urma doar o singură care se va repeta la nesfârşit. În școala centrată pe elev, pedagogul capată la prima vedere o „oarecare paloare”, este evanescent, căci elevul este miezul problemei, însă…învățătorul este acela care are puterea decizională și capacitatea de a alege ce știe ca se poate desfașura în propriul colectiv de elevi. Important este însă ca dascălul să fie acela care mereu va cauta soluții la problemele instructiv educative.

Succesul la clasă depinde de competeța invățătorului de a crea oportunități optime de învățare pentru fiecare elev.

EDUCAȚIA INTELECTUALĂ ȘI ADAPTAREA LA SCHIMBARE

Anamaria Mînicaru

Raportându-ne la definiția profesorului Șt. Bârsănescu, descoperim o întâlnire fericită a trei perspective de concepere și realizare a educației intelectuale:

- axiologică, în raport cu care valoarea fundamentală este valoarea de adevăr;
- psihologică, relevând importanța dezvoltării, prin educație intelectuală, a facultăților intelectului;
- epistemologică, relevând educația intelectuală ca pregătire a individului pentru cunoaștere de tip științific.

Astăzi se impune din ce în ce mai mult o nouă dimensiune a educației intelectuale, cea metodologică; în contextul schimbărilor cu care se confruntă și se va confrunta în viitor individul uman, școala nu se poate limita la vehicularea unor conținuturi abstracte și inutile, ci își propune să-l ajute pe elev să-și însușească metodologia învățării și să-și construiască un stil de viață intelectuală. A învăța să înveți devine obiectivul fundamental al educației, în general, al celei intelectuale, în particular. Acest obiectiv orientează actul din ce în ce mai complex al selecției, structurării și vehiculării conținuturilor educației.

În contextul actual, rolul profesorului nu mai este de a transmite, simplu, cunoștințe; acesta nu „transmite” și nu „distribuie” cunoștințe; el comunică, antrenând întreaga personalitate a elevului în dobândirea cunoștințelor de bază și funcționale. Demersurile cognitiviste asupra învățării au arătat că învățarea în profunzime pune în joc atât activități care vizează prelucrarea și recuperarea informațiilor, cât și activități intelectuale vizând capacitatea de abstractizare, de inferență, de punere în relație, de construire de ipoteze, de verificare a acestora și interpretare a rezultatelor.

Educația intelectuală își propune maturizarea intelectuală a individului, adică dobândirea concomitentă a cunoștințelor de bază și funcționale, care să-i permită integrarea într-o formă de viață spirituală și a metodei de învățare, care să-i ofere autonomie, putere de adaptare la diverse contexte de viață, precum și capacitatea de a lua decizii importante și a determina schimbări pozitive în mediul în care trăiește.

Nu se poate separa, practic, în procesul formării intelectuale a copilului, momentul însușirii cunoștințelor de cel al dobândirii metodei de învățare sau al formării atitudinilor pozitive față de cunoaștere. Totuși, în demersul concret al formării intelectuale, apar anumite accente care țin de concepția pedagogică a celui care are rolul esențial pe acest complicat traseu: profesorul. Secolul XX a excelat în afirmarea punctului de vedere formativist asupra învățării, accentuând importanța formării atitudinilor față de cunoaștere și a dobândirii metodei de învățare. Însușirea de cunoștințe este subordonată acestor două obiective esențiale. Pe de altă parte, oricine pune problema priorităților în formarea intelectuală trebuie să recunoască totuși că nici atitudinile și nici metoda de învățare nu se dobândesc pe un teren gol, că un minimum de cunoștințe de bază și operaționale constituie punctul de plecare în orice efort de a autonomizare intelectuală. În consecință, educația intelectuală adaptată la schimbare urmărește realizarea următoarelor obiective:

- însușirea cunoștințelor de bază și a cunoștințelor operaționale, care-i permit copilului să se descurce în situații de viață și în situații de învățare concrete;

- dezvoltarea și perfecționarea proceselor de cunoaștere: percepții, reprezentări, atenție, memorie, gândire, limbaj, imaginație;

- formarea deprinderilor și capacităților intelectuale: deprinderi elementare (scris, citit, socotit), capacitatea de identificare și utilizare a surselor de informare, întocmirea de fișe, rezumate, sinteze, utilizarea computerului etc;

- însușirea normelor de igienă a activității intelectuale vădind, prin respectarea lor, înțelegerea posibilităților individuale de cunoaștere, a legităților psihologice și a condiționărilor bio-fiziologice ale proceselor cognitive. Formarea deprinderilor și priceperilor intelectuale și însușirea normelor de igienă a activității intelectuale sunt esențiale pentru conturarea metodei de învățare și definirea stilului individual al activității intelectuale a elevului;

- cultivarea sentimentelor intelectuale și dezvoltarea motivației bazate pe impulsul cognitiv sau trebuința de cunoaștere; realizarea acestui obiectiv asigură continuitatea și temeinicia învățării pe parcursul întregii vieți.

Bibliografie:

Cerghit, I., Metode de Învățământ, EDP, București,1997;

Cristea, S., Dicționar de pedagogie, Chișinău-București, Ed. Litera Internațional, 2000;

Nicola, I., Tratat de pedagogie școlară, București, EDP, 1996.

JOC DIDACTIC: SĂ PROTEJĂM NATURA

Afloroaie Ioana-Elena

OBIECTIVE OPERAŢIONALE:

1. să identifice imaginile în care omul acţionează în favoarea mediului;

2. să identifice acţiunile omului prin care se deteriorează natura (care produc distrugeri);

3. să aşeze în albumul potrivit imaginea decupată anterior, motivând alegerea;

4. să interpreteze corect melodia şi textul unui cântec.

REGULI DE JOC:

Răspunsurile bune sunt aplaudate, cele greşite sunt corectate de colegi.

Câştigă echipa care aşează prima jetoanele corect.

ELEMENTE DE JOC:

Mişcarea, mânuirea materialelor, aplauzelor, surpriza.

DESFĂŞURAREA JOCULUI:

Grupa va fi împărţită în două subgrupe, fiecare subgrupă va așeza pe panou jetoanele după următoarele criterii:

- pe panoul alb se aşează imaginile care reprezintă acţiuni de îngrijire a mediului (sădirea pomilor, adunarea şi aruncarea gunoaielor în locuri special amenajate, etc.)

- pe panoul gri se aşează imaginile care reprezintă acţiuni de deteriorare a mediului:(tăiere pomilor, foc în pădure, aruncarea gunoaielor pe jos).

După ce fiecare echipă aşează imaginile se verifică cu întreaga grupă dacă au fost corect aşezate. Câştigă echipa care nu a făcut nici o greşeală .

VARIANTĂ:

Preșcolarii au două albume:

1. Să ocrotim natura.

2. Nu distrugeţi natura.

Anterior planificării şi desfăşurării jocului, copiii au drept sarcină de a decupa acasă din reviste sau din cărţi imagini cu acţiuni ale omului asupra mediului. Fiecare copil va lipi imaginea sa în albumul la care crede că se potriveşte, motivând alegerea.

În partea a doua a jocului se va desfăşura un exerciţiu de limbaj: copiii vor găsi antomimul cuvântului dat de educatoare şi apoi vor formula propoziţii cu el.

Cuvintele alese trebuie să corespundă temei jocului şi să pună copiii în situaţia de a conştientiza cele două modalităţi de acţiune asupra mediului: una benefică şi alta dăunătoare.

Exemplu: curat – murdar, poluat – nepoluat, bun – rău etc.

Metoda ~Bula dublă"

Muteanu Maricica

Aceasta metodă este un organizator grafic utilizat pentru gruparea asemănărilor şi deosebirilor dintre două aspecte, idei sau concepte.

Bula dublă cuprinde două cercuri mari de care sunt relaţionate prin linii alte cercuri mai mici. În cercurile mari se specifică termenii-cheie, în cercurile mici situate la mijloc se specifică asemănările (punctele comune), iar în cele exterioare particularităţile fiecărui termen sau deosebirile.

Această metodă este aplicabilă și în activitățile instructiv-educative din grădiniță. Se poate folosi cu succes în cadrul activităților pe domeniile experiențiale : Științe, Om și societate, Limbă și comunicare.

Exemplu:

Tema proiectului: “Ce ne-aduce toamna în coș?”

Subtema proiectului: „Fructele din coșul toamnei”

Tema zilei:„ Dulceața toamnei”

Disciplina: Cunoașterea mediului

Grupa: mijlocie

Strategii didactice:

• Metode şi procedee – explicaţia, conversaţia, exercițiul, bula dublă;

• Mijloace didactice – jetoane, imagini cu fructe, carioci colorate, enciclopedii, materiale din natură (mere,pere)

• Forme de organizare – frontal, pe grupe

Pașii pe care i-am realizat în realizarea activității au fost:

1. Am împărțit copiii în două echipe în funcție de ecusonul ales în cadrul întâlnirii de dimineață (măr/pară) .

2. Am anunțat tema discuției: ”Dulceața toamnei”. Copiii s-au așezat la cele două mese de lucru și au studiat materialele aflate pe mese: enciclopedii, jetoane, imagini cu fructe, mere/pere (întregi și secționate). Am inițiat discuții pe baza materialelor (Ce fructe identificați ? Când se coc ele? Unde cresc? Ce gust au? Ce culoare? etc.

3. S-a explicat metoda bula dublă și s-au desenat pe tablă (magnetică) cele două cercuri mari aferente subiectului discutat (măr/pară).Între cele două cercuri mari s-au desenat 3 cercuri mici în care se vor așeza/desena simboluri pentru asemănările găsite între cele două fructe. Pe extremități se vor desena

câte două cercuri mici pentru deosebirile găsite. În funcție de nivelul grupei se pot găsi mai multe asemănari și deosebiri.

4. Fiecare echipă și-a ales câte un reprezentant și cu ajutorul echipei au găsit asemănările și deosebirile dintre cele două fructe.

Jocuri de aranjare a pieselor în tablou –Jocuri logico-matematice

Popa Elena Adina

Titlul jocului: „Găseşte locul potrivit!”

OBIECTIV CADRU:

Consolidarea deprinderii de a forma mulţimi pe baza unei însuşiri date, dezvoltarea gândirii şi a atenţiei voluntare.

OBIECTIVE OPERAŢIONALE:

- să aşeze piese în tablou după anumite criterii date;

- să formeze mulţimi pe baza unei însuşiri date;

REGULA JOCULUI:

- copilul numit de educatoare aşează piesele la locul potrivit în tablou atât pe linie (orizontal) cât şi pe coloană (vertical) şi verbalizează.

ELEMENTE DE JOC:

-mânuirea materialului, mişcarea, aplauze.

MATERIAL DIDACTIC:

- trusa „Dienes” cu 48 piese şi 2 tablouri cu 8 x 3 căsuţe.

DESFĂŞURAREA JOCULUI:

-copiii vor fi aşezaţi în semicerc, pe scăunele, în faţa lor se află panoul cu căsuţe.

Pe o masă, lângă panou, se vor afla piesele (bine amestecate). Se intuieşte materialul (trusa şi panoul) şi se anunţă jocul „Găseşte locul potrivit!”.

Se trece la explicarea jocului.

Copiii sunt anunţaţi că trebuie să aşeze piesele trusei în tablou, astfel: piesele de pe linie (orizontal) să aibă aceeaşi culoare, iar piesele de pe coloană (vertical), trebuie să aibă aceeaşi formă.

Pentru primul tablou se va lucra cu piesele subţiri, iar pentru al doilea, cu piesele groase.

Copilul numit va alege o piesă şi o va aşeza la locul potrivit, motivând (în linie şi pe coloană).

„Am aşezat această piesă aici pentru că este roşie - (în linie), iar aceasta aici pentru că este triunghi- (pe coloană)”.

Răspunsul corect este aplaudat.

Copilul care nu răspunde şi nu aşează corect piesa, va fi corectat de un alt copil.

După aşezarea pieselor, se va purta o discuţie privind mulţimile (grupelor) formate.

Dobandirea abilitatilor emotionale la prescolari

Tapalaga Andra-Elena

Vârsta preşcolară constituie o perioadă destul de lungă în care se produc însemnate schimbări în viaţa afectivă a copilului. Emoţiile şi sentimentele preşcolarului însoţesc toate manifestările lui, fie că este vorba de jocuri, de cântece, de activităţi educative, fie de îndeplinirea sarcinilor primite de la adulţi. Ele ocupă un loc important în viaţa copilului şi exercită o puternică influenţă asupra conduitei lui. Emoţia este o trăire a unei persoane faţă de un eveniment important pentru aceasta.

Pentru a favoriza o bună adaptare socială şi menţinerea unei bune sănătăţi mentale, copiii trebuie să înveţe să recunoască ce simt pentru a putea vorbi despre emoţia pe care o au, trebuie să înveţe cum să facă deosebire între sentimentele interne şi exprimarea externă şi nu în ultimul rând să înveţe să identifice emoţia unei persoane din expresia ei exterioară pentru a putea, în felul acesta, să răspundă corespunzător.

Educaţia socio-emoţională cuprinde totalitatea activităţilor de învăţare (conceptul de învăţare este înţeles, evident, în sens larg) care conduc la dobândirea experienţei individuale de comportare socială şi emoţională, la formarea competenţelor emoţionale şi sociale ale indiviului. Ne referim aici la dobândirea abilităţilor emoţionale (de a înţelege, a exprima şi aşi regla emoţiile) şi a celor sociale, precum cele de iniţierea şi menţinerea unei relaţii şi integrarea într-un grup (social, profesional, comunitar etc.). (Ştefan Boncu, Ion Dafinoiu, 2014, p.14).

Cu totii ne dorim ca acesti copii sa creasca si sa se implineasca,de aceea trebuie sa ne manifestam iubirea prin toate formele de limbaj amintite si apoi sa-i invatam cum sa le foloseasca la randul lor .Acest lucru este deosebit de important nu numai pentru copii ci si pentru cei alaturi de care vor trai sau cu care vor porni la drum, ca parteneri.

Studiile indică faptul că acei copii care au dezvoltate abilităţile sociale se vor adapta mai bine la mediul şcolar, vor avea rezultate mai bune. Pentru copiii cu abilităţi sociale slab dezvoltate există o probabilitate mai mare de a fi respinşi de ceilalţi şi de a dezvolta probleme de comportament; astfel, copiii care sunt izolaţi de grup au un risc crescut pentru

abandon şcolar, delicvenţă juvenilă, probleme emoţionale – anxietate, depresie.

DENUMIREA JOCULUI: Baloane colorate

Cernat Ioana-Sorina

NIVEL I

SCOP: Recapitularea cunoștințelor deținute de preșcolari pe tema culorilor, dar și dezvoltarea sensibilității cromatice.

SARCINA DIDACTICĂ: Denumirea, recunoașterea și enumerarea culorilor, raportarea fiecăreia la un obiect de aceeași culoare.

MATERIAL DIDACTIC:Baloane (diferite culori), bețișoare, jucării diferit colorate.

NOTĂ: Obiectele reale pot fi înlocuite cu jetoane

DESFĂȘURAREA JOCULUI: Baloanele umflate și legate cu sfori se vor așeza într-un colt, legate împreună, ca la vânzatorul de baloane. După ce fiecare copil primește un balon, li se va cere să se grupeze în diferite locuri din clasă pentru a forma mulțimi de baloane după criteriul culorii. Se va verifica apoi cunoașterea culorii fiecărei mulțimi de baloane.

VARIANTA I: Pe rând, câte un copil alege bețișorul de aceeași culoare cu al balonului său, denumind culoarea bețișorului și a balonului.

VARIANTA II: Fiecare copil își alege un balon legat pe betișor și îl va așeza în dreptul unei jucării de aceeași culoare.

EXERCIȚIU APLICATIV: Copiii primesc fișe individuale, pe care sunt desenate sfori diferit colorate și baloane decupate din hârtie glasată. Cerința fișei este de a lipi balonul la sfoara de aceeași culoare.

Rolul cadrului didactic în formarea trăsăturilor de caracter pozitive la nivelul învăţământul preşcolar

Petrea Cristina

Scopul unui cadru didactic este de a ajuta la dezvolarea trăsăturilor de carater, pentru formarea unui caracter frumos, integru și un comportament adecvat integrării într-o societate. Elevilor li se cere să participe la activități școlare și extracurriculare care să ajute la dezvoltarea armonioasă a trăsăturilor pozitive de caracter, cum ar fi: sinceritatea, bunătatea, curajul, iertarea, recunoștința, etc.

Poveștile cu morală sunt folosite de obicei în activitățile de „Om și societate" pentru a exemplifica comportamente și caractere; pentru a reuși în educarea caracterului, se ia la cunoștință faptul că mai întâi trebuiesc formate trăsăturile pozitive de caracter și accentuată conduita exemplară a elevilor, în eliminarea trăsăturilor negative de caracter.

Rolul unui cadru didactic în formarea trăsăturilor de caracter pozitive ale preșcolarilor este de a îndruma spre a deveni viitori cetățeni ai societății, prin a-i ajuta să-și dezvolte trăsături caracteriale pozitive. Acest lucru este complex, având în vedere faptul că fiecare copil este unic și se dezvoltă diferit, observă și înțege diferit anumite situații și preferințele în materie de modele de urmat sunt individualizate, mai precis, fiecare preșcolar alege anumite trăsături caracteriale și comportamente de la același exemplu.

Trăsăturile morale pe care preșcolarii și le pot însuși sunt: trăsături morale față de societate și oameni, trăsături morale față de școală, învățătură, muncă și trăsături morale față de sine însuși.

Cadrul didactic are rolul de a dezvolta aceste trăsături morale pozitive din cele trei categorii, oferind exemple din poveștile cu morală sau chiar din viața reală. Povestirea morală este tipul de povestire folosită cel mai des în acest caz și constă în relatarea într-o forma atrctivă și accesibilă a unor întâmplări fictive sau din viața reală, ce au ca scop să-i învețe pe preșcolari anumite norme morale.

Chearles Perrault afirma că oricât de simple și ușoare ar părea poveștile și basmele, ele nasc fără îndoială în sufletul copiilor dorința de a se asemăna cu cei buni, care ajung fericiți, iar în același timp, se naște și teama de a suferi consecințele dacă i-ar urma pe cei răi. Educarea morală a preșcolarilor devine posibilă datorită faptului că preșcolarii iubesc să asculte povești/ basme, deoarece acestea răspund nevoilor lor de cunoaștere, de a ști, de a înțelege cum totul poate fi posibil spre mai bine și mai frumos.

Modalități de formare a trăsăturilor de caracter

Săpătoru Sorina-Dumitrița

Scopul formării trăsăturilor de caracter al preșcolarilor constă în transformarea acestora în viitori cetățeni responsabili din punct de vedere moral, disciplinați și umani. Cadrele didactice au datoria de a-i învăța care sunt valorile umane de bază: cinstea, libertatea, generozitatea, bunătatea, respectul, iubirea, curajul și egalitatea. Preșcolarilor trebuie să li se ofere din grădiniță un mediu favorabil pentru formarea trăsăturilor de caracter pozitive, care să le dezvolte o conduită morală adecvată în orice situație, care să rezolve conflictele.

Una dintre modalitățile de formare a trăsăturilor de caracter împletită cu povestirea este încurajarea. Preșcolarul trebuie încurajat atunci când își alege un erou din povești de urmat, deoarece acesta va conștientiza faptul că alegerea sa a fost una pozitivă și îl va îndemna să mai facă alegeri asemănătoare, reușita acestuia fiind atribuirea de trăsături morale pozitive.

O altă modalitate de formare a trăsăturilor este lauda și recompensa. Acestea ajută foarte mult în dezvoltarea trăsăturilor de caracter, deoarece preșcolarul este lăudat, se automotivează în preluarea trăsăturilor caracteriale pozitive, iar când acesta este recompensat, capătă încredere în el și se rezumă la alegerile ce îi aduc recompense. Caracterul face parte din viața noastră, este motivația interioară ce are ca scop binele și poate fi oricând testat într-o situație neprevăzută. Un caracter adecvat se constituie prin trecerea unui important stadiu în dezvoltarea acestuia și anume lauda. Evident, lauda ajută la motivarea elevilor în toate aspectele personalității, dar în special în dezvoltarea trăsăturilor caracteriale.

Încă o modalitate de formare a trăsăturilor de caracter este aceea de a da un exemplu concret, prin comportamentul cadrului didactic, dar și al părinților. Preșcolarii au nevoie de afecțiune și înțelegere, de aceea este necesar să li se poată oferi un model demn de urmat. Majoritatea copiilor ce vin la grădiniță, vin cu anumite idei preconcepute și comportamente dezirabile, preluate de la părinții lor. De aceea, este important ca unui copil de vârstă preșcolară să i se ofere o educație morală și comportamentală, deoarece aceasta este vârsta la care se pun bazele caracterului și se formează și dezvoltă trăsăturile pozitive de caracter.

Necesitatea accentuării caracterului formativ al povestirii în cadrul activităților procesului instructiv-educativ în grădiniță reiese faptul că există interes din partea școlii în formarea viitorilor adulți dezvoltați armonios pe plan moral, intelectual. Pentru a putea fi integrați în societate, reușita acestui fapt depinde de începutul realizat la vârsta preșcolară, vârsta la care receptivitatea este maximă și obligă un proces formativ timpuriu.

ROLUL JOCULUI ÎN ÎNVĂŢARE LA PREŞCOLARI ÎN CADRUL ACTIVITĂŢILOR MATEMATICE

Postolache Georgiana

Reflectând raporturile sociale şi semnificaţia socială a diferitelor activităţi pe care copiii le desfăşoară, jocurile organizate cu preşcolarii, prin conţinuturile lor, asigură cadrul propice pentru înarmarea sistematica a copiilor cu anumite cunoştinţe, formare de deprinderi, creare de emoţii sentimente, de atitudini, de trăsături de caracter.

În joc apar și primele elemente de învăţare, care prezintă un caracter spontan și neintenţionat. Pe parcurs ele sunt întregite de învăţarea propriu-zisă organizată, efectuată în cadrul activităţilor frontale dirijate, unde se realizează importante obiective instructive și formative. De la o grupă preşcolară la alta aceste activităţi ocupă un loc tot mai însemnat în viaţa copilului, pregătindu-l din punct de vedere psihologic pentru învăţarea de tip şcolar.

Dar această relaţie între cele două forme de activitate nu rămâne constantă pe tot parcursul perioadei preşcolare. Pe măsură ce se face trecerea de la o grupă la alta, activitatea de învăţare este tot mai vizibilă. În jocurile copiilor de grupă mare motivele învăţării încep să apară net exprimate, copiii manifestând un viu interes pentru o formă mai organizată de activitate, pentru învăţătură.

Aceasta dovedeşte că ei au atins nivelul dezvoltări psihice corespunzătoare, îşi au însuşite deprinderile intelectuale necesare pentru a putea intra în şcoală. Acest fapt se poate constata dacă vom compara felul în care se joaca „ De-a şcoala" preşcolarii mijlocii şi mari.

Acţiunile de joc constau în "a scrie", "a citi", "a rezolva" care învaţă, învăţătura ocupând un loc central ca activitate specifică vieţii şcolare. Aceasta dovedeşte că avem de a face cu o nouă atitudine a copilului faţă de activitatea de învăţare, că el s-a ridicat la o treaptă superioară de înţelegere a semnificaţiei sociale a acestei activităţi. Putem spune că, la vârsta preşcolară mică asimilarea cunoştinţelor si formarea deprinderilor sunt indisolubil legate de joc. Deocamdată, pe copii nu-i interesează sa obţină un anumit rezultat, iar însuşirea deprinderilor nu constituie pentru ei o problemă de rezolvat.

La preşcolarii mari, procesul de însuşire de cunoştinţe, formare de deprinderi, începe să se elibereze de acţiunile implicate în joc, dezvoltându-se interesul pentru cunoştinţe comunicate verbal, pentru observarea şi comentarea de ilustraţii, pentru socotit și numărat.

Preşcolarul mare înţelege mai bine problema care i se pune în faţă, caută să găsească mijloace adecvate pentru rezolvarea lor şi începe să simtă atracţie pentru însuşi procesul muncii intelectuale desfăşurate.

Jocurile didactice oferă un cadru propice pentru învățarea activă, participativă stimulând inițiativa și creativitatea preșcolarilor. Aceasta prin natura sa cuprinde o motivație intrinsecă: de a mobiliza resursele psihice ale copiilor, de a asigura participarea lor creatoare, de a le capta interesul, de a-i angaja afectiv și atitudinal.

Jocurile didactice angajează întreaga personalitate a copilului constituind adevărate mijloace de evidențiere a capacităților creatoare, dar și metode de stimulare a potențialului creativ al copilului. Însuși Platon afirma în Republica: „ Faceți în așa fel, încât copiii să se instruiască jucându-se.Veți avea prilejul de a cunoaște înclinațiile fiecăruia.” Prin intermediul jocului, învățarea este o activitate serioasă ce solicitäefort voluntar pentru punerea în acțiune a disponibilităților psihicului; efortul este mai ușor declanșat și sustinut mai eficient când se găsesc resursele jocului, când între joc și învățare se întind punți de legătură.

Exemple de activități matematice cu caracter interdisciplinar:

Una dintre categoriile de activități din grădiniță, prin care se pot consolida cunoștințe matematice sunt activităţile de cunoaşterea mediului. De exemplu, în activităţile de “observare” ale plantelor, animalelor, fenomenelor se face întotdeauna apel la cunoştinţe matematice. Astfel, copiii stabilesc forma, culoarea, lungimea diverselor componente ale obiectelor studiate (forma capului, ochilor, urechilor, la animale, forma unor fructe, legume), se familiarizează mai bine cu noţiuni de întreg, jumătate, sfert, rotund, oval, compară pentru a stabili dimensiunile (mai mare-mai mic, mai lung-mai scurt, mai gros-mai subţire), se familiarizează mai bine cu poziţiile spaţiale (câinele are 4 picioare, 2 în faţă, 2 în spate). - „experimentele” oferă şi ele posibilitatea integrării noţiunilor matematice. De exemplu la experimentul la experimentul „Apă, gheaţă, zăpadă” compară temperaturi (rece, cald, fierbinte), observă comportamenul apei în diferite stadii de agregare, dar şi aspecte legate de volum.

Cu ajutorul poeziilor, preşcolarii pot învăţa să numere, să efectueze operaţii de adunare şi scădere, să compună probleme simple. Poeziile numărătoare sunt foarte apreciate de preşcolari, ei învaţând matematica în joacă, fără să îşi propună acest lucru în mod evident. De exemplu, poezia „Livada” de Ion Creangă poate constitui, pe lângă valoarea sa literară, un pretext minunat pentru numărătoare în limitele 1-10.

O categorie de cântece, care pot fi utilizate în activităţile matematice, sunt cântecele-numărători. De asemenea, educatoarea poate introduce într-o activitate muzicală elemente de adunare şi scădere, de consolidare a cifrelor. De exemplu pentru consolidarea număratului educatoarea poate apela la cântece precum: „10 elefanţi”, „Hai să zicem una”, „10 negrii mititei”, pentru consolidarea numeraţiei în limitele 1-10 – „Cântecul numerelor”.

Posibilitățile de corelare a activităților matematice din grădiniță cu celelate tipuri de activități sunt multiple. Depinde doar de capacitatea și talentul cadrului didactic de a reuși să combine într-un mod armonios aceste activități astfel încât să reușească însușirea conștientă, activă, păstrarea și aplicarea în practică a noțiunilor matematice predate.

Bibliografie:

Alexandra,J. (1983). Instrumente şi modele de activitate în sprijinul pregătirii preşcolarilor pentru integrarea în cls.I . Editura Didactică și Pedagogică: Bucureşti.

Manual pentru cls.a-X-a.(1992). Didactica. Editura Didactică și Pedagogică: Bucureşti.

***2008, Activitatea integrată din Grădiniţă- Ghid pentru cadrele didactice din învăţământul Preuniversitar, Didactica Publishing House: București.

Bruda, A. (1997). Jocul în dezvoltarea personalității copiilor. Editura:Asociația Copiii Noștri: Caransebeș.

Comunicarea - o metodă eficientă în relația profosor-elev

Vicovianu Mădălina

Odată ce păşim pe tărâmul profesorilor, ne dăm seama că problemele din viața noastră abia atunci apar. Și nu mă refer aici la problemele din viața de zi cu zi, ci la acele probleme care te pun în dificultate din perspectiva relației dintre profesor și elev.

Cadrul didactic are un rol foarte important în viața unui elev. De ce? Datorită profesorului, elevul tinde spre o mare de cunoaștere, dezvoltarea vocabularului, învățarea unor lucruri noi, elevul este supus unor încercări grele de relaționare cu cei care fac parte din noul său grup, adaptarea într-un colectiv și descoperirea unor aptitudini, talente, pe care profesorii au darul de a le valorifica, șlefuindu-le în așa fel încât elevul să-și dea seama de această dezvoltare care îl va ridica la un nivel foarte înalt întrucât să ajungă persoana la care visează. Prin felul profesorului de a fi, prin comportament și atitutine, acesta poate apropia și îndepărta elevii. De aici vin și acele probleme.

În general, profesorii descoperă pe zi ce trece suflete de copii cu povești impresionante, ce vin la pachet cu mici formalități, care de regulă nu au legătură cu școala. În acest sens, cuvântul cheie implementat în astfel de probleme este comunicarea. Și nu pun accentul pe probleme de acest țel, ci vorbesc la general, comunicarea este cea mai importantă și eficientă metodă folosită de toată lumea. Dacă există comunicare între profesor și elev, problemele acestora și nu numai, pot fi rezolvate cu ușurință parțial sau integral. De aceea, comunicarea este considerată a fi o artă din toate punctele de vedere, aceasta cristalizează actul în sine și dă viață relației dintre profesor și elev, presupunând în fond, o implicare afectivă.

Comunicarea nu se referă doar la transmiterea unui mesaj, prin forma ei didactică, mă refer la faptul că are puterea de a fructifica un caracter destul de complex, care influențează elevii cu scopul de a transforma comportamentul și atitudinea acestora, de a declanșa dorința de a participa activ la conversație, în special de a evidenția schimbarea personalității elevului.

În fond, activitatea didactică a unui profesor se bazează cel mai mult pe comunicare, fie verbală, fie scrisă, fie nonverbală. Aceasta oferă un impuls relației profesor-elev prin simplul fapt că urmărește anumite obiective care se declanșează treptat. Primul pas pe care profesorul îl face în relația cu elevii săi este cunoașterea acestora, descoperirea temperamentului, a personalității și a caracterului lor, toate acestea cu ajutorul comunicării. Însă, există situații în care profesorul nu se implică activ, fizic sau din punct de vedere emoțional în viața de dincolo de școală a elevului, dar nici în ceea ce privește procesul educativ de învățare. Acest tip de profesor, consider că își are funcția doar pentru a etala câteva subiecte educative la clasă, fără a-i păsa de elevi în adevăratul sens al cuvântului.

Un profesor este eficient în relația sa cu elevii care au probleme atunci când evită acele formule „agresive” pe care le pronunță întregii clase, adică îi avertizează într-un mod neplăcut și refuză să le acorde ajutorul în procesul didactic. Elevii cu siguranță se simt neapreciați, ajung să se desconsidere din punct de vedere școlar, de aici și ruptura de comunicare dintre ei și cadrele didactice. Pe lângă asta, tind să cred că atitudinea profesorului este la fel de importantă, ea trebuie să fie una pozitivă față de elevi.

Prin comunicare se înțelege și faptul că profesorul trebuie să-și asculte elevii, să-i înțeleagă, să le ofere sfaturi, să-i îndrume și să-i ajute să păşească cu încredere în lumea educației.

Cu alte cuvinte, profesorul trebuie să devină prietenul elevilor, omul de încredere și exemplul pe care ei să îl urmeze demn, acordându-le ajutorul necesar pentru ca aceștia să se descopere, să învețe și să devină elevi civilizați, respectuoși și comunicativi cu cei din jurul lor.

ROLUL POVESTIRILOR ÎN DEZVOLTAREA MORALĂ A ELEVILOR

Puiu Luminița

Povestirile sunt o formă de exprimare a înțelepciunii în literatură, ce arată rezultatele negative ale comportamentelor imorale și egoiste dar și rezultatele pozitive ale unui comportament bazat pe altruism.

Povestirile îi motivează pe elevi, îi ajută să anticipeze consecințele propriilor comportamente și atitudini. Rolul lor definitoriu este acela de a contribui la dezvoltarea morală și spirituală a micilor și marilor învățăcei. Ele au puterea de a crea un ”atașament emoțional față de ceea ce este bine” printr-o admirație și o identificare a cititorului cu personajele. Elevii căută și se identifică mai mult cu eroii întâlniți decât etica abstractă. Povestirile care oferă elevilor eroi, oameni cu care se pot identifica și-i pot admira , s-au invers, oameni ai căror comportamente ar trebui, pe bună dreptate să le disprețuiască,, sunt instrumente puternice învățarea valorilor morale.

De asemenea, povestirile sunt unice prin abilitatea lor de a crea empatie. Abilitatea de a te transpune, de a te identifica cu gândurile și sentimentele altora, deseori face trecerea de la imaginar la realitate. Elevii care citesc povestiri vor descoperi că sunt deasemenea capabili să se identifice și să-i înțeleagă mai bine pe oamenii care sunt diferiți de ei.

Nu în ultimul rând, povestirile sunt instrumente puternice în educația morală pentru că îi provoacă pe cititori să tragă propriile conclizii și să vină cu propriile soluții pentru diferite situații ce implică valori morale. Poevstirile sunt o formă de exprimare a înțelepciunii, ajutându-i pe elevi să vadă consecințele morale ale deciziilor care sunt reflectate în conținut, astfel încât aceștia să nu învețe pe cale cea mai dificilă-aceea a învățării din propriile greșeli-ci să învețe din greșelile altora.

Atunci când alegem o povestire trebuie să ținem cont de trei aspecte: valoarea morală, să fie provocatoare și elementul de încântare. Doar ținând cont de aceste trei elemente vom reuși să ne atingem scopul și obiectivele propuse.

Povestirile sunt peste tot în jurul nostru. Este responsabilitatea noastră, a cadrelor didactice, să selectăm cele mai potrivite povestiri pentru a veni în întâmpinarea nevoilor elevilor noștri.

PROIECT DIDACTIC PENTRU ACTIVITATEA INTEGRATĂ

Belmega Daniela-Florentina

Nivelul de vârstă/grupa: Nivelul I, grupa mică „Mickey Mouse”

Tema anuală de studiu: „Când, cum și de ce se întâmplă?”

Tema săptămânii: „ Albinuțe hărnicuțe”

Categorii de activități de învățare : Activitate integrată

Tema activităţii integrate: ,,Albinuța și Fluturele”

Elementele componente ale activității integrate :

- DOS (activitate practică)– ,, Albinuțe și fluturi” ”- aplicație
- DEC (educație muzicală)- ,,Copăcelul din grădină”-joc ritmic (repetare)
- DȘ (activitate matematică)- ,, Albinuțele și fluturii se întorc acasă” –joc exercițiu

SCOPUL ACTIVITĂŢII:

- Exersarea de deprinderi intelectuale, tehnico-aplicative și de exprimare muzicală, în contexte care valorifică experiențe personale anterioare referitoare la mediul înconjurător și insecte.

OBIECTIVE OPERAŢIONALE:

- să aplice pe siluetele de insecte elementele lipsă (antene, aripi, picioruțe)

pentru a reprezenta întregul;

- să utilizeze corespunzător materialele de lucru;
- să reproducă corect exerciţiile de cultură vocal- auditivă;
- să interpreteze corect melodia jocului ritmic, respectând durata şi înălţimea sunetelor muzicale, ritmul şi intensitatea lor;
- să execute bătăile din picioare după ritmul melodiei și al bătăilor din palme;
- să formeze grupe de insecte, respectând criteriul mărimii și al culorii verbalizând acțiunea, utilizând un limbaj matematic adecvat;
- să așeze insectele pe spațiul de aceeași mărime și culoare;

STRATEGII DIDACTICE:

- Metode şi procedee: conversația, explicația, expunerea, observația,

demonstrația, jocul exercițiu, instructajul, exercițiul, problematizarea, munca

independentă;

- Resurse materiale: albină și fluture din pluș , siluete de diferite dimensiuni de fluturi roșii și albine galbene, elemente componente ale insectelor (aripi ,atente , picioruțe), stup mare/mic din papier manche, floare roșie mare/mică din polistiren, copac polistiren, bilete cu sarcini , recompense.

- Forme de organizare: frontal, individual;

DURATA: 40-45 min

BIBLIOGRAFIE:

- *** Curriculum pentru educatie timpurie, 2019, anexa la ordinul ministrului Educatiei Nationale nr. 4.694/2.08.2019.
- Daniela Răileanu, Dorina Vieriu, Iuliana Alecsa (2013), „Proiectarea pas cu pas”-grupa mică-,,Îndrumător pentru cadrele didactice din învăţământul preşcolar”, Editura Diamnat, Piteşti;
- Mihail BALINT, (2008), ,,Pedagogia învățământului primar și preșcolar”,
- Colceriu Laura, (2010), „Metodica predării activităţii instructive educative în grădiniţe”;

SCENARIUL ACTIVITĂȚII

Activitatea va debuta cu identificarea în sala de grupă a unui nou invitat surpriză- un Fluturaș ,care a venit după albinuța Maia, a unor flori uriașe și a două stupuri de albine. Educatoarea le va povesti copiilor că fluturașul este prietenul Maiei și a urmărit-o până la grădiniță. După vântul puternic și el a rămas singurul fluture din poeniță și tare ar vrea să fie mai mulți prieteni fluturi pe flori cu el. În urma discuției, copiii vor afla faptul că Maia și Fluturele au nevoie de ajutorul lor pentru a rezolva o situație pe care au observat-o în această dimineață: în poiană au mai rămas două flori și doi stupi care ar putea fi locuiți : o floare roșie mare, o floare roșie mică, un stup galben mare și un stup galben mic. Însă la intrarea în poeniță se află copacul bătrân care are în scorbura sa fluturași și albinuțe pe care a reușit să le salveze , dar și biletele cu niște sarcini pe care copiii vor trebui să le respecte deoarece înainte de furtuna din poeniță fiecare insectă locuia la casa ei în funcție de culoarea și mărimea pe care o avea.

Educatoarea va atrage atenția copiilor și asupra faptului că insectele sunt puțin bolnave și din cauza vântului puternic aripioarele, picioruțele, antenele nu mai au aceeași putere si de aceea educatoarea le propune acestora ca, înainte de a-i ajuta pe Fluture și pe Maia să aducă toate insectele în poeniță, să le vindece pe toate .

Se vor forma patru grupe, cu ajutorul insectelor aflate în scorbura copacului, astfel:

Grupa 1 (copiii cu imaginea fluturilor roșii mari)- va avea sarcina de a lipi

elementele componente lipsă (aripile, antenele , picioruțele) ale fluturilor roșii mari;

Grupa 2 (copiii cu imaginea albinelor galbene mari)- va avea sarcina de a

lipi elementele componente lipsă (aripile, antenele , picioruşele) ale albinelor galbene mari;

Grupa 3 (copiii cu imaginea fluturilor roșii mici) - va avea sarcina de a lipi

elementele componente lipsă ale fluturilor roșii mici;

Grupa 4 (copiii cu imaginea albinelor galbene mici) - va avea sarcina de a

lipi elementele componente lipsă ale albinelor galbene mici;

Copiii vor fi invitați să descopere surprizele pregătite la măsuțe, propunându-li-

se deplasarea către acestea imitând zborul insectelor (Tranziție). Se vor intui

materialele pregătite pe mese (lipici, siluete fluturi și albine, aripi, antene, picioruşe) și modul de utilizare a lor. Se va explica și demonstra modul de lucru.

Educatoarea îi va invita pe copii să efectueze împreună câteva exerciții de încălzire a musculaturii fine cu toți copiii (”Lovim palmele ușor/Unu-doi-trei, unu-doi-trei /Închid pumnii și îi desfac,/ Boboc-floare, boboc-floare ./Degetele salutăm : bună dimineața ”).

Pe parcursul realizării sarcinilor, copiii vor primi încurajări și ajutor din partea educatoarei (D.O.S.). După ce vor finaliza lucrările, copiii vor face curat la locul de muncă și vor reveni cu propria lucrare în semicerc, imitând zumzăitul albinuțelor. La îndemnul educatoarei, albinuțele și fluturii vor fi așezate pe podea, pentru a fi observate de către toți copiii. Educatoarea va aprecia modul de lucru şi produsele activităţii preşcolarilor, evidenţiind faptul că i-au ajutat pe cei doi prieteni foarte mult și le mai rămâne doar să grupeze și să așeze la căsuțele lor insectele vindecate.

Așezați pe scăunelele dispuse în semicerc, cu fața către poeniță, copiilor li se

va aminti de misiunea pe care o au de îndeplinit. Înainte de a duce fluturii și albinuțele acasă va trebui să le înveselim și să le învățăm un cântec, atât pe ele cât și pe copăcelul din poeniță . Acest lucru se va realiza prin intermediul jocului ritmic intitulat „ Copăcelul ”. Copiii vor fi încurajați să repete elementele de ritm și mișcare aferente ritmului cântecului, concomitent cu versurilor acestuia. Educatoarea le va explica și demonstra o dată jocul ritmic pentru a se asigura că toți copiii stăpânesc mișcările și ordinea executării acestora. Concomitent cu interpretarea cântecului, copiii vor executa bătăile din picioare și palme aferente ritmului . Înainte de desfășurarea propriu-zisă a jocului ritmic, copiii vor fi invitaţi să execute împreună cu educatoarea câteva exerciţii de pregătire a vocii. În realizarea exerciţiilor prevocale (de respiraţie şi dicţie), vor imita acţiuni de mirosire a florilor (inspiraţie), de umflare a unui balon (expiraţie), apoi

copiii trag aer în piept şi repetă după educatoare propoziţia ,, Ce frumos miroase floarea!”,

în timpul expiraţiei (inspir-expir). În cadrul exerciţiilor de cultură vocală, copiii vor imita, după modelul educatoarei, sunete pe diferite valori de note (bâz, bâz, bâz), apoi educatoarea va intona un fragment din cântecul învățat, utilizând silaba “la”. Se propune apoi desfășuarea propriu-zisă a jocului ritmic. Educatoarea urmărește executarea pe ritm a bătăilor, coordonarea cât mai bună a acestora cu ritmul melodiei și respectarea liniei melodice.. Pe ritmul bătăilor de picior se vor îndrepta spre baie . (D.E.C.)

După ce se va stabili că fluturii și albinuțele sunt vesele și sănătoase, pregătite pentru a ajunge acasă , educatoarea le atrage copiilor din nou atenția asupra copacului bătrân

și asupra indicațiilor regăsite în scorbura acestuia. Jocul exercițiu se va desfășura prin antrenarea copiilor în a realiza sarcini matematice, care sunt consemnate pe fiecare dintre biletele extrase de copiii desemnați, în vederea trierii/formării de grupe de fluturi și albine și plasarea acestora pe flori ,respectiv în stupuri, după cum urmează:

Sarcina 1: Formarea grupelor de obiecte după criteriul mărime: doi copii desemnați de

educatoare vor forma grupele de insecte, respectând criteriul mărimii: mic- mare;

După parcurgerea sarcinilor de pe primului bilet, ce viza formarea grupelor de elemente după un singur criteriu (mărime), copiii vor primi câte un fluture sau albină, pentru a o așeza ulterior la locul potrivit, conform criteriilor menționate în biletele următoare (formarea grupelor după criteriile culoare și mărime):

Sarcina 2 : Formarea grupei de fluturi roșii și mari și așezarea acesteia la locul potrivit

(floarea roșie mare): copiii care vor avea fluture roșu mare, vor veni în față,

așezând, pe rând, fluturele pe floarea potrivită ;

Sarcina 3: Formarea grupei fluturilor roșii și mici, urmată de așezarea acestora la

locul potrivit (floarea roșie mică), de către copiii care vor avea fluturii ce

îndeplinesc aceste criterii;

Sarcina 4: Formarea grupei albinelor galbene și mici, urmată de așezarea acestora în coconul galben și mic. Toți copiii care vor avea albine galbene și mici vor veni în față, pentru a le așeza în coconul potrivit;

Sarcina 5 : Formarea grupei albinelor galbene și mari, urmată de așezarea lor în coconul galben și mare.

În timpul desfășurării jocului, se va urmări ca toți preșcolarii să verbalizeze

corect acțiunea efectuată, să rezolve corect sarcina și să denumească grupele formate

după așezarea tuturor albinelor și fluturilor . Voi solicita apoi copiilor să așeze, pe baza aceluiași criteriu folosit în activitatea anterioară, cartonașe galbene și rosii, mari și mici, verbalizând corect acțiunea realizată. (D.Ș.)

Copiii vor fi recompensați la finalul activității de către albinuța Maia și Fluture pentru ajutorul acordat și pentru frumosul cântec pe care l-au cântat.

Activitatea se va încheia cu aprecieri generale și individuale asupra modului de

realizare a sarcinilor și a comportamentului copiilor manifestat pe durata activității,

aceștia fiind îndemnați să formeze un trenuleț și să părăsească sala de grupă imitând zborul albinuțelor pe versurile cântecului „ Zum,Zum,Zum ,Albinuța mea”. (Tranziție).

Activitățile de tip outdoor în învățământul școlar

GIURGIU ELENA

Educaţia outdoor este o formă de educaţie care se bazează pe învățarea în aer liber. Realizând o sinteză a lucrărilor şi studiilor de specialitate, am identificat câteva caracteristici cheie ale acestui tip de educaţie.

- oferă posibilitatea contactului direct cu natura în acelaşi timp fiind şi o modalitate extrem de benefică pentru schimbarea atitudinilor şi comportamentelor faţă de mediu;
- reprezintă o puternică sursă de experienţe de învăţare – în cadrul unui mediu relexant, liber, procesul de educare devine puternic şi de natură să schimbe comportamente sociale;
- facilitează procesul de învăţare al elevilor care întâmpină dificultăţi în acest sens – unii elevi care au un nivel scăzut de performanţă şcolară pot deveni mai motivaţi;
- dezvoltă spiritul de echipă;
- oferă nenumărate beneficii fizice, emoţionale, mentale ce asigură bunăstarea elevului.

Există o serie de programe de educaţie outdoor care pot fi utile: programe axate pe sănătate şi pe educaţie fizică, pe ştiinţa mediului, etc. Spre exemplu un program de educaţie outdoor axat pe educaţie fizică şi sport ar putea duce la scăderea numărului de elevi cu obezitate (programul ar include exerciţii fizice, plimbări în aer liber, discuţii cu elevi, specialişti, organizarea şi desfăşurarea unor activităţi practic-gospodăreşti – stabilirea unor meniuri sănătoase, etc.).

Un program de educaţie outdoor axat pe ştiinţa mediului va avea ca efect informarea elevilor cu privire la problemele de mediu din comunitatea lor, conştientizarea cu privire la impactul pe care acţiunile lor le au asupra mediului (se pot organiza diferite activităţi relevante în abordarea problemei identificate în funcţie de creativitatea cadrului didactic).

Un aspect important al educaţiei outdoor este acela că poate contribui la creşterea nivelului de bunăstare al copilului. Pe lângă nevoile de bază ale unei persoane, există şi o serie de nevoi la care educaţia outdoor poate răspunde şi anume: nevoia de a fi respectat, de a fi inclus social, de a fi activ şi responsabil, de a se simţi în siguranţă.

Toate nevoile precizate mai sus îşi au rolul şi locul lor în dezvoltarea personală a copilului, dar aş situa pe prim plan nevoia de a fi inclus social – poate cea mai importantă caracteristică a educaţiei outdoor, ea fiind o modalitate de succes, de a depăşi unele dificultăţi ale copilului (psihice, fizice, sociale, emoţionale), copilul să fie inclus social, să simtă că aparţine unei comunităţi. Mediul din interiorul celor 4 pereţi ai clasei este mai degrabă unul competitiv, în timp ce, acel din afara clasei este unul care permite copiilor să se exprime, să relaţioneze cu ceilalţi, să colaboreze.

Dintre formele de educaţie formală, informală şi non-formală, educaţia outdoor se pliază cel mai bine cu cea non-formală, întrucât ca şi aceasta, educaţia outdoor se bazează foarte mult pe participarea activă şi oferă utilitate practică imediată cunoştinţelor învăţate.

Atât educaţia non-formală cât şi educaţia outdoor pot fi integrate cu succes în educaţia formală cu scopul de a maximiza efectele procesului de învăţământ.

Voi enumera câteva exemple practice de activităţi care se pot desfăşura în aer liber:

Domeniul Limbă şi Comunicare (CLR)

- punerea în scenă a unei poveşti (Scufiţa Roşie sau Capra cu trei iezi), după ce în prealabil a fost citită. Se poate solicita şcolarilor să schimbe firul poveşti , sa gaseasca un alt final,sa caraceriz

- începerea unei poveşti alegând un obiect din natură (un copac, o floare, etc.) – Poveştile copacilor: aşezaţi grupuri mai mici de copii lângă un copac. Din cate cuvinte sunt alcatuite propozițiile? Despartirea in silabe a unor cuvinte .Exerciții de vocabular.Ce sunete se aud? De unde vin? Dacă copacul ar vorbi, ce poveste ar spune?

Există o varietate de activităţi ce pot fi derulate în aer liber în cadrul cărora copiii îşi pot dezvolta imaginaţia, creativitatea, limbajul şi exprimarea.

Activităţi matematice și de explorare a mediului(MEM):

- adunaţi o grămadă de pietre din care învățătorul şi fiecare copil îşi vor alege câte una, comparându-le (cine are piatra cea mai mare/mică);

- să adune cât mai multe frunze, să le sorteze după culoare, formă, mărime;

- gruparea obiectelor cate 2,3,5;

- alcatuirea unor probleme cu una sau doua operații,etc.

Cunoaşterea mediului se pliază cu activităţile ecologice. Totul porneşte de la deprinderile simple: hârtiile, ambalajele nu se aruncă la întâmplare ci se depozitează ordonat în containere speciale. Spaţiile verzi cu flori şi copaci trebuie curăţate, puneţi accent pe condiţiile optime de dezvoltare a unei plante;

Domeniul AVAP

Educaţia plastică oferă posibilitatea manifestării depline a creativităţii şi sensibilităţii copilului. Desenele, colajele, afişele cu mesaj ecologic constituie o îmbinare a esteticului cu informaţia ştiinţifică. Prin aceste activităţi, capătă valoare artistică unele obiecte realizate din materiale refolosibile.

Educaţie muzicală (MM)

- organizaţi concursuri muzicale în aer liber sau mergeţi cu copiii la un concert, în acest fel se pot descoperi elevi cu talent care pot urma o carieră în acest domeniu.

- există o varietate de activităţi sportive, diferite jocuri, toate acestea contribuind la dezvoltarea fizică şi psihică a copilului într-un mod armonios. Acest domeniu se pliază cel mai bine cu acest concept de educaţie outdoor.

Domeniul Dezvoltare personală (DP)

- creaţi un spaţiu de reflecţie în aer liber, lansaţi discuţii despre frumuseţe utilizând elemente din natură: o frunză, o floare etc.;
- identificaţi o faptă bună făcută de un copil, încurajaţi-i să discute despre ea – de ce e important să faci bine celor din jurul nostru.

Ar trebui să se considere educaţia outdoor ca parte semnificativă în sistemul de învăţământ, ca un întreg şir de oportunităţi de învăţare.

În lumea magică a poveştilor

ASAFTEI LOREDANA

ARGUMENT

Motto:

„Copilul se naște curios în lume și nerăbdător de a se orienta în ea. Literatura care îi satisface această pornire îl încântă. Ca să fie opere de artă, scrierile pentru copii trebuie să intereseze și pe oamenii maturi, instruiți. A ieși din lecturi cu stimă sporită pentru om, acesta e secretul marilor literaturi pentru copii.”

(George Calinescu)

Este vârsta la care copilul este fascinat de cuvinte, de povestiri. El poate înțelege că o carte de lectură este ,,o căsuță cu povești”, identificând-o cu un tărâm cu mistere de care el se simte atras și vrea să le descopere.

Ceea ce se urmărește, de fapt, este a-i determina pe copii să învețe să asculte, să se relaxeze și, treptat, să ,,simtă” cuvintele, frumusețea și expresivitatea lor; să aibă răbdare și să recepteze cu plăcere textele literare.

Creativitatea constituie o disponibilitate, o potenţialitate a întregii personalităţi, fiind una din cele mai mari producătoare de valori umane, sociale şi educaţionale.

Vârsta preşcolară este perioada care se caracterizează printr-un remarcabil potenţial creativ. Acum copiii dobândesc deprinderea de a-şi exprima ideile, impresiile, gândurile, dorinţele într-o formă nouă, inteligentă, cursivă, creatoare. Dacă această perioadă nu este fructificată, pierderile ce se produc vor fi mari, iar recuperările ulterioare vor fi parţiale şi adesea minime.

Copii iubesc poveştile şi poeziile, întâmplările cu plante şi animale, au capacitatea de a prelua exemplele pozitive şi de a-şi analiza propriul comportament, în raport cu cel al personajelor. Acum e vârsta la care orice copil înţelege că o carte poate fi fermecată prin poveştile şi poeziile pline de învăţăminte pe care le conţine.

Limbajul reprezintă modul cel mai direct şi adesea cel mai la îndemâna preşcolarilor de exprimare a creativităţii. Pornind de la memorarea, la început mecanică şi apoi tot mai conştientă a cuvintelor, expresiilor, copiii ajung să le folosească în contexte noi, atât cu sensul lor real, dar şi cu sens figurat. În acest ultim caz putem vorbi de tendinţa clară a preşcolarului de a inventa, de a crea în materie de comunicare. Dar, pentru a crea în mod conştient, copilul trebuie să aibă exemple, să trăiască printre poveşti, povestiri, poezie de calitate. Literatura pentru copii este foarte bogată şi oferă posibilităţi nemăsurate de receptare, de înţelegere şi interpretare, de influenţare pozitivă.

Sarcina prioritară a educatoarei rămâne aceea de a identifica de timpuriu, din marea masă a copiilor de 5-6 ani, pe aceia care dispun de potenţial creativ într-o mai mare măsură şi de a-i îndruma,

încuraja în demersul lor, călăuzindu-i într-o lume minunată, aceea a operelor literare valoroase, din literatura pentru copii.

Primăvara

Damian Marieta

Ghiocei și viorele,

Toporași și chiar lalele

Toate azi au răsărit

Și copiii s au înveselit.

Păsările călătoare,

Se întorc cu mic cu mare

Rândulele, berze, mierle

Trec în zbor ca niște perle.

Copăceii fericiți,

Înfloriți și- n muguriți

Se adună la olaltă

Întinzând hora la poartă.

Astfel,dragi copii,

Florile de pe câmpii,

Vestesc cu glas răspândit

Primăvara a sosit!

ZIUA LUI MĂRȚIȘOR ACTIVITATE INTEGRATĂ

German Norana-Monica

Activitatea integrată vizeaza Domeniul Limbă și comunicare, unde voi expune copiilor Legenda Mărțișorului, și Domeniul Om și Societate, unde copiii vor crea mărțișoare pe care sa le dăruiască celor mai dragi persoane din viața lor

Activitatea integrată debutează prin aranjarea spaţiului educaţional pentru activităţiile ce vor urma să se desfăşoare. Introducerea copiilor în activitate se realizează prin tranziţia: “Vine, vine primăvara”. Aşezarea copiilor are loc în formă de semicerc. În continuare, redau conţinutul poveştii: “Legenda mărțișorului” clar, cursiv, expresiv, folosind mimica şi gestica corespunzătoare. Expun conţinutul, urmărind succesiunea momentelor principale simultan cu introducerea personajelor. De asemenea, explic cuvintele necunoscute. Voi prezenta imaginile pentru ”Legenda Mărțișorului” folosind planșe mari, colorate sugestiv, voi lectura povestea clar, accesibil şi expresiv pentru a putea trezi emoţii şi pentru a asigura motivaţia învăţării. Povestea va fi spusă respectându-se ideile principale.

Cu ajutorul întrebărilor, folosind tabla magnetică și siluete ale personajelor, copiii vor expune conţinutul poveștii conform metodei Explozia stelară.

- CE poveste ați ascultat astăzi?
- CINE a furat Soarele?
- CÂND a fost furat Soarele de către zmeu?
- UNDE a închis zmeul Soarele?
- DE CE a salvat tânărul voinic Soarele?

Apoi, prin tranziţia “Mărțișoare, mărțișoare” se vor aşeza la măsuţe unde vor descoperi materialele necesare pentru a realiza activitatea practică.

Explicarea modului de lucru. “Fiecare dintre voi va lua șnurul de mărțișor și îl va trece prin cele două găuri ale cartonașului. Când ambele fire sunt trecute prin cartonaș veți înoda firul de mărțișor. Apoi veți lua lipiciul și veți întinde cu lipici partea din spate a soarelui pe care l-ați pictat. Soarele îl veți lipi în mijlocul cartonașului. Când soarele este lipit pe cartonaș înseamnă că mărțișorul este gata.”

Odată încheiată activitatea practică, lucrările vor fi aşezate pe panou, urmând să realizăm evaluarea activităţii prin metoda Turul galeriei. Feed-back-ul îl voi realiza pe tot parcursul activităţii prin implicarea, răspunsurile şi reacţiile copiilor. Voi face aprecieri verbale, individuale şi colective asupra modului de participare la activitate, ţind cont de obiectivele operaţionale care devin criterii de evaluare.

Voi încheia activitatea oferind copiilor într-o atmosferă de bună dispoziţie stimulente. Copiii vor părăsi sala prin tranziţia “Cântecul mărțișorului”.

EXEMPLE DE JOCURI UTILIZATE ÎN CADRUL DISCIPLINEI „DEZVOLTARE PERSONALĂ”

MANOLE ANCA-ROXANA

„Te cunosc….mă cunoști” – joc de autocunoaștere, intercunoaștere și comunicare.

Metoda: conversația

Participanți: copii cu vârste între 6 și 10 ani

Inițiatori: copii, părinți, educatori

Descriere: inițiatorul va cere copiilor, în funcție de vârsta acestora, să deseneze pe o coală un obiect preferat, o culoare, o floare, un instrument preferat etc. Respectând regula catenei, fiecare copil va începe prezentarea sa astfel: „Te cunosc pe tine, Andrei și știu că-ți place…..iar eu îți pot spune despre mine că îmi place…”

„Bomboana buclucașă”- joc de autocunoaștere și pozitivare

Metoda: conversația

Participanți: copii cu vârste între 6 și 10 ani

Inițiatori: copii, educatori, profesori, psihologi

Descriere: facilatorul are un coș plin cu bomboane. Fiecare participant este rugat să ia din coș atâtea bomboane câte dorește. După ce fiecare a luat bomboanele, este rugat să spună despre sine tot atâtea lucruri frumoase câte bomboane a luat din coș.

„Baloane vesele și triste”

Activitatea vizează stimularea copiilor pe direcția unei exprimări emoționale deschise, autentice, spontane și descoperirea abilităților empatice, dezvoltarea spontaneității și exersarea potențialului creativ al copiilor.

Sarcina: după ce se umflă câteva baloane cu ajutorul copiilor, aceștia vor desena pe baloane stări și trăiri emoționale preferate: bucurie, tristețe, furie, mirare, îndoială, rușine etc. Așadar, copiii trebuie să identifice stări emoționale, să confere etichete verbale acestor stări și să interpreteze în fața celorlalți un rol ales sau dat. Baloanele se vor arunca în aer. Copiii le vor prinde pe rând și se vor identifica cu ele, experimentând toate trăirile.

Metode și mijloace de realizare: jocul de rol, expunerea, autoanaliza.

„Pictura sentimentelor”

Activitatea își propune relaxarea copiilor, prin angajarea tactil- kinestezică și facilitarea exprimării sentimentelor acestora.

Sarcina: sub îndrumarea profesorului, copiii trebuie să realizeze o dactilo-pictură, reprezentând diferite stări emoționale (veselie, tristețe, mânie, îndoială, mirare, îngrijorare etc.). Copiii sunt invitați să exprime exact ceea ce simt în acel moment, utilizând culorile și tehnicile potrivite. Culorile alese, fluiditatea mișcării, tonurile și consistența petelor de culoare oferă indicii clare asupra personalității copiilor.

Metode: conversația, explicația, munca independentă

„Teatrul sentimentelor”

Jocul își propune dezvoltarea capacității empatice, prin antrenarea copiilor în exerciții simple de expresivitate corporală (mimă, pantomimă), stimularea unei atitudini deschise, empatice, prin implicarea activă și constantă în activitate.

Sarcina: se pornește de la ideea că, în teatru, corpul omenesc reprezintă un instrument de lucru. Ca niște adevărați actori, copiii vor învăța să se exprime atât prin cuvânt, cât și prin gest și astfel, ei vor descrie câte o emoție/sentiment/stare. Se va puncta ideea că toate elementele corporale ajută la exprimarea emoțiilor și că acestea sunt în concordanță cu simțirile noastre. Ulterior, se vor enumera și explica motivele care duc la trăirea anumitor stări emoționale.

Metode și tehnici de lucru: exercițiul, tehnici corporale, tehnici expresiv- creative.

“Să ajutăm florile!" Joc interdisciplinar

Lungu Ionica

Scopul activității:

-Consolidarea cunoştinţelor matematice privind numeraţia în intervalul 1-7;

-Consolidarea unor deprinderi practice specifice nivelului de dezvoltare motrică (decupare, lipire, aplicare)

REGULILE JOCULUI: Copiii vor fi împărţiţi în două echipe (echipa lalelelor şi echipa zambilelor). Fiecare echipă, ajută câte un ghiocel să ajungă în poieniţă cu flori.Pentru a ajunge in poieniţă, echipele trebuie să treacă peste cinci obstacole sub forma unor sarcini. Dacă rezolvă corect sarcina care se află pe spatele fulgului, trec la următoarea încercare, dacă nu, rămân pe loc până rezolvă sarcina.Câstigă echipa care ajunge prima la poieniţă.

Descrierea activității

Copiii au fost împărţiţi în două echipe care au ajutat ghioceii din pădure să ajungă la familiile lor în poieniţă.Pentru a ajuta ghioceii,fiecare echipă a avutde trecut peste cinci obstacole (sarcini) care se vor afla pe drumul pe care îl va avea de parcurs. Aceste obstacole au fost sub forma unor fulgi de zăpadă pe care Zâna Iarnă i-a pregătit pentru a pune fiecare echipă la încercare.Pe spatele fiecărui fulg a fost scrisă câte o sarcină din partea Zânei Iarna.Câte un copil de la fiecare echipă a ridicatfulgul şi a încercatsă rezolve sarcina singur sau împreună cu echipa;dacă a rezolvatsarcina, fulgul de zăpadă a lăsat echipa să treacă mai departe;dacă nu areuşitsă răspundă corect, a mai ales un fulg şi apoi a lăsat echipa să treacă mai departe.

S-a procedat așa până când s-au rezolvat toate cele cinci sarcini iar ghioceii au ajuns în poieniţă.

În complicarea jocului am chemat echipele să aşeze în două coşuleţe şapte respectiv şase flori iar apoi să pună într-un singur coşuleţ florile din cele două cosuleţe spunând în acelaşi timp numărul de flori aflate în fiecare coşuleţ.

La evaluarea jocului didactic am apreciat răpunsurile copiilor şi efortul lor depus pentru a ajuta ghioceii să ajungă la familiile lor în poieniţă.

Echilibrul

Popa Nicoleta

Mărimea grupului: 10 – 30 participanți

Timp: 15 minute

Materiale: nimic

OBIECTIVE: favorizarea unei ambianțe de încredere reciprocă, stimularea cooperării şi simțul echilibrului.

Desfășurarea jocului:

Este important ca perechile să se formeze între persoane disproporționale: persoane de statură mică cu cele înalte, persoane ponderate cu slabe… Întotdeauna este posibil să găsim echilibrul. Persoanele care participă se împart în perechi. În cadrul fiecărei perechi, participanții se plasează față-n față, luându-se de mâini şi împreunând picioarele. Din această poziție, fiecare se lasă să cadă pe spate cu corpul complet drept, până se îndreaptă complet mâinile şi se obtine echilibrul în cadrul perechii. După aceasta, împreună, se pot încerca mişcări, fără a îndoi brațele.

EVALUARE Cum v-ați simțit? A fost uşor să găsiți echilibrul?

Zoo

VECHIU STANCA

Mărimea grupului: 10 – 30 participanți

Timp: 15 minute

Materiale: foi de hârtie cu nume de animale (câte două pentru un animal)

OBIECTIVE: cooperarea în pereche; dezvoltarea sensibilității şi atentiei.

Desfășurarea jocului:

Jocul se desfăşoară în întuneric (sau cu ochii legați). Fiecărui participant i se dă o fişă cu numele unui animal, sunetul căruia trebuie să-l imite. Jocul constă în a-şi găsi perechea, adică persoana ce imită acelaşi sunet. Căutarea se permite doar prin intermediul sunetului fără a pune întrebări.

EVALUARE Fiecare copil va încerca să explice cum s-a simțit, ce dificultăți a avut pentru a-şi întâlni perechea.

Optimizarea relaţiei dintre joc, învăţare şi comportamentul creativ

Alexandroae Ionela

În condiţiile în care şcoala contemporană deplasează accentul de pe memorarea unei cantităţi de cunoştinţe pe dezvoltarea gândirii creatoare, pe însuşirea metodelor şi tehnicilor muncii intelectuale, pe dobândirea deprinderilor de muncă independentă, elevul devine participant activ la propria sa formare, iar învățătorul se situează pe o nouă poziţie, aceea de îndrumător al elevului.

Jocul didactic este un tip de activitate specifică prin care învăţătorul consolidează , precizează şi chiar verifică cunoştinţele elevilor, le îmbogăţeşte sfera lor de cunoştinţe, le pune în valoare şi le antrenează capacităţile creatoare ale acestora. Aşadar, atunci când jocul este utilizat în procesul de învăţământ, el dobândeşte funcţii psihopedagogice semnificative, asigurând participarea activă a elevului la lecţie, sporind interesul de cunoaştere faţă de conţinutul lecţiilor.(Ioan, Neacşu, (coordonator), Metodica predării matematicii la clasele I –IV, Editura Didactică şi Pedagogică , Bucureşti , 1981 , pag . 272).

Jocul în general şi jocul didactic în special, formă de activitate tipic umană, vine în sprijinul activităţii didactice, ajutând elevul să-şi însuşească cunoştinţele, să-şi formeze priceperi şi deprinderi, să înţeleagă la un nivel elementar fenomenele naturii şi ale societăţii.

În comparaţie cu celelalte jocuri, jocul didactic are un caracter instructiv mult mai pronunţat şi se utilizează mai cu seamă în scopul aprofundării experienţei cognitive a elevilor, precum şi în vederea dezvoltării optime a proceselor şi funcţiilor psihice.

Rolul cel mai important al jocului didactic constă în faptul că el facilitează procesul de asimilare, fixare şi consolidare a cunoştinţelor, fiind un important mijloc de educaţie intelectuală, care pune în valoare şi antrenează capacităţile creatoare ale elevului.

Pedagogia modernă atribuie jocului funcţia de asimilare a realului la activitatea specifică copilului. „Toate metodele active de educaţie a şcolarilor mici, spune Jean Piaget, cer să li se furnizeze acestora un material corespunzător pentru că, jucându-se, ei să reuşească să asimileze realităţile intelectuale care, fără acestea, rămân exterioare inteligenţei copilului.” (Cerghit, 1976. p. 171).

Contribuţia activităţii de joc şi învăţare la dezvoltarea personalităţii elevilor

Alexandroae Didi

Copilul – spunea marele pedagog elveţian Claparêde este o fiinţă a cărei trebuinţă este jocul ... această trebuinţă spre joc este ceva esenţial naturii sale . Trebuinţa de a se juca este tocmai ceea ce ne va permite să împăcăm şcoala cu viaţa , să procurăm şcolarului acele mobiluri de acţiune care se consideră de negăsit în sala de clasă .(Edouard, Claparéde , Educaţia funcţională , Editura Didactică şi Pedagogică , Bucureşti , 1973, pag 131.)

Jocul didactic constituie stimulentul principal al dezvoltării psihice, având un rol deosebit de important în pregătirea acestora pentru şcoală şi pentru integrarea lor socială. Prin joc elevul îşi afirmă personalitatea, calităţile sale psihice, voinţa, inteligenţa, gândirea.

Activitate complexă, jocul didactic angajează fiinţa umană în integritatea sa, cu toate funcţiile psihice. Aceasta implică activitatea senzorială, intelectuală, afectivă, dezvoltă atenţia, spiritul de observaţie, imaginaţia, gândirea, exprimarea verbală.

Prin jocul didactic, elevul se va obişnui să suporte cu demnitate eşecul, înfrângerile şi va gusta satisfacţiile victoriei. Prin desfăşurarea jocului didactic se produc schimbări în conţinutul şi structura proceselor cognitive, întrucât el face trecerea de la etapa acţiunilor practice spre cea a acţiunilor mentale. Este activitatea care dă specific personalităţii, angajându-l total pe şcolar, stimulându-i dezvoltarea şi efortul de perfecţionare. Jocul didactic favorizează apariţia şi dezvoltarea posibilităţilor de învăţare sistematică şi a celor de muncă. Asimilarea unor cunoştinţe noi se bazează pe experienţa anterioară a elevului, pe actualizarea informaţiilor de care acesta dispune sau, după cum afirmă J. Piaget, pe reorganizarea şi recombinarea unor elemente vechi, prezentate într-o formă mai puţin diferenţială la nivelul palierelor inferioare. Intensa solicitare a gândirii impusă de desfăşurarea jocului didactic acţionează asupra operativităţii ei generale nespecifice tot atât de mult cât acţionează asupra celei specifice, creându-se astfel „raţionalizarea" înţelegerii lumii vii şi a vieţii. Aceste jocuri constituie un mijloc de a stimula creativitatea şi independenţa gândirii. Flexibilitatea proceselor gândirii se exprimă în uşurinţa trecerii de la un mod de rezolvare la altul, lipsa inerţiei, rapiditatea conectărilor şi a deconectărilor de la un aspect la altul, găsirea mai multor soluţii la o problemă dată, etc.

Jocul, putem spune, pregăteşte copilul pentru viaţa de adult.

PORTI DESCHISE PENTRU NON FORMAL

DUMITRU GABRIELA

Educatia non-formala este cea mai noua abordare a invatarii prin activitati placute si motivante. Avantajele sale multiple inglobeaza bifarea tuturor deprinderilor specifice sistemului traditional de invatamant, cu un aport suplimentar de abilitati castigate in conditiile unei libertati de exprimare maxime.

Educatia non-formala inseamna orice actiune organizata in afara sistemului scolar, prin care se formeaza o punte intre cunostintele predate de profesori si punerea lor in practica. Acest tip modern de instruire elimina stresul notelor din catalog, al disciplinei impuse si al temelor obligatorii. Inseamna placerea de a cunoaste si de a te dezvolta.

O alta dimensiune a acestui tip de invatare consta in introducerea unor activitati nonformale in procesul invatarii formale.

Pentru a sustine si a promova aceasta idee, Scoala Gimnaziala Ghindeni a dezvoltat un parteneriat strategic Erasmus+ numit Open Doors for Non Formal.

Obiectivele proiectului :

- Cresterea motivatiei elevilor prin implementarea unor metode atractive si non formale de invatare si de perfectionare, utilizate in Uniunea Europeana;
- Imbunatatirea metodelor de training prin impartasirea de bune practici de catre parteneri;
- Imbunatatirea comunicarii in limbi straine si a TIC, ca principalele mijloace de comunicare in cadrul proiectului;
- Imbunatatirea repectului de sine al profesorilor si incurajarea acestora in sensul dezvoltarii personale, folosirea mijloacelor de predare inter si transdisciplinare, dorinta de a-si impartasi cunostintele si experienta;
- Beneficii din exemplele de buna practica impartasite de parteneri, care sa conduca la cresterea calitatii educatiei si a urmaririi valorilor europene in activitatile organizatiilor;

Lectii invatate

- In parteneriat trebuie sa fim deschisi fata de opiniile partenerilor, de schimbarile propuse de acestia, care pot duce la un mai bun mers al proiectului.
- Se poate remarca o imbunatatire a abilitatilor lingvistice dupa o saptamana de comunicare intr-o tara straina.
- Exemplele de buna practica impartasite de parteneri au dovedit multa creativitate in utilizarea metodelor non formale de invatare.

- Am inteles ca ideea e sa se inlocuiasca "turismul si shopingul" cu munca facuta cu placere, cu cunoasterea oamenilor, locurilor si obiceiurilor, cu invatarea respectului pentru ceilalti, in special pentru tara gazda.
- Cuvantul cheie al acestor parteneriate este Calitate.

Educatia non-formala insoteste cu succes formarea educationala a tinerilor si ramane una dintre variantele optime pentru sustinerea placerii de cunoastere si de afirmare profesionala.

Bibliografie:

http://nonformalopendoors.eu/

Cucos,C., 1998, ,,Psihopedagogie", Editura Polirom, Iasi

Joita,E., 2003, ,, Pedagogie si elemente de psihologie scolara", Editura Arves, Craiova

Acest material reprezinta punctul de vedere al autorului. ANPCDEFP si UE nu au nicio responsabilitate in ceea ce priveste continutul acestuia.

Rolul disciplinei dezvoltare personală în formarea viitorului adult

Ilie Tincuța

Disciplina DP (dezvoltare personală) are rolul de a oferi copiilor instrumente de autocunoaștere, de a privi viitorul cu încredere, de a se înțelege și a se poziționa ca indivizi, de a-i determina să fie responsabili, cum să-și poarte de grijă sieși dar și altora, să-și exprime liber gândurile și sentimentele fără teama de a nu fi înțeleși. Cu alte cuvinte această disciplină are rolul forma competențe necesare obţinerii succesului şcolar, în carieră şi în viaţă.

Astfel, dacă este pusă la dispoziția elevilor o varietate de resurse, care să-i ajute să realizeze conexiuni, ajungând la noi înțelegeri și la alte modalități de rezolvare a unor probleme de viață, aceștia vor fi capabili de a-și dezvolta gândirea critică, de a pune întrebări și de a găsi răspunsuri creative.

Școala trebuie să găsească soluții pentru a oferi copiilor o educație care să-i pregătească pentru o viață în continuă schimbare. De aceea e important ca elevii să fie expuși la cât mai multe situații reale care să-i sprijine să-și formeze o impresie echilibrată despre viață și lume. În acest scop, activitățile de la clasă trebuie concepute astfel încât să le dezvolte o conștiință socială, abilități de a interacționa și o înțelegere a normelor instituționale și comunitare. Acestea ar putea consta în vizite, excursii, proiecte, spectacole, expoziții, parteneriate, în care ar putea fi implicați și părinții elevilor.

Viziunea disciplinei dezvoltare personală urmărește crearea unui climat educațional de calitate, incluziv, stimulativ pentru dezvoltarea individuală a fiecărui beneficiar al sistemului educațional astfel încât să dea sens încrederii și aspirațiilor sale.

Misiunea disciplinei constă în asigurarea unei educaţii de calitate, care să ducă la pregătirea copiilor pentru o lume în schimbare, formându-le competenţe care să le permită să- şi găsească locul în contextul unei societăţi bazate pe dezvoltarea liberă, integrală si armonioasă a individualității umane, în formarea personalității autonome.

Efectul acţiunii educative depinde în mare măsură de relaţia dintre profesor și elev, de aceea trebuie să acţionăm în cunoştinţă de cauză în sensul prevenirii blocajelor ce pot apărea și al deblocării fluxului informaţional. La fel ca şi noi, elevii învaţă să comunice observându-i pe cei din jur. Noi, educatorii, reprezentăm modele pentru mulţi dintre elevii noştri. Există mai multe modalități, prin care comunicăm mai bine cu elevii noștri, ajutându-i să se deschidă mai mult faţă de noi sau să comunice mai eficient între ei. Copilul, dacă este ascultat, are ocazia să-şi exprime dificultatea, s-o conştientizeze mai bine, s-o analizeze şi, în felul acesta, uneori, poate găsi chiar singur soluții.

De asemeni, se știe că vorbirea calmă aplanează conflictele. Unii copii, chiar şi atunci când doresc să comunice cu colegii lor, nu vorbesc, ci strigă, pentru că ei consideră că se pot impune prin ridicarea tonului.

Pe parcursul orelor de dezvoltare personală elevii trebuie să fie încurajaţi să adreseze întrebări, să comunice propriile opinii, să aibă intervenţii argumentate, să reflecteze asupra temelor puse în discuţie, să manifeste iniţiativă, să exprime idei originale şi emoţii autentice despre toate temele puse în discuție.

Jocul de rol, dramatizarea, problematizarea, brainstormingul, dezbaterea, discuțiile de grup,etc sunt metode activ participative care, alături de tehnici ale gândirii critice cum ar fi turul galeriei,ciorchinele, jurnalul cu dublă intrare, pălăriile gânditoare,cubul explozia stelară, pot asigura succesul în orele de dezvoltare personală.

Rolul cadrului didactic este de a organiza şi oferi oportunităţi de joc şi învăţare în cadrul tuturor disciplinelor predate, care să-i permită elevului să-şi descopere şi să experimenteze propriile abilităţi şi atitudini și să-și exerseze abilităţile de învăţare. La finalul lecţiilor, elevii pot fi încurajați să îşi exprime emoţiile cu privire la ceea ce au descoperit sau experimentat.

În orele de matematică, rezolvarea unor sarcini de lucru în echipe (rezolvare sau compunere de probleme, exerciții în lanț, măsurarea unor obiecte, etc) duce la dezvoltarea coeziunii grupului prin crearea un climat securizant, de noneticheta re, încurajator.

Expoziţiile, discuţiile pe baza portofoliului la orele de AVAP sunt oportunităţi pentru valorizarea intereselor şi aptitudinilor personale.

Jocul de rol are un rol primordial pentru pregătirea elevului pentru situații reale din viață, prin dramatizări, teatru și poate fi folosit în orele de limbă și literatură română, mai ales în studierea textelor narative cu morală. De asemeni jocul de rol poate fi folosit și în orele de științe, de exemplu, când se studiază fenomenele naturii elevii pot fi ”invitați” să devină prezentatori meteo, sau la geografie pot fi ”transformați” în ghizi care să conducă grupul de turiști pe un anumit traseu inițiat pe hartă.

Cu certitudine dezvoltarea personală este o disciplină ce se intrepătrunde cu toate celelalte discipline, împreună oferind un cadru semnificativ pentru stimularea flexibilităţii cognitive şi a creativităţii elevilor. Momentele de autoevaluare şi de reflecţie, analizele succesive oferă posibilitatea copiilor de a-și interioriza conceptele tematice, de a-și dezvolta încrederea în sine, astfel încât să facă faţă provocărilor şcolare sau celor din viaţa de zi cu zi.

Provocările unui profesor

Dobrinean Ligia

După părinți, profesorii au rolul cel mai important în viața elevilor. Ei sunt cei care modelează caracterul elevilor lor și contribuie la creșterea cetățenilor educați, sănătoși și responsabili ai țării noastre. Acest lucru face ca locurile de muncă ale profesorilor să fie valoroase și semnificative, deoarece au oportunitatea de a avea un impact asupra vieții elevilor și asupra viitorului țării. Dar, în același timp, acest lucru face ca locurile de muncă ale profesorilor să fie provocatoare și pline de responsabilitate. Ei întâmpină multe obstacole și provocări:

- fiecare elev provine din nivele diferite ale societății și are un mediu familial diferit. Prin urmare, unii elevi pot prezenta un comportament tulburat. Adaptarea la nevoile acestora, înțelegerea problemelor lor și oferirea de îndrumare adecvată poate fi o sarcină dificilă ce consumă timp.

- aplicarea aceleiași programe și metode de predare când nu toți elevii sunt la fel. Elevii au puncte forte și puncte slabe diferite. Ei învață cu viteze diferite și au propriile lor metode de a învăța și de a-și aminti conținutul. Având în vedere dimensiunea mare a clasei, nu este posibil să se adapteze la predare în funcție de nevoile lor individuale.

- profesorii joacă multe roluri, cum ar fi consilier, profesor, ghid de carieră, asistent social etc. În ciuda pregătirii zero în acest domeniu, ei își asumă aceste roluri pentru că le pasă cu adevărat de elevi și de viitorul lor. Profesorii sunt cu adevărat experți în a face mai multe lucruri simultan.

- constrângeri de timp- în afară de predarea programelor într-o anumită perioadă, profesorii au multe alte sarcini importante la îndemână. Organizarea de întâlniri părinți-profesori, susținerea de teste și examene, verificarea notițelor, organizarea de evenimente anuale, evenimente sportive, aranjarea de picnicuri, păstrarea documentelor și a unui volum inimaginabil de documente. Ei nu au timp suficient pentru a se pregăti și planifica înainte de a executa sarcinile.

- profesorii trebuie să se actualizeze în continuare cu programe noi, tehnici de predare mai atractive și modalități eficiente de comunicare. În afară de acestea, ei trebuie să fie familiarizați cu punctele forte și punctele slabe ale fiecărui elev, mediul familial, progresul acestora etc. Având în vedere un număr de elevi la care predă, este aproape imposibil să memoreze și să proceseze toate aceste date.

Este sigur să spunem că slujba de profesor este mult mai solicitantă și este complet plină de o serie de provocări în comparație cu alte locuri de muncă. Lucrările de predare pot fi simplificate cu instrumente de comunicare adecvate, distribuție egală a volumului de muncă, resurse adecvate, sprijin din partea administrației școlii și a părinților și gestionarea adecvată a clasei.

,, DAR DIN SUFLET DE COPIL”

Sanda Vereș

Într-o societate „egocentristă” omul uită că trăiește în comuniune cu alții și că alături de el se află semeni ce au nevoie de întelegerea și sprijinul său. Astăzi, mai mult ca oricând trebuie să învătăm să ne acceptăm și să fim sensibili la nevoile celor din jur. Unul dintre obiectivele școlii și familiei este educarea copiilor în sensul omeniei, generozității și bunătății față de cei cu care interactionează și care nu au avut aceeași șansă cu a lor .

Formarea conștiinței și conduitei morale a copiilor, dezvoltarea spiritului umanitar, prețuirea muncii, colaborarea pentru îndeplinirea unui scop nobil prin implicarea elevilor în realizarea unor lucrări pe tema Sărbătorii Crăciunului, lucrări care vor fi expuse și oferite spre vânzare în cadrul unui târg caritabil organizat la Casa de Cultură a Orașului Jibou, pentru a dărui mai departe copiilor din Asociația “Suntem părinți, nouă ne pasă!” .

Proiectul a urmărit în special formarea la elevi a valorilor moral-civice și a unor comportamente prosociale.

Denumirea activității: ,,Dar din dar”

Activitate: Confecționare de podoabe de brad ce vor fi vândute la târgul caritabil organizat de Crăciun

În preajma săbătorilor de iarnă am propus elevilor și părinților o activitate comună - un atelier de confecționare de podoabe de brad. Înainte de activitate le-am explicat copiilor că toate obiectele pe care ei le vor confecționa vor fi vândute în cadrul ,,Târgului de Crăciun” organizat, iar bănuții obținuți vor fi donați Asociației ,,Suntem părinți, nouă ne pasă”, asociație ce se ocupă de copii cu nevoi speciale din orașul Jibou.

Acestă activitate este adresată deopotrivă copiilor, cadrelor didactice, părinților și comunității locale, se dorește a fi un portal spre sufletul fiecăruia, o șansă de a ne arăta frumusețea interioară prin exprimarea creativității și talentului înnascut sau dobândit.

Acțiunea a demarat cu ușurință pentru ca a pornit din inima, cu gândul la cei mai puțin fericiți decât noi.

Desfășurarea activității: Prima parte a activității a avut loc în sala de clasă unde elevii clasei a III-a au confecționat podoabe de brad din materiale reciclabile, au colindat, au recitat poezii deciate sărbătorilor de iarnă.

Produsele obținute au fost expuse și vândute apoi la ,,Târgul de Crăciun”- un târg caritabil. Cu banii obținuți s-au cumpărat mici cadouri pentru copiii de la Asociația ,,Suntem părinți- nouă ne pasă”. A doua zi ne-am deplasat la sediul asociaației unde elevii au prezentat o scurtă scenetă închinată nașterii pruncului Isus și au oferit în dar micile lor cadouri. Bucuria s-a putut citi pe fețele tuturor copiilor.

Toți copiii s-au simțit extraordinar că au putut aduce o rază de speranță pe chipul unui copil cu nevoi speciale

Privite în ansamblu aceste activități pot avea un aport important în formarea conștiinței și conduitei morale a copiilor.

ACTIVITATEA MATEMATICĂ ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR

Grigore Mocăniță Geta

În condiţiile vieţii contemporane, asimilarea cunoştinţelor matematice de la cea mai frageda vârstă are o importanţă deosebită, deoarece aceasta stimulează dezvoltarea intelectuală generală a copilului influenţând pozitiv dinamica vieţii sale spirituale, iar pe de altă parte işi găsesc o largă aplicabilitate in procesul de invăţământ.

Este cunoscut faptul că metoda consacrată formării unor deprinderi intelectuale este exerciţiul, ca formă de antrenament organizat in care se organizează repetarea unor factori constanţi in condiţiile varierii, schimbării altora.

Pentru a deveni eficient in formarea deprinderilor şi obişnuinţelor intelectuale, exerciţiul trebuie conceput mai ales la vârsta preşcolară ca o formă suplă de invăţare afectiv activă. Importanţa formării reprezentărilor matematice ca bază a insuşirii conştiente a numărului este demonstrată de mult timp, atât teoretic cât şi practic.

Şi acest proces are loc in perioada preşcolară când, după cum susţine acelaşi autor, gândirea copilului se află in stadiu preşcolar şi când sunt deosebit de utile dezvoltării sale operaţiile cu material concret, in scopul familiarizării cu noţiunea de cantitate, pentru inţelegerea noţiunii de invariantă a cantităţii ca şi pentru inţelegerea noţiunilor referitoare la ordonarea mărimilor. Matemetica modernă cere astăzi tuturor cadrelor didactice din invăţământul preşcolar o temeinică pregătire psihologică, pentru că inainte de a preda trebuie cunoscută individualitatea copilului şi gasite acele metode şi procedee care să trezească interesul şi dragostea lui pentru matematică.

Educatoarea insăşi trebuie să vadă nu numai disciplina care-i invaţă pe copii, regulile necesare pentru găsirea rezultatelor exacte, ci ştiinta care se inscrie in viaţa cu acelaşi titlu ca hrana, imbracaminte.

Scopul principal al educatoarei este de a stimula continuu laturi ale personalităţii copilului care l-ar ajuta să-şi controleze mai bine interesele de cunoaştere, deprinderile intelectuale, capacitatea de a formula opinii concrete, dorinţa de a rezolva repede şi bine o situaţie care il priveşte pe el si semenii săi şi de a se adapta in mod creator la situaţii noi. Matematica le poate rezolva pe toate acestea când predarea ei se realizează in mod corespunzător. Numai aşa se explică introducerea noţiunilor de matematică incă de la grădiniţă.

Este cunoscut faptul că la vârsta preşcolară, pentru insuşirea cunoştinţelor matematice se străbat anumite etape ordonate in funcţie de vârstă şi gradul de şcolarizare ale copilului. Transmiterea de cunoştinţe şi formarea reprezentărilor matematice, e sprijinită de faptul că toţi copiii pornesc de la acelaşi nivel de pregătire, fără avantaje pentru unii sau alţii.

Reprezentarea matematică ca treapta psihologică spre gândirea matematică, se concretizează şi conştientizează ca proces de cunoaştere de către copil insuşi dirijat de educatoare.

Problema vârstei la care poate incepe formarea noţiunilor matematice, a fost foarte mult discutată şi lumea psihologică şi pedagocică. Legat de aceasta psihologul american Georome Bruner, a făcut afirmaţia că:

,,Orice concept poate fi predat la orice vârstă dacă e prelucrat corespunzător particularităţilor de vârstă.'' **

Rezultatul experienţelor dovedesc că se poate incepe formarea conceptului de număr, incă de la vârsta preşcolară prin exploatarea pedagogică adecvată a teoriei mulţimilor, având in vedere pe de o parte, plasticitatea deosebită a sistemului nervos al copilului la aceasta vârstă, care conferă bogate posibilităţi de modelare a personalităţii, iar pe de altă parte, gradul intensităţii proceselor afective ale acestora.

Matematica de astăzi, este nu numai o componentă a culturii universale ci şi un instrument de investigaţie in multiple şi variate domenii de activitate.

Procesul de innoire poate şi trebuie să inceapă de la primele cunoştinţe şi deprinderi dobândite încă din gradinită, de la primii paşi in matematică. Cercetări şi experimente organizate pe plan mondial au stabilit că teoria mulţimilor, chiar sub forma ei nouă, constituie o foarte bună călăuză a copilului preşcolar in matematica modernă şi că vârsta preşcolară dispune de suficiente resurse cognitive şi operaţionale insuficient valorificate şi ca atare construcţia poate incepe foarte devreme in spiritul matematicii moderne, ejalonând pas cu pas experienţa matematică a copiilor cu generalizări adecvate până la generalizarea structurilor de ansamblu.

Rolul metodelor activ-participative la disciplina dezvoltare personală

POP ALEXANDRA- ALINA

Disciplina Dezvoltare personală are rolul de a dezvolta personalitatea elevului, de a forma competențe necesare obţinerii succesului şcolar, în carieră şi în viaţă. Contribuie la dezvoltarea emoţională, socială şi pentru carieră a elevului.

Valorificarea experienţelor elevilor fundamentează autenticitatea învăţării. Există o raportare permanentă la ceea ce gândesc şi simt, precum şi la modul în care se comportă elevii.

Activitățile tematice din programă îi ajută pe elevii să conştientizeze cine sunt, să analizeze emoţiile pe care le au, să se raporteze sănătos la ceilalţi (diversitate), să fie motivaţi să înveţe cu succes, să exploreze ce meserii/profesii le-ar plăcea să practice.

Asigurarea unei educaţii de calitate, care să ducă la egalizarea şanselor, la pregătirea copiilor pentru o lume în schimbare, formându-le capacităţi, deprinderi şi competenţe care să le permită să-şi găsească locul în societate și să contribuie la îmbunătățirea bunăstării.

Descoperirea înclinațiilor, talentelor și aptitudinilor, în vederea folosirii acestora în îmbunătățirea rezultatelor învățării, înregistrării progresului școlar și a performanțelor copiilor.

Promovarea unui comportament decent, caracterizat de cinste, onoare, respect reciproc, toleranţă, de gen intercultural/ pentru diversitate, responsabilitate faţă de propriile acţiuni.

Dezvoltarea dimensiunii europene a educației desfășurate la nivelul ciclului primar, prin activități, programe, parteneriate și proiecte specifice.

Formarea de competenţe, așa cum au fost ele definite în Legea Educației Naționale nr. 1/2011, în contextul unei societăţi bazate pe dezvoltarea liberă, integrală si armonioasă a individualității umane, în formarea personalității autonome.

Strategiile didactice recomandate pentru orele de Dezvoltare personală sunt cele activ-participative.

Disciplina are un accentuat caracter explorator şi practic-aplicativ, care presupune implicarea directă a elevilor. Elevii conştientizează, exersează abilităţi şi atitudini într-un mediu prietenos de învăţare, devin responsabili pentru modul în care se implică în jocurile şi activităţile propuse.

INVATAMANTUL ON-LINE-O SOLUTIE SAU O PROBLEMA IN ACEASTA PERIOADA?

Hălăciugă Carmen

Procesul de învăţare defineşte oamenii la orice vârstă.

Existenţa umană în sine este condiţionată de învăţare; pentru a supravieţui suntem nevoiţi să învăţăm: să cunoaştem mediul, să ne cunoaştem apropiaţii şi, forma cea mai profundă, să ne autodepăşim.

Invatamantul on-line este o solutie pentru aceasta perioada pentru ca face posibila continuarea

invatarii si, in acelasi timp, securizeaza sanatatea elevului\prescolarului. Cu siguranta, el

pune multiple probleme, atat profesorului/educatorului, cat si elevului, dintre care cele mai grave sunt legate de

calitatea invatarii.

Mediul on-line este pentru cei mici o madalitate greu accesibila celor mici,pentru ca ei depind

in marea masura de parinti

De aceea printre modaliatile pe care le folosesc pentru a preveni

neinvatarea sunt urmataorele:

-pregatirea de exercitii rezolvate si exercitii practice.

-dotarea parintilor cu aparatura digitala.

-legatura permanenta cu familiile si copii.

-motivarea elevilor pentru a participa la curs.

-prezentarea atractiva a materialelor.

-neimpunerea unui anumit program de intrare on-line.

-neimpunerea unui anumit termen de predare a lucracrilor.

-program flexibil.

-asigurarea unei comunicari clare,nunantate,explicite,eficiente.

-crearea unui ambient atractiv si prezentarea de materiale.

-feedback-ul in timp util este esential in mediul on-line atunci cand elevii nu pot pune.

intrebari ca in cadrul clasei/grupei.

-afisarea lucraririlor sau a materialelor video in grupul cadrelor didactice unde sa poata fi vazuti si apreciati.

Acest lucru antreneaza si motiveaza copii in mod fericit in activitatile lor.

Stimularea lor in diverse moduri este esentiala.

Concluziile privind avantajele învățării online sunt următoarele:

- nu se mai consumă timp și bani pentru drumul spre grădiniță, copiii nu mai fac efort fizic îndelungat și riscant (mai ales în cazul unor copii din mediul rural, din comunități mici, unde se merge la mare distanță la grădiniță, adesea pe jos), nu se mai face naveta nici măcar în interiorul localităților (trafic mai redus în orașele aglomerate, cum este Constanța);

- copiii se obișnuiesc mai bine cu tehnologia, descoperă programe utile, totul este mai interactiv (anterior, preșcolarii erau obișnuiți mai degrabă cu jocurile pe smartphone și pe tabletă, mai puțin cu programele ,și chiar utilizarea laptopului sau a computerului desktop);

- se pune mai puțin accent pe teorie și mai mult pe practică;

- există o varietate de programe prin care se pot realiza activitățile cu cei mici, mult mai atractive , îndrăgite de ei, prin care se realizează evaluarea mult mai ușor;

- părinții pot supraveghea activitatea preșcolarilor, îi pot monitoriza mai ușor.

Dezvantaje ale învățării online:

– este impersonală, spre deosebire de educația în clasă în care există o interacțiune față în față reală între educatoare și preșcolar. Învățarea online oferă un tip intens de învățare, în timp ce educația în clasă vine cu interacțiunea umană. Prin interacțiunile față în față, profesorii pot ajuta elevii să-și construiască respectul de sine , încrederea și maturitatea emoțională.

– utilizarea internetului și a altor instrumente digitale au adăugat noi cerințe în viața profesorilor și au crescut dramatic gama de conținut și abilități pe care aceștia trebuie să le cunoască, astfel a crescut și volumul lor de muncă.

– calitatea informațiilor și sursele pe care elevii le găsesc poate să nu fie de calitate.

– există, de asemenea, problema gradului de securitate a programelor de învățare online.

– elevii nu au acces egal la resursele tehnologice.

– autenticitatea muncii. Oricine poate realiza un proiect și nu elevul propriu-zis.

– evaluările au tendința de a fi bazate doar pe cunoștințe și nu neapărat pe partea practică.

Acest lucru antreneaza si motiveaza copii in mod fericit in activitatile lor.

Stimularea lor in diverse moduri este esentiala.

Violența naște violență - Studiu de caz

BĂDĂLAN SANDA

Copilul G.D. este un copil de 5 ani care frecventează grupa mijlocie in anul școlar 2021-2022. Anul trecut a fost cel mai greu an din cariera mea de educatoare. Nu mi s-a întâmplat ca până anul trecut să nu pot integra un copil în grupul de copii și să nu reușesc să-l determin să se simtă cel mai important copil de pe lume. Am utilizat toate metodele cunoscute dar copilul respinge orice propunere venită fie de la mine fie venită de la colegi. Am incercat să aflu motivele pentru care nu manifestă empatie , bunăvoință ci numai violență. Pe toată perioada activităților aleargă , zbiară, lovește, trântește tot ce I iese in cale.

Fiecare zi e trasă la indigo. Nimic nu-l face fericit, nimic nu-l captează. Am zilnic părinți nemulțumiți si pe bună dreptate. Nu-i pot apăra pe toți de furia lui D.

Am tot încercat de anul trecut până acum să găsim o soluție pentru a-l determina pe copil să-și schimbe comportamentul , să participle la activitățile care –l fac curios dar să pot și eu lucra cu ceilalți copii. A mers la psiholog unde s-a constatat că are doar probleme de comportament. Am încercat să aflu de la mamă dacă și acasă face la fel. Spun mama deoarece tatăl e plecat la muncă în străinătate. Menționez că i-am trimis filmulețe scurte in care copilul își manifesta comportamentul agresiv față de colegi dar și față de obiectele din clasă. Mama nu a părut deloc uimită deoarece acasă face la fel. Am întrebat ce măsuri a luat pt potolirea acestui comportament. Mi-a spus cu zâmbetul pe buze că bătaia îi vine de hac.

Oare câți dintre părinți conștientizează că bătaia nu e educativă și nu ajută la construirea de valori și la modelarea de comportamente. Comunicarea ,explicarea cât și implicarea în viața copilului duce la formarea acestuia ca un bun cetățean. Spun acest lucru deoarece școala are rolul de a transmite informații, de a forma elevi și în a-I învăța să învețe dar nu de a-I educa. Educația se face în familie. Se spune că orice copil e considerat oglinda părintelui. Dacă in familie copilul este tratat cu violență in mediul școlar sau social va proceda la fel. Oricâte sfaturi i-ai da unui copil care e tratat acasă cu indiferență și violență acestea nu au nici un efect asupra lui. Trăim intr-o societate in care copiii sun crescuți de unul dintre părinți celălalt fiind plecat la muncă în străinătate sau de rude apropiate care le oferă doar grija materială și mai puțină afecțiune. Pentru ca un copil să manifeste empatie trebuie crescut cu dragoste și multă înțelepciune. Copilul iubit în familie știe să empatizeze , știe să tolereze, știe să găsească solutii benefice pentru toți.

ROLUL FAMILIEI IN SUCCESUL VIITOR AL COPILULUI IN MEDIUL ȘCOLAR

GERU PETRICA

Importanța familiei in procesul instructiv-educativ e deja arhicunoscută și este unul din cei trei piloni ai acestuia. Cei trei factori ai succesului școlar sunt ELEVUL,FAMILIA ,ȘCOALA.Dacă între cei trei există o susținere reciprocă,o colaborare și o completare atunci succesul școlar e previzibil sau asigurat.

Familia este celula în care copilului îi sunt inoculate primele deprinderi de comportament civilizat, primele sentimente față de tot ce îl înconjoară: persoane, obiecte, vietăți, plante.

Copilul imită comportamentul adulților , imită gesturile, mimica și expresiile părinților sau ale celor in compania cărora petrec destul timp, considerându-i modele.

Intr-o familie,în general, este recunoscut faptul că mama reprezintă prin excelență afectul,,iar tatăl autoritatea , dar afecțiunea pe care mama i-o acordă nu exclude autoritateași nici autoritatea tatălui nu semnifică absența afecțiunii.

Totuși ,uneori rolurile pe care le adoptă părinții pot deveni adevărate bariere in comunicarea cu copilul, Din modul in care părinții știu să echilibreze autoritatea cu liberalismul,dragostea cu respingerea, rezultă calitatea și tipul de socializare realizată de familie.

Părinții autoritari sunt caracterizați de fermitate și fixează țeluri înalte pentru copiilor,le sporește acestora încrederea în forțele proprii și autocontrolul.

Părinții autoritari care solicită supunere necondiționată cer mult de la copii, dar nu apreciază suficient munca ți rezultatele,ci conformismul și supunerea tacită.Copilul nu își manifestă propriile inițiative,iar comunicarea lipsește,întrucât părinții recurg la pedepse.

Părinții permisivi evită impunerea autorității sau a oricărui tip de control lăsând copii să pună în aplicare toate ideile fără nici un fel de restricții. Comportamentul acestor copii devine refractar și exploziv când li se impune să realizeze altceva decât ceea ce își doresc,iar mai târziu manifestă dezinteres și nesiguranță față de activitățile școlare, devin dependenți de părinți.

Părinții indiferenți nu acordă nici un fel de atenție copiilor,nu stabilesc obiective pe termen îndelungat și nu urmăresc cu consecvență realizarea lor.Copii devin neglijenți,și neconsecvenți în pregătirea lecțiilor .

Rolul educatorului este de a încerca să influențeze prin diverse metode relația pe care o are părintele cu propriul copil și școala,prin discuții deschise individuale sau de grup-ședințele cu părinții.

In cadrul grupurilor școlare consilierea reprezintă o formă particulară de interacțiune și influențare care contribuie la sprijinirea elevilor sau părinților in rezolvarea problemelor cu care se confruntă,precum și omogenizarea clasei de elevi ca grup educațional.

Calitatea educației primite în familie, cei șapte ani de acasă, depinde îndeosebi de nivelul de educație al părinților și a celorlalți membri din familie, rolul primordial pe care îl au cei doi factori in dezvoltarea copilului il are mediul școlar.Este o necesitate ca școala să atragă părinții la infăptuirea obiectivelor educative și formarea omului de mâine,copilul de azi.

Copilul (elevul) ,familia și școala trebuie să acționeze împreună, fără compromisuri și abandonări in fața greutăților întâmpinate.

ROLUL FAMILIEI PENTRU SUCCESUL ȘCOLAR

ONCEA MARIA

Familia , nucleul fundamental ai societății are rolul cei mai important în creșterea și educarea copiilor. Educația începe în familie ,,cu cei șapte ani de acasă" și influențează puternic întreaga existență a individului.

O dată cu intrarea în școală, a copilului, acesta trăiește rând pe rând în două lumi diferite: una este cea a familiei, cealaltă fiind a școlii, ambele deosebit de importante. Dacă aceste medii se completează și se susțin reciproc, ele îl îmbogățesc spiritual într-o mare măsură.

Colaborarea dintre școală și familie, în perioada școlarității mici are ca obiectiv principal sprijinirea eforturilor copilului pentru dobândirea primelor instrumente ale muncii intelectuale și obținerea succesului școlar. Calitatea muncii cadrelor didactice se reflectă direct în obținerea sau neobținerea succesului școlar de fiecare elev în parte. De asemenea fanilia consideră că școlaritate reprezintă baza pentru dobândirea succesului profesional sau social.

În planul activității scolare evoluția pozitivă se exprimă prin termenii de progres, reușită și succes școlar. Progresul școlar exprimă aprecierea rezultatelor obținute și a evoluției situației la învățătură ale elevului prin raportarea acestora la performanțele școlare anterioare. El poate fi continuu sau periodic. Reușita școlară se referă la nivelul de realizare a unui obiectiv propus pentru o perioadă mai mare de timp. Succesul școlar se exprimă prin raportarea performanțelor școlarului la cerințele programei școlare și la finalitățile învățământului.

Climatul educațional familial se referă la ansamblul de stări psihice, modurile de relaționare interpersonală, atitudini etc. ce caracterizează grupul familial o perioadă mare de timp.Acest climat poate fi pozitiv sau negativ, el se interpune ca un film între influențele educaționale exercitate de părinți și achizițiile comportamentale realizate la nivelul personalității copiilor. Școlarul are nevoie de un mediu de viață în care să se simtă în siguranță. Într-un climat educativ bun, părinții sunt calmi, înțelegători, afectuoși, destul de flexibili în raporturile cu copilul, fără însă a-i satisface orice capriciu.

Într-un climat familial negativ, autoritatea mamei lipsește, rolul de părinte nu este îndeplinit cu calm și consecvență, părinții ajung de multe ori la neînțelegeri din cauza disciplinării copilului. Copilului i se aplică pedepse corporale, este amenințat și admonestat. Cercetările susțin că standardele economice și sociale sunt de mică importanță în diferențele majore dintre mediile familiale ale celor două tipuri de elevi și că aceste diferențe constă în principal în specificul climatului psihologic.

Dacă între școală și familie se mențin legături permanente, dacă se intervine la timp cu fermitate, dar cu blândețe părinții pot avea mai multă siguranță în educarea copilului, în conturarea, formarea și dezvoltarea personalității acestuia.

Bibliografie:

1. Cosmovici A., Iacob L. ,,Psihologie școlară", Ed. Polirom, Iași, 1998;

2. Crețu C. ,,Psihopedagogia succesului”, Ed. Polirom, Iași, 1997;

3. Revista ,,Învățământul primar”, Ed. Miniped, București, 2005.

10 SFATURI ALE ÎNVĂŢĂTORULUI PENTRU PĂRINŢI

PÂRLEA MARIA

1. Să nu eziţi să ceri ajutorul persoanelor competente atunci când întâlneşti o situaţie problemă legată de copilul tău şi nu ştii cum să o rezolvi!

2. Să nu consideri niciodată că ştii totul despre copilul tău, ci caută să descoperi tot timpul ceva ce nu ştii încă despre el!

3. Să nu iroseşti nici un moment pe care l-ai putea petrece împreună cu copilul tău!

4. Atunci când eşti supărat pe el, adu-ţi aminte ziua în care s-a născut!

5. Respectă-ţi copilul pentru a-l învăţa ce-nseamnă respectul!

6. Să nu-i ucizi imaginaţia, visele, speranţele, plăcerea jocului!

7. Aminteşte-i copilului tău în fiecare zi cât de mult îl iubeşti: prin vorbe, prin gesturi, prin fapte, prin atitudine, prin comportament!

8. Să nu-i furi copilăria, doar pentru că tu vrei mereu mai mult de la el!

9. Să nu te minţi că respectul se câştigă cu palma!

10. Să nu-l compari mereu cu alţii; iubeşte-l şi preţuieşte-l aşa cum este el !

CHESTIONAR DE SATISFACȚIE PENTRU PĂRINȚI privind activitățile de învățare online/la distanță

Comanescu Viorica Simona

Dragi părinți,

Pentru îmbunătățirea calității învățării online/la distanță, vă invit să vă exprimați opinia, răspunzând la întrebările de mai jos.

1.În această perioadă de suspendare a cursurilor, copilul dumneavoastră a participat la activităţi de învățare online, iniţiate de învățător?

a. Da (la toate despre care a fost informat)

b. Da, parțial (nu a avut mereu acces la Internet/calculator/smartphone/tabletă)

c. Nu (alte motive)

2.Care este părerea dumneavoastră în legătură cu beneficiile învățării online/la distanță pentru elevi?

a. Elevii participă cu mai mult interes și plăcere la activitățile de învățare decât în mod obișnuit

b. Activitățile de învățare online/la distanță creează mai multă responsabilitate elevilor cu privire la propria educație și formare

c. Alt răspuns .....

3. Ați fost consiliat de/învățător cu privire la organizarea timpului dedicat învățării online/la distanță pentru fiul/fiica dumneavoastră?

a. Da b. Nu

4. Cum apreciați volumul sarcinilor de lucru primite online?

a. foarte mare b. mare c. suficient d. mic

5. Cum apreciaţi calitatea sarcinilor de lucru primite online?

a. atractive, utile, corespunzătoare

b. neatractive, inutile, necorespunzătoare

c. nu ştiu

6. În care dintre situațiile de mai jos vă încadrați referitor la resursele tehnologice necesare activității de învățare online/la distanță a elevilor?

a. Familia are condițiile necesare desfășurării activității de învățare online/la distanță

b. Familia nu are condițiile necesare desfășurării activității de învățare online/la distanță

c. Familia are insuficiente resurse tehnologice necesare desfășurării activității de învățare online/la distanță

7.Cum aţi sprijinit buna desfășurare a activităților școlare online?

8. Care dintre enunţurile de mai jos descrie cel mai bine modalitatea de învăţare pe care o apreciati eficienta pentru copiii dvs?

a. Discuţiile față în față cu invatatorul

b. Inregistrările invatatorului explicând lecţia, pentru a le accesa într-un orar flexibil

c. Documente scrise în Word pe care să le lectureze elevii când doresc

d. Am încredere în soluţiile adoptate de invatator

f. Altă variantă. Enunţaţi-o: _____

9. Care enunţ descrie cel mai bine experienţa învățătorului/profesorului dumneavoastră în domeniul predării online?

a. Are experienţă în sfera predării online

b. Are o anumită experienţă în domeniul predării online, însă limitată

c. Este prima experienţă de predare online

d. Nu şi-a manifestat dorinţa de a instrui online, nu-l intereseaza.

10.Formulaţi una sau mai multe sugestii referitoare la îmbunătăţirea calităţii procesului educativ desfăşurat online.

11.Consideraţi că, după reîntoarcerea la școală, ar fi util ca învățarea online/la distanță să rămână parte a practicii școlare?

a. Da b. Nu

12.Vârsta: .....

Studii: a. elementare b. medii c. superioare

Fișă de lucru

Horvat Oana Gabriela

1.Alege varianta potrivita:

a) – Crezi că iar/ i-ar plăcea mamei fusta aceasta ?

b) – Iar/ I-ar a început să ningă!

c) – Sa-i/ Să-i luăm şi Ioanei o gogoaşă ?

d) – Var/ V-ar părea rău dacă nu am mai/ m-ai merge în excursie ?

e) – Acesta e var/ v-ar lavabil ?

f) Rezultatul meciului de volei a fost nul/ nu-l.

g) – Nau/ N-au venit şi părinţii săi/ sa-i la serbare ?

h) – No/ N-o să te mai/ m-ai iau/ i-au cu mine niciodată/ nici o data!

i) – Sar/ S-ar părea că e bolnavă.

2. Tăiaţi ortograma greşită :

a) Sar / S-ar putea să ningă.

b) De 1 Iunie, unii copii au făcut concursuri de biciclete şi role, iar / i-ar alţii de desene pe asfalt.

c) Tata vrea să dea cu v-ar / var în camera mea.

d) El e un verişor deal / de-al meu.

e) – Nai / N-ai vrea o îngheţată ?

f) Era o dată / odată un împărat grozav de viteaz.

BULLYING-ul ÎN MEDIUL ŞCOLAR

Briglezan Loredana

Termenul de „bullying” vine de la englezescul „bully”, care înseamnă bătăuș, huligan.

Bullying-ul este un fenomen cunoscut de decenii intregi și reprezintă o formă de abuz emoțional și fizic asupra copiilor de către alți copii, manifestându-se foarte des în mediul școlar. Bullying-ul este definit ca fiind un comportament ostil, de excludere şi de luare în derâdere a cuiva, de umilire.

Bullying reprezintă o formă de abuz emoțional și fizic, care are trei caracteristici:

- intenționat – agresorul are intenția să rănească pe cineva;
- repetat – aceeași persoană este rănită mereu;
- dezechilibrul de forțe – agresorul își alege victima care este percepută ca fiind vulnerabilă, slabă și nu se poate apăra singură.

Bullying-ul este o acțiune care produce injurii celorlalți efectuată în mod repetat, care se poate manifesta fizic, prin agresivitate fizică sau psihologic, prin producerea unor daune emoționale. Instrumentele acestui fenomen sunt cuvintele, acțiunile sau excluderea socială. Fenomenul de bullying poate fi inițiat de o persoană sau de un grup de persoane (mobbing), implicând un raport de putere inegal, deoarece victima, în cazul acestui fenomen nu dispune de resurse (fizice, psihologice, sociale) pentru a se apăra. Victima pozează într-o ipostază de regulă vulnerabilă, care prezintă anumite slăbiciuni pe care bully-ul le poate exploata. Victima manifestă imposibilitate de apărare și sentimente de neputință. Spectatorii sunt și ei persoane implicate în fenomenul de bullying, chiar dacă nu în mod direct, însă asistă la acțiune.

Bullying-ul este considerat o formă de violență fizică și psihologică, o conduită intenționată care vizează producerea unor prejudicii (rănire, distrugere, daune) unor persoane (inclusiv propriei persoane), cu diferite cauze care determină noi forme de violență.

Bullying-ul nu presupune existența unui conflict bazat pe o problemă reală, ci pe dorința unor persoane de a-și câștiga puterea și autoritatea, punându-i pe alții într-o lumină proastă. Fenomenul bullying poate fi prezent în orice tip de comunitate, în grupuri sociale, unde persoanele interacționează unele cu altele: la școală, la locul de muncă, în familie, în cartiere, în biserică, în mass-media, chiar între țări etc. Se creează astfel o stare de conflict, care nu poate fi depășită decât dacă se conștientizează existența fenomenului.

Curtea școlii este un micro-univers social în care copiii primesc primele lecții de viață în afara familiei. Vorbim despre validare, acceptare, empatie, dar din păcate, vorbim și despre teamă, rușine, respingere. De cele mai multe ori, încărcarea negativă de la școală reverberează și acoperă emoțiile pozitive, ambiția și potențialul copiilor.

PROVOCĂRI ALE ABORDĂRII INTEGRATE A CURRICULULUMULUI ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR

BÎRSĂȘTEANU EMILIA

"Lăsați copilul să vadă, să audă, să descopere, să cadă, să se ridice și să se înșele. Nu folosiți cuvinte când acțiunea, faptul însuși, sunt posibile." Pestalozzi

Și ce alt loc mai potrivit decât GRĂDINIŢA putem găsi pentru îndeplinirea acestui scop nobil? Aici, departe de forfota și apăsarea cotidianului, copilul intră într-un mediu cald, protector și stimulativ, un mediu pe care îl putem asemui unei cărți cu povești în care literatura, muzica, artele plastice, natura, mișcarea, socialul sunt într-un permanent dialog între ele și, implicit, cu copilul.

În contextul lumii de azi, asistăm la dezvoltarea unei noi abordări educaționale, care imprimă mai departe o organizare judicioasă a experiențelor didactice și trăirea unor experiențe de învățare în acord cu cerințele viitorului și cu necesitatea producerii unor schimbări dorite în comportamentul copilului de astăzi. În plus, programa nouă supune practicii o îmbinare suplă a ideilor pedagogiei tradiționale autohtone cu ideile pedagogiilor alternative moderne din lume.

În gama strategiilor moderne de organizare și desfășurare a conținuturilor procesului instructiv-educativ se încadrează abordarea interdisciplinară, organizarea modulară și învățarea asistată de calculator, precum și predarea integrată a cunoștințelor.

De cealaltă parte, educatoarea exercită rolul clar și bine definit de a iniția dialogul, de a selecta și structura materialul și resursele pedagogice, de a planifica, organiza și ghida activitatea preșcolarului, aici fiind inclusă și fixarea în memorie a cunoștințelor transmise. Dacă preșcolarul se comportă ca un actor antrenat în propria formare, el situându-se central în actul pedagogic, educatoarea este cea care proiectează, conduce și totodată le îndrumă pașii copiilor, folosind mijloace de învățământ și materiale corespunzătoare. Educatoarea planifică activitatea didactică, dar conținutul informațional este centrat pe activitatea de învățare a copiilor; de aceea, sunt alese modalități de lucru bazate pe activitatea personală a copiilor (mânuirea materialului, recunoașterea, comparația), punându-se accent pe metodele activ – participative. Relaționarea dintre educatoare și copil este astfel una de tip democratic. Potrivit acesteia, este esențial să fie întreținută o atmosferă de conlucrare, care să stimuleze activismul copiilor. Desigur, managerul întregului demers educativ rămâne educatoarea, care alege tipul de abordare a activităților cu preșcolarii, în funcție de strategiile pe care le stăpânește.

O nouă direcție care se dezvoltă odată cu noul curriculum este aceea de ghidare în folosirea metodei proiectelor tematice de grup. Acestea sunt selectate, proiectate și elaborate cu ajutorul copilului și în cadrul lor brainstorming-ul, lucrul în echipă și acțiunea directă a acestuia cu mediul constituie mijloacele de bază ale procesului de predare-învățare. Astfel, s-a accentuat folosirea contextului ludic și a învățării active în stimularea rutei individuale a învățării.

Este evident faptul că pentru a fi capabili să își îmbogățească sistemul de cunoștințe, priceperi și deprinderi în mod conștient și nu altfel, preșcolarii trebuie să parcurgă fiecare unitate informațională

prin intermediul acțiunii cu obiectele. Mai departe însă, în conformitate cu noile cerințe educaționale impuse de curriculumul pentru învățământul preșcolar, acesta trece treptat și mai ales conștient de la statutul de receptor de informație, la cel de subiect al cunoașterii și acțiunii.

Folosirea mijloacelor tehnice moderne menite să înlesnească predarea și însușirea cunoștințelor și deprinderilor, orientarea către un învățământ formativ, selectarea judicioasă a conținutului, dezvoltarea capacităților intelectuale și a creativității, cultivarea intereselor cognitive și profesionale, formarea aptitudinilor de investigare științifică, precum și a unui stil de muncă independentă, toate constituie premise ale noului curriculum pentru învățământ preșcolar. Nimic nu este mai important decât faptul că preșcolarii trebuie să fie învățați să învețe. Trecerea de la senzorial la rațional nu trebuie să fie una bruscă, dimpotrivă, trebuie să fie una gradată, bazată pe acțiuni obiectuale și procedee imagistice, pe procedee de simbolizare și mijloace verbal–logice. În demersul educațional, copilul este un pion activ care își urmează conștient traseul, calea spre propria formare.

Termenul de "curriculum integrat" presupune în primul rând corelarea conținuturilor, însă acest demers necesită o abordare curriculară, în care se pornește cel mai adesea de la finalitatea/finalitățile urmărite, în funcție de care sunt alese toate celelalte componente ale procesului instructiv-formativ. Predarea în manieră integrată se arată a fi o modalitate mult mai eficientă de a corela știința cu societatea actuală și cu pregătirea temeinică a individului în vederea integrării cu mai multă ușurință în societate. Planificarea, organizarea și predarea în manieră integrată a fost îmbrățișată relativ rapid în practica de zi cu zi, cu precădere la nivelul învățământului preșcolar și primar.

Se operează din ce în ce mai mult cu noțiunile de temă și de orientare tematică, acestea oferindu-i educatoarei o mult mai mare libertate în alegerea conținuturilor educaționale de parcurs. De la stabilirea temelor anuale și până la planificarea celor zilnice, avem posibilitatea constantă de a ne desfășura activitatea didactică în manieră integrată.

Potrivit noilor orientări educaționale, metoda proiectelor este cea care plasează central activitățile educative de factură integrată și abordarea complexă a conținuturilor. Este și motivul pentru care procesul instructiv-educativ devine unul mai creativ, complex și interdisciplinar, orientat nu numai către acumularea de informații, ci și către aplicarea lor conștientă în viața de zi cu zi și în situațiile diverse cu care ne confruntăm de-a lungul timpului.

Prin prisma literaturii pedagogice actuale, integrarea curriculară este privită drept o modalitate inovatoare de proiectare a curriculumului, care nu implică altceva decât sintetizarea și organizarea didactică a conținuturilor din diverse domenii ale cunoașterii; toate acestea au ca principal scop acela de a se asigura și facilita achiziția de către copii a unei imagini coerente și în același timp unitare cu privire la lumea reală.

În plan faptic proiectarea integrată este considerată a fi o provocare, atât la nivel macropedagogic, în ceea ce privește proiectarea documentelor curriculare, cât și la nivel micropedagogic, care se referă cu precădere la practica educațională cotidiană. În această notă, merită de asemenea subliniat faptul că documentele curriculare care reglementează activitatea didactică la nivel de învățământ preșcolar constituie adevărate instrumente care asigură un cadru normativ menit să susțină pe deplin abordarea integrată a curriculumului.

Ca o concluzie, putem spune că prin intermediul abordării integrate, conținuturile se împletesc într-o manieră atractivă și deopotrivă flexibilă, mobilizatoare, care să conducă la centrarea activității copilului pe investigare, documentare, cercetare și aplicare practică a celor studiate. Programul educațional ia forma unui joc, dar nu unul aflat sub amprenta hazardului, ci unul cât se poate de intenționat, de orientat și totodată dirijat din umbră de către cadrul didactic; deci, cu alte cuvinte, un joc organizat, care îi dă copilului posibilitatea de a explora medii diferite și totodată de a îndeplini sarcini fie în mod individual, fie în cadrul unor grupuri mici. În tot acest demers, educatoarei îi revine rolul de a planifica actul didactic de așa natură încât preșcolarii să aibă la dispoziție o gamă variată de opțiuni în vederea îndeplinirii aspectelor propuse.

Totuși, nu trebuie să omitem faptul că activitățile integrate, dincolo de acele avantaje clare pe care le prezintă, au și unele neajunsuri sau chiar limite, mai ales în situația în care se dorește aprofundarea învățării pe teme sau domenii mai specializate. Astfel, în ceea ce privește integrarea, se constată o lipsă de tradiție pedagogică și uneori chiar opoziția cadrelor didactice față de aceste tendințe integratoare. Până și pregătirea profesională a cadrelor didactice în scopul predării de manieră integrată implică anumite dificultăți, întrucât în țara noastră predarea era axată în special pe discipline, în funcție de specializarea de pe diploma de absolvire a colegiului sau a universității. Un alt dezavantaj al activităților integrate este dat de faptul că împiedică aprofundarea de către copii a cunoașterii științifice specializate.

Cu toate acestea, abordarea integrată a conținuturilor se vrea a fi o provocare care este deja îmbrățișată și asumată în învățământul preșcolar.

BIBLIOGRAFIE

1. Călin C. Marin. Filosofia educaţiei / Marin C. Călin. – Bucureşti : Aramis, 2001. - 287 p.
2. Cerghit, Ioan. Metode de învăţământ / Ioan Cerghit. – Iaşi :Polirom, 2006. - 315 p
3. Cristea, Sorin. Fundamentele pedagogiei / Sorin Cristea. – Iaşi :Polirom, 2010. - 398 p

JOCUL DIDACTIC – METODĂ A ACTIVITĂȚII INSTRUCTIV-EDUCATIVE

CÂRSTOIU CARMEN MINODORA

Activitatea de predare este o activitate dificilă, care necesită un efort gradat. Ea trebuie menținută permanent cu elemente de sprijin, printer care jocurile didactice au rol important. Jocul didactic este un mijloc eficient și la îndemâna oricui. Ținând seama de puterea de concentrare a copiilor de vârstă școlară mica, nevoia de mișcare și variație în activitatea școlară, lecția de matematică trebuie intercalată sau completată cu jocuri didactice cu conținut matematic, cu elemente eficiente de joc.

Jocul didactic este o eficientă gimnastică a minții, contribuie la formarea unui mod de a gândi flexibil, stimulează spiritual de observație, ingeniozitatea, perspicacitatea. Jocurile reprezintă rațiunea existenței unui grup de copii, forța de coeziune, care îi ține laolaltă. Jocul îi apropie pe copii, generează sentimente de prietenie, stimulează colaborarea, scoțându-I din izolare.

Eficiența jocului didactic în cadrul procesului de instruire și educare, a fost dovedită printr-o serie de studii sau cercetări de specialitate, devenind astfel unul din mijloacele cel mai frecvent folosite în cadrul procesului instructiv – educativ. Pentru a deveni didactic, jocul, prin modul de formulare al sarcinii de învățare, trebuie să aducă elevul în situația de a-și utiliza energiile și potențialul psiho – fizic.Astfel, jocul didactic, accentuează latura instructivă a activității, devenind parte integrată a acesteia și concretizându-se printr-un anumit volum de cunoștințe, de acțiuni mintale și obiectuale pe care le solicită. Jocul didactic favorizează, astfel, atât aspectul informativ cât și aspectul formativ al procesului de învățământ.

Utilizat în contextul activităților școlare, jocul didactic, are calitatea esențială de a îmbina armonios elementul instructiv – educativ cu elementul distractiv. Îmbinarea celor două elemente duce la apariția unor stări emotive complexe, care influențează dezvoltarea personalității copilului.

Jocul didactic este o formă de activitate atractivă și accesibilă elevului, având un rol important în facilitarea procesului de asimilare, fixare, consolidare și verificare a cunoștințelor. De asemenea, folosirea jocului didactic în cadrul activităților obligatorii aduce varietate procesului de instruire, facându-l mai atractiv.

Valoarea practică a jocului didactic, constă în faptul că, pe parcursul desfășurării lui copilul are posibilitatea să-și aplice cunoștințele și să-și exerseze priceperile și deprinderile ce s-au format în cadrul diferitelor activități.

De pildă, prin jocul didactic “Cine are aceeși figură?” se fixează și se actualizează reprezentări de forme precum: cerc, pătrat, oval, triunghi, dreptunghi etc. Jocul didactic contribuie și la dezvoltarea proceselor psihice. De exemplu, jocurile didactice “Cine face asta?” și “Ghicește ce ai gustat” ajută la dezvoltarea sensibilității auzului, sensibilității gustative și olfactive. De asemenea, un rol deosebit il are și în educarea calității memoriei, de pildă, prin jocul “Ce s-a schimbat”, se solicită reținerea felului obiectelor și așezarea lor pentru a se putea arăta modificarea făcută, dezvoltând astfel memoria voluntară.

Organizat în funcție de obiectivele urmărite în cadrul lecției, jocul didactic poate fi folosit în diferite momente ale acesteia. Reușita jocului didactic, modul în care acesta contribuie efectiv la realizarea sarcinilor învățării este condiționată de proiectarea, organizarea și desfășurarea lui metodică.

Elementele de joc incorporate în procesul instruirii au calitatea de a motiva și stimula puternic elevii, mai ales în prima etapă a învățării, când n-au apărut interesele pentru această activitate. În joc se formează deprinderile de muncă independent, perseverență și dârzenia pentru învingerea dificultăților, atitudinea disciplinară. Tot prin joc didactic se dezvoltă mobilitatea proceselor cognitive, inițiativa și inventivitatea. Cooperarea în realizarea sarcinilor jocului didactic conduce la formarea spiritului colectiv, iar competitivitatea angajează la efort toate capacitățile elevului, fără a produce oboseala.

Intervenția adultului în orientarea jocului copilului înseamnă parcurgerea unor stadia cu implicații pedagogice, în funcție de particularitățile de vârstă. Eficiența jocului este asigurată și prin modul în care învățătorul saturează conținutul diverselor tipuri de jocuri cu imagini și reprezentări, dorințe, năzuințe, fapte și acțiuni. Centrul de greutate al dirijării jocului este însă procesul transformării jocului în muncă, fără a altera plăcerea elementului distractive, pregătindu-l totuși pe copil pentru activitate, învățătură, pentru profesia sa de viitor.

Deoarece jocul în sine constituie o motivație intrinsecă pentru sarcinile de rezolvat, prin folosirea lui în activitățile de învățare se asigură curiozitatea și dorința de a ști a elevilor. Prin intermediul jocului didactic, prin stimularea interesului și competitivității, se pot însuși unele concept și noțiuni noi, se pot verifica și consolida anumite cunoștințe, priceperi și deprinderi, se pot dezvolta capacități cognitive, affective și creatoare, se pot educa trăsături ale personalității, se pot forma atitudini și convingeri. Copiii sunt solicitați să-și concentreze atenția, să gândească repede și corect, să participle active la reușita jocului, de altfel, una din trăsăturile esențiale ale jocurilor didactice o reprezintă caracterul lor competitiv.

Cu toate acestea, există și oarecare neajunsuri, de multe ori aspectul de divertisment al jocului didactic marchează sau chiar anihilează aspectul de învățare. De aceea, jocul didactic se va folosi cu precauție pentru a nu transforma activitatea de instruire într-o performanță de joc și de a diminua sau anula astfel cerințele de ordin cognitive.

Prin joc pot fi atrași elevii timizi, fără curaj, cu cunoștințe minime, oferindu-le posibilitatea să fie câștigători, să capete încredere în forțele proprii. Asemenea mijloace instructive- educative, creează climatul afectiv și intelectual propice dezvoltării intelectuale, originale și formează aptitudinile de calcul.

Scopul didactic al jocului va fi întotdeauna formulat respectând cerințele programei școlare pentru clasa respectivă, utilizând o formulare clară și concisă, pentru că astfel jocul didactic nu va fi înțeles și nu vor fi obținute rezultate optime. Jocul didactic folosit atât ca metodă de predare – învățare, dar mai ales ca mijloc util de consolidare și aplicare a cunoștințelor însușite poate duce la formarea unor deprinderi trainice și implicit la un progres evident al proceselor psihice, al nivelului intelectual al elevilor.

Sub aspect metodic, jocul didactic necesită o pregătire detaliată. În jocurile didactice, cadrul didactic nu mai are rolul de a preda cunoștințele, de a prezenta și de a da de-a gata soluțiile unei probleme. El provoacă anumite probleme, anumite situații în fața cărora sunt pusi copiii. Aceștia vor descoperi singuri calea de rezolvare, doar în cazul în care jocul este mai dificil, soluția va fi sugerată

direct de învățător. Explicațiile vor fi cât mai simple, adecvate scopului urmărit prin joc, punându-se accent pe înțelegerea elementelor esențiale, unele precizări facându-se pe parcursul desfășurării jocului. Răspunsurile la întrebările jocului putându-se da prin acțiune sau prin explicații verbale.

Introducerea în joc se face în funcție de tema acestuia, printr-o discuție cu efect motivator, printr-o expunere sau direct prin prezentarea materialului. De asemenea , anunțarea jocului se face în termini precisi, excluzând explicațiile ambigue.

Jocul are un efect educativ deosebit, cultivând încrederea în forțele proprii, precum și spiritul de răspundere, de colaborare și ajutor reciproc. În joc se declanșează potențe latente, virtuale, asimilate dar neconștientizate, care se combină și se dezvoltă într-o activitate care se structurează și pe care cel ce se joacă. O coordonează în acord cu aspectele particulare ale personalității sale. (Claparede, 1975). Prin urmare, elaborarea și aplicarea jocurilor didactice și alternarea lor cu celelalte metode euristice de învățare, constituie una dintre cele mai importante sarcini ale metodologiei didactice contemporane.

BIBLIOGRAFIE

1. Bruner, Jerome, Pentru o teorie a instruirii, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1970.

2. Cerghit, Ioan, Metode de învățământ, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1980.

3. Chateau, Jean, Copilul și jocul, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1976.

4. Elkonin, D.B., Psihologia jocului, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1980.

5. Golu, Pantelimon, și colab., Psihologia copilului, Editura Didactică și Pedagogică, RA, București, 1997.

6. Jinga, Ioan, Istrate, Elena, Manual de pedagogie, Editura All, București, 2001.

7. Jinga, Ioan, Negruț, I., Învățarea eficientă, Editura Editis, București, 1994.

IMPORTANȚA STUDIERII MEMETICI ÎN FORMAREAVIITORILOR PROFESORI

DRUGAN LORENA-MARINA

Memele sunt acele acțiuni, care au o strânsă legătură cu toate informațiile pe care le procesăm, existând atât lucruri bune, cât și lucruri mai puțin bune în ele. Memele și memetica sunt un întreg. Richard Brodie ne spune în lucrarea sa,,Virusul minții: Cum ne poate fi de folos o știință revoluționară , memetica" că cel ce a produs această știință în 1859,, cu numele memetica, a fost Charles Darwin. Conceptul de memă este studiat de memetică. Mema a fost observată cu atenție, fiind definită: biologic, psihologic, cognitiv. Meme găsim în tot ceea ce ne înconjoară și nici cei mai puternici nu pot scăpa, fără a fi posedați. Depinde de noi în totalitate cu ce fel de meme dorim să ne invadăm mintea. Mema este prezentă și în viața unui dascăl. Educatul va săvârși întotdeauna ceea ce face educatorul său. Educatul are nevoie de educator și viceversa.

Conceptul de memă și-a făcut resimțită prezența pentru prima dată în anul 1976, când Richard Dawkins face referire la termenul memă ca fiind,,o unitate de informație culturală", aptă de a se răspândi de la o minte la alta. După Richard Dawkins, memele puteau proveni din tot ceea ce ne înconjoară: melodii(de la trupele Queen, ABBA până la BTS, Carla's Dreams, Fifth Harmony), modă (Hippie/ Hippy, Flower Power, Logomania) , limbile străine(tot mai des sunt folosite cuvinte din limba engleză pentru a desemna diferite obiecte), abilități, valori morale și estetice. Tot Dawkins, dă definiția biologică memei,, Mema este unitatea de bază a transmisiei culturale sau imitației." H .Plotkin concepe o definiție psihologică a memei, afirmând că,, Mema este unitatea de moștenire culturală analogă genei. Este reprezentarea internă a cunoașterii." După Dennett, care concepe definiția cognitivă a memei, care susținea că,, Mema este o idee, un tip de idee complexă care se constituie într-o unitate memorabilă distinctă. Se răspândește prin intermediul unor vehicule care sunt manifestări fizice ale memei. Richard Brodie afirma despre memă că,, este o unitate de informație aflată într-o minte, a cărei existență influențează evenimentele în așa fel încât mai multe copii ale sale se creează în alte minți. "

Conceptul de memă este studiat de memetică. Memetica este știința care studiază mintea, viața oamenilor și care se ocupă de ideile, care au calitatea de a fi contagioase. ,,Știința memeticii se bazează pe evoluție."6 Înțelegând această știință putem scăpa de toate lucrurile dăunătoare, dezinfectându-ne de multe meme dobândite. Astăzi noi trăim într-o societate informațională în care mijloacele de comunicare în masă s-au dezvoltat într-un ritm extraordinar.

Între,, memele bune" și ,,memele rele", diferența nu se realizează în baza criteriului beneficiu pentru subiectul în care mintea căruia se stochează memele. Cu cât se răspândesc mai ușor la nivelul populației , cu atât sunt mai bune. De exemplu proverbul,, Cartea este mama învățăturii." este o ,, memă rea", adică este inutilă, fără puterea de a contamina mintea. Din ce cauză? Tinerii au uitat cât de importantă este educația, obrăznicia, tupeul au eliminat educația bunului simț. Școala este o memă dominantă care își pierde tot mai des din puterea ei de influență, individul preferând să o abandoneze, crezând că poate un loc de muncă îl va ajuta mai mult decât o diplomă. De exemplu, un student termina

Facultatea de Inginerie. Piața muncii nu asigură nici pe jumătate locuri de muncă pentru indivizii absolvenți ai acestei facultăți. Bursa locurilor de muncă nu deține locurile de muncă necesare, unde studenții își pot manifesta abilitățile obținute în urma studiilor.

Un profesor bun trebuie nu doar să promoveze și să cultive valori , ci trebuie să facă aceste valori credibile spre a fi împărtășite de elevii lor. În educarea individului, trebuie să jonglăm atât cu,, memele benefice" , cât și cu ,, memele nocive". Există meme care au confirmat conținutul,, benefic", generații după generații, așa cum există și meme ce și-au dovedit nocivitatea, deși au fost și sunt împărtășite de mulți oameni. Memele se răspândesc atât direct, cât și indirect. În educația școlară se utilizează ambele categorii, diferența făcând-o strategiile didactice fundamentate în psihologia dezvoltării.

Ne putem numii vreodată profesori buni? Să spunem că da. Realitatea ne dovedește acest mister. Un educator bun, nu este aceea persoană care dă numai note de zece la clasă, ci este persoana de la care acumulezi un bagaj de informație, benefic pentru viitorul tău. Memetica are un rol important în actul educațional. Aceasta ne arată atunci când uităm să fim noi, dorindu-ne să fim ei. Nici un om nu poate scăpa de meme. Toată lumea este infectată. Câte dintre ideile, gusturile, dorințele noastre ne aparțin? Fiecare individ e posedat de virușii minții, transmițându-i mai departe. Nu putem fugi sau ne ascunde, odată vom fi stăpâniți. Ca și cadrul didactic ești infectat în fiecare zi cu virușii, doar că nu trebuie să-i lași să-ți ,,fure" creierul. Depinde de noi ca profesorii, ce tip de meme vrem să posedăm. Ca dascălii, întotdeauna trebuie să alegem meme care ne sprijină valorile, aspirațiile, ideile, nu cu cele ce sprijină virușii minții.

În concluzie atât memele, cât și memetica sunt vectori determinanți în construirea individului uman. Omul este o ființă complexă , care nu se poate dezvolta și nu poate trăi în lipsa capacității de a reține informații despre tot ce este în jurul lui. Fie că vorbim despre o informație eronată sau una bună, individul preferă ,,să fure", fără a munci cu propriile puteri. Memele își construiesc propria viață, în viața ta, dacă uiți să fii tu însuți.

BIBLIOGRAFIE

1. Richard, Brodie ,,Virusul minții: Cum ne poate fi de folos o știință revoluționară , memetica" , Editura Paralela 45, Ediția a II- a ,2015

2. https://ro.wikipedia.org/wiki/Mem%C4%83

3. https://www.academia.edu/4993205/Memetica_-despre_viru%C5%9Fi_mentali

ROLUL EDUCAȚIEI ÎN CREȘTEREA UNUI COPIL ECHILIBRAT

MARINA CRISTINA

Vorbim de multe ori despre ce inseamna educatie si despre cat de importanta este aceasta pentru o societate dezvoltata. Auzim in jurul nostru vorbindu-se despre metode eficace de educare a copiilor si in ultimii ani putem observa o gama larga de cursuri de dezvoltare personala si de parenting care ne invata cum sa fim dascali mai buni si parinti echilibrati. Educatia celor mici ar trebui sa inceapa cu noi, adultii, deoarece copiii sunt oglinda noastra.

Dezvoltarea armonioasa a copilului se bazeaza pe calitatea relatiilor acestuia cu adultii. Acestia, fie ca este vorba despre cadre didactice sau parinti trebuie sa ii invete pe copii sa isi dezvolte abilitatile de reglare emotionala. Fie ca este vorba de bucurie, mandrie, invidie, frica, timiditate sau tristete, adultul trebuie sa fie conectat cu cel mic si sa il asigure ca tot ceea ce simte este firesc si ca el este acolo sa il ajute. Copiii au trei nevoi de baza care trebuie indeplinite pentru ca ei sa fie in echilibru: Nevoia de conectare, care este cea mai importanta nevoie deoarece fiintele umane pot trai doar in relatie cu alte fiinte umane, nevoie de control, in care copilul vrea sa hotarasca pentru el insusi si nevoia de competenta prin care copilul isi demonstreaza ca poate realiza si singur unele sarcini. Cele trei nevoie este necesar sa fie satisfacute in mod simultan pentru a avea un copil ehilibrat. Sa fii conectat cu cel mic inseamna ca acesta sa se simta valorizat si iubit neconditionat, el are nevoie de atasament si apartenenta. Pentru ca noi suntem un exemplu pentru copii si ei copiaza ceea ce suntem si nu ceea ce spunem, psihologii recomanda o atitudine pozitiva si o stare de spirit buna in preajma copiilor. Kent Hoffmnn, in cartea sa Cum sa cresti un copil sigur de sine, sustine ca cercetarile arata ca bebelusii care au parte de o prezenta pozitiva din partea parintilor devin la varsta de doi ani niste copii mai cooperanti. Neuropsihologul Allan Schore “a remarcat ca a impartasi incantarea pe care o simti fata de copil grabeste dezvoltarea creierului la bebelusi si e componenta cheie in dezvoltarea stimei de sine” (Kent Hoffmann, Glen Cooper, Bert Powel, Cum sa cresti un copil sigur de sine).

Este foarte important sa le vorbim copiilor despre emotii inca de cand sunt mici, sa stie ca nu e nimic in neregula cu ceea ce simt si incet-incet sa ii invatam sa faca fata emotiilor prin care trec. A fi conectat cu cel mic nu inseamna sa il rasfeti sau sa il faci sa creada ca este in regula sa loveasca sau sa aiba alt comportament nepotrivit. Inseamna ca tu esti acolo langa el si intelegi ca ii este greu si nu poate controla ceea ce simte. Profesorul de psihiatrie Daniel Siegel sustine ca acest fenomen de a fi langa celalalt se poate numi ‘a te simti simtit” si desi suna putin abstract inseamna sa fim pe aceesi lungime de unda cu celalalt, sa rezonam cu el. Autorii lucrarii Cum sa cresti un copil sigur de sine ne explica elementele de care este nevoie pentru ca adultul sa se conecteze cu copilul. Pe langa rezonanta este nevoie de acceptare, sustinere si reactie adecvata la nevoile copilului. Acceptarea nu presupune sa intelegem cu totul sentimentele celui mic, nu inseamna sa preluam sentimentele copilului si sa il asiguram ca impartasim experiente omenesti impreuna cu el

Sa fii conectat cu copilul inseamna nu numai sa il simti pe cel mic, ci si sa comunici eficient cu acesta. “Cercetatorii din Universitatea din Kansas au raportat ca numarul de cuvinte rostite de parinti copiilor pana la varsta de trei ani este in relatie directa cu succesul lor scolar la varsta de 9 ani. Studii mai

recente arata ca aceasta diferenta este vizibila inca de la un an si jumatate “(Cum sa cresti un copil sigur de sine). Inteligenta si limbajul se dezvolta foarte bine daca vorbim cu copilul, ii citim si in cantam si astazi sunt multe studii care vorbesc despre cat de util este sa vorbim cu bebelusul inca de cand se afla in burtica mamei. A reactiona potrivit la nevoile copilului inseamna sa identifici de ce are nevoie copilul si sa vezi cat de urgenta este nevoia respectiva. El are nevoie sa fie incurajat, sa fie tinut in brate si sa I se explice prin ce trece, cum se numesc emotiile prin care trece in momentul respectiv.

Comparatia, pedeapsa si recompensa sunt miste mijloace care ranesc copiii, ii fac sa simta neapreciati, nesiguri pe ei. De multe ori auzim ca nu a fost cuminte copilul si a trebuit sa fie pedepsit sau nu si-a facut tema si va fi “motivat” printr-o masinuta sau o papusica. Copiii se vor supune doar de frica pedepsei, se vor abtine sa nu faca rau doar fiindca se apropie pedeapsa. Specialistii spun ca motivatia trebuie sa fie interna pentru a fi pe termen lung, si nu externa, bazata pe recompense care nu il fac pe copil sa progreseze. Nu recompensele cum sunt cadourile, banii sau notele aduc satisfactie, ci motivatia care vine din entuziasmul copilului care duce o sarcina la bun sfarsit. Aceasta motivatie are la baza cele trei nevoie amintite mai devreme: conectare, competenta si control.

Marshall Rosenberg in lucrarea sa, Comunicarea nonviolenta, vorbeste despre cat de rau pot face comparatiile: ”Dan Greenberg sugereaza ca daca cititorii au o dorinta sincera de a-si distruge viata, o metoda sigura ar fi sa se compare cu ceilalti. El propune fotografia unui barbat si a unei femei care intruchipeaza idealul frumusetii fizice conform standardelor mass-media conemporane. Acest exercitiu ii face pe oameni sa se simta tristi”. Comparatia opreste practic compasiunea fata de tine si fata de ceilalti. Fiecare copil este unic si el nu poate fi comparat cu ceilalti, el trebuie respectat si iubit exact asa cum este.

Greseala este un alt element care a fost inteles gresit in educatia romaneasca. Notele care au fost atat de importante pentru elevi si care au contat asa de mult in sistemul de invatamant au creat de multe ori copii cu stima de sine scazuta, copii care credeau ca nu au talent sau capacitate cognitiva corespunzatoare. Greseala trebuie vazuta ca o oportunitate de invatare, de progres. O nota din ziua respectiva nu te defineste si nu iti pune eticheta de incapabil. A fi deschis la greselile copilului inseamna sa empatizezi cu el si sa il inveti cum sa nu mai repete greseala. De multe ori greselile sunt urmate de pedepse si tot ce intelege cel mic este ca nu mai trebuie sa fie sincer, ci trebuie sa ascunda. Excat aceste evenimente creeaza distanta intre adulti si copii si un sentiment de frica in randul copiilor care in loc sa vina spre parinti sau cadre didactice, incep sa ii evite pe acestia, iau decizii nepotrivite si devinm introvertiti. O atitudine pozitiva fata de greseli duce la invatare, cu totii gresim si standardul perfectiunii este un standard greu care atarna in special pe adolescentii care se afla la o varsta dificila in care dorinta de a fi acceptat este foarte mare. Acolo unde copiii sunt acceptati asa cum sunt si nu sunt pedepsiti, imbunatatirile de comportament vin mai usor si mai repede.

Inainte sa pedepsim trebuie sa ne gandim care nevoie nu a fost satisfacuta cand vine vorba despre copilul respectiv, este nevoia sa de conectare satisfacuta, cea de competenta si cea de control? Atunci copilul este un copil echilibrat care poate coopera cu usurinta. Sa nu uitam sa ne uitam la noi, sa gasim echilibrul in noi ca si parinti si cadre didactice pentru a-i ajuta pe cei mici sa fie varianta lor cea mai buna si sa nu uitam ca pana la urma orice fiinta umana isi doreste sa fie iubita.

Bibliografie:

Hoffmann,Kent , Cooper, Glenn, Powell, Bert. Cum sa cresti un copul sigur de sine, Psihologie Practica pentru parinti, Editura Trei, 2017.

Rosenberg, Marshall, Comunicarea Nonvioelnta, Un limbaj al Vietii, Editura Ponte, 2014.

ADAPTAREA LA GRADINITA

MĂLĂESCU DENISA MARIA

Multi parinti intreaba despre reactiile "normale" pe care un copil le are atunci când merge prima data la gradinita. Asta pentru că majoritatea copiilor plang cel putin 1-2 saptamani dimineata când se despart de mama sau chiar incepand de acasa sau de la trezirea de dimineata.

Fireste ca exista foarte multi factori care influeteaza aceste reactii pe care copilul le are când ajunge prima data in gradinita.

Vom incerca sa ne referim pe rand la aceste situatii astfel incat fiecare mamica sa recunoasca in comportamentul copilului sau anumite aspecte si sa-si dea seama când evolutia este fireasca si când ceva este in neregula si ar trebui sa apeleze la ajutor sau sa-si puna intrebari cum ar fi.

Când este un copil pregatit sa mearga la gradinita? La ce varsta?

Sunt copii care se adapteaza cu usurinta la gradinita la 3 ani si chiar mai mici si altii care intampina dificultati in a se desparti de familie si la varsta mai mari. Astfel incat mai important decat varsta este capacitatea copilului de a-si petrece un numar de ore pe zi in afara familiei, impreuna cu alti copii si adulti. Asta presupune ca el sa poata comunica suficient de bine, adica sa inteleaga si sa se faca inteles, sa poata accepta si respecta reguli, sa poata manca si chiar dormi in alt loc decat acasa.

Ce efort presupune adaptarea la gradinita? Cat de greu ii este unui copil?

Pentru ei va fi o schimbare majora sa se vada fara mama cu care pana atunci statusera tot timpul. De asemenea, dificultatea unui copil este in functie de gradul lui de independenta si de anxietate.

Copiii care sunt mai retinuti, tematori, mai putin curiosi se vor obisnui mai greu cu atatea lucruri noi, diferite de cele cunoscute.

Exista copii care nu se adapteaza la gradinita?

Exista copii care prezinta diferite tultubari, fie o anxietate foarte mare care nu le permite sa se integreze in grupuri, fie un deficit de atentie sau probleme de comunicare. Pe de alta parte, intalnim si copii "foarte sensibili", putin toleranti la frustrare, care nu suporta observatiile din partea educatoarelor, conflictele cu alti copii, nu pot reactiona, riposta, se simt extreme de vulnerabili.

Ce inseamna "Nu mai vreau la gradinita!"? Ce exprima copilul? Sa cedam si sa nu-l mai ducem sau sa continuam in ciuda protestelor lui?

Copilul incepe sa planga de când se trezeste dimineata si spune ca nu mai vrea la gradinita, rugandu-si parintii sa nu-l mai duca, sa ramana acasa, sa mearga la bunici etc.

Uneori copiii pot argumenta cererea lor, sustinand ca "nu le place la gradinita", "nu le place mancarea", "doamna este rea", "copiii sunt rai", "ii este dor de mama", "ii este somn", "vrea sa se joace acasa", "prefera sa mearga in parc" etc.

Parintii nu stiu daca sa ia in serios nemultumirile lui, se intreaba daca la gradinita este bine tratat, daca nu este prea mic, de ce nu-i place când este asa de frumos acolo, daca este prea rasfatat sau incearca sa obtina prin orice mijloc ce-si doreste.

Cu toate acestea, de multe ori, educatoarele linistesc parintii spunandu-le ca cel mic se opreste din plans imediat dupa ce ei pleaca si este vesel toata ziua, lucrand si jucându-se cu ceilalti copii.

In aceste conditii, parintii pot spera ca aceste proteste de dimineata sa inceteze in cateva saptamani si copilul sa mearga cu placere. Acesta este timpul de acomodare, in care invata numele colegilor, se imprieteneste cu unii dintre ei, se obisnuieste cu educatoarele, cu interiorul gradinitei si cu activitatile de acolo.

Ce simt copiii? Ce simt parintii?

Copiii pot simti revolta, suparare, uneori chiar furie sau disperare. In acelasi timp, pot simti curiozitate fata de ce se intampla la gradinita, bucurie când ceva ii surprinde placut. Cei care reusesc sa spuna ce simt se adapteaza mai repede si simt ca parintii ii asculta si ii inteleg.

Parintii simt si ei adesea vinovatie, suparare sau enervare ca nu reusesc, indoiala. Mamele spun: "mi se rupe sufletul când il vad cum plange", "daca as avea cu cine sa-l las acasa, nu l-as mai duce" etc. Putini dintre ei raman indiferenti sustinand ca "toti copiii plang la inceput". Trairile parintelui sunt foarte importante pentru ca vrea sau nu copilul le simte.

Cat de mare este schimbarea pentru copil?

Pentru copiii care nu au avut relatii cu alti adulti si copii, in afara familiei, schimbarea este mare. Ei se trezesc deodata intr-o cladire mare in care multi copii se alearga, plang, se bat, se imping, tipa.

Pentru cei care au participat la petreceri de copii, au fost in vizite, in locuri de joaca, in parcuri, au intrat in contact cu alti adulti si chiar au stat cu ei, adaptarea este mult mai usoara.

Pentru cei care au participat la petreceri de copii, au fost in vizite, in locuri de joaca, in parcuri, au intrat in contact cu alti adulti si chiar au stat cu ei, adaptarea este mult mai usoara.

Este foarte important programul zilnic. De aceea, de multe ori, atunci când programul parintelui permite sau când exista o persoana de ajutor (bunic, bona, vecina, alta ruda) sa se inceapa cu un program scurt, pana la pranz, urmand ca dupa ce copilul se adapteaza, sa se faca trecerea la programul cu masa si somn.

Jocul „de-a gradinita” este foarte util. Copilul isi pune ghiozdanelul, mama este educatoare, il pune sa coloreze sau sa construiasca din lego; daca sunt mai multi copii care participa la acest joc este si mai bine.

Cu cat comunicarea dintre adulti si cea cu copilul este mai buna, cu atat sansele de reusita sunt mai mari.

BIBLIOGRAFIE:

1. Dorina Salvastru, Psihologia educației, Editura Polirom, Iași, 2004

2. Aurel Pera, Psihologia și epistemologia creației matematice, Editura Trei, 2017

ȘCOLARUL MIC CA VORBITOR ÎN FORMARE

PLEȘA ALIS –DIANA

Vârsta școlară mică se caracterizează prin faptul că dezvoltarea psihică se face sub influența puternică a vieții școlare, fapt ce este evidențiat prin scăderea treptată a unor trăsături specifice copilariei și prin apariția unei atitudini mai controlate față de sarcinile de învatare.

Această etapă stabilitate posibilități de adaptare, iar progresele ce pot fi obținute sunt constante și cu manifestări deosebite în toate compartimentele psihice si fizice.

Activitatea de învățare desfasurată, are ca obiectiv principal însușirea activă a cunoștințelor, formarea priceperilor si deprinderilor și asimilarea experienței sociale.

Toate acestea duc la dezvoltarea personalității școlarului mic prin dobândirea de noi capacități de a acționa prin capacități adaptative și progresive ale comportamentului.

Perioada școlară mică se caracterizează printr-o intensă solicitare a gândirii, a cunoașterii sistematice, unde deși orientarea gândirii copilului rămâne în esența concretă, este vorba de un concret deosebit de cel din etapele anterioare, este mai putin detasat de perceptia directa.

Se constată un element nou în dezvoltarea gândirii și anume trecerea de la gandirea intuitivă, perceptivă la cea operatorie, care constă în organizarea unor structuri cu criterii, clasificări, reciprocități, simetrii, forme de reversibilități și negație.

Programa disciplinei Comunicare în limba română este elaborată potrivit unui nou model de proiectare curriculară, centrat pe competenţe.

Aceasta include competențe generale, competențe specifice, exemple de activități de învățare, conținuturi și standarde curriculare de performanță asociate fiecărei discipline. Competențele generale sunt finalități educative cu grad mare de generalitate care urmează să fie atinse de către școlari după ce vor parcurge mai mulți ani de studiu. Capacitățile pe care competențele generale le urmărește sunt predominant intelectuale. Competențele specifice se referă la rezultatele așteptate ale învățării pe fiecare an de studiu și se raportează la formarea unor capacități și atitudini specifice disciplinei respective și care intră în componența capacităților umane vizate de competențele generale. Activitățile de învățare merg în continuarea obiectivelor emise să-i ajute să concretizeze un tip de competență specifică sau alta. Astfel, se pot alege cele mai convenabile activități care îl ajută la dezvoltarea abilităților de comunicare

În clasele primare, prin studiul limbii și literaturii române se formează și se cultivă capacități și competențe care susțin formarea primei alfabetizări. Se formează competențe de comunicare, realizate prin modelul comunicativ-funcțional fuzionate prin competențe generale care au rol de instrumente ale activității de învățare.

Imaginatia cunoaste si ea, la varsta scolara mica o forma superioara, devenind voluntara și daca in primele trei clase imaginatia are un aspect imperfect, sarac in detalii al imaginilor create, copilul

alunecand fantastic, ca urmare a experientei de viata limitate, in ultimele două clase se observa o anumita ordine si sistematizare in cursul proceselor imaginative.

Este antrenată imaginația reproductivă, unde ,,în cele mai multe cazuri, ea sprijină mai buna înțelegere a a cunoștințelor sau aplicarea lor în noi situații. ”(Crețu, T., 2009, pag. 222)

Învățarea la școlarul mic contribuie si la dezvoltare atentiei copiilor, adică dintr-o atentie spontana, instabila, atrasa mai mult de forma, miscare si culorile obiectelor, se ajunge ca sub indrumarea cadrului didactic, elevii sa-si formeze o atentie voluntara, ceea ce face să urmareasca un timp mai indelungat o explicatie, chiar daca aceasta nu are un suport concret.

Toate progresele cunoasterii sunt legate la scolar de dorinta generala de a invata, adică se formeaza atitudinea fata de munca ce se releva prin capacitatea de a duce la un sfarsit o sarcina inceputa si de a obtine un rezultat.

În activitatea de învățare apar interese practice, cum sunt cele pentru tehnica, lucrari manuale, gradinarit unde precizia si indemanarea gesturilor ce se constituie pun in evidenta dorinta de a obtine un rezultat.

Școlarul mic devine sensibil la informatii sociale, la opinia clasei, el asimileaza treptat reguli de conduita individuala si colectiva și in functie de acestea isi regleaza atitudinile.

Invatarea organizata rational, ofera copilului perspectivele reusitei, devine atragatoare, contribuind la atasamentul fata de munca intelectuala si fata de scoala.

De asemenea, apare curiozitatea intelectuala, dorinta de a cunoaste mai mult. Invatatorul trebuie sa actioneze in directia cultivarii capacitatii de stapanire a manifestarilor emotionale primare, explozive ale copiilor.

O caracteristică a acestei perioade este ,,tehnică repetării cu vocea repetării cu revenirișsi grupare în fragmente cu sens.”(Golu, Fl., 2015, pag. 138)

Învatarea scolară se compune dintr-o serie de situatii si de sarcini care, reclama efectuarea unor actiuni ce vor raspunde unor sarcini practice concrete, actiuni care pornesc de la contactul scolarului cu obiectul.

Astfel aceasta oportunitate îl pune pe școlarul mic in fata necesitatii unor actiuni de control, de confruntare si comparare a rezultatelor obtinute cu modelele corecte, ceea ce produce o generalizare crescanda a activitatii de gandire, capatand un puternic impuls inclinatia lui catre abordarea reflexiva a propriei activitati mintale.

BIBLIOGRAFIE

Bolboacă, L., 2001, Didactica modernă, Cluj-Napoca, Editura Dacia.

Programa şcolară pentru disciplina COMUNICARE ÎN LIMBA ROMÂNĂ Clasa pregătitoare, clasa I şi clasa a II-a

(M.E.N. Programa școlară, 2013, p. 4-9).

Ecaterina Vrașmaș , Educația copilui preșcolar .Elemente de pedagogie la vârsta timpurie . Ed Pro Humanite

MODALITĂȚI DE STIMULARE A MOTIVAȚIE ELEVILOR PENTRU ÎNVĂȚARE

BLIDARU MARIA-GEORGIANA

În sensul ei general, noțiunea de motivație a fost introdusă în psihologie la începutul secolului al XX-lea. Termenul de motivație deriva de la adjectivul latin motivus = care pune în mișcare și desemnează aspectul energetic, dinamic al comportamentului uman. Definirea motivației și stabilirea rolului ei în explicarea comportamentului este departe a se fi finalizat din punctul de vedere al psihologilor. Noțiunea are sensuri multiple. Este clar că un motiv este cauza principală a unui eveniment. Acesta determină modul în care o persoana reacționează, nu doar situația în care se acționează. „Motivul este acel fenomen psihic ce are un rol esențial în declanșarea, orientarea și modificarea conduitei”(Andrei Cosmovici, 2005, p.198). De aici aflăm că motivația este compusă din ansamblul motivelor. Astfel, în „ Marele Dicționar al Psihologiei”, motivația este definita ca o suma de „procese fiziologice și psihologice responsabile de declanșarea, menținerea și încetarea unui comportament, ca și de valoarea apetitiva sau aversivă conferita elementelor de mediu asupra cărora se exercita acel comportament”.

Foarte mulți profesori reproșează elevilor faptul că nu fac eforturile necesare pentru a învața și că nimic nu-i motivează. Orice profesor care dorește stimularea moțivatiei elevilor pentru activitatea de învățare trebuie să înceapă prin a-și analiza și autoevalua propria motivație, precum și modul în care își desfasoară activitățile de predare-înățare-evaluare. Nivelul competenței profesorului, ca și gradul lui de implicare în activitatea didactică, entuziasmul, pasiunea cu care își face meseria influentează profund dinamica motivațională a elevilor. Lipsa de motivație a profesorului este o problemă la fel de gravă ca și incompetența sa. Există profesori care nu manifestă nici un interes pentru profesiunea lor. Deși contextul social și economic poate explica acest fenomen, nu e mai puțin grav faptul că lipsa de motivație a profesorului se poate afla la originea lipsei de motivație a elevului. Știm că suna ca un slogan, dar este adevărat că un profesor plictisit, blazat nu poate fi o sursă de inspirație și de motivație pentru elevii lui. Dacă vrei să motivezi pe cineva, trebuie sa fii motivat tu insuți.

Dacă problemele de motivație ale elevului se regăsesc în percepțiile acestuia cu privire la competența sa în a îndeplini o activitate și în gradul de control pe care crede că îl exercită asupra acelei activități, profesorul trebuie să-i învețe pe elevi să gândească pozitiv atunci când se află în fața unei activități dificile („este greu, dar sunt capabil să reușesc’’);

- profesorul trebuie să-i obișnuiască pe elevi să-și stabilească în mod realist standardele de reușită, să se raporteze la reușitele lor anterioare și să nu se compare în permanența cu ceilalți colegi;

- atunci când e posibil, profesorul trebuie să-i lase pe elevi să-și definească ei inșiși obiectivele învățării; aceste obiective este bine să fie precise, pe termen scurt și să țină seama de capacitățile elevilor;

- în anumite situații, atunci când execută o sarcină, profesorul poate să-i ceară elevului să verbalizeze operațiile pe care le execută; în felul acesta, va putea lua cunoștință de procedurile care sunt bine executate, dar și de cele care mai necesită exerciții;

- profesorul trebuie să-l obișnuiască pe elev să nu se judece prea sever și sa nu se culpabilizeze atunci când greșește.

În esența, îmbunătățirea opiniei elevului cu privire la propria sa competență se obține atunci când el reușește în mod repetat într-o activitate pe care nu se consideră capabil să o îndeplinească. O reușită neașteptată redă unui elev încrederea în sine și crește astfel moțivația sa de a se angaja într-o activitate și de a persevera cu scopul de a-și ameliora performanțele. Pentru aceasta, profesorul trebuie să conceapă activități de învățare care să nu fie nici prea facile (pentru că nu mai reprezintă o provocare pentru elevi), dar nici prea dificile (pentru că elevii se descurajează rapid și abandonează). Pe tot parcursul activității, profesorul îi va furniza elevului un feed-back permanent atât în privința efortului depus, cât și a aptitudinilor și capacităților lui.

Profesorul trebuie să se straduiască să acorde atenție în mod egal tuturor elevilor, indiferent care sunt capacitățile lor. Față de elevii considerați slabi și nemotivați, profesorul ar trebui să adopte urmatoarele comportamente:

- să-și exprime încrederea în capacitatea lor de a reuși;
- să le acorde aceeași atenție ca și elevilor buni;
- să evite crearea de situații competitive în care ei nu pot decât să piardă;
- să nu le facă observații în fața colegilor;
- să evite a-și exprima disprețul atunci când ei esuează;
- să manifeste interes pentru reușitele lor.

Toate aceste sugestii arată, o dată în plus, că problemele de motivație ale elevilor sunt extrem de diverse, iar intervenția profesorului nu se poate baza pe rețete, ci trebuie adaptata la fiecare situație în parte.

S-a constatat că elevii sunt mai implicați în activitățile de învățarea atunci când le este prezentat scopul învățării, domeniul unde își pot aplica cunoștințele, atunci când se simt apreciați, când le sunt arătate progresele făcute, când sunt curioși. De obicei, orice proces de învăţare este plurimotivat. Eficienţa învăţării scade, dacă exista un nivel minim de motivare sau supramotivare, şi creste în cazul unui nivel optim, ca zonă între minim şi maxim, însă în cazul motivaţiei interne nu există saturaţie.

Elevii mai motivaţi se vor implica activ în învăţare şi vor obţine rezultate mai bune.

BIBLIOGRAFIE:

- Andrei Cosmovici, Psihologie general, Editura Polirom, Iași, 2005;
- I. Neacşu, Motivaţie şi învăţare, Eitura Didactică și Pedagogică, Bucureşti, 1978;
- Dorina Sălăvăstru , Psihologia educației, Editura Polirom, 2004;
- Mihaela Staica, Managementul clasei de elevi, Târgu-Mures , 2010.

LOCUL LITERATURII PENTRU COPII ÎN LITERATURA NAȚIONALĂ ȘI UNIVERSALĂ

CHIRIAC ELENA-DENISA

Substantivul litteratura este echivalentul latinesc al cuvântului grecesc grammatica, termen care avea sensul de știință (cunoașterea scrisului și a cititului). Literatura este o artă, de aceea scriitorii s-au dovedit a fi întemeietori ai limbii, dezvoltând astfel limbajul literar. Scriitorul este un artist, deoarece impresia literară nu este un dar al naturii, ci un produs al meșteșugului uman.

,,Literatura, ca toate artele este chemată să exprime frumosul, spre deosebire de știință, care se ocupă de adevăr. Cea dintâi și cea mai mare diferență dintre adevăr și frumos este aceea că adevărul cuprinde numai idei, în timp ce frumosul le cuprinde manifestate în materie sensibilă." Astfel, literatura ca arta a cuvântului, prin intermediul căreia realitatea este recreată în toată complexitatea ei, oferă copilului un univers de gândire și sentimente, de dorințe și îndrăzneli. Formarea si modelarea caracterelor copiilor este o cerință la realizarea căreia, opera literara, prin specificul ei, aduce o mare contribuție. Copilul este o personalitate în formare, de aceea este necesar să găsească în operele literare lumea lui, personaje ale căror aspirații sunt identice cu ale lui. Pentru a fi corespunzătoare vârstei, aceste texte se aleg din ceea ce numim „literatură pentru copii". De asemenea, literatura pentru copii cuprinde atât texte din literatura română, cât și din literatura universală, accesibile copiilor.

O mare parte a textelor literare au un pronunțat caracter formativ și educativ. În acest sens, George Călinescu spunea: „Copilul se naște curios de lume și nerăbdător de a se orienta în ea. Literatura care îi satisface această pornire îl încântă". Tot sub aspect formativ se apreciază că literatura dezvoltă, fixează și nuanțează vocabularul copiilor, din textele literare copiii rețin cuvinte noi și observă variante de forme și folosire a lor. Pe de altă parte, în textele literare copilul descoperă modele de viață pe care ar dori să le urmeze și se identifică de multe ori cu personajele, îndeosebi cu cele pozitive. Și sub raport estetic, textele literare autentice influențează dezvoltarea copiilor, formarea lor pentru a aprecia frumosul din literatură.

Evoluția literaturii în general a avut o traiectorie sinuoasă, iar unul dintre lucrurile greu de recuperat este exact acea parte care se referă la copii. În perioada interbelică, vom constata că, preocuparea trece dincolo de nivelul semnalelor, discuțiilor, la fapte concrete, realizându-se practic, care este adevărata finalitate: ,, […] aceea de a crea cititorul de literatură bună, de a stimula gustul, de a pasiona."

În primul rând ca ramură a literaturii naționale, literatura pentru copii cuprinde totalitatea operelor care prin profunzimea mesajelor, nivelul de abordare, calitatea la care sunt realizate creațiile artistice, susțin relația dintre referința afectivă cu receptorii. În această etapa a vieții, copiii nu fac diferența între vis și realitate, de aceea aceștia se transpun de cele mai multe ori în pielea personajelor fiind surprinși de pueril și peripețiile prin care eroii trec. Astfel copiii sunt fascinați de povești ca Povestea lui Harap Alb, unde Calul năzdrăvan are puterea de a vorbi și de a-l ajuta pe erou, ceea cele oferă capacitatea copiilor de a face diferența dintre bine și rău, aplaudând înfrângerea răului. De asemenea, lumea viețuitoarelor mici și animalelor atrage interesul cititorilor care sunt atrași de fabulos, de unde învață însușiri specifice animalelor. Un exemplu în acest sens este Ursul păcălit de vulpe, de unde deprind faptul că vulpea este

șireata, Greierele și furnica, unde furnica este harnică și depune efort pentru a-și aduna provizii pentru iarnă, Motanul încălțat, unde pisica este prietenul omului. Se înțelege din acest lucru faptul că ei devin atrași de antiteza în care sunt plasate personajele, învățând să deosebească relația bine-rău, savurând istețimea, deșteptăciunea, omenia, prostia și neîndemânarea personajelor.

În al doilea rând ca parte integrantă a literaturii universale, literatura pentru copii este punctul de intersecție al literaturii cu psihologia și pedagogia. Ea constituie un domeniu al creației literare și se supune normelor estetice ale acesteia. Trăsăturile ei simple, clare și plastice determină o anumită construcție a operei, mărindu-i astfel accesibilitatea și puterea de influență asupra micilor cititori. În epoca modernă (secolul al XIX-lea), literatura pentru copii aduce în prim plan copilul, care devine eroul principal. Cele mai elocvente exemple în acest sens din literatura universală fiind Charles Dickens, care ne înfățișează o lume a copiilor fără copilărie, Edmondo de Amicis, cu al său Cuore sau romanul lui Hector Mallot, Singur pe lume. Exemplele pot continua raportându-ne și la literatura română, amintindu-i pe aproape uitații: Nicolae Batzaria, Ion Pas, Victor Eftimiu, Lya Dracopol-Fudulu, Mihail Lungianu, Lia Hârsu, Sanda Călin, Eufrosina Pallă, Ludovic Dauş, Elena Farago, Marin Iorda, care au scris exclusiv pentru copii, dar nu se mai regăsesc în manualele de astăzi (excepţie face doar Elena Farago).

Literatura pentru copii înseamnă un univers infantil, cuprinzând creațiile artistice inspirate de lumea copiilor, literatura frumoasă care oglindește sufletul copilului, miracolul vârstei. Copilul care ascultă cu drag povestea se poate identifica pe plan imaginar eroului basmului; el rămâne în universul lui infantil și, în același timp, se vede, în lumina basmului, crescut brusc și învingător. Mic și neajutorat, dar visând să ajungă repede mare și voinic, el înțelege și învață pe nesimțite, prin desfășurarea peripețiilor basmului, că va trebui să treacă el însuși prin încercări care să-i verifice înțelepciunea, curajul, îndrăzneala, puterea de a păstra o taină, de a-și impune legi de conduită, de a asculta poruncile celor mai mari, de a nu se lua după aparențe și a nu se lăsa amăgit.

Din cele amintite mai sus se desprind următorii factori definitorii ai literaturii pentru copii:

- nivelul dezvoltării psihice (limbaj, gândire, emoții, sentimente);
- sectorul de interese, necesitățile și activitățile axate pe joc, a absenței grijilor, interogarea constantă asupra lumii înconjurătoare;
- semnificațiile artistice.

Așadar, prin intermediul talentului pedagogic al cadrelor didactice, elevii vor învață să iubească literatura, își vor dezvolta exprimarea orală și scrisă, vor deprinde capacitați de manifestare socială, vor învăța să folosească mijloace artistice, expresii frumoase din textele de literatură pentru copii și nu numai.

BIBLIOGRAFIE:

1. Andrău, Ioan, Elemente de teorie literară pentru elevi, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1986.
2. Rogojinaru, Adela, O introducere în literatura pentru copii, Ed. Oscarprint, București, 1999.
3. Şerdean, Ioan, Didactica limbii române în școala primară, Editura Teora, Bucureşti, 1998.

EDUCAŢIA PENTRU TOŢI – UN DREPT FUNDAMENTAL

GÎRBEA MĂDĂLINA-ELENA

Democratizarea învăţământului a fost şi este un deziderat permanent al societăţii contemporane . Procesul ca atare vizează perfecţiunea activităţii de conducere a şcolii, la toate nivelurile sale, în mod special, în planul organizării structurilor necesare pentru egalizarea şanselor ale tuturor preşcolarilor şi şcolarilor.

Egalizarea şanselor de instruire este teoretic garantată în aproape toate ţările lumii, dar realizarea practică a acestui principiu generos continuă să rămână una din cauzele de importanţă majoră ale reformelor. Conceptul de "egalitate" înseamnă astăzi ceva mai mult decât drepturile egale pe care democraţii secolului trecut le revendicau cu entuziasm pentru toţi cetăţenii; ea înseamnă o egalitate reală a şanselor individuale de promovare socială, iar educaţia este insrumentul cel mai important în dezvoltarea la maximum a acestor şanse.

În ştiinţele educaţiei, sintagma "educaţia pentru toţi", introdusă la Conferinţa educaţiei de la Jomitien (Thailanda, 1990), reprezintă în acelaşi timp un concept şi un obiect.

Conceptul defineşte o pedagogie care acceptă şi valorizează, deopotrivă diferenţele dintre oameni surprinzând legătura dintre general şi particular. Dintre universalitate şi unicitate în acţiunea educativă.

Ca obiectiv, educaţia pentru toţi desemnează ţelul unei educaţii cu adresabilitate maximă, care surprinde necesitatea adaptării strategiilor şi metodelor în aşa fel încât nici un individ să nu rămână în afara acţiunii educaţionale. Se conturează tot mai mult ideea că fiecare individ reprezintă un izvor de experienţe în învăţare atât pentru propria sa formare, cât şi pentru ceilalţi, ceea ce subliniază ideea că învăţarea este un proces complex ce implică interrelaţii şi experienţe comune ale educatului şi educatorului.

Principiului democratic „societate pentru toţi" trebuie să i se asocieze cel de "educaţie pentru toţi", ca expresie a drepturilor egale pentru toţi componenţii comunităţii. În prezent este promovată concepţia educării copiilor cu dizabilităţi laolaltă cu ceilalţi. Ea este sintetizată în sintagma"învăţământ integrat şi/ sau incluziv", concretizată în instituţionalizarea şcolarităţii subiecţilor cu cerinţe speciale de educaţie împreună cu ceilalţi sau în structuri şcolare cât mai apropiate . Principalul motiv pentru formarea şi educarea copiilor cu dizabilităţi în şcoli obişnuite este acela de a spori oportunităţile de învăţare, prin interacţiune cu ceilalţi copii şi de a stimula participarea acestor copii la viaţa comunităţii.

„Prin educaţie pentru toţi trebuie să se creeze posibilitatea ca toate fiinţele umane, inclusiv cele cu dizabilităţi, să-şi dezvolte în întregime potenţialul, să aibă contribuţii în societate şi, mai presus de toate, să fie valorizate, datorită diferenţelor lor. În lumea contemporană, alcătuită din diferenţe de toate felurile, nu cei cu dizabilităţi ci marea societate este cea care are nevoie de educaţie specială pentru a deveni o adevărată societate pentru toţi." Federico Mayor

Conceptul de „Educaţie specială” semnifică, în cele mai multe cazuri, „educaţia persoanelor cu cerinţe speciale”, iar într-un sens mai resrâns, “educaţia persoanelor aflate în dificultate”. Aceasta este o formă de educaţie adaptată modului de dezvoltare a copilului.

Deci, acest concept priveşte învăţământul special, adică educaţia subiecţilor cu deficienţe, handicapuri de natură intelectuală şi/ sau senzorială. Copiii care au deficienţe fizice, senzoriale sau intelectuale se pot confrunta cu multa dificultăţi de învăţare şi de participare la viaţa comunităţii. De exemplu, copii cu dizabilităţi datorită unui accident, sau unor sechele de poliomelită, pentru ccă nu pot să meargă sau să urce scările, şansa de a participa la viaţa comunităţii sunt foarte puţine. Este posibil să se ruşineze de corpul său, îi lipseşte încrederea şi încearcă să evite să se joace cu alţi copii. O primă soluţie ar fi eliminarea deficienţei, dar dacă medical deficienţa respectivă nu se poate vindeca, atunci se poate acţiona în sensul de a schimba mediul pentru copil, astfel încât efectul deficienţei să fie mai puţin evident. Multe din efectele deficienţelor se pot reduce în cazul în care copiilor li se oferă şansa de a interacţiona cu colegii şi adulţii din comunitatea căruia îi aparţine, de a fi învăţaţi de părinţi şi profesori care să-i ajute să-şi însuşească noi abilităţi. Pe lângă nevoile fizice, copilul mai are şi alte nevoi care sunt vitale pentru dezvoltarea lor emoţională şi mentală: nevoia de a se simţi ocrotit şi în siguranţă, nevoia de interacţiune şi stimulare. Comunicarea, jocul şi afecţiunea sunt esenţiale pentru dezvoltarea fizică, mentală şi emoţională a copilului.

Familiile şi şcoala trebuie să găsească modalităţi de a antrena copii cu cerinţe speciale la activităţi curente din viaţa cotidiană.

Între toate dizabilităţile, cele intelectuale sunt cele mai frecvente. Cauzele acestora pot fi multiple: afecţiuni genetice, intrauterine, la naştere, accidente şi boli, cauze psihosociale. Profesorii care lucrează cu aceşti copii vor lua măsuri de adaptare a copiilor în clasă, ocupându-se în activitatea de predare – învăţare în mod special de copilul cu astfel de dizabilităţi. Profesorul trebuie să-şi asume responsabilitatea pentru toţi elevii din clasă, chiar dacă există un ajutor suplimentar, pentru copii cu cerinţe speciale, pe perioade limitate de timp într-un mod sau altul. Va fi încurajat, ajutat, sarcinile ce îi revin vor fi descompuse în etape. Copilul va lucra împreună cu alt coleg care îl va ajuta în rezolvarea sarcinilor. Valoarea educaţiei incluzive, pentru orice elev constă în faptul că este împreună şi poate să colaboreze cu alţi elevi. Profesorii au datoria de a încuraja acest lucru, deoarece experienţa demonstrează că elevii cu cerinţe speciale pot fi izolaţi chiar şi atunci când se află în clase sau în şcoli. Ceilalţi copii trebuie să înţeleagă de ce unii colegi de-ai lor nu pot vorbi, sau se comportă astfel. Diversitatea trebuie recunoscută şi respectată.Cel mai mare obstacol în faţa incluziunii este atitudinea negativă. Copii nu sunt obişnuiţi cu alţi copii care arată şi se comportă „altfel” decât ei. Părinţii îşi pot face probleme privind „scăderea standardelor” copilului, dacă în clase obişnuite sunt incluşi şi copii cu dizabilităţi sau alte cerinţespeciale. Profesorii sunt cei care deţin instrumentele formării unor atitudini pozitive ale părinţilor, şi ale copiilor, dar şi ale celorlalte cadre didactice.

Sintagma „Educaţie pentru toţi” înseamnă educaţie pentru toţi copii, inclusiv cei cu dizabilităţi sau cei care provin din grupuri marginalizate ale societăţii. Educaţia incluzivă apare, astfel , ca fiind un răspuns complex pe care pedagogia îl oferă şcolii care aspiră să realizeze o unitate în diverditate. În felul acesta ea militează pentru respectul faţă de fiecare individ şi pentru recunoaştere diferenţelor drept principiu fundamental al realizării educaţiei de bază pentru toţi.

Educaţia pentru toţi şi pentru fiecare este o educaţie deschisă pentru toate persoanele, indiferent de vârstă, condiţie socială sau alte criterii, o educaţie flexibilă adaptată şi adaptabilă necesităţilor

specifice individuale, într-o societate deschisă, democratică care aşează efectiv omul, ca valoare supremă, în centru.

BIBLIOGRAFIE:

- Radu I., 1974, Psihologie şcolară, Editura Ştiinţifică, Bucureşti
- Văideanu George, 1988, Educaţia la frontiera dintre milenii, Editura Polirom, Bucureşti;
- Vrăjmaş Traian, 2004, Şcoala şi educaţia pentru toţi, Editura Miniped, Bucureşti

REFORMA EDUCAŢIEI EUROPENE ÎN MANAGEMENTUL ÎNVĂŢĂMÂNTULUI ROMÂNESC

MATEI-CERNĂIANU ALICE-DALINA

Procesele instructiv-educative sunt deosebit de complexe și constituie sisteme probabilistice, modul de derulare a lor depinzând de un număr foarte mare de variabile pedagogice și psihologice, dar şi de reformele din învăţământ şi momentul aplicării lor care au un impact direct asupra îmbunătăţirii calităţii nivelului de predare, începând de la nivel preşcolar până la nivel universitar. Totodată reformele europene au impact direct asupra managementului educaţional al ţărilor vizate printre care şi România. În același timp, ele oferă o serie de posibilități de finanțare, de programe şi proiecte educative, care sunt menite să îmbunătăţeasca managementul educativ, activitatea didactică, proiectarea acesteia, reactualizarea şi stabilirea scopurilor și obiectivelor în contextul european, îmbogăţirea resurselor materiale și metodologice, asigurarea interacțiunilor dintre diferitele elemente componente ale strategiilor de instruire și autoinstruire și de diminuare a acțiunii factorilor perturbatori din educaţie sau chiar de prevenire a acestora. Altfel spus, este posibilă într-o măsură mai mare sau mai mică dar și necesară, ameliorarea raportului dintre certitudine și aleatoriu, deci prefigurarea demersurilor instructiv-educative ce vor fi întreprinse, prin realizarea activității de proiectare a acestor demersuri în viziune europeană.

Acțiunea de proiectare didactică nu mai reprezintă azi un demers administrativ formal în care să se gestioneze timpul și nu se suprapune peste întocmirea planurilor de activitate. Dimpotrivă, ea reprezintă un demers personalizat, care presupune elaborarea de instrumente didactice de interpretare personală a programei școlare, în funcție de contextul educațional european, prin urmare învăţământul românesc tinde să se ralieze celui european. Bazele reformei în domeniul educatiei, la nivel european, au fost puse cu un an înainte de Lisabona, prin adoptarea Declaratiei de la Bologna (19 iunie 1999), semnată de miniştrii însărcinaţi cu învăţământul superior din statele membre, printre care şi România. Obiectivul principal al acţiunii de la Bologna este acela de a crea un spaţiu european al învăţământului superior, bazat pe cooperare internaţională şi schimburi academice, un spaţiu european atractiv atât pentru studenţii şi profesorii europeni, cât şi pentru cei de oriunde din lume. Prin crearea acestui spaţiu european al învăţământului superior se urmărea facilitarea mobilităţii studenţilor, absolvenţilor şi al personalului didactic care a finalizat un învăţământ superior; a dat posibilitatea celor care au studii de licenţă, masterat, doctorat să fie reîncadraţi în funcţie ca profesori şi remuneraţi ca atare pentru a fi păstraţi în sistemul educaţional oameni valoroşi pentru pregătirea copiilor de diferite niveluri de vârstă, în vederea integrării acestora în societate, oferirea de sprijin pentru dezvoltarea lor personală şi oferirea unui acces larg la un învăţământ de calitate cu scopul asigurării viitoarele lor cariere şi în vederea pregătirii pentru viaţa de cetăţeni activi ai unor societăţi democratice . Cele trei priorităţi ale Procesului de la Bologna sunt: introducerea unui sistem de învăţământ superior cu trei cicluri (licenţă, masterat, doctorat), asigurarea calităţii învăţământului şi recunoaşterea calificărilor şi a perioadelor de studii.

Pentru a sprijini dezvoltarea educaţiei, reforma managementului european în spaţiul ţărilor membre printre care şi ţara noastră , fie ea universitară sau ca formare profesională ceea ce ne vizează pe noi

cadrele didactice în ceea ce priveşte mobilitatea şi o mai bună integrare pe piaţa muncii pe funcţii didactice remunerate mai bine, Uniunea Europeană a creat o serie de instrumente printre care : Cadrul European al Calificarilor pentru formare continuă ,care are ca scop interconectarea sistemelor naţionale de calificări, facilitând angajarea sau înscrierea la studii în alt stat european, Europass care ajută la înţelegerea şi recunoaşterea calificărilor şi competenţelor în toată Europa), Sistemul European de Credite Transferabile prin care se creează o bază comună pentru recunoaşterea formală a perioadelor de studii. Mai mult, pentru perioada 2007-2016, Comisia Europeana a integrat iniţiativele sale din domeniul educaţiei şi formării sub umbrela unui singur program pentru Învăţarea de-a lungul vieţii. Acest program dă posibilitatea cetăţenilor europeni, indiferent de vârsta lor, de a beneficia de oportunităţi de învăţare pe tot cuprinsul Europei. Programul are mai multe componente: patru sub-programe – Comenius (pentru şcoli şi grădiniţe cu accent pe predarea limbii engleze, parteneriate cu colegi din alte ţări), Erasmus (pentru învăţământul superior), Leonardo da Vinci (pentru educaţie şi formare profesională), Grundtvig (pentru educaţia adulţilor), un program transversal pentru a asigura obţinerea celor mai bune rezultate şi programul Jean Monnet, menit să susţină activităţi legate de integrarea europeană şi de instituţiile şi organizaţiile europene în domeniul educaţiei.În perioadele 2007 şi 2015 sistemul educaţional românesc a beneficiat de investiţii din fonduri structurale, direct sau indirect, prin trei programe de finantare: Programul Operaţional Sectorial Dezvoltarea Resurselor Umane (POS DRU), Programul Operaţional Creşterea Competitivităţii Economice (POS CCE) şi Programul Operaţional Regional (Regio). Printre priorităţile vizate a fi finanţate pot fi menţionate: creşterea accesului la educaţia iniţială şi continuă, învăţarea pe tot parcursul vieţii, îmbunătăţirea managementului la toate nivelele sistemului de învăţământ şi o infrastructură de ultima oră.POS DRU este principalul program de finanţare alocat modernizării sistemului educaţional, dar doar primele două axe prioritare sunt destinate educaţiei şi formării profesionale iniţiale şi continue. POS CCE se adresează cu precădere învăţământului superior, prin activităţile de cercetare şi de educaţie pe care le finanţează. Prin Regio unităţile de învăţământ pot beneficia, indirect, de fonduri pentru reabilitarea infrastructurii de educaţie. De această dată, solicitanţii sunt comunităţile locale, iar sistemul de învăţământ va beneficia de dotări şi de infrastructura modernă, ca urmare a cererilor de finanţare depuse şi aprobate pentru finanţare de comunităţile locale. Programul de lucru identifică trei obiective strategice: îmbunătăţirea calităţii şi eficienţei sistemelor europene de educaţie şi formare, îmbunătăţirea accesului la educaţie şi formare, deschiderea sistemelor de educaţie şi formare către lumea întreagă.

Pentru a evalua progresele înregistrate şi pentru a stabili noi linii de acţiune se presupune ca noi cadrele didctice să ne implicăm activ şi să gândim liber, să ieşim din stereotipuri, să promovăm noul, să iniţiem noi proiecte chiar şi naţionale Ţara lui Andrei. Pentru a marca evoluţiile înregistrate în ultimii doi ani în domeniul managementului european în spaţiul românesc , în concordanţă cu reformele din învăţământul European stau ca dovadă schimbări favorabile în ceea ce priveşte stabilirea structurii procesuale a activității didactice: în funcție de obiectivul didactic fundamental și de tipul activității didactice, eliminarea stereotipurilor, nu vor exista modele unice, absolute de învăţare, succesul este asigurat de buna anticipare a secvențelor procesului didactic, primează pregătirea de specialitate, metodică, pedagogică, experiența, evitând erorile educaţionale, improvizațiile și consumul nejustificat de resurse!

BIBLIOGRAFIE :

1. Miclea Mircea, Psihologie cognitivă cap. Analiza sistemului cognitiv, Editura Colegium, Iasi, 1999

2. Munteanu Camelia, Munteanu Eusebiu Neculai, Ghid pentru învăţământul preşcolar – o abordare din perspectiva noului curriculum, Editura Polirom, Iaşi 2009

3. Tătaru Lolica, Glava Adina, Chis Olga , Piramida cunoaşterii, Editura Diamant, Piteşti, 2014

4. Linkuri:- Comisia Europeana – DG Educatie si Cultura, Comisia Europeana – Educatie si formare,Comisia Europeana – comunicat de presa - Bologna sub semnul globalizarii- Program Erasmus Mundus- Cadrul European al Calificarilor

,

ȘCOALA ȘI COMUNITATEA

STOENESCU MARIA-DENISA

Educația reprezintă „un act complex în care, fiind dată posibilitatea ei, un om sau un grup de oameni întreprind asupra altora, cu care împreună alcătuiesc o comunitate cu un înțeles caracteristic, o acțiune de influențare conștientă, deci prin mijloace cât mai adecvate, cu intenția de a săvârși în ei un anumit ideal.” (Marțian, 2018, p. 9)

Comunitatea reprezintă o entitate social-umană ai cărei membri sunt legați prin locuirea aceluiași teritoriu și prin relații sociale și tradiționale consolidate în timp.

Școala reprezintă instituția care pune la dispoziție servicii educaționale, în vederea formării unor capacități, deprinderi, abilități.

Educația este responsabilitatea întregii comunități, comunitatea de oameni care trăiesc și învață împreună constituie contextul primordial în care se desfășoară educația.

Parteneriatul reprezintă clădirea unor relații între indivizi sau grupuri de indivizi care sunt caracterizate de responsabilități și cooperări reciproce cu scopul de a atinge anumite obiective. În acest sens, parteneriatele dintre școală și comunitate însumează un ansamblu de relații de colaborare în scopul atingerii unor rezultate educaționale al căror beneficiu se află de ambele părți. Parteneriatul dintre școală și comunitate se soldează atât cu respect cât și cu responsabilitate reciprocă. Toate acestea converg către investiția în educația copiilor ale căror rezultate școlare vor determina calitatea vieții pentru întreaga comunitate (Agabrian, 2006).

Conceptul de parteneriat dintre școală și comunitate reprezintă o soluție pentru rezolvarea problemelor comunității. La baza parteneriatului dintre școală și comunitate se află următoarele principii elaborate de Legea Educației Naționale : principiul echității, principiul calității, principiul relevanței, principiul eficienței, principiul descentralizării, principiul răspunderii publice, principiul transparenței, principiul asigurării egalității de șanse, principiul incluziunii sociale, principiul centrării educației pe beneficiarii acesteia, principiul participării și responsabilității părinților, principiul fundamentării deciziilor pe dialog și consultare, principiul respectării dreptului la opinie al beneficiarilor direcți ai sistemului educației.

O comunitate care plasează educația printre prioritățile sale este o comunitate care acționează conștient în folosul membrilor săi și investește pe termen lung în societatea însăți. În cadrul comunității fiecare persoană are drepturi li responsabilități, asigurarea accesului egal la educație este dreptul fiecărui membru al comunității dar și responsabilitatea întregii comunități. Sistemul de educație devine astfel parte integrantă din viața comunității cu toate cerințele ce decurg pentru buna lui funcționare.

În cadrul unei comunități, școala este una dintre instituțiile care asigură educația elevilor, dar sprijină în același timp preocuparea și nevoia adulților pentru perfecționare continuă și învățare pe tot parcursul vieții.

Între școală și comunitate există, așadar o relație de interdependență. Fiecare instituție din comunitatea apropiată elevilor poate influența formarea și instruirea acestora. În fapt, este o responsabilitate pe care o au diferite instituții de a contribui eforul educativ și de a sprijini școala.

Pentru școală este important să se identifice și să se atragă acei factori din comunitate care pot veni în sprijinul ei, să-i antreneze în acțiuni comune, beneficiul fiind de o parte și de alta: comunitatea prin factorii ei reprezentativi sprijină procesul de educație, dar învață ea însăți valori importante precum: spiritul comunitar, atitudinea civică, implicarea, toleranța, cooperarea etc.

Pe de altă parte, școala se deschide către comunitate, învață faptul că este parte dintr-un întreg, și că prin misiunea pe care o are, și anume formarea și educarea copiilor, aceasta contribuie în mod esențial la funcționarea acestui întreg.

În mod concret, școala poate stabili relații cu factorii diverși din comunitatea, fiecare având un rol semnificativ în funcționarea optimă a acesteia:cu familia, cu primăria, cu poliția, cu mass-media, cu asociații nonguvernamentale, cu cabinete de asistență psihopedagogică etc. O bună relaționare între școală și comunitate poate conduce la stabilirea unor parteneriate ce se pot materializa prin rețele de sprijin comunitare, complementare școlii pentru realizarea unor obiective precum: antrenarea membrilor comunității în luarea unor decizii privitoare la dezvoltarea școlii, oferirea unui suport material și cultural elevilor din școli, stimularea continuă a învățării. Astfel, școala reprezintă un nucleu de bază al comunității. În fapt, când părinții, elevii, personalul din școală și ceilalți membrii ai comunității se consideră parteneri în educație, se creează o comunitate suport care este în avantajul tuturor.

Școala reprezintă un sprijin pentru comunitate și nu doar un loc unde elevii asimilează cunoștințe. Din acest punct de vedere între școală și comunitate trebuie să existe relații funcționale permanente, iar parteneriatele cu diverși factori ai comunității trebuie văzute ca o componentă esențială și necesară în organizarea școlii. În plus, o comunitate care plasează educația realizată în școli printre prioritățile sale, este o comunitate care asigură premisele propriei sale dezvoltări și acționează conștient în folosul tuturor membrilor săi.

La nivel național, se au în vedre următoarele tipuri de comunități:

- Comunități locale în mediul rural în cadrul cărora indivizii stabilesc relații interpersonale frecvente, se cunosc, își sancționează abaterile de la normele comunității,

- Comunități locale în mediul urbane din orașele mici unde spiritul comunitar este prezent, majoritatea oamenilor se cunosc, controlul comportamentelor funcționează , dar nu este la fel de sever precum în mediul rural,

- Comunitățile din marile orașe și anume comunitățile academice, comunitățile persoanelor cu o anumită orientare socială.

La nivelul unei societăți care este într-o continua schimbare, școala românească trebuie să-și asume o nouă perspectivă asupra rolului său social și asupra strategiilor prin care își poate asigura dezvoltarea. Parteneriatul educațional dintre școală și comunitate, trebuie să devină o direcție strategică principală în managementul fiecărei unități de învățământ.

Experiențele de învățare ale elevilor oferite de școală în parteneriat cu comunitatea reprezintă premisa unei formări ulterioare solide și eficace, fapt care sporește succesul învățării de-a lungul vieții. (Albulescu și Catalano, 2019).

Prin statutul pe care acestea îl au, școlile din învățământul românesc reprezintă atât nucleul de bază al comunității precum și inițiatorul parteneriatului cu comunitatea. Totuși există anumite impedimente care pot surveni în cadrul acestei relații și anume: lipsa educației civice, raportări la valori diferite, ineficiența unei politici referitoare la relația cu comunitatea.

BIBLIOGRAFIE

Agabrian, Mircea (2006), Școala, familia și comunitatea, Institutul European, Iași

Albulescu, Ion., Catalano, Horațiu (2019), Sinteze de pedagogia învățământului preșcolar, Editura Didactica Publishing, București

Marțian, Nicoleta (2018), Școala și comunitatea – Note de curs, Presa Universitară Clujeană

Neagu, Gabriela (2012), Șanse de acces la educație în societatea românească actuală, Editura Lumen, Iași

WEBOGRAFIE

*** Legea Educației Naționale - https://www.edu.ro/sites/default/files/legea-educatiei_actualizata%20august%202018.pdf – ultima accesare 07.01.2022

*** Relația școală-comunitate, indicator al calității managementului performant - https://www.academia.edu/36782456/RELA%C5%A2IILE_%C5%9ECOAL%C4%82_COMUNITATE_INDICATOR_AL ultima accesare 07.01.2021

*** Relația școală-familie-comunitate în contextul schimbărilor legislative - http://www.ccdcluj.ro/vechi/Preuniversitaria/V52012/Plen/Relatia%20scoala%20familie%20-%20Marinela%20Marc.pdf – ultima accesare 07.01.2022

DEZVOLTAREA CAPACITĂȚILOR COGNITIVE, A PROCESELOR MEMORIEI,ALE ÎNVĂȚĂRII LA PREȘCOLARI ȘI ȘCOLARI

MITRU OANA-ALEXANDRA

Dezvoltarea intelectuală este un proces continuu și gradat, pe parcursul întregii vieți. Etapele se continuă pentru că sunt tot mai adaptate la condițiile realității. Jean Piaget a dezvoltat o teorie despre cum copiii construiesc cunoștințe prin prisma greșelilor pe care le fac la numite vârste, în rezolvarea unor probleme.

În perioada preșcolară gândirea este strâns legată de reprezentări și de limbaj. Prin limbaj acesta reușește să-și reprezinte realitatea. Cuvintele sunt folosite ca simboluri ale obiectelor sau persoanelor astfel își dezvoltă abilitatea de a înțelege și a comunica.

O caracteristică a gândirii preșcolare este și egocentrismul. La vârsta aceasta copilul își axează gândirea asupra propriului ego, crezându-se centrul universului. Artificialismul se desprinde din egocentrismul gândiri, copilul crede că toate lucrurile sunt create de om, astfel posibilul și imposibilul se suprapun. Mai mult decât atât, el insinuează și inventează, crezând că toate pe pământ sunt făcute pentru el.

În opinia psihologului francez, copiii încearcă prin prisma propriilor experiențe să înțeleagă lumea. Acesta consideră că pentru dezvoltarea capacităților cognitive ale copiilor este primordial cum gândesc decât ceea ce știu la un moment dat.

Jean Piaget descoperă patru stadii de dezvoltare mentală, cărora le corespunde câte un tip de gandire.

Stadiul preoperațional este reprezentativ copilului de vârstă preșcolară, care încearcă să dobândească gândirea logică. Între timp, pentru a cunoaște lumea înconjurătoare, se folosește de gândirea simbolică și de limbaj. Cunoașterea fiind făcută din experiență proprie, astfel gandirea este egocentrică.

Stadiul concret operațional are ca debut perioada școlară. Copilul deja înțelege și folosește operațiile logice în soluționarea problemelor. Între 7 și 11 ani copilul își definește noțiunea de “număr”, “clasificare” și “conservare”. Gândirea devine reversibilă.

În stadiul operațiilor formale, de la vârsta de 12 ani, copilul începe să abstractizeze. Acesta operează mental asupra unor situații ipotetice. Apare gândirea științifică.

Prin prisma anilor de studiu și de observare a copiilor, psihologul francez Jean Piaget afirmă că dezvoltarea intelectuală a copiilor începe de la scheme și modele universale și se bazează pe asimilare și acomodare, care se concretizează într-o stare de echilibru.

Cercetătorul a denumit perioada 3-6 ani ca stadiu preoperațional al dezvoltării cognitive pentru faptul că la această vârstă copiii nu sunt pregătiți să efectueze operații logice la fel cum vor fi în stadiul operațiilor concrete.

Intuitivitatea, influențată de percepție, este principalul element al gândirii preșcolarului. Acțiunile reale sunt imitate în gândirea intuitivă. Preșcolarul are tendința de a asocia mental anumite fenomene, indiferent dacă există sau nu o relație cauzală între ele.

Simbolurile îi ajută pe copii să se gândească și să-și amintească lucruri care nu sunt prezente fizic.

Între vârsta de 3 și 5 ani copiii nu înțeleg că oamenii pot să gândească în cuvinte sau pot "vorbi cu ei înșiși", deși realizează că gândirea se produce în minte.

Copiii înțeleg diferența între aparență și realitate începând cu vârsta de 4 ani.

Volumul memoriei crește în această perioadă, cuprinsul acesteia este format din rezultatul observațiilor directe, din povești sau dialogul cu adultul.

După 5 ani se rețin întâmplări cu mare încărcătură emoțională. Copilul memorează și reține întâmplările ce l-au impresionat cel mai puternic legate de universul lui.

Memoria copilului suferă modificări importante. Este de fapt perioada cand se fac eforturi deosebite de a trece spre formele superioare și mai productive ale memoriei, care coexista însă cu cele simple și mai puțin productive.

Unele particularități ale scoarței cerebrale, ale proceselor de excitatie si inhibitie, fac ca un copil sa memoreze cu mare rapiditate, dar și să uite cu aceeași rapiditate.

Insuficientă dezvoltare a inhibitiei face ca memoria copilului prescolar sa fie nediferențiată, difuză, incoerență, nesistematică, haotică.

Pentru a suplini neputința propriei lor capacități de a păstra sau actualiza, copiii adaugă de la ei, inventează, fapt confundat cu minciuna.

La copilul prescolar predomina mai ales memoria intuitiv-plastica, concreta, ca si cea afectiva, in sensul ca se retin mai ales figurile si evenimentele imediate ca și tot ceea ce provoacă emoții puternice pozitive sau negative.

La școlarul mic memoria este predominant mecanică și involuntară, fiind influențată în special de sentimentele copilului. Abia în jurul varstei de 9 ani copilul memorează voluntar, iar în jurul varstei de 10 ani memorarea devine logică și selectivă. Uitarea este frecventă și se manifestă mai ales în planul acțiunilor - de ex. copilul uită des penarul acasă, sau schimbul de la sport la scoală.

Atenția se dezvoltă treptat la preșcolar. Posibilitatea efectuării oricărei activități este asigurată de către dezvoltarea atenției. Atenția involuntară este exprimată de curiozitatea copilului. Atenția voluntară este exprimată de dorințele și intențiile copilului de a realiza activitatea propusă. La trei ani copilul este cu ușurință distras de evenimente noi, însă capacitatea de concentrare crește treptat. La 4-5 ani rămâne pentru mai mult timp concentrat într-o activitate, iar la 6 ani poate participa la activități cu durata de 30 de minute.

Limbajul se dezvoltă odată cu gândirea." Către vârsta de 3 ani, limbajul este în plină expansiune şi au loc progresele spectaculoase privind construcţia frazei. Dacă dezvoltarea fonologică este aproape încheiată, 109 vocabularul va creşte exponenţial şi se va dezvolta sintaxa, devenind din ce în ce mai complexă. Importante pentru învăţarea limbajului sunt cel puţin trei secvenţe de dezvoltare interdependente:

dezvoltarea cognitivă (capacitatea de a recunoaşte, identifica, discrimina şi manipula), dezvoltarea capacităţii de a discrimina şi înţelege vorbirea pe care o aude de la ceilalţi din apropiere şi dezvoltarea abilităţii de a produce sunete şi succesiuni de sunete ale vorbirii care corespund din ce în ce mai exact structurilor vorbirii adulţilor (Carroll, 1979, p. 47). Se dezvoltă latura fonetică a limbajului, deşi, datorită unor particularităţi ale aparatului fonator, ale analizatorului verbo-motor şi ale celui auditiv, pronunţia nu este încă perfectă. Sunt posibile omisiuni (când este vorba de mai multe consoane alăturate), substituiri („loc" în loc de „joc" său „sase" în loc de „şase"), inversiuni de sunete (se referă la schimbarea ordini fonemelor din cuvinte: „pentru" în loc de „pentru") (Golu, Verza, Zlate, 1993, p. 87). La intrarea în şcoală, copiii pronunţă aproape toate sunetele, erorile fiind din ce în ce mai rare. Volumul vocabularului creşte de la un vocabular mediu de 700-800 de cuvinte la 3 ani, la 1.000 de cuvinte, la 4 ani, până la 2.500 de cuvinte, la 6 ani (W. Stern), şi creşte preponderenţa vocabularului activ faţă de cel pasiv."

BIBLIOGRAFIE:

1.Grațiela Sion, Psihologia vârstelor, Ed. Fundației România De Mâine, București, 2003

2. Aurel Pera, Psihologia vârstelor și a dezvoltării

3. Emil Verza, Florin Emil Verza, Psihologia vârstelor, Ed. Pro Humanitate, București, 2000

Autocunoaşterea, primul pas către progres

Bujor Florentina

,,Anul acesta voi fi mai bun, voi învăţa mai bine, voi avea rezultate mai frumoase, am să îi întrec pe X, Y, Z. Promisiuni, aspiraţii de început de an pe care unii şi le fac, iar mai apoi chiar reuşesc să le îndeplinească, alţii reuşesc parţial, iar în cazul altora, materializarea obiectivelor nu mai apare deloc.

Autocunoaşterea, la vârsta şcolară mică, chiar dacă pare o temă potrivită pentru elevii mai mari, are un rol foarte important şi în parcursul formării şcolarilor din clasele primare. Preferinţele, stările pe care copilul le experimentează în diferite momente sau în timpul diferitelor activităţi, emoţiile pe care le încearcă, resursele de care dispune, tipul de inteligenţă care predomină, intuiţia pot fi elemente importante în procesul de autocunoaştere. Chiar dacă este încă mic, elevul din ciclul primar are nevoie să ştie cine este, unde se situează, ce poate să facă cu mai mare uşurinţă, ce anume îl pune în dificultate,cum poate depăşi anumite bariere, cum poate evolua mai uşor.

Spre autocunoaştere se poate ajunge prin mai multe căi. Un prim pas ar putea fi analiza rezultatelor obţinute la evaluările formative sau sumative de la clasă. Calificativul primit nu îl face pe elev întotdeauna conştient de situaţia în care se află în raport cu competenţele de care ar trebui să fie capabil. El trebuie să vadă diferenţa dintre ceea ce a reuşit şi ceea ce ar fi trebuit poată rezolva. Fiecare om este unic şi nu trebuie să se compare cu ceilalţi. Este necesar ca acesta să se perceapă pe sine cât mai realist, atât în raport cu cerinţele disciplinei în cauză, cât şi din perspectiva propriei capacităţi. Cunoaşterea şi recunoaşterea dificultăţilor şi nereuşitelor impune identificarea căilor de remediere a situaţiei apărute. Un plan remedial bun ar include apelarea la acel tip de exerciţiu care aduce rezultatele cele mai bune pentru fiecare obiectiv şi elev în parte. Acest lucru conduce spre abordarea centrată pe elev, pe diferenţiere şi adaptare. Cei mai mulţi au nevoie să le fie sugerate doar căile, să primească indicaţii, recomandări, iar apoi după urmarea parcursului pe care au fost îndrumaţi, ajung să îşi crească foarte mult rezultatele şcolare.

Elemente sau paşi spre autocunoaştere şi valorizare ar putea fi jocurile organizate în cadrul lecţiilor de dezvoltare personală. Elevii pot afla prin activităţi atractive că sunt posesorii multor însuşiri minunate. Odată identificate, ele pot trece în etapa descoperirii utilităţii lor.

Explorarea şi structurarea abilităţilor, emoţiilor, atitudinilor, preferinţelor, credinţei şi motivaţiei conturează un portret ce poate spune multe în ceea ce priveşte modul în care individul se poate raporta la un anumit proces, cum poate acţiona pentru a reuşi mai repede şi mai eficient să îşi atingă propriile obiective. Funcţionarea eficientă duce la eliminarea frustărilor, creşterea rezultatelor şi creşterea stimei de sine. Concentrarea spre o gândire pozitivă, eliminarea desconsiderării, acceptarea complimentelor, informarea din surse sigure, sinceritatea, implicarea, valorizarea propriilor reuşite, respectul faţă de ceilalţi şi faţă de propria persoană conduc spre o stimă de sine crescută, un individ capabil să îşi atingă obiectivele propuse.

Comunicarea didactică eficientă – premisă a reuşitei şcolare

NOJE LENUŢA ADINA

“Comunicarea reprezintă un proces de viaţă esenţial, prin care animalele şi oamenii generează sisteme, obţin, transformă şi folosesc informaţia pentru a-şi duce la bun sfârşit activităţile sau viaţa”(Brent D. Ruben)

Comunicarea didactică este o comunicare instrumentală, direct implicată în susţinerea unui proces sistematic de învăţare, este o formă de interacţine profesor – elev, prin care profesorul trnsmite mesajul său didactic, folosind procesul de predare – învăţare – evaluare, în scopul realizarii obiectivelor cadru şi a obiectivelor de referinţă, din programele şcolare.(Stoica M.)

Comunicarea didactică este privită şi considerată ca model de formare a capacităţilor comunicative ale elevilor ocupă un loc central în demersul educaţional.

Conceptul de comunicare didactică reprezintă un demers pedagogic complex care presupune o interacţiune între două entităţi(indivizi ori grupuri) care provoacă reacţia formativă a obiectului sau subiectului educaţiei evaluabilă în termeni de feed-back extern şi intern. Ea poate fi definită ca un schimb de mesaje, cu conţinut specific, între cadru didactic şi elevi. Se realizează oral (cea. 70% din timpul desti¬nat instruirii), în scris, pe cale vizuală şi chiar prin gesturi. Scopul comunicării didactice este multiplu:

- transmiterea şi asimilarea informaţiei;
- rezolvarea de probleme;
- adoptarea unor decizii referitoare la strategiile didactice, tehnici de învăţare, orientare şcolară şi profesională;
- evaluarea rezultatelor. formarea unor capacităţi, convingeri, sentimente şi atitudini.

Comunicarea didactică are o serie de caracteristici:

- dimensiunea explicativă a discursului didactic este pronunţată, deoarece el vizeaza înţelegerea conţinutului propus, condiţie primară şi obligatorie pentru continuarea procesualităţii învăţării;
- structurarea comunicării didactice conform logicii pedagogice,fară a face rabat criteriul adevărului ştiinţific, are ca primă cerinţă facilitarea înţelegerii unui adevăr, şi nu simpla lui enunţare;
- rolul activ pe care îl are profesorul faţă de conţinuturile ştiinţifice cu care va opera, acesta va acţiona ca un filtru, el va selecţiona,organiza şi personaliza conţinuturile literaturii de specialitate, ţinand cont de programă şi manual;
- pericolul transferării autărităţii de statut asupra conţinuturilor,sub forma argumentului autărităţii;

- o serie de particularităţi de ritm, de formă, de conţinut;

- personalizarea comunicării didactice face ca acelaşi cadru instituţional, acelaşi conţinut formal, acelaşi potenţial uman să fie explorate şi expoatate diferit şi cu rezultate diferite, de profesori diferiţi.

Comunicarea eficientă trebuie să întrunească anumite condiţii :

- conţinutul relevant al mesajelor, informaţie actuală, bine structurată şi organizată, selectată potrivit particularităţilor clasei şi în timpul afectat momentelor lecţiei; argumentare logică, exemple riguros selecţionate, limbaj corect şi riguros, nivelul de conceptualizare adecvat elevilor;

- modul de prezentere : coerenţă logică, strategie de abordare variată, adecvată conţinutului şi scopului, alternarea strategiilor (inductivă, deductivă, analogică), implicare afectivă prin exprimarea interesului, pasiunii, convingerea copiilor de autoritatea şi competenţa învaţătorului;

- stilul stimulator, incitant, antrenant, atrăgator al exprimării verbale, pentru a crea o ambianţă favorabilă comunicării;

- concordanţă între exprimarea verbalizată si limbajul trupului;

- empatie pentru a putea imprima circulaţiei informaţionale sensul dorit;

- tact în comunicare pentru a putea preveni distorsiunile: mod politicos de adresare, incitant, stimulator, pentru a putea capta atenţia copiilor şi bunăvoinţa lor de a asculta şi de a participa activ la comunicare.

deprinderile, le consolidează în funcţie de relevanţa informaţiei primite.

În ciclul primar, formarea şi dezvoltarea capacităţilor de comunicare orală şi scrisă se realizează prin tratarea aspectelor comunicării din perspectiva tuturor nivelurilor limbii: nivelul rostirii; nivelul lexico-semantic; nivelul gramatical (morfologic şi sintactic); nivelul structurilor cu înţeles complet (naraţiune-expunere, dialog, descriere). Disciplinei „limba şi literatura română” îi revin sarcini exprese pentru dezvoltarea capacităţilor de comunicare şi de creaţie. Formarea şi dezvoltarea capacităţilor de comunicare verbală se află în strânsă legătură cu formarea şi dezvoltarea capacităţilor de creaţie. Iată de ce este necesar ca in studiul integrat al limbii române în şcoală să-şi găsească loc exerciţii exprese pentru pronunţarea corectă a sunetelor, silabelor, cuvintelor.Realizarea unei pronunţări corecte conduce la citirea şi scrierea corectă, la o comunicare clară.Printr-o intonaţie corectă şi expresivă se sugerează sensul mesajului, iar accentul şi ritmul vorbirii permite o buna recepţionare (auzire) şi înţelegere a mesajului.

Începând din clasa I , am introdus o gamă largă de astfel de exerciţii de pronunţie:

- rostirea continuă a sunetelor prin imitarea sunetelor din natură: mrrr, bârrr, sfârrr, bzzz!

- rostirea unor cuvinte ce conţin perechi de sunete paronimice: rac-lac; far-var; tată-dată; gras-glas; goală-coală; gât-cât;

- rostirea propoziţiilor în care cuvintele conţin sunetul: „Domnul Dan duce două dude din dudul dumnealui.”

- compunerea cuvintelor cu silabele date: ge; re; ca; ma; na; soa, pe, nin;

Un rol semnificativ în expresivitatea limbajului o are intonaţia, ea face ca propoziţia/

fraza să fie corectă, adaptată situaţiei, precizează, reduce sau deviază sensul comunicării.Astfel sunt exerciţiile de tipul:

- rostirea propoziţiei cu intonaţie enunţiativă, interogativă, imperativă, exclamativă:"Ana citeşte."; Ana citeşte?; Ana, citeşte!; Ce frumos citeşte Ana!;

- jocuri de rol: „La telefon!"; „La cumpărături!" în care replicile sunt rostite cu intonaţie exclamativă, interogativă, enunţiativă;

- citirea expresivă a textelor şi, în general, vorbirea expresivă ajută in mare măsură la realizarea expresivităţii comunicării orale şi scrise.

Accentul în vorbire şi ritmul vorbirii au un rol important pentru a da expresivitate limbajului, permit o bună auzire şi inţelegere a mesajului. Spre exemplu, în binecunoscutele versuri eminesciene:"Somnoroase păsărele/ Pe la cuiburi se adună,/ Se ascund în rămurele, /Noapte bună!" accentuarea oricărui alt cuvânt sau oricărei alte expresii în afară de „Noapte bună!" produce importante distorsiuni de sens şi aduce prejudicii valorii estetice a recitării.

Modul de accentuare exprimă şi creează emoţie: „Vijelia vine, vine, vine,

Calcă totul in picioare…"

Expresivitatea vorbirii nu poate fi limitată la mijloace fonetice. Tot aşa de importante sunt mijloacele lexicale.Exerciţiile lexicale efectuate au contribuit la îmbogăţirea vocabularului, la dezvoltarea capacităţii de a se exprima, la formarea deprinderilor de a întrebuinţa cuvinte cu o bogată încărcătură stilistică. Exemplele sunt şi în acest sens diverse, atractive şi pline de sensibilitate:

- descoperă cuvinte „ascunse" în cuvântul „scrisoare";

- joc: „Şi cuvintele au familiile lor": pădure-pădurar-pădurice-pădureţ-a împăduri-a despăduri; poveste-……..

- joc-ghicitoare: „Cuvintele s-au întâlnit, s-au contopit şi nu se mai pot desprinde. Le recunoaşteţi? untdelemn, douăzeci, primăvară, bineînţeles, Câmpulung.

- găseşte lângă cuvintele neînsufleţite acţiuni săvârşite de oameni(personificări):

norii-aleargă; se posomorăsc, se înfurie, se joacă, se ascund;

luna……. zorile……

păsările…. înserarea…..

- jocul cuvintelor-completarea expresiilor cu cuvinte care denumesc părţi ale

corpului omenesc:-a se scula cu noaptea-n……

-a se sătura până-n……

-a-ncerca marea cu…..

-a avea o …..c o sură

-a-i plesni ……..de ruşine

- scrie propoziţii în care să se exagereze anumite însuşiri(hiperbola): „Era un om voinic cât muntele”; „Copacul era înalt, înalt până la cer”.

Cultivarea expresivităţii comunicării orale şi scrise este pusă în evidenţă prin crearea de clase şi categorii gramaticale. În demersul didactic am urmărit recunoaşterea acestora în textele literare, crearea figurilor de stil şi utilizarea lor în vorbirea elevilor, în compunerile realizate. Tipuri de exerciţii:

- găseşte cât mai multe însuşiri potrivite pentru substantivele:pădure, zăpadă, soare, om, apă;
- aseamănă sau compară:

alb ca: făina , zăpada, laptele, zidul, varul dulce ca……

negru ca…… amar ca……

aurii ca……. subţire ca…..

fricos ca…….. înalt şi drept ca….

Valenţe formative deosebite au şi exerciţiile pentru depistarea şi explicarea:

a) metaforelor (ochi de apă-lacul; împărăţia păsărilor-pădurea; om al pământului, al

gliei-ţăranul);

b) a repetiţiei (mic, mic de tot; curat, curat ca lacrima);

c) a cuvintelor simbol (alb-puritate, pace, candoare, sărbătoare; vultur-măreţie, putere).

Este de preferat să promovăm atât aspectul oral, cât şi cel scris al limbajului,

urmărind permanent dezvoltarea capacităţilor de lectură şi înţelegere ale fiecărui copil. Citirea unui text trebuie să însemne a citi desfătându-se, dar a citi astfel încât să înţelegi şi să vibrezi, să receptezi frumosul, să poţi gusta şi comunica altora, să descoperi bogăţia de idei şi sentimente, să cunoşti viata, lumea, societatea, să te cunoşti pe tine însuţi mai bine.

În concluzie, perceperea tot mai exactă a potenţialului şi ponderii pe care actul comunicativ îl joacă în actul didactic este susţinută de ideea că astăzi, proiectarea şi managementul comunicării apar ca principii de bază ale design-ului educaţional (Ionescu, M.,1982). Învăţătorul cu vocaţie ştie că a fi preocupat de conştientizarea, supravegherea şi îmbogăţirea conduitei sale comunicative este o cerinţă elementară, mai ales pentru că „nu tot ce intenţionăm reuşim să spunem, nu tot ce spunem se aude, nu tot ce se aude se şi înţelege, se înţelege şi ce nu spunem, iar ceea ce se înţelege nu depinde numai de noi ce devine”(Şoitu, L..)

Bibliografie:

1. Cosmovici Andrei, Iacob Luminiţa „Psihologie şcolară”, Iaşi, Ed.Polirom, 2005;

2. Barbu Marian, Alexandru Gheorghe „Metodica predării limbii şi literaturii române', Craiova, Ed.Gheorghe Alexandru, 2008;

3. Chiş Vasile, Bocoş Muşata, Albulescu Ion „Didactica", Cluj Napoca, Casa cărţii de ştiinţă, 2006.

,,AM SALVAT UN COPAC, AM PLANTAT UN COPAC" PROIECT DE PARTENERIAT ECOGRĂDINIŢA - ECOŞCOALA

Vodiţă Anca

Mediul înconjurător descrie cel mai bine gradul de civilizaţie al societăţii în care trăim. Prin urmare, a face un bine naturii, înseamnă a face un bine societaţii şi indivizilor ei.

Pornind de la aceste deziderate, am organizat împreuna cu Liceul „Eugen Lovinescu" acţiunea ecologică intitulată „Am salvat un copac - am plantat un copac". Acţiunea s-a desfaşurat simultan la Gradiniţa nr. 273 şi la clasele 0 si I din cadrul Liceului Teoretic „Eugen Lovinescu" de-a lungul a doua săptămâni şi s-a concretizat în doua acţiuni majore: colectarea deşeurilor de hârtie, si plantarea unor noi copăcei.

S-au desfăşurat activităţi pregătitoare cu preşcolarii şi şcolarii prin care aceştia au înţeles importanţa copacilor, pădurii şi spaţiului verde în general pentru sănătatea noastră, a tuturor şi, implicit pentru sănătatea Planetei Pământ.

Copiii au învăţat cum se fabrică şi cum se reciclează hârtia din „Povestea brazilor şi a hârtiei" şi din paginile cărţii pentru preşcolari „Pipo" nr.21/2004. Astfel au conştientizat cât de importantă este acţiunea de recuperare şi refolosire a deşeurilor din hârtie: salvarea unui copac de la tăiere se poate realiza prin adunarea foaie cu foaie a hârtiilor pe care altfel le risipim nepăsători.

Prin vizite şi plimbări în Parcul Drumul Taberei şi Grădina Botanică, excursii la Sinaia, Diham şi Pârâul Rece desfăşurate împreuna, preşcolari şi şcolari mici, foştii lor colegi de grădiniţă, copiii s-au bucurat de beneficiile „aurului verde"- copacii.

Cu ajutorul filmelor didactice, textelor literare şi muzicale prezentate la gradiniţă şi la şcoală, copiii au aprofundat cunoştinţele observate în mod direct în mediul ambiant şi au luat contact cu expresivitatea limbajului artistic al scriitorilor şi muzicienilor şi al operatorilor care au transpus în imagini, cuvinte şi sunete frumuseţea pădurii.

După aceste activităţi care le-au stârnit curiozitatea şi spiritul civic, a fost foarte uşor să-i mobilizăm pe copii, şi totodată pe părinţii acestora, să strângă din gospodărie maculatura care altfel ar fi fost aruncată la gunoi şi să o aducă la unitatea şcolară respectivă. Putem spune că a existat chiar o competiţie constructivă, toţi întrebându-se: ,,Cine va strânge cantitatea cea mai mare?". Din banii, nu prea mulţi, strânşi prin vânzarea maculaturii, dar şi prin sponsorizările părinţilor, s-au cumpărat câţiva copăcei nou-născuţi, nişte duzi, pentru a fi plantaţi de către copii. La început copiii, indiferent de vârstă, au privit cu neîncredere nuieluşele subţiri pe care le-au plantat şi le-au udat în fiecare zi, dar ce bucurie când duzii au dat semnalul că s-au prins şi au scos muguri proaspeţi!

Dupa activitaţile practic-gospodăreşti intreprinse în cele doua săptămâni, preşcolarii şi şcolarii au efectuat o serie de lucrari artistico-plastice având ca fundal audierea muzicii liniştitoare a pădurii înregistrata pe casetă audio. Expoziţia prezentată pe holurile Grădiniţei nr. 273 şi Liceului „Eugen Lovinescu" cu lucrările copiilor pline de farmec şi imaginaţie şi fotogafiile de la activitaţi au stârnit

admiraţia cadrelor didactice, părinţilor şi colegilor mai mari, pentru măiestria cu care au fost realizate. Dar sigur a constituit şi un semnal de alarmă pentru aceştia: „Noi ce facem pentru natura noastră?”.

Am desfăşurat aceste activităţi cu entuziasmul generat de spusele lui Freedman şi Fraser: ,,Un lucru mărunt făcut la un moment dat îi determină pe oameni să meargă mai departe şi să facă un lucru important de acelaşi gen.” Aceasta e speranţa noastră!

ACTIVITATILE ONLINE- O PROVOCARE SI PENTRU COPIII DIN GRADINITE

SARI GIORGIANA DANIELA

Invățământul online reprezintă o provocare nu doar pentru profesori și elevi,părinţi ci și pentru preșcolari. Situația actuală creată de starea în care trăim, impune adoptarea unor noi modalități de comunicare și colaborare chiar şi în mediul preşcolar, unde pentru a avea contact cu copilaşii noştri , avem nevoie de implicarea maximă a părinţilor dar şi de pricepere şi dăruire din partea educatoarelor. Îi simțeam la început pe părinți debusolați, iar pe copii într-o derivă fantastică, dar am gasit metode şi soluţii din mers. Ce poate să fie mai folositor decat:,,Să fim creative!" Creativitatea nu doar că ne ajută să găsim soluții în diverse momente mai mult sau mai puțin dificile, dar în mare măsură stimulează starea de bine a copiilor prin ceea ce le propunem să realizeze ,chiar dacă suntem la distanţă . Educatoarele,,trebuie,, mai mult decat oricând să fie creative reușind să ţină pasul cu noua provocare pe care am primit-o, chiar dacă dorinţa noastră arzătoare este să privim copilaşii cum se bucură de această etapă numită ,, copilăria la grădiniţă",urmărindu-le zâmbetul, dăruirea, dragostea, apropierea şi sclipirile din privirile lor. Interacțiunea cu preșcolarii are la bază apropierea sufletească. Copilul dar şi părintele în situaţia de faţă, cu cât se va atașa mai mult de educatoare, cu atât va fi mai doritor să participe la activitățile organizate chiar şi online. Creativitatea educatoarei intervine și în modalitățile prin care creează un climat psiho-afectiv pozitiv, ajutând preșcolarii să își însușească deprinderi morale şi de dezvoltare emoțională chiar şi în această perioadă mai mult decă înainte. În acest sens, ea nu va uita niciodată de încurajări, de aprecieri pozitive sau mici recompense, cu care preșcolarii pot fi convinși să realizeze diverse sarcini mai mult sau mai puțin dorite, primite sub formă de sugestii în fiecare dimineaţă astfel reuşind să ţinem copiii captati până la finalizarea activităţilor. Sigur , multe din cele amintite nu sunt posibile în situaţia de faţă dar noi am încercat şi ,,reuşit" să îi ţinem foarte aproape de noi pe copii şi pe părinţi, să le oferim sugestii de activităţi cât mai interesante, atractive, inventând jocuri, oferindu-le diverse link-uri ajutătoare, filmulețe create, fișe și activități pe platforme educaţionale, diverse activităţi pe site-urile educaţionale,modele de activităţi practice doar folosind materiale avute în gospodărie.Aici amintim diverse materiale reciclabile şi totodată oferind reţete de fabricarea materialelor(precum plastelină ,slime, chiar şi lipici, baloane de săpun), coasem, rupem, mototolim hârtia, tăiem, coacem, modelăm, frământăm, gătim, pictăm, dansăm, etc.) Pe lângă toate activităţile amintite am îndrumat părinţii să respecte câteva lucruri importante în educația și activitatea preșcolarilor în vremea izolării: rutina zilnică este esențială la prescolari, comunicarea, conectarea părintelui cu grădinița și cu educatoare, conectarea educatoarei cu copilul, mișcarea fizică este esențială pentru perioada izolării, implicarea copiilor în treburile casnice, să încurajeze joaca libera. Copiii şi părinţii au fost receptivi la această schimbare necesară dar nedorită de către noi toţi , colaborând foarte bine , oferindu-ne feedback-uri pozitive zilnic, astfel bucârându-ne de roadele muncii noastre în comun.

Stimularea creativității copiilor prin activități extrașcolare

Popa Valentina

Pedagogul american Bruner (1970) consideră că „oricărui copil, la orice stadiu de dezvoltare i se poate preda cu succes, într-o formă intelectuală adecvată, orice temă", dacă se folosesc metode şi procedee adecvate stadiului respectiv de dezvoltare, dacă materia este prezentată „într-o formă mai simplă, astfel încât copilul să poată progresa cu mai multă uşurinţă şi mai temeinic spre o deplină stăpânire a cunoştinţelor" Oricât ar fi de importantă educaţia curriculară realizată prin procesul de învăţământ, ea nu epuizează sfera influenţelor formative exercitate asupra copilului. Rămâne cadrul larg al timpului liber al copilului, în care viaţa capătă alte aspecte decât cele din procesul de învăţare şcolară. În acest cadru, numeroşi alţi factori acţionează, pozitiv sau nu, asupra dezvoltării elevilor. Educaţia extracurrriculară (realizată dincolo de procesul de învăţământ) îşi are rolul şi locul bine stabilit în formarea personalităţii copiilor noştri. Educaţia prin activităţile extracurriculare urmăreşte identificarea şi cultivarea corespondenţei optime dintre aptitudini, talente, cultivarea unui stil de viaţă civilizat, precum şi stimularea comportamentului creativ în diferite domenii. Începând de la cea mai fragedă vârstă, copiii acumulează o serie de cunoştinţe punându-i in contact direct cu obiectele şi fenomenele din natură.

Exemple de activităţi extraşcolare:

Vizitele la muzee, expoziţii, monumente şi locuri istorice, case memoriale – organizate selectiv – constituie un mijloc de a intui şi preţui valorile culturale, folclorice şi istorice ale poporului nostru. Ele oferă elevilor prilejul de a observa obiectele şi fenomenele în starea lor naturală, procesul de producţie în desfăşurarea sa, operele de artă originale, momentele legate de trecutul istoric local, naţional, de viaţa şi activitatea unor personalităţi de seamă ale ştiinţei şi culturii universale şi naţionale, relaţiile dintre oameni şi rezultatele concrete ale muncii lor, stimulează activitatea de învăţare, întregesc şi desăvârşesc ceea ce elevii acumulează în cadrul lecţiilor. Vizionarea emisiunilor muzicale, de teatru de copii, distractive sau sportive, stimuleaza şi orientează copiii spre unele domenii de activitate: muzică, sport, poezie, pictură. Excursiile şi taberele şcolare contribuie la îmbogăţirea cunoştinţelor copiilor despre frumuseţile ţării, la educarea dragostei, respectului pentru frumosul din natură, artă, cultură. Prin excursii, copiii pot cunoaşte realizările oamenilor, locurile unde s-au născut, au trăit şi au creat opere de artă. De la cea mai fragedă vârstă , copiii acumulează o serie de cunoştinte punându-i in contact direct cu obiectele şi fenomenele din natură. Activităţile de acest gen au o deosebită influenţă formativă, au la bază toate formele de acţiuni turistice: plimbări, excursii, tabere

Jocurile de mişcare şi rolul lor în dezvoltarea fizică şi psihică a preşcolarilor

Rebrean Anuta

Pedagogia modernă consideră că jocul reprezintă baza conceperii întregii activităţi instructive–educative, deoarece acesta este calea directă prin care copilul în contact cu mediul ambiant, îşi îmbogăţeşte sfera cunoaşterii şi sfera motricităţii, se orientează, stabileşte relatii, acţionează.

Jocul reprezintă activitatea principală a copilului în grădiniţă. Rolul acestuia este foarte mare în dezvoltarea fizică şi psihică a preşcolarilor. Folosit cu pricepere de către educatoare, el este un important mijloc educativ cu multiple influenţe în evoluţia copilului. Jocul de mişcare este un exerciţiu fizic şi un mijloc principal de dezvoltare armonioasă a copilului preşcolar, un mijloc de educaţie care satisface în cel mai înalt grad nevoia de mişcare şi de acţiune a acestuia. Mişcarea, componenta principală a acestor jocuri, este prezentă într-o mare varietate de forme, pentru a se putea asigura cadrul optim de dezvoltare şi perfecţionare a deprinderilor de bază, călirea organismului şi formarea unor calităţi şi însuşiri ca: viteză, rezistenţă, precizie, îndemânare, stăpânire de sine etc.

Jocul este un mijloc important nu numai pentru educaţia fizică, dar si pentru educaţia intelectuală, morală si estetică a copilului. În cadrul jocurilor, copiii învaţă să respecte reguli, învaţă să fie ordonaţi şi disciplinaţi. Organizate în grup, jocurile contribuie la dezvoltarea prieteniei între copii, a spiritului de grup, a devotamentului etc.

În cadrul jocurilor de mişcare, copiii îşi folosesc corpul în acţiuni care solicită motricitate, exersând astfel şi dezvoltând atât fizicul cât şi psihicul aflat în strânsă legătură cu progresele corporale.

Jocurile de mişcare constituie mijlocul principal prin care se realizează sarcinile educaţiei fizice în gradiniţă. În aceste jocuri elementul mişcare este esenţial şi ele devin o plăcere pentru copii. Pe lângă efortul fizic pe care-l solicită jocul copilului, i se cere şi o activitate psihică în rezolvarea sarcinilor ridicate de joc. De exemplu, în cadrul jocului de mişcare ,,Veveriţele“ pe lângă faptul că preşcolarii fac mişcare, aleargă, la sfârşitul jocului, fiecare preşcolar trebuie să-şi numere nucile pentru a şti care ,,veveriţe” au strâns cele mai multe nuci şi au ieşit căştigătoare. În aceste jocuri, mişcarea este încadrată în anumite reguli mai mult sau mai puţin complexe şi aproape fară să-şi dea seama, copiii realizează în timpul jocului o serie de mişcări fără să depună un efort prea mare fizic si psihic. Astfel, în jocul de mişcare ,,Barza şi broaştele“, copiii, la comanda educatoarei, execută o serie de sărituri pe loc cu picioarele apropiate. Ei îndoaie uşor genunchii şi duc braţele uşor înspre spate, apoi cu o legănare energică a braţelor înainte, în faţă, întind genunchii energic şi se desprind de pe pământ. Zborul săriturii se face cu genunchii ridicaţi la piept. Aterizarea se execută cu genunchii uşor îndoiţi şi elastic pentru a amortiza căderea.

Particularitatea caracteristică acestor jocuri rezidă în faptul că regulile sunt prezentate copiilor într-o formă placută. De exemplu în jocul de mişcare ,,Poştaşii“, le-am spus copiilor că pentru a merge să ducă scrisorile, poştaşii întâmpină o serie întreagă de obstacole(ploaie, zăpadă, trec prin pădure, urcă dealuri etc.), după care am prezentat regulile jocului:

-la semnal, de la fiecare echipă pleacă câte un copil (poştaş), să depună scrisoarea sărind peste obstacole;

- au dreptul să depună scrisorile numai copiii care au sărit corect peste obstacole şi nu le-au dărâmat;

- copiii care n-au reusit să sară obstacolele, rămân cu scrisorile în mână;

- se consideră castigătoare grupa de copii ai cărei poştaşi au depus mai multe scrisori.

Ceea ce este deosebit în jocul de mişcare la diferite vârste sunt sarcinile, conţinutul, modul de organizare, precum şi numărul regulilor. Astfel acelaşi joc poate fi folosit la orice vârstă, amplificând însă cerinţele, regulile, mărind distanţele şi numărul obstacolelor.

Conţinutul jocului va trebui să corespundă particularităţilor anatomofiziologice şi psihice ale copiilor. În alegerea jocurilor, am ţinut seama de pregătirea fizică a acestora, de posibilităţile copiilor din grupa cu care lucrez. La nivelul 3-5 ani, tema jocurilor a fost atractivă, iar regulile au fost reduse ca număr şi complexitate. Astfel, la această vârstă, în jocurile cu roluri şi reguli, regulile au fost ascunse în roluri. De exemplu, în jocurile ,,Vrăbiuţele şi motanul“, ,,Prinde fluturele“, regula, (săritura şi alergarea) este subordonată rolului pe care îl are copilul în joc. La nivelul de vârstă 5-6 ani, jocurile de mişcare au evoluat atât sub nivelul complexităţii subiectului şi regulilor, cât si a modului de organizare a copiilor în joc. Prin conţinutul lor, jocurile de mişcare sunt extrem de variate, datorită mişcărilor care intră în componenţa lor. În aceste jocuri intră mişcările de bază-mers, alergare, săritură, târâre, aruncare etc.-mişcări prin care se exersează diferite forme de muşchi. Acest lucru se răsfrânge pozitiv asupra activităţii altor organe şi sisteme, duce la intensificarea proceselor de metabolism, la fortificarea organismului. Prin aceste jocuri se dezvoltă şi se perfecţionează activitatea psihomotrică a copilului. Executând mişcările într-o anumită succesiune, preşcolarii îşi formează deprinderea de a-şi controla mişcările şi de a le dirija potrivit regulilor jocului. Învăţând să execute mişcările în condiţiile schimbate ale jocului, acestea devin mai precise, mai fin coordonate.

Un rol deosebit l-au avut jocurile de mişcare pe care le-am desfăşurat cu copiii în aer liber, în anotimpul toamna şi iarna, deoarece aceste jocuri îi călesc pe copii, datorită proceselor de termoreglare ale organismului. La fel de importante sunt şi jocurile pe care le-am organizat cu copiii în cadrul plimbărilor, şi excursiilor în anotimpul cald, deoarece acestea influenţează favorabil dezvoltarea armonioasă a organismului copiilor, contribuie la fortificarea lor, la sporirea capacităţii de efort, la formarea deprinderilor şi a calităţilor motrice. În acelaşi timp, aceste jocuri creează buna dispoziţie şi dorinţa de a participa cu plăcere la astfel de jocuri. Organizate în diferite momente ale activităţii comune, cât şi în cadrul activităţilor alese, în aer liber, în sala de grupă sau în sala de sport, jocurile de mişcare contribuie pe deplin la dezvoltarea şi la fortificarea organismului copiilor, la formarea deprinderilor motrice de bază, la cultivarea calităţilor fizice, la dezvoltarea calităţilor morale, a calităţilor de voinţă şi caracter, potrivit particularităţilor de vârstă.

Bibliografie :

[1]. E. Ivan ,,Educaţia fizică în grădiniţe“ – Editura Stadion 1973;

[2]. Eugenia Barcan Ţicaliuc ,,Exerciţii şi jocuri pentru preşcolari“ – Editura Sport Turism, 1976;

[3]. Alexandrina Dumitru,Viorel George Dumitru ,,Activităţile transdisciplinare pentru grădiniţă şi ciclul primar“ – Editura Paralela 45, 2004.

Instrumente şi abilităţi pentru prevenirea agresivităţii verbale (bullying-ului) la ciclul primar

Pulpea Maria

Când devin elevi, copiii se confruntă cu sarcina de a-şi găsi locul în noua lume a institutiei şcolare extinse, cu toate structurile şi regulile sale. Ei trebuie să înveţe ,, cum să se adapteze unul la altul, să accepte şi să respecte regulile, să dea naştere şi să pună în aplicare propriile idei într-un mod corespunzător, să fie capabili să gestioneze dezamăgirile şi constrângerile"

Aşteptările şi presiunea percepută în ceea ce priveşte realizările, precum şi stresul legat de acestea, pe de-o parte şi un climat negativ în general, de cealaltă parte, sunt factori importanţi care facilitează bullying-ul în şcoală. În funcţie de resursele personalităţii lor, de mediul de provenienţă, cultural şi social, si de circumstanţele vieţii, elevii sunt echipati în mod diferit să facă faţă provocărilor personale şi sociale din partea şcolii. Totusi, este vital să învete să facă faţă cerinţelor şi provocărilor, pentru că este o componentă cheie şi o condiţie obligatorie pentru o viaţă împlinită ca adult. Pentru aceasta, elevii au nevoie de ajutor din partea părinţilor, profesorilor şi grupului lor de semeni. Condiţiile importante pentru succes în acest proces sunt un climat de deschidere, regului clare, acceptare si constientizare în cadrul mediului scolar.

Odata cu debutul vieţii şcolare a copiilor, părinţii se confruntă şi ei cu provocări complet noi. Dacă vor fi capabili să-si sprijine emoţional copiii, daca vor reusi sa aprecieze perspectiva copilului,aceasta depinde de o serie de factori şi experienţe timpurii. Un climat deschis, reguli clare,acceptare şi conştientizare în mediul şcolar sunt importante pentru părinţi şi pentru copii, pentru a putea să acţioneze spre binele copiilor şi să-i sprijine atunci când e nevoie.

Profesorii si personalul şcolar trebuie să promoveze un climat şcolar deschis,pozitiv şi de susţinere cu reguli clare, acceptare şi conştientizare, iar şcoala este un spatiu pentru învăţare şi relaţii sociale, la un loc.

Ce este, de fapt, bullying-ul?

Bullying-ul este un comportament repetat şi intenţionat prin care agresorul îşi răneste, persecută şi intimidează victima prin diferite forme: verbal –ţipete, porecle, insulte, jigniri; fizic – palme, loviri, îmbrânciri, bătăi; relaţional – intimidare, denigrare, izolare; social – excludere, insulte cu privire la statutul social.

Tipurile de bullying reclamate cel mai frecvent, la ciclul primar, sunt cele de tip verbal, manifestate prin jigniri, insulte, porecle sau sarcasm.

E greu să nu ripostezi atunci când cineva este nepoliticos cu tine. Dacă rezişti înclinaţiei fireşti de a răspunde cu aceeaşi monedă fără să îţi pierzi controlul vei fi surprins de ce se poate întâmpla. Câteva fraze-cheie cu care poţi să dezarmezi persoanele care te jignesc şi care te pot ajuta să le oferi o lecţie de viaţă, ar fi: „Mulţumesc" Un simplu „Mulţumesc" este magic cu adevărat. Dacă vei răspunde grosolăniei

cu „Mulţumesc“ vei demonstra că nu eşti nervos „Apreciez perspectiva ta“ Această frază îi arătă celui nepoliticos că eşti dispus să continui conversaţia dacă eşti tratat cu respect, iar sentimentele nu îţi sunt date peste cap. Dacă persoana continuă să fie nepoliticoasă, atunci mergi mai departe către următorul sfat. „Cred că cel mai bine opresc conversaţia aici“ Dacă simţi că eşti pe cale să reacţionezi violent pur şi simplu pune capăt discuţiei. Făcând aşa nu vei regreta ce ai spus în momentele de tensiune maximă. Mai mult, interlocutorul tău se va gândi de două ori data viitoare înainte de a spune ceva ofensator. „De ce spui asta? Ce speri să câştigi?“ Aceste întrebări sunt extrem de eficiente în întâlnirile de grup atunci când cineva încearcă să te pună într-o poziţie dificilă sau să te irite. Graţie acestor întrebări poţi să întorci orice discuţie şi să eviţi punctele controversate. „M-ai rănit prin ce mi-ai spus“ Explică celui care a fost nepoliticos cum te simţi după ce ţi-a spus cuvinte ofensatoare. Astfel, te vei proteja de remarci aspre şi nepotrivite pe viitor. „Ai dreptate!“. „Întotdeauna ai ceva negativ de zis. Îţi place să fii nepoliticos?“ De cele mai multe ori, oamenii nepoliticoşi nu-şi dau seama că spun ceva neplăcut. Atunci când le demonstrezi că au zis şi făcut ceva greşit îi încurajezi să-şi reconsidere comportamentul pentru ce vor spune data viitoare. „Te iubesc“ Această frază poate să fie folosită doar în anumite situaţii, atunci când cei dragi sunt într-o stare proastă şi decid să-şi verse nervii pe tine. Aminteşte-le că îi iubeşti orice ar fi. Vei fi surprins de cât de repede starea de spirit le va fi schimbată, iar discuţia va fi din nou pozitivă. Râsul îl va pune pe cel nepoliticos într-o poziţie nedorită. Această reacţie nu poate fi prezisă de către cel nepoliticos. În cel mai rău caz, cel care a fost nepoliticos va pleca. În cel mai bun caz, acesta îşi va recunoaşte absurditatea comportamentului şi îşi va cere scuze.

Pentru o clasă fără bullying putem folosi ca strategii jocuri utile care pot oferi un raport bun în cadrul clasei, mai ales când nivelul de energie este scăzut. Acestea ajută elevii să se relaxeze, să se distreze si să restabilească legăturile dintre ei. Spre exemplu: Salata de fructe, Scaunele muzicale, Şoarecele şi pisica, Semaforul, Harta ajutorului , Cosul de gunoi si rucsacul. Abilităţile de care au nevoie copiii pentru a depăşi situaţiile de hărţuire sau bullying , pe care le pot învăţa de la părinţi sau părinţii le pot face pentru copilul lor sunt:

Asertivitatea. Învaţă-l pe copil să aibă o atitudine calmă şi încrezătoare, pornind de la nivelul nonverbal: înfăţişare, mers şi atitudine. Învaţă-l să stea drept, dar relaxat, să aibă o expresie a feţei relaxată şi încrezătoare, gesturi naturale şi calme.

Respectarea limitelor personale. Învaţă-l pe copilul tău încă de la cele mai mici vârste că are dreptul să fie în siguranţă, iar oamenii din jur nu pot încălca anumite reguli sau limite care îi permit să se simtă în siguranţă

Constientizarea fenomenului de hărtuire sau bullying. Copiii au nevoie sa stie că toate comportamentele agresive ale altor copii au un nume şi că acesta nu este acceptabil. Cadrele didactice trebuie să fie dispuse să intervină la timp când observă sau li se vorbeşte despre o situaţie de hărţuire si să îi înveţe pe copii că le pot cere ajutorul oricând.

Integrarea intr-un grup de copii. Copiii cu dificultăţi de adaptare socială sunt mai expuşi riscului de a fi victime ale hărţuirii.Acordă atentie capacităţii copilului tău de a fi acceptat şi apreciat de către alţi copii si află mai multe despre motivele pentru care apare respingerea roble în rândul copiilor.

Gestionarea emoţiilor. Oricât de încrezatori sau puternici ar fi copiii, cuvintele răutăcioase şi gesturile agresive ale celor din jur îi vor răni. Copiii au nevoie să înveţe să se apere de acestea şi să le

vadă drept ceea ce sunt cu adevarat: manifestarea unor pobleme interioare ale agresorilor, nu evaluări corecte sau obiective.

Părinţii sau cadrele didactice îi pot învăţa pe copii următorul exerciţiu:

- Să spună pe rând, cu voce tare, fiecare replică răutacioasă pe care au auzit-o; după ce a spus cu voce tare cuvintele negative, copilul se preface că le prinde în pumn şi le aruncă la gunoi;

- Să răspundă cu un mesaj pozitiv. dacă mesajul negativ a fost: „Nu vreau să mă joc cu tine!”, răspunsul pozitiv poate fi: „Voi găsi alt copil cu care să mă joc.”;„Esti prost!”, răspunsul pozitiv poate fi „Sunt inteligent!”; „Nu-mi place de tine!”, răspunsul pozitiv poate fi „Mie imi place de mine!” sau „Altor copii le place de mine!”.

Riscul ca un elev să cadă victimă a bullying-ului sau hărţuirii în şcoală este extrem de mare, indiferent de vârsta pe care o are copilul sau cât de bine este cotată şcoala în care învaţă. De multe ori, profesorii nu observă semnele hărţuirii între elevi, subestimează gravitatea situaţiei sau nu stiu cum şi când să intervină. Potrivit statisticilor oferite de Salvaţi Copiii, unul din patru copii români sunt victime ale hărţuirii la şcoală.

Desi poate părea o misiune imposibilă, cadrele didactice pot reusi să oprească hărţuirea la şcoala, mai ales dacă la nivelul şcolii exista o strategie în acest sens. Chiar şi în lipsa acesteia, cadrele didactice pot juca un rol esenţial în reducerea violenţei între elevi. Iată câteva recomandări:

Educatia despre bullying si identificarea lui

Cel mai important lucru este ca profesorii să ştie să facă diferenţa dintre o situaţie de hărţuire şi un simplu conflict verbal între copii. Bullying-ul sau hărţuirea este o situatie de victimizare, în care unul dintre copii manifestă ruşine, este umilit, ridiculizat si lipsit de apărare.

Interventia imediata şi directă

Profesorii ar trebui să intervină imediat când observă un incident în care un copil este hărţuit. Intervenţia profesorului ar trebui să fie fermă, să aibă ca scop oprirea comportamentului agresorului şi explicarea regulilor şcolii privind violenţa între elevi.

Profesorul poate afla detalii şi de la ceilalţi colegi de clasă sau persoane care deţin mai multe informaţii despre cele întâmplate şi apoi poate raporta incidentul la conducerea şcolii, în special dacă este de natură fizică. Apoi poate fi aplicat regulamentul scolar.

Comunicarea cu părinţii copiilor

Profesorul diriginte sau învăţătoarea poate vorbi apoi cu părinţii copiilor pentru a-i informa despre cele întâmplate. Este important ca discuţia să aibă loc într-o atmosferă calmă şi de respect reciproc, prezentând doar faptele, fără a judeca şi fără a căuta vinovaţii în familie. Părinţii ar trebui să fie informaţi despre decizia şcolii pentru a rezolva problema şi sfătuiţi despre posibile soluţii pe care le pot implementa acasa.

Oferirea de ajutor ambilor copii, victima şi agresor

Atât agresorul, cât şi victima au nevoie de sprijin din partea cadrelor didactice şi a consilierului şcolar. Victima are nevoie să ştie că există cineva care îi va lua apărarea şi care încearca să oprească situaţia.

Agresorul are nevoie să poată vorbi cu cineva despre motivele pentru care se poartă astfel cu alţi copii şi despre cum poate învăţa comportamente sociale mai eficiente. Copiii victimă trebuie să înveţe că nu este nimic în neregulă cu ei, că nu au meritat să fie trataţi astfel şi că pot învăţa comunicarea asertivă.

Siguranţa emotională în clasă şi modelul de comportament

Profesorii care folosesc la rândul lor violenţa verbală sau fizică în relaţie cu elevii nu fac decât să încurajeze bullying-ul între elevi. Aşadar, pentru a reduce acest fenomen, profesorii pot să ofere modele pozitive de comportament, alegând să asculte cu adevărat copiii, să încerce să îi cunoască şi să transforme clasa într-un grup în care toată lumea este acceptată şi apreciată.

Alte principii şi reguli utile pentru profesori:

Copiii victime ale hărţuirii au dreptul să fie apărate de către cadrele didactice indiferent de performanţa lor şcolară sau de comportamentul din clasă.

Este important ca profesorii să stie ca multi copii agresori sunt victime la rândul lor în alte situaţii.

Cadrele didactice ar trebui sa încurajeze comportamentele pozitive între copiii din clasă şi ar trebui să formuleze la începutul fiecărui an şcolar regulile clasei, în care să menţioneze clar că hărţuirea nu este tolerată.

Niciunul dintre copiii implicaţi în hărţuire nu ar trebui etichetati ca „victimă” şi „agresor” în faţa celorlalţi copii.

Pentru a obţine rezultate reale, profesorii care intervin în aceste situaţii trebuie să aibă încredere în propria lor autoritate, să cunoască regulamentul şcolar, să nu intre în conflict cu copilul agresor şi să nu se simtă la rândul lor agresaţi de comportamentul acestuia.

Cadrele didactice nu ar trebui să se aştepte de la copiii victime să fie capabili să se descurce singuri în această situaţie. Încurajându-i pe copiii victime să se apere singuri nu facem decât să creştem riscul apariţiei violenţei în şcoală.

Toate cadrele didactice au datoria să intervină, chiar dacă există un consilier şcolar sau chiar dacă directorul şcolii a fost informat de problemă. Cu cât profesorii colaborează mai mult, cu atât bullying-ul poate fi oprit mai repede.

PROIECT EDUCAŢIONAL DESFĂŞURAT ÎN PARTENERIAT „PRIETENI LA DISTANŢĂ”

Țarălungă Delia-Alexandra

Parteneri:

Şcoala Generală „Nichifor Ludovig” Niculițel

Nr……. din…….....

Director Prof. Peiu Doru

Şcoala Gimnazială „Gheorghe Banea” Măcin

Nr……. din…….....

Director Prof. Oprescu Narcis-Doru

Director Adjunct Prof. Tulica Constanța

„Lumea copilăriei e stăpânită de demonul creaţiei artistice. Mai artist decât copilul cred că nu e nici un artist în lume. Să ai inimă să-l simţi şi minte să-l pricepi.

I.Drăgan”

Argumentul proiectului:

Prietenia este un lucru minunat! Prietenia nu are nici o limită, nu ţine cont de mediul din care provenim, nu ţine cont de distanţă, nu ţine cont de vârstă…

A oferi prietenie şi a beneficia de ea, este ceva deosebit, ceva fără de care nu am putea trăi, iar prietenii sunt cel mai de preţ lucru pe care îl putem avea.

Scopul proiectului:

Vizează atât latura morală a educaţiei cât şi cea estetică precum şi importanţă prieteniei chiar şi la distanţă, dar şi implicarea părinţilor în acţiuni comune în vederea colaborării şi sprijinirii reciproce.

Obiectivele proiectului:

- cultivarea sentimentului de prietenie în rândul copiilor indiferent de mediul de unde provin ;
- stimularea respectului de sine şi faţă de ceilalţi;
- cultivarea unei atitudini pozitive faţă de prietenie;
- educarea gustului estetic;
- stimularea disponibilităţii de a disemina experienţa pozitivă;

Coordonatori proiect:

Şcoala Gimnazială „Nicolae Iorga” Grindu

Director Prof. Țarălungă Delia Alexandra

Prof.înv. primar Mitache Angi-Păpușica

Parteneri:

Şcoala Generală „Nichifor Ludovig” Niculițel

Coordonatori proiect:

Director Prof. Peiu Doru

Învățătoare Băineanu Ionela

Şcoala Gimnazială „Gheorghe Banea” Măcin

Coordonatori proiect:

Director Prof. Oprescu Narcis-Doru

Director Adjunct Prof. Tulica Constanța

Echipa de proiect:

Prof. înv.preșcolar Manolache Rodica

Învățătoare Coșeru Florentina

Prof. Conț Cristina

Prof. Gomoescu George

Prof. Ștefănescu Cătălina

Prof. Neguș Laura

Prof.înv.primar Dănilă Maria

Beneficiari:

- preșcolarii și elevii claselor CP- a VIII-a;.
- cadre didactice

Resurse materiale:

- lucrări ale copiilor
- albume cu poze din timpul activităţilor
- momente artistice

Durata proiectului: februarie 2022-iunie 2022

Evaluarea proiectului:

-desene, picturi, obiecte ornamentale;

-expoziţie cu lucrările copiilor;

-album cu fotografii şi înregistrări de la acţiunile comune

Calendarul de desfăşurare al activităţilor educative:

Februarie: Lansarea proiectului ” Prieteni la distanță”

Martie: 1 martie : Concurs de mărţişoare

8 martie: confecţionare de felicitări

- schimb de mărţişoare şi felicitări

Aprilie: „Sărbătorile pascale în ochi de copil” – concurs de creaţie

- obiceiuri de la sat/oraş

- schimb de felicitări

Mai: „ Micul ecologist”

- schimb de desene şi colaje cu această temă

Iunie: „Scrisoare pentru Prietenul meu”

Diplome şi surprize de 1 iunie

ACORD DE PARTENERIAT

Încheiat în data de ……..între:

Şcoala Gimnazială „Nicolae Iorga” reprezentată de doamna prof. Țarălungă Delia-Alexandra în calitate de director și coordonator și prof. înv. primar Mitache Angi Păpușica în calitate de coordonator și

Școala Gimnazială reprezentată de ....., în calitate de director și coordonator și .....în calitate de coordonator în vederea colaborării pentru realizarea proiectului educaţional PRIETENI LA DISTANŢĂ!.

În acest sens, cele două şcoli vor realiza activităţile stabilite în proiect, urmărind realizarea obiectivelor şi vor face cunoscute rezultatele.

Scopul proiectului:

- educarea afecţiunii şi respectului elevilor faţă de cei din jur.

Durata proiectului:

- prin prezentul acord de parteneriat întră în vigoare la data semnării de către părţi fiind încheiat pe o perioadă de 5 luni cu continuitate;

- prezentul acord poate fi modificat prin acordul reciproc al părţilor.

Partenerii se obligă să colaboreze pe toată durata proiectului pentru ca acesta să se deruleze conform planului stabilit.

Prezentul contract se încheie în două exemplare, câte unul pentru fiecare parte.

,,Bine ai venit, Toamnă!”... la noi în clasă

Mateaș Marioara

Activitatea ,,Carnavalul toamnei” organizat de clasa I A de la Colegiul Național „Onisifor Ghibu” Oradea, în data de 22 octombrie 2021, a încheiat șirul activităților desfășurate în cadrul proiectului ,,Bine ai venit, Toamnă!", derulat în cadrul disciplinei Arte vizuale și abilități practice. În cadrul acestui proiect, elevii au desfășurat activități bogate, precum roadele acestei toamne și variate conform obiectivelor propuse.

Datorită faptului că toamna ne oferă o varietate de culori pastelate, lucrările au fost realizate în mare parte din materiale naturale cu deosebire frunze culese din curtea şcolii.

Lecţia a început cu o ghicitoare ,,Au plecat spre ţări cu soare / Păsările călătoare, / Căci la noi e frig şi plouă. / Vântul bate cu putere / Frunzele-au căzut şi ele. / În cămară adunate / Stau la sfat fructele coapte / Nu este greu de ghicit/ Ce anotimp a sosit?"/(Toamna). Astfel s-a realizat trecerea dintr-un cadru de toamnă, în sala de clasă.

Elevii au răspuns la întrebări referitoare la anotimpul autumnal, care se mai numeşte şi anotimpul schimbărilor: frunzele copacilor sunt galbene, arămii şi chiar uscate, iar bunicii prepară dulceaţă gustoasă de mere sau pere; din strugurii zemoși se obține mustul dulce şi vinul. Iarba se îngălbenește, păsările călătoare zboară în ţările calde, ziua se micşorează, iar noaptea creşte. Derularea proiectului ne-a dat prilejul de a valoriza personalitatea complexă a fiecărui elev, sensibilitatea, imaginația și creativitatea sa. O mare bucurie s-a revărsat peste elevi, ei având posibilitatea de a-și realiza costume și de a se costuma cu ele, participând astfel cu toată ființa la acest carnaval, recitând poezii și cântând cântece de toamnă, care se constitue până la urmă într-o fericită etapă de evaluare a proiectului. Drept recompensă, fiecare elev a fost răsplătit cu câte o diplomă de merit şi un măr roşu: ,,A pornit toamna la drum, / Lângă şcoală s-a oprit, / Bate-n poartă şi întreabă: / În ce clasă am venit? / Noi răspundem cu mândrie: / În clasa cu... HĂRNICIE!”

ÎMPREUNĂ PENTRU COPII!

MARILENA BABAN

Activitatea educativă nu se încheie la porţile şcolii, ea este firească şi în afara ei, în viaţa noastră cea de toate zilele. Şcolii îi revine un rol important în educarea copiilor pentru păstrarea echilibrului ecologic, în formarea unor adevăraţi prieteni ai naturii, care să o respecte, să o protejeze! Aşa am ajuns la dorinţa de a participa cu elevii mei la Programul Mondial „LeAF – Să învăţăm despre pădure!" cu proiectul „Pădurea, izvor de sănătate!". Ni s-au alăturat părinţi şi adulţi implicaţi în desfăşurarea diferitelor activităţi. Noi, cei mari, le-am dăruit informaţii, sfaturi, explicaţii şi îndemnuri, poate chiar modele, iar ei, „adulţii în devenire", nu doar au dobândit acestea, şi-au deschis poarta sufletului către frumos, bunătate şi necesar – verdele naturii şi albastrul senin al cerului!

Orizontul local ne-a oferit un inepuizabil tezaur pentru aplicaţii, observaţii şi cercetări a celor mai variate lucruri sau fenomene. El a fost pe drept cuvânt numit „o clasă în care predăm lecţia în continuare". Aceste ieşiri cu caracter instructiv au fost forme de activitate prin care elevii au dobândit cunoştinţe, şi-au adâncit, consolidat sau sistematizat pe cele dobândite anterior, pe baza perceperii directe. Un loc aparte l-au avut activităţile didactice organizate la muzeele naţionale şi locale. „Muzeele se adresează atât inteligenţei cât ţi sentimentelor, încurajează acea formă fericită de observaţie care îmbogăţeşte spiritul şi farmecă ochii!"

Dorind să le transmit că dragostea şi grija pentru natură trebuie să constituie componente esenţiale ale comportamentului uman, am adunat în buchetul amintirilor „flori" de diferite culori, forme sau mărimi: am observat şi analizat diferite aspecte de mediu din curtea şcolii, din oraşul nostru, din diferite locuri de pe glob – prin intermediul şedinţelor de cerc, al plimbărilor şi al excursiilor efectuate sau al lecţiilor demonstrative susţinute de cadre de specialitate de la Muzeul Judeţean de Ştiinţele Naturii Prahova. Muzeografii săi au prezentat elevilor noile cunoştinţe într-un mod adecvat vârstei, încât la încheierea parteneriatului, au afirmat că aici „te simţi ca într-o lume de basm şi înveţi ceva la fiecare pas!"

Aplicând cele învăţate, am continuat cu lucrări practice: plantările de flori, colectarea de deşeuri, curăţarea unor spaţii verzi. Ne-am pus apoi imaginaţia la treabă confecţionând mărţişoare şi jucării din deşeuri, am redat prin culori sau cuvinte „Pădurea din sufletul meu!", şi-am lăsat în urma condeiului şoaptele pădurii, aşa cum le-a auzit fiecare – „Ascultă, vorbeşte pădurea!"; am învăţat şi i-am fredonat melodii pentru plimbările pe cărările copilăriei. Poate am speriat vreo vietate cu clinchetele noastre, dar ne doream doar să-i oferim pădurii din dragostea noastră.

Nu am uitat să redevenim serioşi, puşi pe lucruri măreţe prin luarea de atitudini, măsuri, asumarea responsabilităţilor şi-atunci, am pregătit „fluturaşi" cu îndemnurile noastre pentru cei Mari. I-am oferit în urma lecţiilor interactive desfăşurate cu mult suflet şi profesionalism de către profesorii de la muzeu sau după ce ne-au ajutat să cunoaştem plantele prin turul de observare a speciilor de arbuşti, arbori seculari şi exotici, din urbea noastră. Am înţeles că Omul a învăţat permanent de la natură, iar natura a colaborat mereu, dar această cooperare a început să fie compromisă datorită avântului tehnic şi a

neglijenţei unora dintre semeni care par să uite adevăratele izvoare ale vieţii şi duc la distrugerea mediului.

Ne-am jucat sau am învăţat ? Am dăruit sau am dobândit ? Copiii sau adulţii?

Timpul şi acţiunile viitoare vor răspunde în locul nostru...

În fiecare clipă, un copil e dornic de a descoperi ceva nou, de la firul de iarbă şi până dincolo de nori şi stele. Fiecare zi poate fi o sărbătoare! Să nu le risipim!

Bibliografie:

- „Orizontul local” - Gh. Teodorescu;
- „Repere pentru o concepţie umanistă asupra educaţiei” - Gabriel Albu;
- „Comunicarea eficientă cu copiii” - A. Faber şi E. Mazlish;
- „Predarea care schimbă vieţi” - Howard Hendricks;

,,Vorbiţi, scrieţi româneşte!” Clasa a II-a

Enăchescu Carmen

1. Alege seria care nu respectă ordinea alfabetică a cuvintelor:

a. balon, caiet, masă, tren;

b. măr, nasture, penar, orhidee;

c. aur, barză, cană, elefant;

d. sanie, şarpe, tată, urs.

2. Cuvântul care are 5 silabe, 10 litere, 5 vocale şi 5 consoane este:

a. învăţământ;

b. competiţie;

c. instrument;

d. obligatoriu.

3. Găsește cuvântul pe care îl poți forma cu literele inițiale ale următoarelor cuvinte: șotron, tânăr, iarbă, inel, nor, țară, alee.

a. știința;

b. știam;

c. știință;

d. științe.

4. Câte silabe au, în total, cuvintele propoziţiei „Mi-am cumpărat cinci auxiliare.”?

a. nouă;

b. zece;

c. unsprezece;

d. douăsprezece.

5. Sunt corect despărţite în silabe cuvintele din seria:

a. e-xem-plu, e-xact;

b. ex-er-ci-ţiu, ex-pli-ca-ţie;

c. ex-er-ci-ţi-u, ex-pli-ca-ţi-e;

d. ex-em-plu, ex-act.

6. Seria în care toate cuvintele sunt scrise greşit este:

a. înoată, înapoi, înainte;

b. înnorat, înnămolit, înnegrit;

c. întâi, înnodat, înăsprit;

d. înnoată, înnaltă, înnainte.

7. Cuvintele sunt scrise corect în varianta:

a. roche, ghiuvetă, gheozdan;

b. ghiaţă, ghiară, chienar;

c. ghitară, înghieţată, ghiată;

d. gheaţă, cheamă, gheară.

8. Se scrie „x”, dar se citeşte „gz”, în seria:

a. exemplu, examen, auxiliar;

b. oxigen, pix, xerox;

c. pix, extaz, excepţie;

d. excursie, explicaţie, saxofon.

9. Grupul de vocale nu se află în aceeaşi silabă în cuvântul:

a. poate;

b. patrie;

c. piatră;

d. miere.

10. Alege perechea în care cuvintele date au acelaşi sens:

a. laş – curajos;

b. înalt – scund;

c. mâhnit – supărat;

d. atent – neatent.

11. Cuvintele „Gheorghe, explicaţie” au, în total:

a. 6 silabe, 18 litere, 18 sunete;

b. 6 silabe, 18 litere, 19 sunete;

c. 7 silabe, 18 litere, 17 sunete;

d. 7 silabe, 18 litere, 16 sunete.

12. Propoziţia „Nu-i aşa că le-ai văzut într-un muzeu?” are:

a. 10 cuvinte;

b. 9 cuvinte;

c. 8 cuvinte;

d. 7 cuvinte.

13. Alege seria în care toate cuvintele sunt scrise corect:

a. trotoar, acoarele, patinuar, cuală;

b. trotoar, acuarele, patinuar, coală;

c. trotuar, acuarele, patinoar, coală;

d. trotuar, acoarele, patinuar, coală.

14. Sunt scrise greşit toate cuvintele din seria:

a. câine, pâine, mâine;

b. reânvie, întîi, a coborâ;

c. neînvins, neînfricat, reînvie;

d. a târî, a vârî, a hotărî.

15. Câte litere „i” lipsesc din propoziţia: „Toţi copii au intrat cu familile lor în curtea şcoli.”?

a. 1;

b. 2;

c. 3;

d. 4.

16. Virgula nu este pusă corect în propoziţia:

a. – Vino, Angela, la mine!

b. Roxana, vine în excursie.

c. – Ai fost atent, Marcel?

d. Raluca, prietena mea, cântă la pian.

17. Din enunţul: „..... fag, ciocănitoarea ..... mutat lângă prietena ....., veveriţa, ... stejar bătrân.”, lipsesc, în ordine, cuvintele:

a. într-un, sa, sa, dintr-un;

b. într-un, s-a, s-a, dintr-un;

c. dintr-un, sa, s-a, într-un;

d. dintr-un, s-a, sa, într-un;

18. Semnele de punctuaţie care lipsesc din propoziţia „Ioana vrei să mănânci mere pere sau prune” sunt, în ordine:

a. linia de dialog, virgula, virgula, semnul întrebării;

b. linia de dialog, virgula, semnul întrebării;

c. virgula, virgula, semnul exclamării;

d. linia de dialog, virgula, virgula, punctul;

19. Expresia „a trage pe sfoară” înseamnă:

a. a urca;

b. a înşela;

c. a înşira;

d. a ajuta.

20. În enunţul “Întro frumasă zii de Primăvară, înpreună cu ceilanţi copiii din şcoala nuastră, am fost întro escursie la sinaia.” sunt:

a. 6 greşeli;

b. 10 greşeli;

c. 11 greşeli;

d. 9 greşeli.

Fișă de lucru Clasa I

Sandu Mihaela

1. Mărește predecesorul lui 24 cu diferența numerelor 56 și 42.

2. Află numerele cu 9 mai mari decât 31, 14,67,42,76,19.

3. La suma numerelor pare cuprinse între 24 și 32,adaugă diferența numerelor impare,mai mari decât 9,dar mai mici decât 15.

4. Micșorează suma numerelor 56 și 16 cu suma numerelor 23 și 19.

5. Laura are 15 ani,Sara este cu 7 ani mai mică decât ea, iar Mihai este cu 2 ani mai mare decât Sara.Ce vârstă vor avea împreună peste 5 ani?

6. Într-o cutie sunt 87 de bile roșii și verzi.Daca am adăuga 23 de bile roșii,in cutie ar fi 47 de bile roșii.Câte bile verzi erau în cutie?

7. În clasa întâi erau 16 fete și cu 3 mai mulți băieți.La sfârșitul anului școlar doar 10 băieți au participat la campionatul de fotbal.Câți bâieți nu au participat la campionat?

8. Suma a trei numere naturale este 80.Să se afle numerele,știind că suma primelor două este 40,iar suma ultimelor două numere este 60.

9. Dacă Adrian i-ar da lui Marian 20 de lei,el ar rămâne cu 36 de lei, iar Marian ar avea 45 de lei.Ce sumă a avut fiecare inițial?

10. În clasa noastra sunt 38 de elevi,care fac fotbal,dansuri sportive si handbal.Dacă 10 elevi fac fotbal,iar 8 nu fac handbal,aflâ câți elevi fac dansuri sportive.

COMUNICAREA, ACTIVITATE COMPLEXĂ CU MULTIPLE VALENŢE FORMATIVE ÎN VIAŢA ŞCOLARULUI MIC

Mădălina Drăgușin

I. Îţi place primăvara?

Da, pentru că..... Nu, pentru că.....

II. Realizează „Copacul primăverii” scriind schimbările specifice acesteia.

III. Compară IARNA cu PRIMAVARA

asemănări

deosebiri

IV. Uneşte :

Pe o pajişte pasc 15 miei albi şi 20 negri. Câte flori are Ioana? 36-8=28

Mama a încondeiat 36 de ouă roşii şi cu 8 mai puţine verzi. Câţi miei pasc pe pajişte? 112+103=215

Ioana a cules 112 zambile şi 103 narcise. Câte ouă verzi a încondeiat mama? 15+20=35

date- întrebare- rezolvare

Fișă de lucru – Limba și literatura română Clasa a IV-a

Ilie Ana-Maria

Se dă textul:

„Aspectul exterior al lui Momo era într-adevăr oarecum straniu și ar fi putut să-i sperie întrucâtva pe cei care prețuiesc curățenia și rânduiala. Era micuță și cam slăbuță, poate, cu cea mai mare bunăvoință, lumea nu-și putea da seama dacă sunt doar 8 ani sau dacă a împlinit deja 12. Avea bucle negre ca pana corbului, zbârlite, arătând ca și cum n-ar fi fost niciodată atinse de vreun pieptene sau de vreo foarfecă. Avea ochi foarte mari, minunat de frumoși și la fel de negri, iar picioarele îi erau de aceeași culoare, căci umbla aproape întotdeauna desculță. Doar iarna purta uneori ghete, dar erau diferite, nu se potriveau între ele și, pe lângă aceasta, îi erau și mult prea mari. Cauza era că Momo nu avea nimic altceva decât ceea ce găsea întâmplător sau i se dăruia. Fusta îi era cusută din diferite petice și îi atârna până la glezne. Pe deasupra purta un surtuc bărbătesc vechi și mult prea larg, ale cărui mâneci erau suflecate la încheietura mâinii. Momo nu voia să le taie, căci se gândea, prevăzătoare, că va mai crește. Și nu se poate ști dacă va mai găsi vreodată un surtuc atât de frumos, cât și de folositor, cu atât de multe buzunare.”

(după Michael Ende, Momo)

1. Alege varianta corectă de răspuns:

- Textul este o/un:

a)povestire; b)dialog; c)descriere;

- În fragment apar:

a)un personaj; b) două personaje; c) trei personaje;

- Naratorul vorbește:

a)la persoana I; b) la persoana a II-a; c) la persoana a III-a;

2. Răspunde la următoarele întrebări:

a) De ce aspectul lui Momo putea fi considerat straniu?

b) De ce nu voia fetița să taie mânecile surtucului?

c) Ce culoare aveau picioarele fetei?

3. Scrie două trăsături fizice și o trăsătură morală ale lui Momo, care reies din textul dat.

4. Scrie câte un sinonim pentru cuvintele: straniu, zbârlite, i se dăruia.

5. Scrie câte un antonim pentru cuvintele: întotdeauna, curățenia, folositor.

6. Analizează cuvintele: Momo, curățenia, negre.
7. Scrie forma de plural a expresiilor: aspect straniu, corb negru, ochi mare.
8. Transformă în adjective substantivele următoare: curățenia, petice, culoare.
9. Alcătuiește câte un enunț folosind cuvintele: să-i, cam, s-ar.
10. Alcătuiește câte un enunț în care cuvântul negri să fie, pe rând, adjectiv și substantiv.

Valori morale – Respectul

Beresca Mihaela

„Există un singur fel de a înţelege oamenii, anume de a nu ne grăbi să-i judecăm, ci de a trăi în preajma lor, de a-i lăsa să se explice, să se dezvăluie zi de zi, să se zugrăvească ei înşişi în ei.. (C.A.Saine – Beune).

Omul este o ființă socială în sensul că „are nevoie de celălat om”. Dinamica acestor necesități orientează și reglează relațiile dintre persoane.

În perioada preșcolară, copilul învaţă prin interacţiunile cu adulţii ce înseamnă să trăim împreună, ce comportamente sunt acceptate social şi cultural şi care sunt respinse, învaţă reguli sociale şi asimilează modele culturale. In cadrul orelor de Dezvoltare personală, apoi de Educatie civică de la învățământul primar se pun în discuție teme de această natură, utilizându-se diverse povestioare, situații concrete, chiar experiențe de viață, care sunt discutate și analizate critic.

La clasa a IV-A, am discutat despre principalele tipuri de respect precum: respectul de sine, față de ceilalți, față de normele sociale, pentru natură, pentru valori,pentru simbolurile naționale, pentru legi, pentru cultură și pentru familie.

În perioada 25-31 ianuarie 2022 s-a desfășurat Săptămâna Județeană a Nonviolenței în mediul școlar-Campania R.E.S.P.E.C.T. , așa că am decis să abordăm chiar tema respectului sub titulatura - „Respectul începe de acasă”. În cadrul orelor de limba română, elevii au realizat compuneri cu tema „De la bunici adunate” după ce, în prealabil, și-au vizitat bunicii intervievându-i despre subiectul în cauză:„ Respectul pe vremea bunicilor” Elevii au efectuat acțiuni individuale prin care și-au arătat respectul față de propriii bunici. După dezbaterea temei sus amintită, s-a decis realizarea unei vizite la un veteran de război.

Școlarii, fluturând un drapel tricolor, au intonat Imnul României, cântece patriotice și au oferit o diplomă de merit și recunoștință bravului sergent,care, vizibil emoționat, a povestit câteva momente din al doilea război mondial la care a participat cu mult curaj, dăruire și sacrificiu.I-a îndemnat pe elevi să-și respecte părinții, bunicii, profesorii, nemul și țara pentru apărarea căreia s-a vărsat mult sânge.

La finalul emoționantei vizite, s-a intonat și clasicul „La mulți ani!”, întrucât domnul Leonte Grigore sărbătorea împlinirea a 93 de ani.

Elevii au organizat și participat la acțiuni în cadrul cărora și-au manifestat respectul față de valori și simboluri naționale celebrând Ziua Culturii Naționale și pe marele poet Mihai Eminescu, în ziua de 15 ianuarie,apoi Unirea Principatelor Române de la 1859 sub Alexandru Ioan Cuza la 24 ianuarie.

Elevii au înțeles că, practicând respectul ca valoare morală, învață să tolereze, să nu discrimineze și să evite acțiuni care pot ofensa pe alții, se valorizează pe ei și pe semeni, exersează trăirile patriotice față de înaintași, neam și țară.

Respectul poate fi exersat și în școală, pentru că nu este un dat, ci e ceva care se poate câștiga foarte greu sau care se poate pierde foarte ușor. Școala, la rândul său, ca loc în care copiii își definesc și

își amplifică viitorul, poate pierde sau poate câștiga respectul celor care-i calcă pragul – elevi, profesori, părinți.

PROIECT DE ACTIVITATE EXTRACURRICULARĂ

Tufan Georgeta

TEMA ACTIVITĂŢII : “Roadele toamnei ”

ARII CURRICULARE: Limba şi literatura română, Arte, Tehnologii

SCOPURILE ACTIVITĂŢII :

I. Dezvoltarea sensibilităţii artistice, încurajarea spontaneităţii şi a creativităţii, stimularea şi cultivarea înclinaţiilor, aptitudinilor şi talentului în vederea dezvoltării capacităţii de creaţie artistică;

II. Stimularea motivaţiei pentru cunoaşterea şi utilizarea unor tehnici de lucru cu diverse materiale din natură oferite de anotimpul toamna;

III.Organizarea unui moment artistic dedicat toamnei şi a unei tombole.

OBIECTIVE :

O1 : să enumere transformările din natură aduse de anotimpul toamna;

O2 : să recite creaţii literare care „cântă” frumuseţea celei de-a treia fiice a a anului;

O3 : să intoneze melodii despre evenimentele şi belşugul aduse de acest anotimp;

O4 : să combine în mod creativ materiale oferite de natură în anotimpul toamna, pentru realizarea unor produse originale;

O5 : să ilustreze în compoziţii plastice imagini de toamnă.

GRUP ŢINTĂ : - Elevii claselor a II a;

- Părinţii elevilor din clasele a II-a.

RESURSE UMANE: - Învăţătoarele claselor ;

- Elevii claselor a II a;

- Părinţii şcolarilor

RESURSE MATERIALE:

- Cărţi cu informaţii şi poezii dedicate toamnei;

- Materiale oferite de natură în anotimpul toamna;

- Planşe didactice;

- Planşe şi obiecte realizate de elevi cu materiale din natură;

- Fructe şi legume oferite de toamnă;
- Conserve realizate de părinţii elevilor din fructe şi legume de toamnă;
- „Anotimpurile”, de Antonio Vivaldi.

RESURSE FINANCIARE:

- atragere de fonduri extrabugetare in vederea procurarii unor materiale didactice (enciclopedii, Cd – uri, carti etc).

ACTIVITATI PROPUSE:

- “ A treia fiică a anului” – convorbire cu suport intuitiv;
- “ Ce ne povesteste toamna?” – lectura unor texte literare;
- “Hora de toamnă” – montaj literar-artistic;
- “ Zâmbetul naturii în ochi de copil” – expunerea unor compoziţii plastice şi practice realizate de elevi;
- “Roadele toamnei în cămară” – tombolă având ca bază conserve din fructe şi legume de toamnă.

FINALITATEA ACTIVITĂŢII:

- Achiziţionarea unor materiale didactice necesare în şcoală (xerox).

EVALUAREA ACTIVITĂŢII :

- Realizarea unui album foto cu poze din timpul activităţilor.

BIBLIOGRAFIE:

1. Ursula Barff - “Carte de construit pentru copii”, EIS POL, Ed. Falken GmbH, 1993

CADRE DIDACTICE IMPLICATE: DIRECTOR:

FIȘĂ DE LUCRU ÎNMULȚIREA CÂND UNUL DINTRE FACTORI ESTE 8 SAU 9

Ramona Gina Săcăleanu

1. Scrie următoarele înmulțiri ca adunări repetate de termeni egali :

8 x 4 = _____ 3 x 9 =_____

4 x 8 =_____ 9 x 3 =_____

2. Completează fiecare operație cu semnul potrivit (+, - , x):

7 8 = 15 8 8 = 64

3 5 = 15 9 9 = 18

3. Compară produsele (□ , □ , □):

6 x 9 8 x 7 5 x 9 8 x 6

____ ____ ____ ____

4. Află cu cât e mai mare produsul numerelor 9 și 8 decât diferența lor.

_____

_____

5. La dublul numărului 8 adaugă înnoitul lui 9. Ce rezultat ai obținut?

_____

_____

6. Bunicul a plantat în livada lui 9 rânduri a câte 7 meri, 8 rânduri a câte 8 peri și 10 rânduri a câte 4 pruni. Câți pomi are bunicul în livadă?

_____
_____
_____
_____
_____
_____
_____
_____
_____
_____

Formarea deprinderilor și dezvoltarea motricității preșcolarilor

Ogarcă Cristina Mariana

Perioada preșcolară, între 3-6 ani, sau a doua copilărie este considerată vârsta de aur a copilăriei. Această perioadă implică schimbări importante pentru copilul preșcolar, atât din punctul de vedere al dezvoltării fizice, cât și din cel al dezvoltării psihice. Prin intermediul formării deprinderilor și al dezvoltării motricității preșcolarilor, acestora li se dezvoltă mușchii mici ai mâinii, mușchi responsabili pentru realizarea scrisului. Specialiștii prezintă următoarele deprinderi și motricități ale preșcolarilor astfel:

La începutul perioadei preșcolare copiilor li se formează deprinderile elementare, aceștia fiind capabili să mănânce singuri, să își aranjeze jucăriile, să se îmbrace singuri, să se dezbrace singuri, învață să pronunțe corect consoanele și învață prin intuiție să denumească, să enumere, să compare, să repete și să explice diferite obiecte sau proprietăți. Dacă la începutul acestei perioade copilul are echilibrul ortostatic de bază, merge echilibrat și poate sta într-un picior aproximativ 3 secunde, la sfârșitul acestei perioade, la vârsta de 4 ani, echilibrul copilului in poziție verticală se dezvoltă și preșcolarul poate sta într-un picior aproximativ 5 secunde. Tot la începutul perioadei preșcolare copilul poate executa unele mișcări cu precizie, mișcări precum: apucatul sau aruncatul, iar în apropierea vârstei de 4 ani copilul are mai multă precizie în mișcări (acesta poate arunca o minge la o distanță de 1 sau 1,5 m și o poate prinde din zbor). La vârsta de 3 ani, copilul este capabil să plieze hârtia, după demonstrație, în două, iar la 4 ani, acesta este capabil să plieze, după demonstrație, hârtia în diagonală.

La vârsta de 4 ani preșcolarii sunt capabili să participe la anumite activități casnice; sunt capabili să se îmbrace singuri, se pot dezbrăca singuri; în această perioadă copiilor li se formează noi deprinderi de igienă, cum ar fi spălarea dinților. Copiii învață să povestească urmărind imaginile, dar și să utilizeze diferite obiecte și să fie capabil să explice ce relații există între acele fenomene, obiecte sau persoane. Dacă la 4 ani copilul prezintă mai multă rapiditate în mișcările realizate decât în perioada anterioară, la vârsta de 5 ani copilul poate executa cu ușurință mișcări și sărituri echilibrate.

Spre sfârșitul perioadei preșcolare mijlocii, la vârsta de 5 ani, preșcolarului i se dezvoltă motricitatea fină și poate să deseneze un pătrat ori un dreptunghi după model. Vârsta de 5-6 ani este favorabilă dezvoltării deprinderilor , în această perioadă copilului i se formează deprinderile complexe de igienă, cum ar fi: să își spele fructele înainte de a le mânca, să își păstreze lucrurile în ordine; începe să i se formeze deprinderea de a avea grijă și de aspectul corporal prin: ștergerea nasului, gurii, își spală mereu mâinile , se pieptănă, este capabil să realizeze semne grafice, utilizează numeralul și gradele de comparație; copilul învață să scrie/ să traseze corect literele alfabetului și i se îmbogățesc deprinderile de igienă.

Copilul în această perioadă prezintă multă energie, un echilibru bine dezvoltat și rapiditate în mișcările realizate; își coordonează bine mișcările și poate merge corect pe conturul unui cerc desenat pe podea, poate desena un romb după model și cel mai important pentru realizarea scrisului este faptul că în această perioadă preșcolarului i se perfecționează mișcările fine ale mâinii.

Bibliografie:

1. Ezechil, L., Păiși, Lazarescu, M., Laborator preșcolar, București, Editura V&I Integral, 2011

2. Golu, P., Verza, E., Zlate, M., Psihologia copilului, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1998

3. Șchiopu, Ursula, Psihologia copilului,București, Editura Didactică și Pedagogică, 1965

4. Șchiopu, U., Verza, E., Psihologia vârstelor, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1997

Fișă de lucru

Onofrei Carmen

1. Citește cuvintele de mai jos și subliniază-le pe cele care conțin litera v.

Vasile

copilărie

vară

barcă

Bianca

vioară

verde

vinovat

lapte

mov

cravată

copil

elev

vază

compot

2. Unește cuvintele cu sens opus:

urât

murdar

alb

lumină

deștept

prost

negru

frumos

întuneric

curat

3. Completează propozițiile cu cuvintele potrivite din paranteză.

Maria merge la _____.

_____ zi voi merge pe Marte.

La școală _____ să scrii și să citești.

Mama mi-a cumpărat o _____.

_____ copac am văzut o veveriță.

(într-un, într-o, teatru, înveți, înghețată)

PRONUMELE PERSONAL ȘI DE POLITEȚE Fișă de lucru- clasa a III-a

Baltag Oana Mariana

1. Transformă pronumele personale în pronume de politețe:

Tu vorbești .....

Voi scrieți. .....

El citește. .....

Ele pictează. .....

Ea dansează. .....

El creează. .....

2. Se dă textul:

Duduia Lizuca nu-i zice lui Patrocle ,, tu ” căci el e mai bătrân decât ea. Nici

„ dumneata ” cuvânt rece, care pune distanță și nici „ dumneavoastră ” .Ea îi spune ,,mata” cuvânt care arată sentimentele pentru dânsul.

a) Subliniază cu o linie pronumele personale și cu două linii cele de politețe

b) Completează coloanele:

Pronumele	felul	persoana	numărul

JOC METODA CUBULUI CLASA I- Matematică și explorarea mediului

Călugăreanu Jenica

Maria a cules 40 de crini. Prietena ei a cules cu 20 de crini mai mult.

Câți crini are prietena Mariei?

1. Rezolvă problema schimbând numele fetiţei.

2. Transformă enunţurile în problema de adunare folosind aceleaşi numere.

3. Transformă enunţurile în problemă de adunare folosind alte numere.

4. Compune o problemă de adunare cu aceleaşi numere despre fructe.

5.Compune o problemă de adunare cu aceleaşi numere despre bomboane.

6.Compune o problemă de adunare despre copii cu numerele 30 si 20.

ROTUNJIREA NUMERELOR Fișă de lucru- clasa I

Dumitriu Anca Bogdana

1. Colorează numerele mai apropiate de 50 decât de 40.

41, 54, 49, 59, 52, 45, 47, 53, 58, 48, 42, 56, 44

2. Scrie trei numere care pot fi rotunjite la 80:

3. Rotunjește la zeci următoarele numere:

27 – 31 –

34 – 58 –

42 – 73 –

56 – 92 –

4. Completează enunțul cu acele cuvinte care lipsesc:

A) Numărul care are la .....una dintre cifrele ....., ... , ..., ... , se rotunjește prin ..... de unități, la zecea lui.

B) Numărul care are la .....una dintre cifrele ....., ... , ..., ... , se rotunjește prin ..... de unități, la zecea următoare.

C) Un număr se rotunjește la zecea lui sau la zecea următoare, dacă .....este cifra unităților.

RELAȚIA ȘCOALĂ-FAMILIE, CONDIȚIE A REUȘITEI ȘCOLARE

Lungu Mihaela Raluca

În prezent studiul cu privire la relația școală- familie este de mare actualitate. Pe fondul dinamicii societăților, la nivel național și internațional, s-au conturat numeroase cercetări în domeniul educației.

Astfel că analiza triadei școală-elevi- familie a scos în evidență ideea conform căreia acești factori sunt factori educaționali activi, la nivelul cărora pot să apară diferențe de opinii, în atitudini și așteptări.

Aceste diferențe vor contribui la dezvoltarea unor modalități/strategii/bune practici prin care, acțiunea socială și educațională, cea generată de școală, părinți și elevi, va fi orientată spre creșterea calității procesului de învățământ.

Ideea principală de la care a pornit studiul de față este aceea că, în România, conform prevederilor Legii educației naționale nr. 1/2011, părinții sunt considerați atât participanți, cât și beneficiari ai procesului educativ. .

De la început trebuie făcută următoarea mențiune.Abordarea teoretică a conceptelor amintite mai sus va trece în revistă viziuni actuale ale pedagogilor, psihologilor, sociologilor, ș.a.m.d. români, dar și străini.

Odată realizat acest demers, se va descrie în detaliu, parteneriatul școală-familie. Înțelegerea acestei colaborări, ca formă de comunicare oficială, trebuie să se concretizeze prin progrese școlare.

Pentru astfel de rezultate este necesar să se cunoască cu exactitate următoarele aspecte: teoriile specifice parteneriatului școală-familie, rolul părinților în colaborarea cu școala, modelele de implicare a părinților în educația copiilor și strategiile de dezvoltare a parteneriatului școală-familie în procesul educativ.

- Reușita școlară

Așa cum am precizat în introducere, relația școală-familie trebuie analizată ca și parteneriat, și nici unul dintre factorii educaționali activi nu poate fi ignorat. Elevii participă la procesul educativ-instructiv și pot fi caracterizați din perspectiva psihologiei dezvoltării (biologică și cea a personalității).

Plecând de la premisa conform căreia familia este „nucleul fundamental al societăţii”(Bontaş, 1998, p. 286), trebuie menționate dimensiunile educative ale acesteia. Se cunoaşte faptul că acest grup social, de mici dimensiuni, are o diversitate de funcţii, printre care cea naturală (de perpetuarea a fiinţei umane), economică, de socializare şi nu în ultimul rând cea educativă (ibidem, pp. 286-287).

Indiferent de nivelul de trai al unei familii, educaţia rămâne principala responsabilitate a adulţilor. Aceasta trebuie să se manifeste pe întreg parcursul vieţii individului, iar abandonarea acestei sarcini duce în mod inevitabil la „delincvenţa juvenilă, a tuturor infracţiunilor săvârşite de copii şi tineri” (ibidem, p. 287).

Pentru a înţelege mai bine rolul educativ al familiei am sintetizat, pe scurt, principalele dimensiuni educative :

- susţine dezvoltarea personalităţii copiilor;
- are o contribuție la funcţia de pregătire psihopedagogică;
- susținea dezvoltarea obiectivelor educaţiei: intelectuală, profesională, moral-civică, estetică, fizică, etc.;
- sprijină copilului în obţinerea rezultatelor şcolare, dar şi recompensarea acestora;
- asigurară educaţia morală a copiilor- copii şi adolescenţi învață să relaţioneze doar cu persoanele cunoscute, care să îi influenţeze pozitiv;
- colaborarea adulţilor cu şcoala, învăţătorul/profesorul; dar şi participarea acestora la diferitele activităţi şcolare (ibidem, pp. 287-288).

Mai mult decât atât, învățarea umană este o acțiune, dar și o activitate, ce implică atât elevii, cât și cadrele didactice. Acestea din urmă sunt cele care pot dezvolta metode și strategii de învățare, astfel încât, copilul de la cele mai mici vârste școlare, să atingă reușita școlară.

ROLUL ACTIVITĂȚILOR EXTRAȘCOLARE ÎN DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII ELEVILOR

MIHALACHE CRISTINA - LILIANA

Moto: ,,Şcoala trebuie să urmărească tot timpul ca tânărul să părăsească băncile ei nu ca specialist, ci ca o personalitate armonioasă.'' (Albert Einstein)

Idealul educaţional în învăţământul preuniversitar românesc vizează dezvoltarea liberă, integrală şi armonioasă a individualităţii umane, formarea personalităţii autonome şi creative. Un rol deosebit de important în vederea atingerii acestui ideal îl are educaţia non-formală.

Educaţia non-formală completează educaţia formală într-un cadru instituţionalizat situat în afara sistemului de învăţământ, dar şi în interiorul acestuia, constituind o punte între cunoştinţele asimilate la lecţii şi informaţiile acumulate informal.

Şcoala contemporană, centrată pe elev, are un rol bine precizat în dezvoltarea uriaşului potenţial intelectual, reprezentat de inteligenţă şi creativitate, care, pus in valoare, va asigura neîntrerupt progresul social-uman. Demersurile educaţionale, vizând dezvoltarea personalităţii elevilor, impun participarea activă, conştientă şi responsabilă a acestora în propria formare. Diferenţierea şi individualizarea demersului educativ trebuie să devină un scop şi un mijloc în acelaşi timp. Dezvoltarea personalităţii elevilor este condiţionată de folosirea unor metode adecvate, care să permită individualizarea învăţământului, astfel încât fiecare elev să-şi dezvolte la maximum capacităţile şi aptitudinile creatoare prin procesul învăţării. Cercetările relevă că învăţarea activă este cea care duce la dezvoltarea psihică autentică a elevului, respectiv la o învăţare eficientă, iar educaţia non-formală sprijină acest demers.

Componentă importantă a educaţiei nonformale, activităţile extraşcolare (extradidactice sau extracurriculare) oferă cele mai eficiente metode de formare a caracterului copilului încă din clasele primare. Ele au un rol foarte important datorită caracterului lor activ participativ, facilitând integrarea eficientă şi rapidă a elevilor în colectivitate. Această integrare facilitează la rândul ei procesul de autocunoaştere. Implicându-se în acest tip de activităţi, elevii devin "subiecţi" conştienţi ai acţiunii, trăind intens succesele sau insuccesele propriei lor activităţi. Ei devin capabili să-şi orienteze curiozitatea nu numai asupra lumii exterioare, ci şi asupra propriei persoane. Se formează astfel ,,imaginea de sine'', esenţială în succesul şcolar. Programul activităţilor extracurriculare, stabilit ca o unitate în ethosul si cultura organizaţională a şcolii, vizează acţiuni care să îi ajute pe elevi să îşi însuşească ideile de corectitudine şi respect, să cunoască şi să respecte valorile culturale si etnice ale comunităţii, să trăiască experienţe de viaţă competitive. Elevii pot să decidă în bună măsură asupra obiectivelor, conţinuturilor şi mijloacelor de realizare a acestor activităţi, contribuind astfel la dezvoltarea vieţii comunităţii şcolare din care fac parte.

Cei 7 ani de acasă

CURIGUȚ DANIELA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului".

Dragostea părinţilor

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. "Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educaţia trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înţelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine şi ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci ceşti pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceaşcă de pe masă şi a aruncat-o pe jos" şi îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe ceşti a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândeşte la cantitate, nu la ce e bine şi ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, aşa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Aşa cum copilul de 2 ani nu poate înţelege că mama a avut o zi grea. El ştie că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenţie, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a şti ce e bine şi ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să înveţe ce înseamnă aşteptarea, amânarea dorinţelor. La această vârstă îl putem învăţa formulele de politeţe. Îi arătăm cum şi când se spune bună ziua, te rog, mulţumesc, la revedere, iar copilul învaţă prin imitaţie.

Specificul evaluării în învăţământul preşcolar

Filip Emilia Ligia

În activitatea din grădiniţă, actul de evaluare are drept scop măsurarea şi aprecierea cunoştinţelor, priceperilor şi deprinderilor dobândite de copii în cadrul actului educaţional. În acelaşi timp, evaluarea urmăreşte şi aspectele formative ale muncii educatoarei, concretizată în modalităţile de abordare a schimbării, în atitudinile şi comportamentele dobândite de copilul preşcolar prin procesul de învăţământ. Pentru activitatea concretă de evaluare desfăşurată de un cadru didactic, premisele esenţiale sunt: cunoaşterea teoretică şi concretă a particularităţilor copiilor, competenţa scopurilor definite, operaţionalizate a inventarului de performanţe posibile pe care le oferă curriculum-ul oficial. Evaluarea va sluji mai bine obiectivele procesului de învăţământ, dacă va fi integrată în acest proces şi nu se va constitui printr-o activitate anterioară lui. Trebuie integrată în actele de predare - învăţare conducând la ameliorarea lor continuă, deci la îmbunătăţirea lor continuă deci la îmbunătăţirea performanţelor cu condiţia însă să se respecte anumite cerinţe psihopedagogice:

- Compararea pregătirii preşcolarilor cu obiectivele specifice fiecărei discipline de studiu şi cu cele operaţionale ale fiecărei activităţi. Nu este permis să predai una şi să ceri la evaluare alta.

- Formularea unui număr de întrebări care să permită verificarea cunoştinţelor şi deprinderilor esenţiale din materia predată. Evaluarea nu este relevantă când constată că un copil ştie bine sau foarte bine doar 1-2 subiecte din materialul supus evaluării.

Deoarece activitatea din grădiniţă are preponderent un caracter formativ-educativ, cu finalităţi de prespectivă, ce nu se pot concretiza pe termen scurt, ci într-o viziune de construcţie pas cu pas, în colaborare cu alţi factori (familie, şcoală, media, societate), evaluarea este fragmentară, incompletă, unele rezultate apărând mai târziu, în şcoală sau la finele ei. Formarea unor deprinderi de activitate intelectuală, conducerea operaţiilor gândirii de la concret spre abstract, logic, raţional şi manifestarea deprinderilor şi abilităţilor în comportamentul copiilor nu se pot evidenţia decât după perioade mari de timp, în perspectivă. Evaluarea preşcolarilor este dificilă şi permite doar prognoze pe termen scurt, dar este importantă şi necesară pentru educator şi copii pentru cunoaşterea nivelului atins în dezvoltarea personalităţii, care este departe de cristalizare, pentru individualizare şi eficienţă în activitate. Învăţământul preşcolar are caracter oral, nu există teme pentru acasă, iar evaluarea se face oral sau prin fişe de evaluare. Preşcolarii trebiue evaluaţi unul câte unul, educatorul trebuie să reţină ce a spus copilul, nu se poate relua corectarea ca în lucrările scrise. Desigur, fişele de evaluare pot fi reluate, dar ele nu conţin concepte, reguli, legi, ci doar rodul activităţii copilului, la care el poate ajunge şi din întâmplare, fără o înţelegere verificabilă împlinirii celor propuse prin obiective. Totodată evaluarea se extinde şi la activitatea de predare şi la măiestria educatorului de a realiza obiectivele propuse, de a individualiza învăţarea, de a facilita achiziţia noilor cunoştinţe, dar mai ales de a forma, de a educa tânăra generaţie în vederea integrării într-o societate dinamică şi solicitantă. Creativitatea, spontaneitatea, independenţa, spiritul critic, modul de autoevaluare sunt mai dificil de supus unei evaluări obiective. Este mai uşor să evaluăm fişele de activitate matematică decât creaţiile plastice ale copiilor sau nivelul autonomiei personale.

Evaluarea nu trebuie să-i inhibe pe copii, să-i demotiveze ci, dimpotrivă să-i stimuleze să înveţe mai bine.Ca să îndeplinească această cerinţă, evaluarea trebuie concepută şi prezentată copiilor ca o sarcină comună firească şi nu ca o sancţiune, ca o sperietoare.

În conformitate cu anumite criterii psihopedagogice, sociologice şi docimologice care vizează efectele evaluării în plan individual şi social, funcţii ale evaluării sunt :

Funcţia diagnostică-stabileşte nivelul, punctele tari şi slabe ale copiilor examinaţi. Se stabileşte unde se situează aceste rezultate în raport cu obiectivele proiectate, încercând să depisteze factorii care influenţează în sens pozitiv sau negativ.

- se realizează prin teste diagnostice : - de cunoştinţe, de randament, psihologice.

* Funcţia prognostică – stabileşte zonele performanţei viitoare a copiilor, sunt preconizate rezultatele.

se realizează prin : - teste de aptitudini , teste de capacitate, teste de abilităţi .

* Funcţia de selecţie – realizează clarificarea copiilor într-o stare de concurs sau de examen. În urma acesteia se ierarhizează preşcolarii şi grupele de preşcolari în cadrul grupelor.

- se realizează prin teste standardizate de tip normativ.

* Funcţia motivaţională – stimulează autocunoaşterea, autoaprecierea, autoevaluarea în raport cu obiectivele formării educaţionale. Aceasta conştientizează, motivează şi stimulează interesul pentru pregătire, pentru perfecţionare şi pentru obţinerea unor performanţe cât mai înalte;

- se realizează – sub formă de feed-back oral;

- sub formă de raport scris – de unde rezultă o funcţie socială a evaluării – informează familia asupra rezultatelor obţinute de preşcolari.

Evaluarea preşcolară reprezintă un ansamblu de activităţii dependente de anumite intenţii. Acestea transcend datele imediate şi contingente, raportându-se la o serie de funcţii şi scopuri bine determinate. Scopul evaluării nu este de a parveni la anumite date, ci de a perfecţiona procesul educativ.

Activitatea educativă în grădiniţă este complexă şi solicită forme de evaluare variate, multiple, adaptate la particularităţile preşcolarilor. Diversitatea situaţiilor didactice, precum şi multitudinea de obiective ale evaluării presupun conceperea şi aplicarea unor strategii diferite care să mijlocească procesul evaluativ.

ROLUL FAMILIEI ÎN DEZVOLTAREA EMOȚIONALĂ A COPILULUI PREȘCOLAR

Ciurel Ionela

Fiecare copil este o fiinta unică.Chiar in aceeasi familie, fiecare copil este diferit de fratii si surorile sale,iar diferenta incepe inca de la nastere, fiecare are comportamente specifice in ceea ce priveste hrana,somnul,are reactiile sale proprii la ceilalti. Are deci, "un stil de viata " al sau . Dezvoltarea preșcolarilor sub toate aspectele este rezultatul contribuției fiecărui gen de activitate, luată în mod individual dar și a legăturilor care se stabilesc între acestea.

Dezvoltarea copilului in prima copilărie (de la 3 la 6 ani) și rolul familiei

Dezvoltarea abilităților socio-emoționale este interdependentă de nivelul de dezvoltare fizica, și cognitiva.

a) Dezvoltarea fizica in prima copilărie este marcată de o creștere constantă a corpului, care devine mai suplu, iar proporțiile se apropie mai mult de cele adulte. Siguranța și încrederea pe care o resimte in jurul său este esențială pentru o dezvoltare socio -emotională optimă.

b) Dezvoltarea cognitivă în această perioadă trece printr-o perioadă extrem de importantă. Preșcolarul trece de la gândirea exclusiv egocentrică la înțelegerea perspectivei celuilalt. Imaturitatea cognitivă dă naștere unor idei ilogice despre lume. Memoria și limbajul se îmbunătățesc, iar inteligența devine mai ușor de decelat. În ceea ce privește dezvoltarea cognitivă, rolul familiei este de a facilita dobândirea abilitaților din aceasta perioadă.

Dezvoltarea emoțională este strâns legată de cea cognitivă. Emoțiile morale, cum sunt: rușinea, vinovăția, mândria etc , se dezvoltă sub doua influențe majore . Influența familiei, întrucât copilul imită reacțiile emoționale și învață emoțiile morale în primul rând din mediul familial, si înțelegerea perspectivei celuilalt, întrucât fără a înțelege cum percepe celălalt situația, nu putem simți rușine, fără a înțelege ce simte celălalt, nu putem fi empatici ș.a.m.d. Având in minte aceste informații, putem observa cu ușurința cat de importantă este familia în dezvoltarea emoțională a preșcolarului.

c) Dezvoltarea socio-emoțională în perioada preșcolară face pași importanți. Concepția despre sine și înțelegerea emoțiilor devin mai complexe. Așa cum am arătat mai sus, concepția despre sine se dezvoltă odată cu înțelegerea felului în care copilul este privit și de către ceilalți. Acum, stima de sine are un caracter global. Dincolo de contribuția în dezvoltarea emoțiilor, rolul familiei constă și în a contribui la formarea imaginii de sine. păcate) prea puțin în percepția copilului despre sine. Familia trebuie să normalizeze manifestarea emoțională, să aibă o atitudine înțelegătoare față de nevoile emoționale ale copiilor și să se manifeste constant în raport cu același tip de situație

Bibliografie: 1. Diane E. Papalia & all., Dezvoltarea umană, (tradusa) Editura TREI, București 2010 2. www.parenttoolkit.com

Cucoş, C., Pedagogie, Iaşi, Editura Polirom, 2006.

Copiii și supeputerea lor....Inteligența emoțională

Voicu Mariana

Motto: ,,Frumusețea unui sentiment se măsoară în funcție de sacrificiul pe care ești dispus să-l faci pentru el. “ (John Galsworthy)

Inteligența emoțională este o dimensiune, un concept, pe care fiecare dintre noi îl operaționalizăm diferit, însă, dacă va fi dezvoltată într-un mod corect și încă de timpuriu, ea ne poate îmbunătăți calitatea vieții pe toate palierele (cognitiv, afectiv, social, moral), contribuind, totodată, la o dezvolatare armonioasă a personalității. Mulți dintre preșcolari se confruntă cu: dificultatea în a-și exterioriza emoțiile, timiditate excesivă, autodescurajare, refuzul de a colabora și coopera cu ceilalți copii. Fiecare dintre noi, indiferent de statutul pe care îl avem, fie că suntem părinți, fie că suntem cadre didactice, ne dorim copii echilibrați, copii care să fie capabili de a se adapta situațiilor noi și totodată, copii care să manifeste o atitudine activă față de dificultăți. De cele mai multe ori, conceptele precum ,,echilibru", ,,inteligență emoțională" sunt percepute în mod diferit de fiecare dintre noi, având conotații diferite în funcție de propriile noastre viziuni. Un lucru însă este cert : copiii a căror inteligență emoțională se afla la un nivel ridicat, vor fi acei adulți, capabili de a realiza o cunoaștere gobală a lumii, de a-și supraveghea atât propriile emoții , dar și pe cele ale celorlati, de a le distinge unele de altele și de a folosi informațiile în dirijarea propriilor gânduri și acțiuni. Sună utopic, însă, exemplele din jurul nostru și cercetările realizate de-a lungul timpului, ne-au demonstrat că un copil ce dispune de inteligență emoționlă va învinge provocările vieții, fiind capabil să-și accepte în aceeași măsură și succesul, dar și , eșecul. Însă, un copil a cărui inteligență emoțională nu este atât de dezvoltată, în schimb este un copil cu un QI ridicat, există o probabilitate foarte mare să aibă dificultăti de adaptare, existând un dezechilibru între aspectul intrapersonal și cel interpersonal.

Concluzionând cele scrise, pot afirma într-un mod pertinent că, trebuie să ne orientăm într-un mod consecvent și stabil atenția către nevoile copiilor, asigurându-ne de dezvoltarea armonioasă și echilibrată a personalității lor, stabilindu-le limite clare și ferme, însă permițându-le ca între aceste limite să-și manifeste creativitatea și independențța, respectându-le totodată, opiniile și dorințele. De asemenea, trebuie să acordăm credit tuturor poveștilor și ideilor lansate de către copii, să credem în puterile lor, să-i ajutăm să devină ,,Eroii" propriei vieții, și de ce nu , și eroii celorlați.

ABORDARI ACTUALE ÎN PREDAREA-ÎNVĂŢAREA MATEMATICII ÎN CICLUL PRIMAR

Andrei Corina

Metodele active sunt metodele operatorii, cele care conduc la suscitarea si realizarea efectivă a operaţiilor de gândire, cele care prin excelenţă devin adecvate şi favorabile dezvoltării unui constructivism operatoriu. ,,Activ" este elevul care gândeşte, care depune un efort de reflecţie personală, interioară si abstractă, care întreprinde o acţiune mintală de căutare, de cercetare şi redescoperire a adevărurilor, de elaborare a noilor cunoştinţe şi nu cel care se menţine la nivelul acţiunii concret-senzoriale, intuitiviste si nici cel care face apel la facultatea de receptare şi de reproducere apoi a cunoştinţelor.

Metodele de învăţământ sunt căile folosite de elevi şi învăţători cu scopul ca elevii să se formeze, atât prin activitatea îndrumată de învăţători, cât şi prin cea organizată independent şi diferenţiat.

Metoda exerciţiului constă în a executa o acţiune în mod repetat şi conştient, în a face un lucru de mai multe ori, în vederea formării unor deprinderi. Exerciţiul nu trebuie înţeles în sensul de repetare mecanică, ci de refolosire intensivă şi extensivă a unor elemente şi structuri globale, proprii sarcinii de învăţare.

Învatarea prin descoperire urmăreşte activizarea cognitivă a elevilor. Ea constă în punerea elevului în faţa unei situaţii care să-i permită ca, folosind o anumită strategie, să ajungă singur la un răspuns care nu mai constituie o simplă însumare a cunoştinţelor anterioare, ci o depăşire sau măcar o reorganizare a lor.

Conversaţia euristică este o modalitate aparte de învăţare prin descoperire. Specificul ei rezultă din faptul că învăţătorul instruieşte nu prin ,,a transmite" sau ,, a prezenta" noi cunoştinţe, ci prin întrebări, elevii sunt ajutaţi să prelucreze propriile cunoştinţe pe care le posedă şi să ajungă la noi asociaţii, să propună soluţii variate şi originale de rezolvare a problemei teoretice şi practice.

Problematizarea este cunoscută ca o modalitate de instruire prin crearea unor situaţii-problemă, care solicită elevilor utilizarea, restructurarea si completarea unor cunoştinţe anterioare în vederea soluţionării acestor situaţii, pe baza experienţei şi a efortului personal.

Metoda care corespunde cel mai adecvat principiului caracterului active al instrucţiei şi educaţiei, precum şi cerinţelor unui învăţământ formativ este

Metoda muncii independente. Aceasta presupune mai frecvent folosirea fişelor de munca independentă. Având în vedere obiectivele urmărite, se disting următoarele tipuri de fişe: fişe folosite pentru însuşirea cunoştinţelor, pentru fixarea şi consolidarea lor, pentru verificare şi fişe de corectare a greşelilor.

Metoda demonstraţiei contribuie la uşurarea înţelegerii unor cunoştinţe noi, prin observarea şi analiza unui material intuitiv, precum şi la executarea corectă a unor activităţi.

Metoda jocurilor ofera un cadru propice pentru învăţarea activă, participativă, stimulând în acelaşi timp iniţiativa şi creativitatea elevilor.

Brainstorming-ul, „furtuna în creier”, este prezent chiar în activitatea de compunere de probleme. În momentul când în faţa copilului aşezăm două numere şi îi cerem să formuleze o problemă în care să le integreze în mintea copilului apar o avalanşă de idei, de operaţii matematice cărora le-ar putea asocia enunţul unei probleme.

Metoda ciorchinelui am folosit-o cu succes când a trebuit să formăm numere prin operaţii diverse. Am folosit metoda ciorchinelui şi în secvenţe de recapitulare a noţiunilor teoretice matematice. Prin întrebări, învăţătorul dirijează gândirea elevilor, notează şi schematizează cunoştinţele teoretice matematice.

Modalităţi de stimulare a interesului pentru lectură la elevi

Avram Maria

Prin lectură, elevii sunt conduşi să-şi formeze capacitatea de a surprinde, de a descoperi conţinuturi şi forme ale realităţii, exprimate într-o multitudine de modalităţi de expresie de a le asocia, ceea ce le permite să-şi extindă arta cunoaşterii. Succesul în lectura particulară a elevilor este asigurat, în mod deosebit, de capacitatea elevilor de a înţelege, prin efort propriu, mesajul celor citite.

Cadrul didactic trebuie să aibă o grijă deosebită pentru a-i determina pe elevi să citească lecturile propuse despre trecutul poporului, despre copilărie, muncă, frumuseţile naturii, vieţuitoare şi să îndrăgească eroii ce reprezintă forţele binelui.

Menirea noastră ca educatori este să trezim interesul elevilor pentru citit, să-i îndrumăm, să-i stimulăm în acest scop, pentru ca aceştia să facă o pasiune permanentă pentru citit, pentru cunoaştere, pentru lărgirea orizontului lor cultural, ceea ce se va răsfrânge pozitiv asupra vieţii şi activităţii lor de mai târziu.

Paradoxal, în aceste vremuri agitate, în care timpul nu mai are răbdare cu noi, există şi elevi care găsesc în interiorul lor dorinţa de a citi. De aceea, învăţătorul are un rol important în a-i stimula, a găsi în permanenţă noi metode de a-i incita la lectură; desigur, totul trebuie să pară un joc, destindere şi relaxare: a citi de dragul de a citi. Formarea unei atitudini pozitive faţă de lectură reprezintă unul dintre obiectivele cele mai importante şi mai grele ale disciplinei limba şi literatura română.

Învăţătorii trebuie să îndrume lectura suplimentară a elevilor şi să o introducă prin disciplinele opţionale. Dragostea pentru lectură nu se moşteneşte, nu se învaţă, ci se dezvoltă prin apropiere de lumea minunată şi sensibilă a cuvintelor potrivite. "Oricărui copil mic îi face plăcere să se exprime, pentru ca aceasta îi dă bucuria de-a se simţi trăind; de aici se deduce necesitatea de a se da exprimării personale cea mai mare libertate şi de a o recunoaste drept cea mai instinctuală dintre manifestările spontane: a vorbi, a face, a crea, a acţiona în toate domeniile, iată miezul pricipiului fundamental al pedagogiei - libera exprimare."

„Lectura – spunea istoricul N. Iorga – joacă un rol important în viaţa copiilor, un rol mai mare decât în viaţa celor vârstnici. Cartea citită în copilărie rămâne prezentă în amintire aproape toată viaţa şi influenţează dezvoltarea ulterioară a copiilor. Din cărţile pe care le citesc, copiii îşi formează o anumită concepţie asupra lumii, cărţile formează la ei anumite norme de conduită.”

ÎNVĂŢAREA MATEMATICII PRIN ACTIVITĂŢI PRACTICE

Matache Claudia

Dinamica socială a ultimelor decenii aduce în faţa lumii contemporane o serie de provocări faţă de care domeniul educaţiei nu poate rămâne indiferent. Principala caracteristică a acestor provocări este aceea a complexităţii, întrucât se pare că niciodată până acum omenirea nu s-a confruntat cu probleme atât de complexe. Copilul, viitor adult se află în faţa unui complex necunoscut pentru care trebuie pregătit să-i facă faţă, să-şi sporească viteza de reacţie la provocările mediului şi să-şi dezvolte abilităţi, competenţe conform standardelor.

Integrarea conţinuturilor şcolare presupune stabilirea unor relaţii strânse, convergente între următoarele elemente: concepte, abilităţi, valori aparţinând disciplinelor şcolare distincte (De Landsheere, 1992). Principalele niveluri ale integrării cunoştinţelor sunt:

- integrarea intradisciplinară,

- integrarea multidisciplinară,

- integrarea pluridisciplinară,

- integrarea interdisciplinară,

- integrarea transdisciplinară.

1. Integrarea intradisciplinară vizează organizarea şi predarea unor conţinuturi interdependente aparţinând aceluiaşi domeniu de studiu, în vederea rezolvării unei probleme, studierii unei teme sau dezvoltării unor abilităţi. Această modalitate de abordare a conţinuturilor oferă agenţilor educaţionali parcurgerea rapidă a unui volum de cunoştinţe însă dintr-o singură direcţie.

2. Integrarea multidisciplinară presupune juxtapunerea unor conţinuturi diverse, uneori fără relaţii aparente între ele. Această abordare propune predarea conţinuturilor care aparţin unei discipline şcolare prin modalităţi specifice ale fiecărui domeniu, uzând de argumentaţiile altor discipline.

3. Integrarea pluridisciplinară (prefixul pluri înseamnă „mai mulţi", „mai multe") se referă la studierea unui conţinut (proces, fenomen) dintr-o disciplină prin intermediul mai multor discipline deodată sau mai bine zis, tratarea unui conţinut din perspectiva mai multor discipline. Demersul pluridisciplinar se revarsă peste limitele disciplinelor dar finalitatea sa rămâne înscrisă în cadrul cercetării disciplinare.

4. Integrarea interdisciplinară (prefixul inter înseamnă „între") reprezintă o formă de cooperare între discipline diferite privind un anumit proces, fenomen a cărui complexitate poate fi explicată, demonstrată, rezolvată numai prin acţiunea convergentă a mai multor puncte de vedere.

5. Integrarea transdisciplinară (prefixul trans înseamnă „dincolo", „peste") presupune o întrepătrundere a mai multor discipline, care poate genera apariţia unor noi domenii de cunoaştere. Transdisciplinaritatea presupune studierea, explorarea proceselor şi fenomenelor complexe, astfel încât,

prin coordonarea cercetărilor şi coroborarea rezultatelor acestora să se ajungă la constituirea unor discipline noi. Finalitatea ei este înţelegerea lumii prezente, unul din imperativele sale fiind unitatea cunoaşterii. Transdisciplinaritatea conduce la intensificarea relaţiilor dintre discipline şi la descoperirea unor noi orizonturi ale cunoaşterii.

FAMILIA, MEDIUL NORMAL PENTRU CREŞTEREA ŞI EDUCAREA COPIILOR

CORNESCU MĂDĂLINA

Copilul este o ființă cu însușiri calitative diferite de cele ale adultului și are în mod legitim dreptul de a ocupa o poziție privilegiată și de a se bucura de un „tratament” specific. Sănătatea, dezvoltarea și educația copilului trebuie să fie în centrul preocupărilor familiei.

Prin caracterul său stabil și coerent, familia este mediul educogen primar, cu valențe formative esențiale pentru dezvoltarea normală a copilului. Apartenența copilului la familie este condiționată de siguranța afectiv materială și afectiv esențială pentru dezvoltarea psihică, îndeosebi în etapele timpurii ale evoluției acestuia. Din această cauză separarea copilului de familie, poate determina perturbări grave ale echilibrului lui biopsihic.

Familia este cel mai adecvat mediu de structurare intelectuală,afectivă și volitivă a personalității copiilor, climatul și atmosfera familială devenind cadrul de ambianță materială, spirituală și afectivă în care se vor forma copiii. De aceea, eventualele carențe materiale ale mediului și climatului familial, influențează în mod negativ dezvoltarea psihocomportamentală a copiilor.

În prezent, familia s-a modificat foarte mult atât la nivel structural, cât și la nivel atitudinal, în sensul creșterii ratei divorțurilor și a tensiunilor și conflictelor intrafamiliale. Situația existentă pe plan familial se poate răsfrânge negativ asupra maturizării fizio-psihice, fiziologice și sociale a copiilor, lăsând sechele în structura psihică și de personalitate a acestora. În familiile de astăzi, legăturile sunt mai puțin durabile, pe considerentul că oamenii nu mai acceptă să conviețuiască împreună dacă nu se înțeleg bine, nici măcar de dragul unui copil, față de care au anumite responsabilități.

Se vorbește tot mai mult despre existența unei adevărate „crize” a familiei moderne. Această stare critică poate fi determinată de inversarea rolurilor soț-soție, de dispariția unor roluri tradiționale, de problemele materiale sau de absența părinților din cadrul căminului pentru indeplinirea sarcinilor socio-profesionale, ceea ce determina o mai slaba preocupare a lor, pentru educatia copiilor.

Familia este primul mediu în care copilul experimentează relații și el va dezvolta relații în afara acestui mediu pornind de la modelele pe care le-a preluat de aici. De aceea, un copil are nevoie de legături emoționale stabile, de sentimentul apartenenței necondiționate la un grup de persoane (în esență familia sa), de un mediu securizat care să-i permită experiențe normale de viață.

Importanța educației în familie și la școală

MAREȘ ELENA SIMONA

Școala și familia urmăresc același scop educativ: formarea copiilor spre a deveni oameni multilateral dezvoltați. Pentru realizarea acestui scop unic este necesară unitatea de acțiune, concordanța dintre mijloacele specifice de influențare folosite de aceste două instituții sociale.

Școala este interesată să colaboreze cu familia, să-și facă din ea un aliat, pentru ca acțiunea sa educativă să fie mai profundă si de durată. Colaborarea școlii cu familia este necesară și în vederea unei informări reciproce cu privire la dezvoltarea copilului, la comportarea lui.

În convorbirea cu părinții, profesorul (învățătorul) trebuie să dovedească mult tact. Să aibă atitudinea unui prieten, nu a unui șef care dă ordine. Să fie apropiat, să găsească argumente potrivite și temeinice, ca părinții să le accepte fiind convinși de utilitatea lor, dar să nu renunțe la convingerile sale dacă acestea sunt bine întemeiate. Cadrul didactic se va interesa de modul cum este respectat regimul de zi al copilului, cum este ajutat acesta la învățătură, daca are create condiții bune de pregătire a temelor, cum se comportă copilul față de părinți, frați, bunici cum se comportă aceștia față de el, ce influențe pozitive și negative se exercita asupra lui, cu ce se ocupă în timpul liber, ce prieteni are, cum se odihnește și cum se hrănește, care este starea sănătății lui, ce interese manifesta.

Atât părinţii cât şi cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Binefacerile sunt numeroase, începând cu o mai bună cunoaştere reciprocă şi depăşirea stereotipurilor, şi continuând cu identificarea unor interese comune în beneficiul copiilor. În sfârşit, colaborarea este benefică şi pentru şcoală, părinţii aducând deseori resurse suplimentare ce pot susţine rolul educativ al şcolii dar oferă şi un cadru pentru o continuă reevaluare.

Spre a ajuta eficient pe copii, părinții trebuie să țină legătura cu școala, spre a se informa despre rezultatele muncii și despre comportarea lor la școală. Unele informații despre aceste situații le pot obține părinții prin consultarea carnetului cu note al elevului sau din relatările despre activitatea lui la școală și modul cum a fost ea apreciată de profesori, dar mult mai utile sunt informațiile pe care le primesc părinții de la cadrele didactice.

Au existat întotdeauna educatori excelenți și părinți iubitori care nu și-au pus probabil atâtea probleme și totuși au reusit foarte bine, dar poate că acest lucru era mai ușor într-o lume foarte statornică, în care tradiția avea ultimul cuvânt. Modificarea pe care au suferit-o, în curs de o generație sau două, relațiile dintre părinți și copii, dintre adulți și tineri, apare mai vădită în considerația pentru copil.

Stereotipuri și prejudecăți - comunicare și cooperare în formarea școlii inclusive

Achim Doina Olimpia

Problema educației incluzive este una extrem de vizibilă în zilele noastre, cu

implicații profunde pentru toți actorii implicați în procesul educațional. Educația

incluzivă se referă la toate categoriile de elevi care au cerințe educaționale

speciale și pentru care este nevoie de modalitați diferite de educație.

Învățarea incluzivă se referă la modurile de predare și învățare care sunt concepute pentru a implica activ, a include și a provoca toți elevii. Practica predării incluzive poate ajuta, de asemenea, instructorii să-și lărgească și să-și extindă întelegerea propriilor discipline și a ceea ce speră să realizeze în predare și în cercetare.

Pentru implementarea cu succes a programului incluziv în scoală, profesorii de masă au necesitat mai multe abilități și competențe pentru a întelege elevul cu dizabilitați, în special atitudinea și comportamentul care influențează pozitiv învatarea elevilor. Pentru a dezvolta competența, profesorii de masă trebuie sa dețină diverse abilități, cum ar fi pregatirea și organizarea de materiale pentru desfașurarea lecțiilor zilnice, practicarea procedurilor pentru manipularea comportamentului elevilor și proiectarea unui mediu de învațare care încurajează participarea activă a elevilor la activități de învățare în grup sau individual.

Competența profesorului include toate abilitațile necesare unui profesor pentru transmiterea unităților de cunoștinte, aplicare și atitudine față de elev în cadrul unui program incluziv. În ceea ce priveste integrarea cu succes a educației incluzive, este imperativ să îmbunătățim calitatea cadrelor didactice în raport cu competențele cerute în strategiile de predare, managementul clasei și în evaluare și monitorizare. Competențele de abilitate în evaluare și monitorizare sunt cruciale pentru pregatirea profesorului principal pentru a fi competente in predarea educatiei incluzive.

Sub viziunea educației pentru toți, unele țări au trecut cu adevarat din vedere problema dizabilității și nu au reușit să ofere educație pentru studenții cei mai defavorizați (Miles si Singal 2010). Pe baza principiilor valorice din spatele Educației pentru toți și a educației incluzive, aceste practici pot fi puse la îndoială. Pe de altă parte, pe baza acelorași principii și valori, este de asemenea inacceptabil să nu oferim tuturor elevilor condiții similare de învațare și dezvoltare.

Deciziile privind instruirea educațională și căile elevilor cu nevoi

educaționale speciale pot fi afectate de stereotipurile generale și de atitudinile profesorilor asociați. Atât stereotipurile cât și atitudinile afectează judecațile și comportamentul și, prin urmare, pot fi esențiale pentru succesul educației incluzive.

Mai precis, stereotipurile și atitudinile pot provoca așteptări

și hotărâri pozitive sau negative, care la randul lor pot spori sau limita succesul includerii elevilor cu CES în sălile de clasă obișnuite. Studiul actual a investigat stereotipurile și atitudinile implicite ale profesorilor fată de elevii cu CES în raport cu atitudinile explicite ale profesorilor fața de educația incluzivă. Rezultatele arată că profesorii au opinii ambivalente ale elevilor cu dificultați de învațare (de exemplu, competența scazută, caldura ridicată), în timp ce elevii cu probleme de comportament nu sunt percepute ca fiind în special (in) competențe. Aceste stereotipuri corespundeau atitudinilor implicite ale profesorilor în masura în care atitudinile implicite fata de elevii cu dificultăți de învățare erau mai negative decât față de elevii cu probleme de comportament. Deși profesorii și-au exprimat atitudini pozitive față de beneficiile incluziunii, au raportat atitudini negative în ceea ce privește capacitatea lor de a-i învața pe elevi cu CES. Nu au fost găsite asocieri între stereotipuri și atitudini implicite. Atitudinile implicite față de studenții cu CES nu au fost, de asemenea, asociate cu atitudini explicite față de educația incluzivă. Dimensiunea stereotipului a fost totuși corelată pozitiv cu capacitatea percepută de a învața elevii cu CES. Adică, capacitatea percepută de a-i învața cu succes pe acești studenți se poate baza pe percepțiile despre presupusa sociabilitate a acestor elevi.

Bibliografie:

Ngalim, V. B. (2019). Lack of human resources as barriers to the implementation of inclusive education in the university of Bamenda, Cameroon. European Journal of Special Education Research, 41-58.

Rabi, N. M., & Zulkefli, M. Y. (2018). Mainstream Teachers' Competency Requirement for Inclusive Education Program. International Journal of Academic Research in Business and Social Sciences, 1779-1791.

Accentele demersului didactic – experienţe la clasă

Roxana Livia Manoli

Disciplina : Istorie

În cadrul disciplinei Istorie, noile cerinţe ale demersului educaţional impun proiectarea lecţiei în direcţia folosirii frecvente a metodelor interactive de predare- învăţare. Ele

schimbă rolul profesorului în clasă, acesta devenind un moderator al unei dezbateri de idei şi probleme, susţinător al motivaţiei şi interesului elevilor pentru istorie, ghid al elevilor în procesul de dobândire de noi competenţe, deprinderi şi cunoştinţe. Odată cu deplasarea accentului de pe activitatea profesorului pe cea a elevului, noile metode activ- participative îi determină pe elevi să înţeleagă mai bine logica fenomenelor şi faptelor

istorice, stimulează formarea de opinii personale argumentate, încurajează munca individuală și în grup, contribuie la formarea de deprinderi şi atitudini durabile.

Programa de istorie pentru clasa a IV a include, ca și competență generală, explorarea surselor relevante pentru a înțelege fapte și evenimente din trecut și prezent. Ea se concretizează în : identificarea de surse istorice utilizate, aplicarea unor procedee simple de comunicare și informare, identificarea pe baza surselor a cauzelor, a consecințelor care s-au schimbat sau nu într-o anumită perioadă de timp.

Competența generală vizează, de fapt, activitatea cu sursele istorice care este una deosebit de importantă în demersul didactic, în cadrul orei de istorie. Competenţele din programele şcolare pe care trebuie să le atingem, ne obligă să folosim sursele istorice, atât cele scrise cât şi cele vizuale. Profesorul trebuie să îşi selecteze cu mare atenţie conţinuturile şi, în funcţie de ele, sursele istorice. El va analiza în prealabil sursa istorică şi se va asigura că elevii pot să analizeze informaţiile oferite de sursă pe baza cunoştinţelor, abilităţilor dobândite de către ei anterior.

O sursă des utilizată în orele de istorie este fotografia, ca izvor istoric. Fotografia reprezintă un document vizual, un instrument important în predarea istoriei. Este prezentă în manualele şcolare sub diferite forme: scene de viaţă cotidiană, scene de confruntări militare, portrete de personalităţi, aspecte ale vieţii sociale, economice, politice şi culturale. Ea are un impact deosebit asupra elevilor, analiza ei îi ajută să înţeleagă mai bine şi mai clar unele conţinuturi istorice, stimulează imaginaţia elevului şi capacitatea de observaţie. Fotografia poate fi folosită ca sursă istorică pentru toate perioadele istorice.

Avantajele folosirii fotografiei în cadrul orelor de istorie: stimulează imaginaţia elevului; are o forţă de evocare deosebită; elevul poate să îşi folosească capacitatea de observaţie, poate învăţa să gândească şi să observe critic; poate oferi profesorului ocazia de a reface o mică parte din atmosfera perioadei; are un impact deosebit asupra elevilor, ajutându-i să înţeleagă mai bine evenimentul/faptul istoric.

Există, evident, şi unele dezavantaje ale folosirii fotografiei la clasă: un timp destul de mare afectat în cadrul lecţiei; prezenţa unei a doua imagini poate altera cadrul şi semnificaţia primei fotografii.

Profesorul trebuie să selecteze cu mare atenţie fotografiile pe care urmează să le folosească în demersul didactic. Tocmai de aceea alegerea fotografiilor pentru ora de curs reprezintă o provocare pentru cadrul didactic. El trebuie să aibă în vedere câteva aspecte : fotografiile să poată fi uşor puse în legătură cu alte surse istorice; să pună în valoare cunoştinţele şi aşteptările elevilor; să poată fi analizate de către elevi.

Atunci când folosim o fotografie în demersul didactic, ea trebuie analizată foarte atent, elevii trebuie să privească dincolo de imagine, adică să descifeze şi să descopere „mesajul" transmis prin intermediul imaginii. Iată care sunt principalele aspecte pe care aceștia trebuie să le urmărească atunci când se utilizează o fotografie în demersul didactic:

- Tema: scenă din viaţa cotidiană, scenă de război, personaje.

- Datarea: poate fi făcută observând: indicaţii directe – titlu, legendă, inscripţii, indicaţii indirecte – costume, obiecte, arhitectură.

- Personajele: personalităţi cunoscute sau figure legendare, se observă vestimentaţie, obiectele, atitudinea personajelor.

- Locul (spaţiu): poate fi indicat graţie unei construcţii sau a unei inscripţii.

- Semnificaţia imaginii: se analizează prin raportarea la subiect, la temă, la cadrul cultural, la contextual istorico- geografic corespunzător.

Integrând permanent sursele istorice în ore și, printr-o observație dirijată din partea cadrului didactic, elevii își vor dezvolta abilități de citire, comentare, descriere, interpretare și comparare a acestor surse, participând activ la propria lor formare și informare.

INOVAȚIE ȘI REFORMĂ ÎN INVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC

Bălteanu Maricica

Educația este activitatea socială complexă,organizată și de dezvoltare a personalității în vederea integrării active și creative în viața socială.Scopul educației este acela de a forma și modela personalitățile umane,generații,în concordanță cu idealurile societății promovate într-o perioadă istorică.Educația reprezintă un proces dirijat spre un anumit scop bine delimitat,o activitate conștientă și finalistă,orientată de valorile și exigențele impuse de societate.

Inovaţia este relaţia de organizare și utilizare creatoare a resurselor umane și materiale după metode care permit atingerea unui nivel mai ridicat în realizarea obiectivelor propuse.Inovațiile nu pot fi evaluate decât în raport cu obiectivele unui sistem de învățământ.De regulă ele sunt legate de o consolodare sau de o individualizare a învățării precum și de o elaborare reciprocă superioară a curriculumului.Inovația implică de asemenea o modificare corespunzătoare a personalului didactic.

Curriculum,curriculum nucleu,extins sau aprofundat,arii curriculare,plaje orare,standarde de performanță,descriptori e performanță,toate acestea poaetă denumirea de REFORMĂ.

Reforma în învățământ trebuie să fie radicală,să anticipeze nevoile de cadre ale științei și economiei,cu șanse de a avea o relativă stabilitate,pentru ca procesul de educație și instruire nu este suficient,decât dacă se respectă principiul continuității și are un sistem și program riguros pe tot parcursul pregătirii instituționalizate.

,,Beneficiarii..direcți ai reformei sunt ambii agenți ai educației;atât educatul,care este pregătit să se adapteze optim la sinuozitățile unei vieti într-o societate aflată în permanentă mișcare ,cât și educatorul,care pus în fața noii realități educaționale,are posibilitatea să răspundă la provocările acestei,,variabilități controlabile,, într-o manieră personalizată ceativă.

Reforma educațională a impus și o nouă concepție asupra evaluării performanțelor elevilor,atât în ceeea ce privește evaluarea curentă,cât și sistemul de examene.Reforma realizată în cadrul sistemului de învățământ,oferă educatorului un cadru coerent și flexibil,care să permită adaptarea conținutului învățării atât la realitatea cotidiană cât și la structura procesului instructiv-educativ în funcție de particularitățile elevului,astfel încât acesta să-și poată indentifica și valorifica în mod creativ propriile aptitudini și interese.

În încheiere putem spune că analiza efectuată de specialiști în mai multe etape de cercetare a relevat numeroase discrepanțe,inegalități și contradicții, precum si faptul că,de fiecare dată propunerile au fost aproximativ aceleași. Din păcate, în România , constatăm că avem din ce în ce mai multe discipline care nu îi dau elevului nici informaţiile și nici competenţele de care are nevoie în societate. De asemenea, politica și politicile educaţionale nu s-au caracterizat prin continuitate și stabilitate, fiecare dintre partidele sau alianţele politice care s-au perindat pe guvernare nereușind să facă ceea ce se numește reformă.

Bibliografie;

1. Cerkez, M., Capita, L. (coord.), (200), Dezvoltarea competentelor de comunicare în învăţământul obligatoriu, Tema de cercetare 4, Institutul de Ştiinţe ale Educaţiei.

2. Jigau, M. (coord.), (2008), Timpul elevilor, Institutul de Ştiinţe ale Educaţiei, Reprezentanta UNICEF în România, Ed. Alpha MDN, Buzău. 3. http://media.hotnews.ro/media_server1/document-2010-01-3-677901

Caracterul practic-aplicativ al matematicii în ciclul primar

Cojocaru Adriana Simona

Încă din clasele mici se impune stimularea intelectului, a gândirii logice, a judecăţii matematice la elevi, încât să devină o disciplină plăcută, atractivă, convergentă spre dezvoltarea raţionamentului, creativităţii şi muncii independente.

Scopul învăţământului matematic nu se reduce la latura pur informativă, ci vizează cultivarea raţionamentului, spiritului de receptivitate, formarea gândirii logice, definirea clară şi precisă a noţiunilor, adaptarea creatoare la cerinţele vieţii sociale. Toate cunoştinţele dobândite trebuie să aibă legătură directă cu viaţa, pentru că au o utilitate practică. Nouă, învăţătorilor, ne revine rolul de a organiza activitatea de învăţare prin acţiuni care leagă cunoştinţele de practică.

Modalităţile de realizare a caracterului practic-aplicativ în predarea la clasele I-IV sunt multiple:

învăţarea centrată pe elev;abordarea stilurilor de predare (vizual, auditiv, practic/ kinetic);abordarea conţinuturilor din perspectiva metodelor activ-participative;aplicarea pe scară tot mai largă a jocului didactic;predarea integrată (interdisciplinară, pluridisciplinară, transdisciplinară);învăţarea prin cooperare;desfăşurarea unor lecţii cu ajutorul computerului.

Odată cu însuşirea noţiunilor matematice prin efort intelectual elevul învaţă şi anumite tehnici de investigare şi rezolvare cu caracter tot mai general.

Elevii pot fi conduşi, prin activităţi atent dirijate,activităţi practice la sesizarea poziţiei unui obiect faţă de alt obiect şi la aprecierea distanţei dintre ele, folosind cuvintele: “mai aproape”, “mai departe”, “sus/jos”, “la dreapta/la stânga” etc.

Percepţia relaţiilor spaţiale va fi completată cu activităţi de observare a obiectelor din clasă, a poziţiei unui obiect faţă de celălalt pentru însuşirea noţiunilor şi reprezentarea grafică a distanţei, poziţiei dintre obiecte. Astfel, se fac aranjări într-o anumită ordine, exerciţii de comparări şi diferenţieri ale diferitelor materiale concrete sau ilustraţii, exerciţii practice cu material didactic, de sortare, de grupare.

În etapa operării cu mulţimile de obiecte concrete se realizează acţiunea nemijlocită cu obiecte concrete din mediul înconjurător.

Activităţile practice nu pot lipsi atunci când se învaţă adunarea şi scăderea numerelor. În etapa concretă, elevii formează, de exemplu, o mulţime de flori roşii cu 6 elemente şi o mulţime de flori galbene cu 3 elemente. Reunind cele două mulţimi de flori se formează o mulţime care are 9 flori. Se repetă acţiunea folosind alte obiecte, până ce elevii conştientizează că reunind o mulţime formată din 6 obiecte cu o altă mulţime formată din 3 obiecte (indiferent ce sunt acestea) se obţine o mulţime formată din 9 obiecte. În această etapă, acţiunea elevului vizează număratul sau compunerea unui număr.

Referitor la corpuri geometrice în afara recunoaşterii, se vor face exerciţii de observare a obiectelor ce au aceste forme şi activităţi practice de construire a acestor forme.

Alături de procesele intuitive, predarea-învăţarea presupune acţiuni de măsurare efectivă a figurilor şi corpurilor geometrice, de comparare a rezultatelor, decupări de figuri, descompuneri ale figurii sau desfăşurări şi apoi asamblări ale corpului geometric

O altă aplicaţie practică o constituie jocurile didactice. Jocul matematic este forma de activitate ce trebuie folosită oră de oră, mai ales la clasele I şi a II –a,deoarece aceasta are capacitatea de a antrena toţi elevii clasei,acţionând favorabil şi asupra elevilor care întâmpină greutăţi în însuşirea cunoştinţelor. Jocurile pot fi individuale şi de grup, de competiţie, pe baza de reprezentări (desene, scheme, diagrame),pe baza de scenarii imaginate de învăţător, create de copii, simulări ale unor situaţii practice, jocuri matematice pe calculator.

Astfel de deprinderi de calcul sunt de fapt exercițiile uzuale din timpul orelor de matematică,exerciții care țin aprins interesul pentru matematică și mai ales pentru competiție între elevi pentru a fi apreciați tot timpul de învățător.

Bibliografie:

1. Roșu, Mihail – „Metodica predării matematicii în ciclul primar”.

2. Miron Ion & Radu, Ion – „Didactica modernă”, Ed.Dacia.

3. Cosmovici, Andrei & Iacob, Luminiţa – „Psihologie şcolară”, Ed. Polirom, Iaşi

Noi și dezvoltarea durabilă

Condurachi Daniela

În raportul „Viitorul nostru comun” Comisia Mondială pentru Mediu și Dezvoltare a definit dezvoltarea durabilă ca „dezvoltarea care urmărește satisfacerea nevoilor prezentului, fără a compromite posibilitatea generațiilor viitoare de a-și satisface propriile nevoi”.

Deși inițial dezvoltarea durabilă s-a vrut a fi o soluție la criza ecologică determinată de intensa exploatare industrială a resurselor și degradarea continuă a mediului și căuta deci în primul rând prezervarea calității mediului înconjurător, în prezent conceptul s-a extins asupra calității vieții în

complexitatea sa, și sub aspect economic și social. Obiect al dezvoltării durabile este acum și preocuparea pentru dreptate și echitate între state, nu numai între generații.

La finalul anului 2015, Națiunile Unite au adoptat 17 Obiective de Dezvoltare Durabilă, care vin să completeze precedentele Obiective de Dezvoltare ale Mileniului și își propun să rezolve problemele economice, sociale și de mediu ale lumii până în anul 2030.

Mesajele acestor obiective sunt:

- Imaginează-ți o lume fără sărăcie și fără foame.
- Avem parte de sănătate și stare de bine, educație de calitate și egalitate de gen totală. Există apă curată și salubritate pentru fiecare dintre noi. Energie curată și accesibilă care permite crearea unei munci decente și a unei creșteri economice.
- Prosperitatea noastră este alimentată de investiții în industrie, inovare și infrastructură și asta ne-a ajutat să reducem inegalitățile.
- Trăim în orașe și comunități sustenabile, iar producția și consumul responsabil vindecă planeta. Acțiunea climatică a limitat încălzirea planetei și avem o viață înfloritoare și abundentă sub ape și o viață diversă pe pământ.
- Ne bucurăm de pace și justiție prin intermediul unor instituții puternice și am stabilit un parteneriat pe termen lung pentru aceste Obiective.

Conceptul dezvoltării durabile a făcut ca societatea să recunoască importanța calității mediului natural și a serviciilor oferite de acesta. Prin conștientizarea beneficiilor mediului înconjurător, dezvoltarea durabilă a reflectat o mai bună înțelegere a funcțiilor îndeplinite de natură, care se pot clasifica astfel:

- funcții ce contribuie direct asupra calității vieții. Mediul oferă oamenilor satisfacții prin faptul că ei apreciază și se bucură de frumusețea unui peisaj, ca un element esențial al activității de recreere și în mod indirect prin televiziune, film si radio;

- funcții ce contribuie indirect la calitatea vieții. Mediile naturale sărace contribuie la creșterea stresului și a îmbolnăvirilor. Poluarea aerului și a apei afectează direct sănătatea ce va duce la scăderea bucuriei de viața și a capacității de a munci pentru a realiza progresul economic.

Temele cheie privind dezvoltarea durabilă abordate includ, printre altele, reducerea sărăciei, îndatoririle cetățenești, pacea, etica, responsabilitatea, în contextul local și global, democrația și guvernarea, justiția, securitatea, drepturile omului, sănătatea, egalitatea de gen, diversitatea culturală, dezvoltarea rurală și urbană, economia, modelele de producție și de consum, responsabilitatea civică, protecția mediului, managementul resurselor naturale și diversitatea biologică și a naturii.

În concluzie obiectivele includ ținte specifice care reflectă importanța învățării despre dezvoltarea durabilă pentru crearea unei generații care înțelege ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivelor și este echipată cu abilitățile necesare pentru a-și asigura succesul în momentul în care intră pe piața forței de muncă și devin următorii decidenți.

GHID PENTRU EDUCATORI*

https://www.edu.ro › sites › default › files ›

https://ro.wikipedia.org/wiki/Dezvoltare_durabil%C4%83

https://www.edu.ro/educa%C8%9Bie-pentru-dezvoltare-durabil%C4%83

https://www.edu.ro/sites/default/files/Strategia-nationala-pentru-dezvoltarea-durabila-a-Rom%C3%A2niei-2030.pdf

https://www.qreferat.com/referate/asistenta-sociala/DEZVOLTARE-DURABILA347.php

Formarea priceperilor şi deprinderilor practice de muncă în orele de abilităţi practice în ciclul primar

Drăguşanu Mari

Realizarea unor jucării şi folosirea lor creează copilului o emoţie, o stare de bucurie, de satisfacţie, deoarece obiectul realizat este făcut de el, este rezultatul muncii lui. În familie, din primii ani de viaţă, copiii vin în contact cu diferite forme de muncă. La grădiniţă, în procesul educativ şi instructiv, la şcoală, în familie alături de părinţi ei participă la unele treburi gospodăreşti. Cu timpul copiii devin colaboratori ai părinţilor, exemplul acestora fiindu-le un preţios sprijin în dezvoltarea interesului pentru muncă, dezvoltarea imaginaţiei, a spiritului de observaţie, a atenţiei şi a gustului. Dealtfel, un obiectiv de seamă al predării abilitaţilor practice îl constituie, aşa cum s-a văzut, tocmai formarea la elevi a unor priceperi şi deprinderi simple de muncă.

Formarea deprinderilor şi abilităţilor practice parcurge mai multe etape:

a) O primă etapă o constituie unificarea acţiunilor parţiale în acţiuni globale. În exemplul dat mai sus, în legătură cu îndoirea şi împăturirea hârtiei, în această etapă iniţială, fiecare mişcare (luarea colţului hârtiei,

ridicarea şi aşezarea lui pe colţul opus etc.) se execută de elevi separat.

b) În etapa următoare are loc eliminarea mişcărilor şi eforturilor de prisos în executarea acţiunii. În faza iniţială de efectuare a unei operaţii: tăierea cu foarfecele, împletitul, cusutul etc., elevii efectuează unele mişcări în plus faţă de cele necesare, gândirea lor participă intens, iar consumul de energie este mare. Pe măsură ce se formează deprinderea, se elimină mişcările de prisos şi elevul efectuează pe cele care sunt absolut necesare. Apoi, datorită unificării mişcărilor parţiale într-o acţiune globală şi înlăturării acestor mişcări de prisos, se reduce şi timpul de execuţie. Elevul realizează operaţia respectivă într-un timp mult mai scurt, comparativ cu perioada iniţială. În acelaşi timp, datorită automatizării acţiunilor simple, scade şi consumul de energie. Ca urmare, pe măsura exercitării, procesul de execuţie devine mai ordonat şi mai rapid.

c) În formarea deprinderilor practice, o etapă importantă o constituie înlocuirea controlului vizual prin cel tactic-chinestezic. Elevul care îşi însuşeşte o anumită deprindere, ca: decuparea, îndoirea, tăierea cu foarfecele, cioplitul, împletirea, realizează la început toate mişcările care compun acţiunea respectivă, controlând cu ochii fiecare mişcare. Ulterior, după ce şi-a format deprinderile respective, controlul vizual se înlocuieşte – în bună măsură – prin pipăit. Şi în faza finală are loc reglarea mişcărilor, dar s-a înlocuit analizatorul de la distanţă (vizual) cu un alt analizator inferior, prin contact – cel tactil-chinestezic; or acest lucru înseamnă că s-a produs automatizarea mişcărilor şi că, în general, s-a perfecţionat executarea în serie a activităţii.

Formarea priceperilor şi deprinderilor practice de muncă în cadrul predării abilităţilor practice constituie un proces complex şi îndelungat. Această activitate presupune

respectarea riguroasă a principiilor didactice, folosirea în mod corespunzător a metodelor generale de învăţământ, precum şi a celor specifice predării abilităţilor practice.

Bibliografie

1. Diaconu Mihai, „Îndrumător pentru lecţiile de abilităţi practice (pentru clasele I-IV)”, Editura Petrion

2. Dima Silvia „Ne jucăm - jucării confecţionăm”, Bucureşti, 1994

3. Stan Lucian, Stan Ileana, Dorobanţu Gabriela, Ghiţă Ecaterina „Abilităţi practice - ghid metodologic privind proiectarea şi desfăşurarea activităţilor”, Editura Aramis, 2007

4. Stan Lucian, Stan Ileana, Dumitru Isabela „Abilităţi practice şi educaţie tehnologică (ghid metodic clasele I-IV), Editura Aramis, 2007

Rolul artei plastice în dezvoltarea capacităților creative

Iuliana Moraru

“Mai artist decât copilul cred că nu e nici un artist în lume. Să ai inimă să-l simţi şi minte să-l pricepi”(I. Nisipeanu)

Disciplinele incluse în aria curriculară „Arte” (educaţia plastică şi educaţia muzicală) oferă cadrul şi mijlocul cel mai generos de activare şi stimulare a potenţialului creativ. Arta îl pregăteşte pe copil să trăiască în frumuseţe, în armonie, să respecte frumosul şi să vibreze în faţa lui. Mijloacele artei devin pentru copil unelte autentice de rezolvare curajoasă şi cu ştiinţă a problemelor de echilibrare, de armonizare, de modelare a spaţiului în care trăieşte şi se joacă, de automodelare.

Sensibilitatea artistică se construieşte pe baza afectivităţii, intuiţiei şi fanteziei, în funcţie de măiestria educativă a adultului şi de caracteristicile mediului în care se formează.

Dintre limbajele artei, limbajul plastic este cel mai apropiat şcolarului. Acest limbaj are misiunea de a echilibra şi de a armoniza relaţiile copilului cu natura, cu sine.

Rolul adultului este de încurajare, de sensibilizare a copilului în faţa frumosului, de instrumentare a acestuia cu limbajul şi operaţiile specifice artei plastice.

Se impune cu obligativitate descoperirea şi exersarea predispoziţiilor artistice care sunt aproape generale:

- simţul culorii, actualizat treptat în prezenţa atributelor cromatice ale naturii (culori calde, culori reci, pete fuzionate, pete vibrate, pete plate) se manifestă la toţi copiii; la cei real dotaţi se manifestă printr-o voluptate ieşită din comun pentru culori în acorduri strălucitoare, neaşteptate;

- simţul formei se manifestă prin pornirea lăuntrică de a aprecia mental sau cercetând cu mâna înainte de a o fixa pe hârtie;

- simţul ritmului are o nuanţă de echilibru fizico- comportamentală, dar şi de armonie și se manifestă prin respingerea energică a uniformităţii.

Deşi nu este artist, şcolarul elaborează plastic cu o plăcere imensă. Lucrând cu pensula sau cu creioane colorate, manifestă o atitudine de uimire în faţa propriilor produse. Este preludiul viitoarei conduite creative.

Bibliografie: Amabile, T. „ Creativitatea ca mod de viaţă. Ghid pentru părinţi şi profesori”, traducere de Tureanu Anca, Bucureşti, Editura Ştiinţifică şi Tehnică, 1

Aspecte metodologice în predarea-învățarea-evaluarea conceptelor gramaticale

Novac Mirela

Prin studiul noțiunilor de gramatică, elevii înţeleg logica limbii, bogăţia ei şi se deprind să folosească în mod corect şi conştient, atât în vorbire cât şi în scriere, un vocabular adecvat, o exprimare corectă. Studiind noţiuni de gramatică, elevii reuşesc să înţeleagă mai bine gândurile altora şi să se folosească de limbă ca mijloc de comunicare, de acumulare a unor cunoştinţe. Activitatea de învăţare a cunoştinţelor de limbă asigură în acelaşi timp cultivarea „zestrei" lingvistice a copiilor şi contribuie la stimularea proceselor de cunoaştere, a gândirii abstracte în mod deosebit.

Studiul integrat al limbii române include și studierea conceptelor gramaticale de către elevii din clasele primare.

"O primă cerință este aceea că materialul concret, intuitiv, de la care se pornește în învățarea unei noțiuni gramaticale trebuie să fie cuvântul, textul" [Șerdean, Metodica].

"Conceptele gramaticale au un specific aparte care determină și anumite particularități ale procesului de formare a lor" [Valentina Ciobanu].

Ion Șerdean susține că "însușirea conceptelor gramaticale de către elevi prezintă un proces complex. Noțiunile gramaticale au un specific aparte, care determină și anumite particularități ale procesului de formare a lor"[Alexandu Șeptilici].

Studierea conceptelor gramaticale nu trebuie să se reducă la memorarea definițiilor, regulilor.

În acest sens academicianul Anatol Ciobanu susține "Exemplificarea fenomenelor de limbă studiate ar trebui făcută nu cu exemple răzlețe, propoziții rupte din context, ci cu microtexte coerente" [A. Ciobanu].

Învățarea conceptelor morfologice se realizează în baza principiului concentric, adică acestea se însușesc în mod gradat, adăugând mereu la cele studiate elemente noi, prin reluare și gradare.

Spre exemplu: în clasa pregătitoare elevii învaţă despre cuvintele care numesc fiinţe şi lucruri, în clasa a II-a, cunoştinţele lor sunt completate de cuvinte care denumesc fenomene ale naturii.

În clasa a III-a își însuşesc conceptul de substantiv, aflând totodată că substantivele sunt de două feluri: comune şi proprii, că acestea îşi schimbă forma după număr şi gen, iar în clasa a IV-a, elevii învaţă despre acordul substantivului cu adjectivul.

Caracterul abstract al conceptelor morfologice nu permite cuprinderea integrală a fiecărui concept dintr-o dată, iar principiul concentric de repartizare pe clase a acestor concepte corespunde particularităţilor de vârstă ale elevilor.

Orice concept morfologic trebuie explicat şi însuşit ţinând cont de legile actului de comunicare practic-funcţional. Pentru a asigura studierea corectă a conceptelor morfologice, învăţătorul trebuie să cunoască teoria privind formarea acestor concepte.

Însuşirea eficientă a conceptelor morfologice se bazează pe capacitatea de abstractizare a elevilor.

La predarea conceptelor morfologice va fi folosit textul şi nu imaginile care-i orientează să gândească concret.

La predarea-învăţarea conceptelor morfologice vor fi solicitate operaţiile gândirii: analiza, sinteza, comparaţia, abstractizarea, generalizarea.

Conceptele morfologice se însuşesc mai uşor dacă se demonstrează relaţiile dintre ele.

La predarea conceptelor morfologice, folosim frecvent metoda inductivă care porneşte de la particular: analiza unor cuvinte, propoziţii, texte.

Conceptele morfologice sunt abstracte şi de aceea ele nu pot fi asimilate integral de către copiii de vârstă şcolară mică, iar principiul concentric de repartizare pe clase corespunde particularităţilor de vârstă ale elevilor.

Studierea conceptelor morfologice nu trebuie să se reducă la memorarea definițiilor. Limba și literatura română trebuie să fie prezentată ca mijloc de gândire și comunicare.

Bibliografie:

1. Ciobanu A. Limba maternă și cultivarea ei. Chișinău: Editura Lumina, 1988.

2. Ciobanu V. Teorii și metodologii avansatee (limbă și comunicare). Chișinău, 2017.

3. Șeptelici Al. Limba și literatura română în clasele I-IV-a. Chișinău: 2009.

4. Șerdean I. Metodica predării limbii române în clasele primare. București: Editura Didactică și Pedagogică.

ÎNVĂȚARE ACTIVĂ SAU PASIVĂ?

BÎRGĂOANU CLAUDIA

Învățăm 10% din ceea ce citim, 20% din ceea ce auzim, 30% din ceea ce vedem... Această ierarhie a eficienței metodelor de învățare a făcut de mult timp parte din marea familie a neuromiților. Cu toate acestea, ne permitem să evidențiem un element important: nu atât natura activității este cea care promovează un rezultat al învățării, ci este angajamentul cognitiv și social al elevilor într-o sarcină de învățare - combinată cu reflecția asupra acestei învățări (noi învățați mai bine să facem ceva atunci când înțelegem ce facem și de ce facem asta) - ceea ce le permite să treacă de la un nivel de învățare la suprafață la un nivel de învățare în profunzime și, astfel, să facă parte dintr-un proces de învățare activ.

Învățarea activă se referă la abordări pedagogice centrate pe elev. Aceste abordări demonstrează, din partea profesorilor, dorința de a proiecta activități de învățare menite să implice în mod dinamic elevii în procesul de învățare .

Învățarea activă se caracterizează prin faptul că:

- implica elevul în construirea învăţării,
- implică elevul într-o tratare aprofundată a materialului,
- construirea învățării prin interacțiune (cu profesorul și cu alți elevi),
- vede învățarea ca pe o evoluție a cunoștințelor și abilităților

În schimb, învățarea pasivă se referă la abordări pedagogice centrate pe profesor, favorizând un mod de predare unilateral și transmisiv.

De multe ori se presupune că activitatea propusă de profesor determină nivelul de profunzime al învăţării.

De aceea identificăm trei obstacole practice cu care se confruntă profesorii:

- Recomandările pe care li se fac sunt adesea prea vagi și prea ample pentru a fi implementate în mod concret în cursurile lor,
- Profesorii au puține resurse la dispoziție pentru a decide asupra celor mai bune activități de învățare activă pe care să le integreze în sistemele lor.

În modul de implicare pasivă, elevii sunt orientați spre primirea informațiilor din materialul de învățare. În acest context, ei demonstrează un angajament cognitiv limitat. Niciun comportament exprimat din partea lor nu face posibilă certificarea că își însuşesc materialul. Pur și simplu a asculta un profesor dând o lecție, a viziona un videoclip fără a lua notițe, a citi o carte fără a evidenția nimic... face parte din acest mod de implicare cognitivă, de unde și faptul că este considerat „pasiv”. Fără a pretinde

că este imposibil să înveți ceva în acest mod, el prezice un nivel destul de scăzut de învățare pe termen lung (învățare de suprafață)

În modul de implicare activă, elevii sunt orientați spre manipularea informațiilor din materialul de învățare. În acest context, angajamentul cognitiv al elevilor poate fi considerat „activ" din momentul în care implică o anumită formă de acțiune din partea lor: necesită exercitarea unei atenții susținute și selecția informației. Interacțiunea cu materialul de învățare, uneori în moduri foarte diferite, vine în acest scenariu.

În modul interactiv de implicare, elevii sunt orientați spre un dialog (în perechi sau în grupuri mici). În acest context, se presupune că elevii au trecut deja individual prin modul de implicare constructivă, astfel încât se află mai mult sau mai puțin la același nivel de învățare. Prin implicarea într-un mod interactiv, cursanții schimbă și generează idei, care, la rândul lor, au ca rezultat idei noi și producții noi pe care niciun cursant nu le-ar fi putut genera singur.

Bibliografie:

1. Chi, MTH (2009). Activ-Constructiv-Interactiv: Un cadru conceptual pentru diferențierea activităților de învățare. Topics in Cognitive Science, 1 (1), 73-105. https://doi.org/10.1111/j.1756-8765.2008.01005.x

Resursă educațională deschisă pentru învățarea asistată de tehnologie

STRACHINARU LAURA

Denumirea resursei educaționale propuse:

SFATUL LEGUMELOR SUPARATE – POVESTE PENTRU COPII

Link-ul resursei educaționale, publicată pe platforma StoryJumper:

https://www.storyjumper.com/book/read/111298002/SFATUL-LEGUMELOR-SUPARATE

Sfatul legumelor suparate

Nivelul de învățământ: primar - clasa pregatitoare

CDŞ / Traistuța cu sănătate

Scurtă descriere:

Resursa cuprinde o carte ilustrată cu scene din povestea Sfatul legumelor supărate. După ce copiii vizionează filmul, care clarifică aspecte legate de importanța consumului de legume zilnic, au loc discutii, dezbateri, expunere de părere personale, pro si contra, cu privire la continutul povestii video –audio .

Activitatea poate continua cu joc de rol, copiii interpretând rolul legumelor întâlnite în poveste. Apoi se va juca un joc puzzle cu imagini din poveste.La incheiere copiii vor interpreta cântecul Manânc sănătos fructe si legume

https://www.youtube.com/watch?v=F9HYRIaQbW4

Competențe vizate (din programa şcolară):

Competența generală:

1. Exprimarea adecvată a emoţiilor în situaţii concrete de exersare a unui stil de viaţă sănătos

Competența specifică:

2.1 Să înţeleagă beneficiile consumului zilnic de fructe şi legume

METODE ȘI TEHNICI DE EVALUARE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL ONLINE

Zamfir Nicoleta-Mihaela / Cazan Daniela

Profesorii trebuie să știe în ce măsură elevii reușesc să atingă obiectivele de învățare. De asemenea, elevii trebuie evaluați la sfârșitul semestrului și al anului și acordată o notă finală care să reflecte atât înțelegerea, cât și nivelul lor de efort. Instrumentele de evaluare online pentru profesori sunt o parte necesară a învățării la distanță. Dacă avem un control asupra lacunelor lor de învățare, atunci putem ajusta lecțiile pentru a viza respectivele lacune.

Diferite instrumente de evaluare utilizate de profesor pot fi de natură formativă sau sumativă. Instrumentele de evaluare formativă sunt chestionarele, sarcinile și întrebările și discuțiile din clasă pe care profesorii le folosesc pentru a evalua și ghida (sau pentru a forma) procesul de învățare al elevilor lor. Instrumentele de evaluare sumativă sunt eseurile și testele finale date la sfârșitul unui proiect, curs, semestru, unitate, program sau an școlar.

În continuare, voi prezenta câteva astfel de instrumente/ aplicații ce pot fi utilizate în evaluarea elevilor.

Quizizz este o aplicație de evaluare a cunoștințelor ce presupune prezența unor avatare amuzante, tabele, teme, muzică, meme-uri. Aplicația poate fi accesată de pe telefon, laptop, tabletă sau computer.

Pentru accesare folosim adresa quizizz.com care ne va conduce la interfața aplicației. În partea stângă găsim meniul care prezintă următoarele facilități:

• crearea unui test;

• căutarea unor teste create anterior;

• vizualizarea rapoartelor;

• conține colecții cu testele create sau salvate de la alți colegi;

• conține clase create sau importate de pe Classroom;

• conține domenii (pentru profesorii care predau mai multe discipline sau care predau la mai multe clase).

Pentru a crea un test, se va selecta butonul „Create” din partea stângă a meniului apoi puteți alege să importați întrebările sau să creați singuri întrebările. Pentru aceasta veți selecta „New question” și vor apărea tipurile de întrebări pe care le putem folosi, astfel:

1. Multiple choice (alegere multiplă) – deși se pot oferi mai multe variante, elevul trebuie să aleagă un singur răspuns;

2. Checkbox (casetă de bifat) – presupune crearea unei grile cu mai multe răspunsuri corecte;

3. Fill-in-the-Blank (completează) – elevul trebuie să completeze enunțul lacunar, având variantă de verificare;

4. Poll (sondaj)

5. Open-Ended (răspuns deschis) – elevul nu poate verifica dacă răspunsul oferit este cel corect.

Wordwall este o aplicație unde se creează diverse activități interactive pentru elevi: fișe, chestionare, potriviri, jocuri de cuvinte, identificarea unor cuvinte lipsă etc. În această aplicație se găsesc și materiale gata create de alți utilizatori. Înregistrarea se poate face prin contul Google sau Facebook.

Folosind instrumentul Wordwall, putem crea cu ușurință un set de întrebări pe care să le folosim în cazul predării sincrone sau asincrone. Aceste tipuri de teste le putem folosi ca warm up (încălzire) sau la finalul lecției, pentru a asigura feed-back-ul. Toți elevii vor fi implicați într-o mod interactiv în rezolvarea testului.

Jocurile/ testele create le putem distribui elevilor noștri, dând clic pe butonul „Partajează”.

Quizlet este o altă aplicație cu ajutorul căreia putem crea teste și pentru aceasta se accesează adresa următoare quizlet.com . Aici se pot crea în mod gratuit 8 teste.

După ce ne creăm cont, o să apară o nouă interfață și din bara de sus, vom selecta butonul „Create” și apoi „Set”. În continuare completăm titlul activității și descrierea cerinței, apoi în partea de jos introducem itemii și definițiile; se poate alege limba pentru a putea scrie cu diacritice.

După ce am completat cardurile, selectăm butonul „Create” și o să obținem link-ul pe care îl vom distribui elevilor, fie copiindu-l și adăugîndu-l în mesaj, fie folosind opțiunea „Share”.

LearningApps este o platformă cu ajutorul căreia se pot crea fișe de lucru, activități interactive, teste etc. Se accesează adresa learningapps.org și se crează cont. Aplicația ne permite să setăm limba în română. În partea de sus a aplicației avem următoarele opțiuni:

• Bara de căutare

• Răsfoiește exerciții – se pot căuta exerciții selectate pe discipline

• Alcătuiește exerciții – vă ajută să creați fișe de lucru

• Clasele mele – puteți indica grupurile cu care lucrați

• Exercițiile mele – aici găsiți ceea ce ați creat

Pentru a crea aplicații noi, vom accesa „Alcătuiește exerciții”, apoi o să alegem tipul care se potrivește conținutului dorit de noi.

Hot Potatoes . Suita de aplicații Hot Potatoes include cinci aplicații care pot crea exerciții pentru World Wide Web. Aplicațiile sunt JCloze (crează exerciţii de completare a spaţiilor libere), JCross (crează cuvinte încrucişate care pot fi completate online), JMatch (crează exerciţii de împerechere sau de ordonare), JMix (crează exerciţii de rearanjare a cuvintelor în propoziţie) și JQuiz(crează exerciţii bazate pe întrebări). Există, de asemenea, o a șasea aplicație numită The Masher, care va compila toate exercițiile Hot Potatoes într-o singură unitate.

Care sunt cele mai frecvente comportamente de bullying intalnite in randul elevilor?

ENACHE FLORENTA NICOLETA

Odată cu vârsta, creşte frecvenţa comportamentelor de bullying, iar formele de manifestare se accentuează. Astfel, dacă la grădiniţă copiii se etichetează sau îşi pun porecle, şcolaritatea mică aduce în prim plan forme mult mai accentuate. Cele mai frecvente forme de bullying din şcolaritatea mică sunt: tachinarea (ex. „aragaz cu patru ochi" pentru copiii care poartă ochelari, „balenă" pentru copiii care au o greutate mai mare, „girafă" pentru copiii mai înalţi, „sărac" pentru copiii cu posibilităţi financiare mai reduse, „căminist" pentru copiii care provin din sistemul de protecţie de stat), izolarea unui copil („Nu vorbiţi cu ea!"; „Nu ai ce căuta pe terenul de sport!"), împrăştierea de zvonuri false.Trecerea la gimnaziu se asociază cu forme din ce în ce mai complicate. La cele menţionate mai sus se adaugă: intimidarea, umilirea, distrugerea bunurilor personale (îi scuipă foile caietului sau îi rupe obiectele), deposedarea de bunuri (îi ia cu forţa banii, mâncarea, hainele). Comportamentul de bullying este o cale prin care unii copii au învăţat să primească atenţie, chiar dacă într-un mod negativ. Alţi copii se manifestă astfel pentru că aşa au învăţat să se simtă puternici (când ceilalţi se tem de ei). Pentru alţi copii, comportamentul de bullying reprezintă o cale uşoară de a fi percepuţi de ceilalţi ca fiind „cool". Nevoia de integrare este atât de mare, încât copiii pot să se comporte astfel pentru a fi acceptaţi de copiii cu o popularitate mai mare. Există şi situaţii când copiii imită modelele învăţate - ei acţionează în acelaşi mod în care au fost trataţi şi ei în contextele lor de viaţă. Şi mai există şi categoria copiilor care interpretează greşit diferenţele culturale şi etnice.Cel mai adesea, un copil care a fost sever agresat ajunge să întrerupă şcoala din teama că ar putea să fie agresat din nou. Chiar şi în cazul celor mai uşoare forme, expunerea repetată la o experienţă de agresare îi predispune pe copii la dezvoltarea a numeroase probleme de sănătate mentală: depresie, anxietate, tulburări de comportament alimentar, etc. (Limber şi Nation, 1998).

Pentru că bullying-ul afectează pe toţi elevii din grup, nu se reduce doar la copilul care agresează şi la victimă, este important să îi învăţăm pe copii ce să facă dacă sunt martorii unui asemenea eveniment. Martorii bullying-ului, care sunt de obicei ceilalţi copii, de multe ori se simt în secret uşuraţi că nu sunt ei ţinta bullying-ului şi tind să evite agresorul, nefiind dispuşi să intervină în apărarea copilului agresat. Bullying-ul creează o atmosferă pervazivă şi nedefinită de intimidare, frică şi tăcere printre copii.

Toţi adulţii, cadre didactice şi părinţi, care au legătură cu şcoala trebuie să fie vigilenţi în a identifica acest fenomen şi a interveni

“Alimentaţia sănătoasă”

Măluroiu-Vlăduț Maria

Hrănirea este pentru orice fiinţă vie una din funcţiile biologice de bază prin care se defineşte viaţa biologică.

Alimentul este definit ca bunul material de folosinţă umană utilizat pentru satisfacerea nevoilor nutritive de ordin structural, funcţional şi energetic al organismului.

Hrana omului este reprezentată deci de alimente. Alimentaţia trebuie privită ca procesul de asigurare optimă a necesităţilor nutritive ale organismului, care să nu inducă efecte negative, astfel încât să asigure sănătatea umană. Pentru a realiza acest scop alimentele trebuie să fie suficiente cantitativ şi să prezinte anumite condiţii de calitate care să satisfacă necesităţile. Calitatea produselor se realizează în procesul de concepţie şi de producţie a bunurilor şi aceasta se manifestă în procesul de consum.

Dimensiunile calităţii alimentului sunt deci calitatea senzorială (este reprezentată de anumite însuşiri senzoriale ale alimentului pe baza cărora omul acceptă sau respinge consumul acestuia), calitatea nutritivă (este asigurată de factorii compoziţionali ai alimentului- proteine, lipide, glucide, biocatalizatori – vitamine, enzime, oligoelemente), inocuitatea (este dată de lipsa substanţelor chimice dăunătoare sănătăţii), calitatea igienică (salubritatea- este dată de prezenţa în alimente de microorganisme de alterare şi patogene în stare vie), prospeţimea (este dată de ansamblul calităţilor senzoriale, compoziţionale şi microbiologice care fac ca alimentul să fie agreat de consumator), lipsa falsificărilor (conferă alimentului specificitatea şi valoarea sa alimentară) şi calitatea estetică (este conferită alimentului prin sine însuşi cât şi prin modul cum este alimentul utilizat în actul alimentaţiei).

În epoca actuală, o dată cu dezvoltarea societăţii tehnologice şi informaţionale, latura spirituală a alimentaţiei este trecută pe un plan secundar al preocupărilor fiecărui individ. Omul modern, sub motivul „lipsei de timp” se hrăneşte de cele mai multe ori aleator. Alimentele, oferite de piaţa modernă vin în sprijinul acestui nou „obicei” uman prin produse fast-food, sau pregătite industrial, astfel încât ele pot fi consumate fără, sau cu o minimă procesare casnică, oricând şi oriunde, mai exact ori de câte ori omul simte senzaţia de foame. Aceste produse satisfac prin calitatea lor necesităţile materiale la un nivel din ce în ce mai ridicat. Sistemele de control veghează ca aceste produse să nu producă îmbolnăviri. Alimentele, sunt prezentate cât mai estetic şi sunt însoţite de ambalaje şi publicitate atrăgătoare, astfel încât şi latura estetică pare a fi satisfăcută.

În acest context o educaţie alimentară a consumatorilor se impune cu necesitate. Omul trebuie să fie instruit asupra valorilor şi nonvalorilor din alimentaţie, asupra beneficiilor şi riscurilor pe care îl presupun nu numai anumite alimente sau categorii de alimente, ci şi a obiceiurilor alimentare.

Bibliografie

Banu C. şi colab., 2002, Calitatea si controlul calităţii produselor alimentare, Ed. Agir, Bucureşti.

Mânecuţă R.I., 1996, Nutriţia omului, act sacru, Ed Miracol, Bucureşti.

CIOCNIRI MECANICE

Ciocan Simona

Prin ciocnire mecanică inţelegem procesul prin care două sau mai multe corpuri interacționează un interval scurt de timp în comparaţie cu timpii caracteristici mişcării. Ciocnirea mecanică se poate realiza prin interacţiune la contactul direct dintre corpuri si prin interacţiune la distanţă realizată prin câmpuri de forţe. Problema ciocnirii mecanice în cazul ciocnirii a două corpuri constă în determinarea vitezelor celor două corpuri în starea finală (după ciocnire) $(v_1^{'})^{\rightarrow}$ și $\square((v_2^{'})^{\rightarrow})$ atunci când sunt cunoscute masele corpurilor m_1 , m_2 și vitezele lor în starea inițială $\square((v_1)^{\rightarrow})$, $(v_2)^{\rightarrow}$, geometria ciocnirii în care un rol important îl joacă parametrul de ciocnire ρ și dinamica ciocnirii dată prin energia potențială de interacțiune $U_((r))$ și coeficientul de restituire k care intervine în bilanțul energetic.

În funcție de poziția centrelor de masă față de linia de ciocnire, ciocnirea poate fi:

-Ciocnire excentrică, dacă cel puțin unul din centrele de masă a celor două corpuri nu se află pe linia de ciocnire.

-Ciocnirea centrică dacă ambele centre de masă ale celor două corpuri se află pe linia de ciocnire.

În funcție de direcția vitezelor înainte de ciocnire a celor două corpuri raportate la linia de ciocnire, ciocnirea este:

-Ciocnire oblică, dacă cel puțin una din viteze nu este paralelă cu linia de ciocnire.

-Ciocnire dreaptă, dacă ambele viteze sunt paralele cu linia de ciocnire.

Ciocnirea centrică și dreaptă se numește ciocnire frontală. Coeficientul de restituire se definește ca raportul modulelor proiecțiilor vitezelor relative pe linia de ciocnire, după și înainte de ciocnire unde $\square(n^{\rightarrow})$ versorul ales pe direcția liniei de ciocnire.

$$k=|((v_1^{'})^{\rightarrow}-(v_2^{'})^{\rightarrow})\, n^{\rightarrow}\,|/|((v_1)^{\rightarrow}-(v_2)^{\rightarrow})\, n^{\rightarrow}\,|$$

După valoarea coeficientului de restituire, ciocnire se clasifică:

-Ciocnire(perfect) plastică pentru k-0, în acest caz corpurile rămân „lipite” iar timpul de ciocnire se consideră intervalul dintre momentul în care ele vin în contact și momentul în care ajung la aceeași viteză.

-Ciocnire(perfect) elastică pentru k=1. O astfel de ciocnire are două etape: o etapă de comprimare în care ebergia cinetică a mișcării relative se transformă integral în energie potențială de deformare și o etapă de destindere în care, energia potențială de deformare(elastică) se transformă integral în energie cinetică de mișcare relativă.

-Ciocnire parțial elastică este ciocnirea pentru care 0<k<1; acum, în etapa de destindere energia potențială de defomare nu se mai transformă integral în energie cinetică a mișcării relative.

Factorii care influenţează creativitatea

Drumeși Adriana Elena

Studiindu-se creaţia ştiinţifică şi cea artistică, s-au identificat numeroşi factori comuni ai creativităţii din cadrul acestor două domenii.

Guilford şi Lowenfeld (Educational implications of creativity research in the arts, 1959, citat de Roşca, Al., Creativitatea, Bucureşti, Centrul de Informare şi Documentare în Ştiinţe Sociale, 1975), cercetând independent unul de altul creaţia ştiinţifică şi artistică, au constatat în aceste două domenii următorii factori de creativitate:

a. Sensibilitatea faţă de probleme cât şi faţă de atitudinile şi sentimentele altora;

b. Fluenţa (fluiditatea sau asociativitatea gândirii);

c. Flexibilitatea (capacitatea de adaptare a individului la situaţii noi, de a acţiona adecvat la schimbări, de a da o mare varietate de răspunsuri);

d. Originalitatea;

e. Aptitudinea de a redefini, de a restructura, de a transforma, facultatea de a schimba funcţia unui obiect pentru a-l face util într-o formă nouă, aptitudinea de a ne servi corect de gândire, pentru a găsi lucrurilor valenţe noi în vederea unor noi întrebuinţări;

f. Capacitatea analitică, capacitatea de a abstractiza;

g. Aptitudinea de a sintetiza (capacitatea de a combina mai multe componente pentru a le da o nouă semnificaţie);

h. Organizarea coerentă, capacitatea de a alcătui un proiect, de a exprima o idee, de a crea ceva în aşa fel încât nimic să nu fie de prisos. (coord. Grigore Nicola, Stimularea creativităţii elevilor în procesul de învăţământ, Editura Didactică și Pedagogică Bucureşti, 1981, p.13).

Forţele creatoare din domeniul artei sunt supuse acelo-raşi principii ca şi cele din domeniul ştiinţelor. Pe lângă aptitudinile generale se consideră că, în diferite domenii de creaţie, un rol important revine aptitudinilor speciale.

Complexitatea creativităţii necesită participarea unui număr mare de factori. Între cercetători nu s-a ajuns la un acord în privinţa factorilor specifici ai creativităţii. Totuşi se pot face unele clarificări. Astfel putem vorbi despre factori:

- Subiectivi, reprezentaţi de însuşiri ale personalităţii;
- Obiectivi, reprezentaţi de condiţiile obiective ale vieţii (îndeosebi de cele de natură social-economică şi climat cultural).

În cadrul factorilor subiectivi se disting: factorii de natură intelectuală (inteligenţa îndeosebi), factorii sociali, aptitudinile şi factorii motivaţionali (după I. Roşca, op. cit. 1975).

Bibliografie:

-Grigore Nicola, Stimularea creativităţii elevilor în procesul de învăţământ, Editura Didactică și Pedagogică Bucureşti, 1981

- Guilford şi Lowenfeld (Educational implications of creativity research in the arts, 1959, citat de Roşca, Al., Creativitatea, Bucureşti, Centrul de Informare şi Documentare în Ştiinţe Sociale, 1975)

CERINŢELE STRUCTURĂRII LECŢIILOR DE ISTORIE LA CLASELE I -IV

Ploaie Mădălina Diana

Lecţia de istorie nu trebuie să devină o reproducere de către învăţător a lecţiei din manual..

Fiecare lecţie de istorie este un act de creaţie al învăţătorilor şi al elevilor. Deşi Programa şcolară, manualul de istorie şi cunoştinţele învăţătorilor continuă să rămână baza de elaborare a lecţiei, totuşi învăţătorul trebuie să adopte o atitudine creatoare, critică faţă de primele două.

Dintre lecţie, Programă şi manual, lecţia reuşeşte cel mai bine să asigure prospeţimea de idei istoriei ca obiect de învăţământ şi să-i înarmeze pe elevi, pas cu pas, cu deprinderi de muncă intelectuale. Urmează apoi Programa şcolară şi în cele din urmă manualul. Selectând, organizând şi prelucrând informaţia, elevul şi învăţătorul intervin creator în determinarea conţinutului concret al lecţiei, valorifică critic Programa şi manualul de istorie.

Purificarea conţinutului învăţământului istoric nu trebuie să fie de „ vocabular, ci de mentalitate”. Învăţătorul este cel care garantează, în ultimă instanţă, calitatea activităţii şcolare, zi de zi.

Perfecţionarea conţinutului lecţiei de istorie ridică în faţa învăţătorului îndeplinirea următoarelor CERINŢE:

1.Să împrospăteze permanent informaţiile destinate dobândirii lor de către elevi.

2. Să respecte raportul dintre istorie ca ştiinţă, ca obiect de învăţământ.

3. Să elaboreze conţinutul fiecărei lecţii de istorie în concordanţă cu obiectivele informaţionale şi formative ale acestuia, cu noţiunile pe care le formează sau cu care operează, asigurându-se unitatea indispensabilă dintre cunoaştere,trăire și acțiune.

4.Să stabilească locul şi rostul lecţiei în ansamblul temei, capitolului sau materiei pe care o învaţă. Aspectul calitativ al lecţiei l-am privit din perspectiva modalităţilor de înfăţişare a conţinutului, explicând faptele istorice în procesul apariţiei, dezvoltării şi dispariţiei lor, în strânsă conexiune cu spaţiul istoric şi cu împrejurările epocii în care s-au produs

5.Să respecte logica ştiinţei istoriei care cere ca, în fiecare lecţie să ne concentrăm asupra esenţialului, să relevăm ideile de bază în jurul cărora se axează întregul conţinut, să punem la punct întreaga arhitectură conceptuală a lecţiei.

6.Să respecte logica didactică care impune prelucrarea şi adaptarea conţinutului lecţiei la particularităţile de vârstă ale elevilor, la nivelul dezvoltării psihice şi al capacităţilor de asimilare a informaţiilor de către aceştia.

7.Să întocmească o minimă bibliografie selectivă care să fie recomandată elevilor doritori să-şi completeze cunoştinţele de istorie.

8. Să încheie fiecare lecţie cu o concluzie, cu reliefarea unei idei fundamentale, cu desprinderea permanenţelor sau forţelor care însoţesc sau impulsionează evoluţia societăţii, cu înţelepciunea unei maxime sau a unui proverb.

Bibliografie:

1.Beşliu,D.,Dvorski, M., Manea, M., Palade, E.,Stamatescu, M., Stănescu, E., -2000+,2006„Sugestii didactice pentru –Istorie-clasa a IV-a",Editura Educaţia.

2.Gafar,T.,Metodica predării istoriei, EDP,Bucureşti.

Rolul activităților extrașcolare on-line în consolidarea legăturii școală-familie

Din Maria-Minodora

Proiectele educaţionale oferă în permanenţă atât copiilor, cât şi cadrelor didactice, oportunitatea unor noi conexiuni, unor contexte de învățare. Cadrele didactice şi copiii au posibilitatea realizării unui real schimb de experienţă care să sporească unele capacități precum comunicarea şi cooperarea între persoanele implicate, să creeze legături, dezvoltând la copii sentimente şi atitudini morale precum solidaritate umană, acceptare, respectarea drepturilor celorlalți.

În această perioadă, în care am fost nevoiți să respectăm distanțarea socială, am încercat să ne adaptăm și să realizăm activitățile extracurriculare on-line minunate, să putem desfășura acțiuni prin care să le dezvoltăm copiilor competențe și abilități cognitive, reglatorii, cât și competențe care țin de motricitate și autonomie personală.

Prin toate aceste activități am încercat să le oferim copiilor cu cerințe educaționale speciale diverse experiențe utile și instructive, practice, cu sprijinul membrilor familiei, să cultivăm emoții pozitive și să creăm momente de relaxare utile și instructive atât pentru copii, cât și pentru membrii familiei. Implicarea directă a copiilor în astfel de activități este o modalitate optimă de a-i distrage de la utilizarea excesivă a gadgeturilor, pe care le-am folosit foarte des în timpul învățării on-line.

Pentru ca un copil să se dezvolte armonios, este bine să existe o colaborare optimă între cadre didactice și părinți, familia copillului. Astfel, copilul se simte în siguranţă, atât emoţional cât şi fizic, simte că primește sprijin din toate direcţiile.

În cadrul activităților extracurriculare am pus accent pe adoptarea atitudinilor pozitive ale elevilor față de ei înșiși, a formării unui stil de viață sănătos și echilibrat. De această dată, în timpul săptămânii ”Școala altfel”, am ales ca parteneri frații, surorile, părinții și chiar bunicii elevilor, cu care am acționat împreună pentru a crea activități minunate, chiar și stând acasă, în sânul familiei și realizând chiar tururi virtuale pentru a descoperi lucruri noi în diverse muzee ale lumii.

Toate activitățile desfășurate le-am încadrat în categoria celor care vizează parcurgerea unor paşi spre o societate tolerantă, cu încredere în fiecare elev, dar este nevoie de suflete calde, sensibile şi de multă implicare și, în mod special, de sprijinul familiei.

RELAȚIA PROFESOR- ELEV ÎN CONTEXTUL ACTUAL

CALANGIU ANA MARIA

A fi elev este o „profesie” („meserie”,spun unii) specială. Sintagma „meseria de elev” este o exprimare metaforică a unei realităţi, a unui adevăr: copilul nu se naşte elev, ci devine elev. A deveni elev constituie un proces amplu, complex şi relativ îndelung. El nici nu începe şi nici nu se termină odată cu obţinerea statutului de elev, care reprezintă doar însemnul formal al „meseriei de elev”. Este un proces care începe şi este pregătit încă înainte de intrarea copilului în şcoală (prin procesele de socializare din familie şi grădiniţă) şi care se continuă apoi de-a lungul carierei şcolare, care reprezintă sinteza a numeroase momente şi tranziţii care îl marchează pe elev (cum ar fi trecerile dintre diferite cicluri şcolare, delimitate de finaluri şi noi începuturi).Odată intrat în şcoală, copilul se numeşte elev, dar el nu este pe deplin elev. El începe să devină elev, „învaţă” să fie elev.

“Un profesor bun poate inspira speranță, poate aprinde imaginația și poate insufla dragostea de a învăța.” - Brad Henry.S-a demonstrat de-a lungul timpului că așa este pentru că mulți oameni ,care acum se consideră realizați ,recunosc faptul că dezvoltarea lor s-a datorat momentului pornirii în procesul de educare și formare ,adică învățământului preșcolar și primar.Sperăm din tot sufletul că profesorii sunt conștienți de importanța lor pentru orice copil care pornește în viață și de pericolul pe care-l reprezintă pentru copiii nepregătiți sau cei care nu-și exercită profesia la nivelul cerințelor.

Relația profesor-elev are o importantă dimensiune afectivă.Profesorul trebuie să faciliteze o comunicare autentică,multidirecțională,care să permită nu numai feedbackul,dar și circuitul orizontal al comunicării elev-elev .Și aceasta în beneficiul elevului și al sporirii performanțelor sale școlare.

La baza acestei relații stă expresivitatea comunicării didactice, a limbajului pe care îl utilizăm care creează de cele mai multe ori emoții și sentimente, motivează elevul și pot duce la modificările atitudinale așteptate. Comunicarea este centrată în mare parte pe elev, răspunzând nevoilor de cunoaştere ale acestuia,el fiind principalul reper faţă de care profesorul îşi formulează discursul. Profesorul nu trebuie să fie un manipulator de teorie, ci un formator de caractere, care trebuie să dobândească măiestria de a trezi interesul pentru învățare. Câteva dintre calităţile profesorului ar fi: solide cunoştinţe de specialitate, capacitatea de a se expune clar, sistematic,

Elevul cu ADD

Trandafir Cristina

Copilul cu ADD este identificat ca acel copil care a constatat brusc că nu a auzit nimic din cee ce i s-a spus ,având o slabă capacitate de concentrare ,un slab control al impulsurilor și hiperactivitate.

Prin intermediul emoțiilor,copii transmit celor din jur informații despre propriile nevoie și se orientează spre anumite activități,de aceea recomand o atenție deosebită la exprimarea emoțională a adulților ,atât verbal cît și nonverbal,deoarece copii interpretează ”inconștient” exact starea emoțională a adultui din postura acestuia,mimica feței.

Când vorbim despre copilul cu ADD care-și manifestă tiparele cand se apropie de vîrsta școlară,privim relatiile de natură emoțională din familie cu dependențe emoționale reciproce și interconectate.Astfel,la școală, copilul are nevoie de un mediu echilibrat emotional în care să simtă că i se acordă atenție.

In cartea sa ”Minți Împrăștiate”, dr. Gabor Mate demitizează cinci concepții greșite legate de copii cu ADD,printer care și faptul că aceștia sunt leneși - aspectul acesta fiind de fapt ,opoziția automata a copilului care devine rutină.

Ce se întâmplă in activitățile școlare?

Apare același opoziționism ,fiind caracterizați ca”obraznici”,”insolenți”, ”dezorganizați”ca urmare a relației cu lumea adultă și arată lipsa voinței,ca o trăsătură natural din frica de anu fii controlat.Aici,profesorul abordează cea mai bună metodă:”prima data îi lași să facă ce vor și doar îi supraveghezi”(Shunryu Suzuki Roshi,Mintea Zen,Mintea Începătorului) și apoi dezvolți relația de atașament cu grupul și individul.Astfel se formează o relație de tip atașament unde profesorul e cel care conduce grupul. Se recomandă incurajarea exprimării verbale,în special atunci cand se manifestă contravoința.Sala de clasă devine un loc în care copilul nu se va simți controlat și va avea un imbold natural de descoperire și perfecționare,fără să conștientizeze asta.

Gabor Mate consider că laudele și recompensele devin tactici de presiune pentru copilul cu ADD iar ”pedepsele inlocuiesc lecțiile realității cu sentimentele și judecășile părinților/profesorilor”.

INTERDISCIPLINARITATEA FOLOSITĂ LA CLASELE PRIMARE

Dumitru Anca

Conceptul pedagogic de interdisciplinaritate valorifică ambele perspective didactice: cunoaştere şi acţiune. Interdisciplinaritatea reprezintă o modalitate de organizare a conţinuturilor învăţării, cu implicaţii asupra întregii strategii de proiectare a curriculum-ului, care oferă o imagine unitară asupra fenomenelor şi proceselor studiate în cadrul diferitelor discipline de învăţământ şi care facilitează contextualizarea şi aplicarea cunoştinţelor şcolare, în diferite situaţii de viaţă.

Conceptul de interdisciplinaritate poate fi înţeles mai bine prin comparaţie cu alte concepte corelative: monodisciplinaritatea, multidiciplinaritatea, pluridisciplinaritatea, transdiciplinaritatea.

Experimentarea metodei proiectului m-a convins de eficienţa abordării tematice a conţinuturilor. Un astfel de demers favorizează învăţarea integrată, înlătură graniţele rigide dintre discipline şi domenii, permite dezvoltarea gândirii integrativ-sistemice şi dă elevilor posibilitatea să descopere complementaritatea cunoştinţelor.

Atunci când este bine conceput, un curriculum bazat pe proiecte poate duce la obţinerea de către elevi a unor rezultate de calitate superioară şi poate constitui o experienţă recompensatoare pentru profesori.

Subiectul proiectului a fost reprezentat de o unitate de învăţare de la geografie la clasa aIVa la care s-au înregistrat, monitorizat şi comparat rezultate obţinute de elevi la diferite probe de evaluare, s-au observat avantaje şi dezavantaje ale aplicării metodei de evaluare alese în procesul didactic ,s-au evaluat şi înregistrat progresul elevilor.

Scopul proiectului a fost acela de a-i ajuta pe copii să cunoască clima din ţara noastră, să se familiarizeze cu principalele caracteristici ale solului, cu flora şi fauna specifice zonelor de câmpie, deal, munte, cu aspecte ale pădurilor întâlnite în cele trei zone studiate.

În acelaşi timp copiii trebuie să înveţe să caute singuri informaţii, să ia decizii, să- şi dezvolte abilităţile de lucru în grup.

A fost rezervat şi laboratorul informatizat al şcolii pentru desfăşurarea lecţiilor în care se propune şi documentarea elevilor cu ajutorul Internetului.

- Întrebarea esenţială a proiectuluia fost:
- Cum se pot adapta plantele şi animalele la mediul geografic?
- Întrebările unităţii de învăţareau fost :

Care sunt caracteristicile climei din ţara noastră?

Ce legături putem stabili între mediul geografic şi viaţa plantelor şi animalelor de la noi?

Ce însuşiri are solul?

Ce putem face noi pentru a ajuta la salvarea speciilor periclitate?

Prin experimentul efectuat ,folosind învăţarea bazată pe proiecte ,s-a dovedit ca probele de evaluare devin atractive, incitante pentru elevi în funcţie de tipul de item folosit ,dacă sunt gândite, redactate şi ţin cont de particularităţile de vârsta ale elevilor .

Bibliografie

Creţu, C., Teoria curriculumului şi conţinuturile educaţiei. Editura Universităţii Al.I.Cuza, (1999).

Lisievici, P. ,Evaluarea în învăţământ. Teorie, practică, instrumente. Editura Aramis, (2002).

Manolescu, M. ,Teoria şi metodologia evaluării,Editura Universitară, (2010).

Manolescu, M. ,Evaluarea şcolară. Metode, tehnici, instrumente Teorie şi practică. Editura Meteor Press

OMUL DASCĂL

Telescu Iuliana Daniela

Drag dascăl, OM ADEVĂRAT,

Drag om, DASCĂL ADEVĂRAT,

Oricum ți-aș spune,

Oricum te-aș numi,

Rămâi același OM

în vremuri de schimbare...

Rămâi același suflet bun și mare...

Rămâi același creator de zâmbete...

Rămâi același tărâm de liniște,

liman al îngăduinței, al bunăvoinței...

Și, cu toate-acestea, te schimbi

Pentru fiecare copil în parte,

Atunci când te străduiești să transformi

bobocii în flori,

licuricii în sori,

puii în păsări care zboară

și care știu de la tine,

Omule-Dascăl,

Că a trăi înseamnă ... a învăța.

ROLUL ŞCOLII ÎN EDUCAŢIA MULTICULTURALĂ ŞI INTERCULTURALĂ A ELEVILOR

Lăcătușu Elena

Educaţia în perspectiva deschiderii către valori multiple reprezintă un demers pe deplin justificat, întrucât vizează o mai bună inserţie a individului într-o lume spirituală polimorfă şi dinamică. Acest demers formativ vine atât în întâmpinarea dezideratelor individualităţii, prin valorizarea unor trăsături particulare, unice, ce merită a fi recunoscute sau amplificate, cât şi în profilul societăţii, asigurându-i un anumit grad de coerenţă, solidaritate şi funcţionalitate. Solidaritatea comunitară este potenţată prin felul cum se gestionează reproducerea marilor simboluri în interiorului spaţiului socio-cultural respectiv, dar şi prin modul cum este reglată deschiderea spre alte formaţiuni socioculturale.

Noţiunea de educaţie multiculturală desemneaza totalitatea programelor educaţionale ce răspund necesităţilor impuse de coexistenţa într-un mediu multietnic. Scopul educaţiei multiculturale este de a facilita acomodarea grupurilor etnoculturale minoritare şi, în aceeaşi măsură, acomodarea şi deschiderea societăţii majoritare la modelurile culturale specifice grupurilor minoritare. Programele educaţionale multiculturale sunt fundamentate pe principiul diversităţii culturale şi a deschiderii societăţii contemporane; educaţia şi predarea interculturala sunt menite să concentreze atenţia elevilor spre propria identitate, cât şi spre valorile umane universale, egalitatea oportunităţilor educaţionale pentru toate grupurile din interiorul societăţii. Educatia multiculturală este considerată a fi, prin demersurile antirasiale, antixenofobe, antidiscriminative şi de relativizare a culturilor existente, garantul unei societăţi multiculturale viabile, factor de stabilitate democratică şi de diminuare a conflictualităţii.

Educaţia interculturală presupune o nouă abordare a orizontului valorilor. Problemele care se pun acum sunt cele legate de negocierea valorilor, de interpretarea lor, de juxtapunerea şi complementaritatea lor. Din recunoaşterea egalităţii valorice a culturilor nu trebuie trasă concluzia că toate sunt la fel şi că dispar unele diferenţe sau chiar divergenţe. Şcoala trebuie să releve şi să cultive aceste diferenţe, revalorizând noile expresii culturale în contextul mai larg, al comunităţii în care fiecare îşi găseşte locul potrivit.

Obiectivul principal al educaţiei interculturale rezidă pregătirea persoanelor pentru a percepe, accepta, respecta şi experimenta alteritatea. A face educaţie interculturală presupune ca însuşi procesul educaţional să se realizeze într-un mediu interacţional, prin punerea alături sau faţă în faţă a purtătorilor unor expresii culturale diferite.

Multiculturalismul european este o bogăţie potenţială cu condiţia să nu diminueze sau să anuleze identitate fiecărei culturi, şi se poate converti într-un veritabil interculturalism. Politicle educative şi culturale se cer a fi deschise nu numai în ceea ce priveşte valorile naţionale, ci şi cele internaţionale, căci cooperarea economică şi politica a devenit imposibilă dacă nu se aliază cu spiritul de comprehensiune şi cooperare în domeniile culturii şi educaţiei. O educaţie aptă să se fondeze pe diferenţă şi să se deschidă în faţa diverselor valori este singura capabilă să răspundă nevoilor Europei de astăzi şi de mâine.

Sarcina şcolii de astăzi este de a forma elevilor o conştiinţă europeană. Încă din clasele primare se impune cultivarea respectului şi solidarităţii faţă de cultura altor popoare. În acest sens, însă elevii trebuie în primul rând centraţi cultural, trebuie să cunoască foarte bine valorile propriei culturi, ca apoi să fie în stare a primi informaţii despre o altă cultură. Aşadar, rezultă că „şcoala trebuie să fie mai întâi culturală şi apoi interculturală. Trebuie mers spre intercultural prin cultural."

Educaţia inter şi multiculturală se constituie în noi dimensiuni ale educaţiei, destinate formării la şcolari a unei conştiinţe europene, cultivării respectului şi solidarităţii faţă de cultura altor popoare, dezvoltarea unor comportamente şi atitudini inter şi multiculturale, implicând simultan afirmarea fiecărei culturi cu normele sale specifice, dar şi deschiderea către alte culturi, în perspectiva constituirii unei noi civilizaţii comune.

Conceperea şi abordarea educaţiei din această dublă perspectivă duce la formarea unor comportamente specifice:

• aptitudinea de a comunica eficient;

• întărirea respectului de sine şi al altora;

• toleranţă faţă de opiniile diferite;

• adaptarea continuă la diversitatea cultura;

• fructificarea diferenţelor culturale şi a valorilor spirituale, locale şi generale, în beneficiu personal şi social;

• recunoaşterea egalităţii valorice a culturilor.

Concluzionând, putem afirma că atâta timp cât societatea noastră devine din ce în mai pluriculturală, educaţia inter- şi multiculturală au un rol bine determinat în dezvoltarea personalităţii elevilor în calitate de subiecţi ai învăţământului românesc.

CONCLUZII

Realităţile sociale în care trăim se caracterizează prin coexistenţa în acelaşi spaţiu a unei diversităţi culturale: etnice, lingvistice, religioase, de vârstă, de origine socială etc. Adesea diferenţele sunt văzute întro manieră negativă, devenind sursă de conflict şi justificare a discriminării. Construirea unei societăţi democratice bazată pe valorile democraţiei trebuie să aibă ca punct de plecare recunoaşterea şi punerea în valoare a acestor diferenţe, ca sursă unică la supravieţuire şi coexistenţă în pace.

Prin educaţie multiculturală şi interculturală derulată în cadrul procesului de educaţie al elevului/tânărului urmărim ca subiectul să devină:

*persoană deschisă către ceilalţi, conştiinţă de valoarea pe care o au ceilalţi şi capabilă să contribuie la dezvoltarea comunităţii din care face parte;

*o persoană care construieşte relaţii cu ceilalţi, în spiritul solidarităţii şi al toleranţei;

*o persoană care doreşte să comunice şi caută soluţii de rezolvare a problemelor, împreună cu ceilalţi;

*o persoană care are principii de viaţă, capabilă să dialogheze cu ceilalţi, să trăiască împreună cu ceilalţi într-un climat de respect, solidaritate şi acceptare a diversităţii;

*o persoană care ştie să se integreze responsabil în comunitate;

*o persoană integrată în cultura poporului său, în acelaşi timp deschisă spre alte culturi, capabilă să accepte şi să-i respecte pe ceilalţi.

Însuşirea unor elemente de educaţie multiculturală, dobândirea unor deprinderi, atitudini şi comportamente bazate pe toleranţă şi respect reciproc constituie paliere reale de inserţie comunitară şi socială a tuturor indivizilor.

BIBLIOGRAFIE:

1)Cucoş, C., Pedagogie, Editura Polirom Iaşi, 2006

2)Salade, D, Dimensiuni ale educaţiei, EDP Bucureşti, 1998

3)Văideanu, G, Unesco 50 –Educaţie, EDP Bucureşti, 1996

4)Voinea, Maria; Bulzan, Carmen, Sociologia drepturilor omului, Editura Universităţii Bucureşti, 2004

JOCUL ŞI ROLUL SĂU DIDACTIC

Iacob Iuliana

Ca factor educativ al progresului, şcoala trebuie să utilizeze cele mai eficiente căi, cele mai variate mijloace şi metode în desfăşurarea procesului de învăţământ care să asigure şi să stimuleze în acelaşi timp creşterea ritmului de însuşire a cunoştinţelor.

Unul dintre aceste mijloace folosit din ce în ce mai mult în procesul instructiv-educativ şi care şi-a dovedit eficienţa este jocul didactic.

Rolul şi importanţa jocului didactic constau în faptul că el facilitează procesul de asimilare, fixare şi consolidare a cunoştinţelor iar datorită caracterului său formativ influenţează dezvoltarea personalităţii elevului. Jocul didactic este un important mijloc de educaţie intelectuală care pune în vedere şi antrenează capacităţile creatoare ale şcolarului.

,,Metoda jocului valorifică avantajele dinamicii de grup. Independenţa şi spiritul de cooperare, participarea efectivă şi totală în joc, angajează atât pe elevii timizi cât şi pe cei mai slabi, stimulează curentul de influenţe reciproce, ceea ce duce la creşterea gradului de coeziune în colectivul clasei."1)

Jocul didactic, prin sarcina lui precisă, permite elevului în procesul de pregătire, reluarea într-o formă mai atractivă a cunoştinţelor predate ceea ce înseamnă că favorizează repetarea şi fixarea acestora.

Datorită conţinutului şi modului de desfăşurare, jocurile didactice sunt mijloace eficiente de activizare a întregului colectiv al clasei, dezvoltă spiritul de echipă, de întrajutorare, formează şi dezvoltă unele deprinderi practice elementare şi de muncă organizată.

În joc, copilul trăieşte real evenimentul fictiv la care ia parte şi se identifică cu rolul pe care îl are în joc. După J. Piaget, jocul este,, o formă de activitate în care se produce formarea premiselor pentru trecerea acţiunilor mintale sprijinite pe limbaj."2)

Jocul este o activitate de cunoaştere şi o formă de învăţare constituind în acelaşi timp o modalitate de dezvoltare a personalităţii.

Programul zilnic al elevului cuprinde două părţi:activitatea de învăţare propriu-zisă sau învăţarea prin joc şi activităţile libere din afara şcolii.

Pentru copii aproape orice activitate este joc.,,Jocul este munca, este binele, este datoria, este idealul vieţii. Jocul este singura atmosferă în care fiinţa sa psihologică poate să respire şi în consecinţă poate să acţioneze."3)

Folosirea jocului didactic face ca elevul să înveţe cu plăcere, să devină interesat de învăţătură, face ca fiecare dintre ei să capete încredere în forţele proprii şi îi dă mai multă siguranţă în răspunsuri.

Prin joc reuşim să îmbinăm distracţia, surpriza, buna dispoziţie cu sarcina didactică, apelând la potenţialul educativ-intelectual, moral şi fizic al elevilor, asigurând astfel o activitate complexă, interesantă, plăcută, antrenantă, utilă, care dezvoltă flexibilitatea gândirii, stimulează iniţiativa, creativitatea, inventivitatea.

Aşa cum munca îşi are rolul ei la adult şi jocul îşi are rolul său la copii. Dacă adultul se simte puternic prin lucrurile sale, elevul se simte mare prin succesele sale.

Elevul se găseşte în joc în situaţia de protagonist, de actor şi nu de spectator, ceea ce corespunde foarte bine dinamismului gândirii, imaginaţiei şi vieţii lui afective.

BIBLIOGRAFIE

1) I. Cerghit,,Metode de învăţământ", Editura didactică şi pedagogică,1976, pag. 172

2)J. Piaget, B. Inhelder,, Psihologia copilului", Editura didactică şi pedagogică,1966, pag. 51

3)Învăţământul primar, nr.4-1994, pag. 21,22

JOCUL DIDACTIC – MIJLOC DE EDUCATIE

Nistor Luminita Carmen

,,Copilul este o fiinţă a cărei principală trebuinţă este jocul.(…) Trebuinţa de a se juca este tocmai ceea ce ne va permite să împăcăm şcoala cu viaţa, să procurăm

şcolarului acele mobiluri de acţiune care se consideră de negăsit în sala de clasă.”

~ Edouard Claparède ~

În cadrul procesului de învăţământ, jocul este conceput ca mijloc de instruire şi de educare a copiilor şi ca procedeu didactic de realizare a obiectiveloroperaţionale specifice anumitor conţinuturi.

Jocul, ca mijloc de instruire şi educare, reprezintă forma ideală de rezolvare a problemelor de învăţare şi de instruire adecvată în special preşcolarilor şi şcolarilor mici. Este un tip de joc prin care învăţătorul consolidează, precizează şi verifică cunoştinţele predate elevilor, le îmbogăţeşte sfera de cunoştinţe.

Jocul didactic reprezintă un ansamblu de acţiuni şi operaţii care, paralel cu destinderea, buna dispoziţie şi bucuria, urmăreşte obiective de pregătire intelectuală, tehnică, morală, estetică, fizică a copilului.

Aşadar, atunci când jocul este utilizat în procesul de învăţământ, el dobândeşte funcţii psihopedagogice semnificative, asigurând participarea activă a elevului la lecţii, sporind interesul de cunoaştere faţă de conţinutul lecţiilor.

,, Învăţăm jucându-ne la limba română’’

Jocul didactic este un procedeu activ, mult practicat în ciclul primar. Jocul, activitate cognitivă specifică copilăriei, îl pune pe şcolarul mic în situaţia unei intense activităţi intelectuale şi asigură o asimilare reală a noţiunilor, regulilor, o însuşire activă şi conştientă a cunoştinţelor.

Folosit cu măiestrie, jocul crează un cadru organizatoric, care favorizează dezvoltarea interesului elevilor, a spiritului de investigare şi formarea deprinderilor de folosire spontană a cunoştinţelor dobândite.

A învăţa copiii să citească şi să scrie este un proces complex şi de lungă durată. A citi înseamnă a descifra mesaje, transpunând structuri grafice în structuri sonore şi mintale, purtătoare de sensuri. Scrierea înseamnă încifrarea unui mesaj, adică reprezentarea gândurilor, ideilor prin semne grafice. Însuşirea citit-scrisului până la nivel de deprinderi se realizează prin exersarea riguroasă şi sistematică a componentelor ce stau la baza constituirii lor.

În activitatea de fiecare zi a copilului jocul ocupă locul preferat. Aşa cum adultul se simte împlinit prin munca sa, copilul se simte mare prin succesele sale ludice.

A ne întreba de ce pentru copil, aproape orice activitate este joc, înseamnă a ne întreba de ce este copil.

Cunoscând locul pe care îl ocupă jocul în viaţa copilului, este uşor de înţeles eficienţa folosirii lui în procesul instuctiv educativ.

În şcoală, motivaţia intrinsecă pentru învăţătură nu apare la comandă, iar angajarea obţinută prin constrângere poate avea efecte secundare îngrijorătoare.

Elementele de joc, încorporate în lecţie, garantează captarea atenţiei elevilor pe tot parcursul activităţii didactice şi înlătură plictiseala, considerată „păcatul de moarte al predării" (Herbart).

Jocul este şi un mijloc eficient de educaţie: disciplinează fără constângere pe jucător atât sub aspectul desfăşurării acţiunilor obiective, cât şi sub raportul comportamentului social.

Iată câteva jocuri didactice folosite pentru îmbogăţirea expresivităţii vorbirii, activizarea vocabularului şi stimularea creativităţii elevilor.

Pentru verificarea însuşirii grupurilor de litere am organizat jocul:

„Unde se potriveşte?"

Am prezentat elevilor câteva desene şi le-am cerut să denumească ce văd şi să spună DA în căsuţa care arată grupul de litere conţinut de cuvânt.

Material:fişe pe care sunt scrise grupurile de sunete ca: ea, ia, ie, oa, ua, uă.

Sarcina: să formeze cuvinte, pe urmă enunţuri care să se refere la o călătorie cu trenul.

Desfăşurarea jocului: copiii primesc fişele, compun cuvinte, pe urmă enunţuri.

Jocul este sub formă de întrecere.

După mai multe exerciţii am putut organiza cu copiii jocuri didactice cu cuvinte omonime.

„Găseşte mai multe înţelesuri"

Este un joc care are ca scop precizarea înţelesului cuvintelor cu aceeaşi formă, dar înţeles diferit. Am folosit ca material didactic cuvinte ca: toc, cot, pui, pod, cap.

Sarcina didactică: rostirea cuvântului după anumite înţelesuri sugerate.

Desfăşurarea jocului: se scoate un elev din clasă. Învăţătorul împreună cu elevii aleg un cuvânt, de exemplu cuvântul toc. După alegerea cuvântului, copilul de afară este adus în clasă şi în mod organizat i se spun două sau mai multe înţelesuri ale aceluiaşi cuvânt. Elevul trebuie să ghicească despre ce cuvânt este vorba.

De exemplu: cu el se scrie, se află la fiecare uşă etc, până când elevul ghiceşte. Dacă nu ghiceşte, i se dau lămuriri suplimentare.

Se procedează la fel şi cu alte cuvinte omonime.

Sinonimele contribuie la precizarea vocabularului şi măreşte simţitor potenţialul expresiv al limbii. Copiii sunt conduşi să înţeleagă şi să observe că unele cuvinte pot fi înlocuite în vorbire cu altele, cu acelaşi înţeles.

De exempu: copilaş – bebeluş – prunc – pui de om

sau

bătălie – luptă – război.

„Găseşte-i un alt nume”

Acest joc l-am folosit pentru a îmbogăţi vocabularul copiilor cu cuvinte sinonime.

Sarcina didactică: aflarea unor cuvinte sinonime cu celelalte.

Material: cuvinte iniţiale.

Desfăşurarea jocului: pe tablă am scris cuvintele în coloană: zăpadă, timp, troian, elev a ţipa. Elevii au sarcina de a găsi cât mai multe cuvinte cu acelaşi înţeles. Jocul l-am desfăşurat pe rânduri de bănci. A ieşit câştigător rândul care a găsit cele mai multe sinonime pentru cuvântul dat.

Formarea noţiunii de limbă este un proces complex care implică atât dezvoltarea vocabularului, cât şi dezvoltarea proceselor intelectuale ale elevilor.

Pentru a vedea modul în care s-a realizat îmbogăţirea vocabularului elevilor cu sinonime şi omonime am realizat „Jocul sinonimelor” şi „Jocul omonimelor”.

SA PASTRAM PAMNTUL VIU

Luminita Carmen Nistor

Fără îndoială că toţi trebuie să avem înţelepciunea să oprim la timp distrugerea naturii şi să ne punem întreaga capacitate în slujba binelui comun, ocrotind acest colt verde şi minunat al Universului care este casa noastră, Pământul."

Poate că pentru fiecare om de pe planeta Pământ cuvântul "acasă" are un înţeles diferit şi poate că reprezintă un loc sau un spaţiu diferit , însă un adevăr fundamental adesea ignorat este faptul că noi, toţi oameni trăim pe o singură planetă, într-o singură "casă".

Sărăcirea globului de materiile prime ne ameninţă, oameni buni! Dar nu doar un colţ de lume sau doar o populaţie, ci întreaga omenire. De aceea trebuie să înţelegem că formăm o mare familie, că avem o casă comună – TERRA, pe care trebuie să o îngrijim şi să o apărăm. În mintea şi în forţa noastră stă posibilitatea să utilizăm raţional ceea ce avem, dar depind de felul în care noi avem grjjă şi respectăm dreptul la viaţă Terrei.

Planeta noastră a ajuns în această situaţie datorită tendinţei fiintei umane de cucerire, de exploatare nelimitată a resurselor naturale de nerespectarea celor mai elementare legi ale firii. Subţierea stratului de ozon şi încălzirea climei globului datorate cresterii dramatice a nivelului de dioxid de carbon în aer, sunt consecinţele consumului exagerat de resurse naturalesi a procesului de despădurire masivă .Verdele Pământului ne tine pe noi în viaţă, iar pe Terra, presiunea umană asupra acestui verde este pe deplin ilustrată şi de impactul asupra pădurilor, prin defrişări masive.

Protecţia biosferei este de o importanţă capitală pentru umanitate. Pentru ca pământul să rămână o planetă verde, interesele oamenilor trebuie corelate cu legile naturii! Efectele încălzirii globale include lipsa apei şi secetă, inundaţii catastrofale, uragane şi incendii. Să nu uităm că sănătatea noastră, viitorul Planetei, depind de noi, de gradul nostru de implicare directă sau indirectă , prin conduita care o avem faţă de problemele de mediu.

Poluarea şi diminuarea drastica a depozitelor de materii regenerabile în cantitati si ritmuri ce depasesc posibilitatile de refacere a acestora pe cale naturală,au produs dezechilibre serioase ecosistemului planetar. Dar si poluarea este o mare problemă: gunoaiele, poluarea aerului de autovehicule, a apei prin diferite forme au depasit limitele si de aceea trebuie să luăm măsuri. Si cum altfel dacă nu cu ajutorul elevilor constiinciosi. Ei sunt viitorul lumii si noi i-am învăţat aceste lucruri importante prin diferite activităţi atât la scoală, cat şi extraşcoalar, prin activităţi în aer liber, activitati de plantare a copacilor, activitati de ecologizare a ulitelor satului, etc. Noi toti impreuna cu elevii scolii noastre am învăţat să fim mai puternici, mai uniţi cu natura dar şi între noi, ne-am împrietenit cu plantele, izvoarele, animalele, cu toata natura şi aerul Planetei Verzi. Iata asa am făcut împreună un pas hotărâtor pentru un PAMANT mai verde, pas pe care il vom continua.

Cine sunt eu?

MARIANA LUPU

Un punct minuscul in aceasta lume, ca o stea printre milioane de alte stele. Dar totusi fiecare are viata lui. Pe cat de mica, pe atat de smnificativa. Am si eu povestea mea ca toata lumea Iar cand eu nu voi mai fi o stea acolo , in indepartatul si gigantul univers va straluci pentru mine,in amintirea mea, pierduta printre mii de alte stele.

Eu sunt o fiinta, un om cu sentimente. Un om care incearca sa-si croiasca un drum in viata, un om care incearca sa-i dea vietii rost.Sunt un suflet printre milioane de alte suflete , caruia ii place viata. Pentru a putea duce o viata plina de bucurie si fericire este nevoie sa ne cunoastem, sa ne intelegem, sa ne respectam si sa ne ajutam aproapele, pentru a putea trai impreuna , fara a ne face rau unul altuia.

Eu incerc sa fiu o fire vesela si optimista,pentru a putea merge mai departe. Cu totii incercam de mici sa invatam cat mai bine, insa nu doar la scoala trebuie sa invatam, ci ar fi foarte bine sa invatam si din propriile noastre greseli, pentru a le evita si a duce o viata plina de fericire. Este bine sa incercam sa fim mai buni unii cu altii, pentru ca in fata lui Dumnezeu suntem diferiti dar egali si pentru ca fiecare sa poata fi mandru sa spuna EU.

Iodură de potasiu

Cojocaru Victoria

Iodul, care este un halogen, nu poate rămâne ca un element la temperatură și presiune standard, ci se combină cu alte elemente pentru a forma compuși cu ușurință. Aceasta este proprietatea de a forma compuși care o fac un element foarte important. Iodul se combină cu potasiu pentru a forma iodură de potasiu, care este un compus foarte important care este utilizat în comerț în diferite industrii. Izotopii de iod sunt periculoși pentru oameni, dar când iodul este luat sub formă de KI, el devine un bun prieten bun.Deficitul de iod duce la întârzierea mintală și la rugină, această deficiență este îndeplinită prin administrarea de iod sub formă de KI. Iodul pare a fi alb-negru, în timp ce KI apare

Iodul și iodura de potasiu sunt elementul esențial și respectiv compusul. Iodul este clasificat ca halogen în tabelul periodic, reprezentat de simbolul I și are numărul atomic 53. Ca toate celelalte halogeni se găsește în diatomie. Iodul este unul dintre cele mai puternice dezinfectante. Este frecvent utilizat în sare de masă și este o parte esențială a dietei care economisește de la deficitul de iod. Iodul ajută glanda tiroidă să producă hormoni tiroxin esențiali pentru organism. Iodura de potasiu este compusul format din combinația de potasiu și iod reprezentată de KI. Iodura de potasiu are diferite utilizări, principala fiind luată ca tablete ca tratament împotriva expunerii radioactive. KI se adaugă la sare de masă pentru ao face iodată.

Este un compus anorganic și apare sub formă de solid alb și este produsă în comerț în cantități mari. Este cel mai important compus de iodură, deoarece este mai puțin higroscopic decât orice alt compus compus de iodură. Cea mai importantă aplicare a KI este sub formă de comprimate SSKI (soluție saturată de iodură de potasiu, de asemenea). Aceste tablete sunt luate în tratamentul de urgență a mai multor afecțiuni. SSKI este, de asemenea, utilizat pentru tratamentul în cazurile de expunere la accidente nucleare. KI este, de asemenea, utilizat pentru a suplimenta deficiența de iod atunci când este adăugat la sare de masă. KI este un compus important care este utilizat în industria de fotografie și în domeniul cercetării biomedicale.

ca un solid alb. Iodul este utilizat în principal ca dezinfectant, iar KI este utilizat în principal ca supliment nutrițional și ca medicament pentru a fi utilizat în tratamentul multor boli.

Diversificarea câmpului educațional din perioada preștiințifică până la cea contemporană

Avram Anamaria

Înfăptuirea și îmbrăcarea actului educațional într-o notă de originalitate a stârnit un interes intens în rândul omenirii mai ales că educația s-a născut odată cu apariția omului ceea ce subliniază caracterul dinamic al acesteia alimentat de diverși factori de natură culturală, economică, psihologică etc. Cu toate acestea educația înscrie elemente comune indiferent de era după care s-a pliat, aspecte care însumează suma de valori general valabile ce susțin integrarea individului în societate prin maximizarea potențialului său: ,,Educaţia este activitatea de disciplinare, cultivare, civilizare şi moralizare a omului, iar scopul educaţiei este de a dezvolta în individ toată perfecţiunea de care este susceptibil ”- Immanuel Kant. Pe baza acestor piloni bine înrădăcinați la temelia imperiului de cunoștințe și valori guvernate sub domnia educației s-au creat diverse definiții ale educației toate integrând și nevoile omului ca ființă rațională. Omul se deosebește de animale, după cum exprimă George Herbert Mead (Griffin. 2019), prin gândire, prin arta de a lua locul celuilalt. Acest fenomen susține o interacțiune simbolică mai profundă (la acest aspect vom reveni în cele ce urmează) echivalentă cu dorința în plan cognitiv a insului de a gândi critic o situație, iar în plan social de a-și construi sinele și implicit de a se individualiza. Procesul de învățământ poate fi analizat din două unghiuri pedagogice diferite, dar totodată complementare și anume: educația ca relație predare-învățare-evaluare și ca act de comunicare, ambele raportate la setul de valori individuale ale celui supus învățării. Pentru o analiză mai detaliată se va porni de la definiția oferită de Ioan Nicola care înglobează cu succes rolurile actanților implicați în educație reliefând în același timp obiectivele urmărite prin prisma exercitării educației asupra individului: ,,Educaţia este o activitate socială complexă care se realizează printr-un lanţ nesfârşit de acţiuni exercitate în mod conştient, sistematic și organizat, în fiecare moment un subiect- individual sau colectiv- acționând asupra unui obiect individual sau colectiv- în vederea transformării acestuia din urmă într-o personalitate activă și creatoare, corespunzătoare condițiilor istorico-sociale prezente și de perspectivă” (Nicola, Constantin, Fărcaș. 1982. pp. 11-12). În stadiul incipient se va survola deasupra definiției într-un mod mai abstract pentru a facilita analiza din ce în ce mai profundă, mai aproape de nucleul educațional. Astfel, se observă că procesul de învățare adoptă ca mijloc principal de ,, ,,dăltuire” a ființei umane” (accepțiunea de ,,dăltuire” este extrasă din opera lui Aristotel ,,Politica”) (Nicola, Fărcaș. 1995. p.7) comunicarea privită ca interacțiune deoarece pe lângă elementele de bază, care se regăsesc și la comunicarea văzută ca acțiune (sursă, transmițător, canal, receptor, destinatar), se pune accentul pe feedback-ul primit, dar și pe contextul educațional care poate să fie la rândul său formal, nonformal și informal (ceea ce explică complexitatea câmpului educațional și totodată evidențiază dezvoltarea continuă a acestuia). Actul educațional formal primează în ceea ce privește modalitățile de predare ceea ce susține relația dintre actorii educaționali implicați în aceasta, relație care cunoaște o democratizare intensă. Altfel spus, există un flux comunicațional bidirecțional care are la bază cele trei principii aduse în scenă de către George Herbert Mead cu referire la interacționismul simbolic: înțeles, limbaj și gândire (Griffin. 2019). După cum reliefează și W. Barnett Pearce comunicarea este asemenea unei ape curgătoare fiind una dintre cele mai mari bogății pe care omul le-a inventat (Griffin. 2019) întrucât prin

limbaj insul înmagazinează înțelesuri prin intermediul gândirii, dar în același timp gândirea cunoaște o cale ascendentă cu cât înțelesurile sunt mai bine definite, mai complexe, deci, limbajul se dezvoltă accelerat. Selectăm o secvență relevantă din definiția inserată anterior pentru a sublinia o posibilă evoluție a raportului dintre actorii educaționali oglindită în perspectiva amplificării și diversificării câmpului educațional: ,,activitate socială complexă care se realizează printr-un lanţ nesfârşit de acţiuni exercitate în mod conştient, sistematic și organizat". Astfel, după cum se desprinde din această înlănțuire de cuvinte procesul de învățare se realizează de cele mai multe ori sub coordonarea directă a unui cadru didactic ce se află, din punct de vedere ierarhic, pe o treaptă superioară față de educabil acționând după niște etape bine definite care se sustrag din Curriculum vizând atingerea finalităților educaționale care la rândul lor sunt raportate la idealul educațional (Nicola, Constantin, Fărcaș. 1982. pp. 11-12).

Așadar, raportul dintre actorii educaționali (profesor, elev și familie), din perspectiva amplificării și diversificării câmpului educațional se dezvoltă în concordanță cu era istorică în care se desfășoară actul educațional, dar cu toate acestea contopirea dintre cele patru tipuri de educație (intelectuală, morală, estetică și fizică) reprezintă un element valoros în maximizarea calității învățării și dezvoltării educabilului. Teza dezvoltată în acest material a cunoscut schimbări și influențe importante ce au izvorât din miturile fondatoare specifice perioadei științifice. În accepțiunea lui Jan Amos Comenius (perspectivă care reunește prin excelență ,,idei pedagogice, filosofia empiristă și umanismul Renașterii" (Păun, 2017. p.38)) educația are rolul de a pregăti individul pentru conviețuirea în societate complementară cu propria fericire. Astfel, se poate face trimitere la tipurile de educație care domină aria câmpului educațional deoarece pentru ca insul să se adapteze mediului social trebuie să dețină unele principii, valori, reguli (educația morală) scăldate prin gândirea critică proprie, îmbunătățită prin educația estetică. Procesul e completat de educația fizică ce este prezentă încă din Antichitatea grecească ca fiind generator de competiție, curaj. Totul este înglobat de educația intelectuală deoarece pentru a urma o ramură a educației este necesar ca obiectul învățării să dețină o sumă de cunoștințe empirice (transmise pe căi diverse ceea ce susține amplificarea câmpului educațional). În susținerea ultimei idei voi parafraza accepțiunea lui D.D.Roșca extrasă din scrierea ,,Existență tragică" : omul de știință nu are nevoie de filosofie pentru a cerceta, dar filosoful are nevoie de o bază informațional empirică de la care să pornească în aprofundarea temei (1934).

Bibliografie

- Griffin. E. (2019). O perspectivă asupra teoriilor comunicării. Timișoara: Editura Universității de Vest
- Nicola. I., Constantin. S., Farcaș. D. (1982). Pedagogie școlară. București: Editura Didactică și Pedagogică
- Nicola. I., Farcaș. D. (1995). Teoria educației și noțiuni de cercetare pedagogică. București: Editura Didactică și Pedagogică
- Păun. E. (2017). Pedagogie. Provocări și dileme privind școala și profesia didactică. București: Polirom
- Roșca. D.D., (1934). Existența tragică. București: Fundația pentru literatură și artă ,,Regele Carol II"

PROIECT TEMATIC BINE AI SOSIT TOAMNĂ!

STOICA MIHĂIȚA

Activitatea debutează cu „Întâlnirea de dimineaţă”, prin intermediul salutului de dimineaţă

Au loc discuții despre zâna Toamnă , despre ceea ce copiii observă în natură în drum spre școală.

La calendarul naturii se lipește jetonul,pe panou, specific vremii zilei respective.

Se anunță elevii că a sosit o scrisoare care este adresată elevilor clasei şi se citește această scrisoare: „Dragi copii, numele meu este Zâna Toamna şi sunt a treia fiică a Anului. Vă propun ca organizaţi pe grupe, să participaţi la un concurs şi să scrieţi astăzi ultima pagină în Cartea Toamnei. V-am trimis în acest plic mai multe probe pe care trebuie să le treceţi, iar pentru fiecare probă trecută cu bine, veţi primi câte un chip vesel, iar la sfârşitul activităţii veţi avea o surpriză.

Copiii sunt organizaţi în patru grupe: Grupa „Florilor”, Grupa „Fructelor”,,Grupa „Legumelor”, Grupa „Meteorologilor”.Se alege un lider pentru fiecare grupă și se reamintește că rebuie să respecte regulile concursului: (Să fie atenţi,să nu răspundă neîntrebaţi)

La sfârşitul activităţii, copiii de la grupa care a adunat mai multe chipuri vesele, vor fi câştigători.

I. Răspundeţi la următoarele întrebări:

Grupa Fructelor Care sunt frumuseţele toamnei?

Grupa Legumelor Care sunt bogăţiile toamnei?

Grupa Florilor Care sunt fenomenele naturii specifice toamnei?

Grupa Meteorologilor Care sunt florile care înfloresc toamna?

II. Ghicitori: Grupa Fructelor Rotunjoare, colorate/ În cămară sunt păstrate

Şi cu ele curăţate/ Faci plăcinte minunate. (Merele)

Grupa Legumelor Ţăruş galben, ascuţit/În pământ şade înfipt,/ Un iepuraş l-a găsit

Şi pe loc l-a ronţăit. (Morcovul)

Grupa Florilor Japonezul o-ndrăgeşte/ Românul cu drag o creşte/ Fiidcă iernii îi zâmbeşte. (Crizantema)

Grupa Meteorologilor Lacrimi binefăcătoare/ Cad din cer, când nu e soare

Cad ca o binecuvântare/ Peste-ntinsele ogoare. (Ploaia)

III.Se deschide câte un plic pentru fiecare grupă. Elevii trebuie să aleagă fructele, legumele, florile şi caracteristicile specifice toamnei. La final ca moment de relaxare se interpretează cântecul „Toamna-

Zâna din poveşti”. Se vor stabili câştigătorii după numărarea chipurilor vesele primite iar aceştia vor fi recompensaţi cu stimulente.

FIȘĂ DE LUCRU

Neagu Lenuța

Citeşte cu atenţie textul:

Povestea spune că a fost odată un pădurar sărac, care trăia împreună cu fiica sa într-o pădure imensă şi adâncă. Fata ştia toate secretele pădurii şi cărările ascunse sub iarba înaltăşitufişurile dese.

Într-o zi, un viteaz prinţ s-a rătăcit în pădure. A umblat mult prin pădurea întunecată până când a întâlnit-o pe fată. A întrebat-o unde se află şi a rugat-o să îl ajute să găsească drumul. Când prinţul a văzut-o pe fata frumoasă şi blândă s-a îndrăgostit de ea şi a cerut-o de soţie.

Dar fata cea bună i-a spus că ea a promis deja că va fi soţia lui Bucur, un cioban harnic care locuia în pădure.

1. Formulează întrebări legate de text care să înceapă cu:

a) Unde .....

b)De ce .....

1. Identifică sinonimele cuvintelor:

ascunse = secrete =

cărări = pădure=

cioban= imensă =

2. Identifică antonime pentru următoarele cuvinte:

minusculă ≠ severă ≠

a răspuns≠ puţin ≠

3. Rescrie corect următorul text:

Într-o zi, un elev a venit la şcoalã cu pantofii murdar-i. Doamna învãţãtoare la întrebat de ce ai pantofii muradari. El ia rãspuns. mama a plecat de-dimineatã l-a serviciu ş-i n-a avut timp s-ãi cureţe. Cum, ţie mama îţi curãţã pantofi!

Fișă de lucru

Coman Vasilica

Cer a aflat bub uruza de la copil?Citește textul si rezolvă cerințele:

A venit primăvara veselă, cu ghioceii albi, brânduşele galbene şi toporaşii albaştri. Au plesnit mugurii copacilor. S-a ivit frunza cea crudă şi lucioasă. Soarele-i mare şi afară e cald.

S-au întors păsările călătoare. Crângul e plin de larma lor veselă. Albinele deretică stupul. Mieii zburdă pe pajişte.

Buburuza cea mică şi roşie a ieşit din crăpăturile scoarţei copacului.

- Ce bine că s-a dus iarna!

Deodată s-a întristat şi a zis:

- Ce mică şi neînsemnată sunt! Nimeni nu mă bagă în seamă !

A zburat şi s-a aşezat pe mânuţa unui copil.

- Bunicule, ce buburuză mică şi drăguţă ! Buburuză, eşti prima gâză ce vesteşte primăvara!

Bucuroasă, buburuza a aflat că are şi ea un rost pe lume.

1.Ce anotimp este înfăţişat în text ?

a.vara

b.toamna

c.iarna

d.primăvara

2.Unde s –a așezat buburuza?

a)pe o floare

b)în pălăria bunicului

c)pe mânuţa unui copil

3.Ce a aflat buburuza de la copil?

a.că are şi ea un rost pe lume

b.că are prieteni

c.că este frumoasă

Fișă de lucru

Grosu Viorel

1. Scrie:

- 4 numere mai mari decât 11:
- 4 numere mai mici decât 17:
- 4 numere mai mari decât 14:
- 4 numere mai mici decât 15

2. Scrie numerele de la 0 la 20:

a} pare :

b) impare:

3 . Scrie trei numere:

a) mai mari decât 21:

b)mai mici decât 12 :

7. Subliniază numărul mai mare din următoarele perechi de numere :

12 şi 2 8 şi 18 16 şi 9 20 şi 12

12 şi 15 16 şi S 20 si 17 6 şi 16

Importanța poveștilor

Brașoveanu Mariana

Poveștile sunt sufletul copilăriei fiecărui individ,sunt motivul copiilor de a imita,de a se juca,de a inventa,de a evolua.Personajele basmelor au devenit prietenii cei mai buni ai lor.Serile au fost și sunt presărate cu istorii uluitoare,cu exemple de bună creștere, cu momente palpitante,cu descrieri incredibile a naturii ,cu eroi ce seamănă dreptatea,salvează vieți și animale. Liniștea acestor povești, dată de multe ori de glasul melodios și dulce al părinților și mai cu seamă al bunicilor ,ii transformă pe cei ce ascultă în adevărate enciclopedii a basmelor.In fiecare poveste se află o lecție bine delimitată și structurată, o lecție ce modelează treptat fiecare caracter și determină adulții sănătoși de mai târziu. Balanța binelui și al răului nu face altceva decât sa implementeze în gena copiilor capacitatea de a diseca foarte eficient orice situație incomodă care apare în viață. Sensibilitatea sufletească, empatia,mila,dăruirea sunt de asemenea modelate la un nivel superior.Ocupatia fiecărui personaj, modul de indeplinire a sarcinilor,bucuria și perseverenta reprezintă inspirații copleșitoare pentru fiecare copil.

Importanța poveștilor încă de la naștere este cât se poate de validă, având in vedere dezvoltarea nou născutului prin audierea acestora. Atunci când cresc mai mari și merg la școală, poveștile reprezintă cea mai complexă formă de dezvoltare pentru copii; însușindu și cuvinte noi,îmbogățit vocabularul ,dar și imaginația se reflectă in proiecții mult mai vaste,mai complexe și mai sistematizate.

Metode interactive de predare online

Costea Florica

Anul școlar 2019-2020 a adus o nouă provocare pentru învățământ,odată cu începutul pandemiei,și anume învățarea online.

Având în vedere slaba finanțare a acestui domeniu,schimbarea a fost una bruscă.

Școala online a fost și este o provocare doarece în cea mai mare parte,atât cadrele didactice,dar mai ales elevii,în special cei din mediul rural,nu au competențe digitale suficient formate.

Astfel,într-un timp relativ scurt,profesorii au fost nevoiți să învețe să utilizeze una sau mai multe platforme de învățare.

Metode interactive de predare online:

Chestionare și quiz-uri

Evaluarea sub formă de chestionare sau quiz-uri reprezintă o metodă bună și interactivă de evaluare la fiecare sfârșit de oră.Această metodă permite cadrelor didactice să-și dea seama care copii nu au înțeles tema lecției și au nevoie de mai multă atenție sau care copii nu au fost atenți la oră.

Proiectul

Este o metodă complexă de evaluare;de obicei are loc la sfârșitul unui capitol sau semestru.Astfel se evaluează progresele pe care le-au făcut în timp elevii.Elevii sunt puși în situația de a analiza și cerceta informații pe care le-au descoperit singuri.

Jocurile didactice

Jocul este o metodă interactivă eficientă în procesul de predare-învățare-evaluare,iar în învățământul la distanță este mai accesibil,ușor de organizat și eficient.Există jocuri special concepute pentru multe subiecte care sunt predate la școală.Cadrele didactice trebuie doar să le identifice sau chiar să le inventeze.

INVATATORUL PE SCENA VIETII....

Cojoaca Georgiana Lili

La fiecare inceput de vara, cand ciresele s-au copt si vacanta bate nerabdatoare la fereastra, coboram in copularie, tinand in mana o floare si-n ganduri "sclipiri", pentru eicopiii ce ne fac sa ne pastram zambetul si tineretea.

Prin aceasta floare inmiresmata, ce ne-o aduc in dar, isi revarsa dragostea lor sincera si dorintele plapande. De ce oare?....

Pentru ca lor le-am deschis pentru prima data usa unei sali de clasa, ii privim in ochi cu caldura si le mangaiem fruntile traind alaturi aceleasi emotii. Cine ?.... Noi dascalii ce zi de zi, clipa de clipa ii ridicam in fiecare zi spre lumina cunoasterii, ii admiram si incercam sa lee fim alaturi.

Si...astazi , ne oprim in fata lor, ne reamintim ca a trecut un sfert de secol , dar nu in zadar, ei devenind adevarati oameni, urcand in varful piramidei , clocotind alaturi de ei, facandu-ne mandrii de munca noastra, conturand astfel realitatea.

Chiar daca contureaza o realitate.....o realitate pe care am obtinut-o prin rabdare, curaj, incredere in ei si in noi, ne-am daruit unui scop eztraordinar, acela de a obtine verticalitatea viitorului adult.

Nu e deloc usor, cateodata suntem epuizati dupa zile si zile cand ne lasam grijile deoparte , pentru a intra in clasa zambind si glumind cu puii de oameni.

DAR, Doamne, ce frumos este atunci cand primesti " Aplauzele Vietii' !

.....APLAUZE PENTRU EI !

Fișă de lucru (Clasa a IV-a) Limba şi literatura română

Libotean Crinuța

Citeşte textul :

Când Dumnezeu a făcut toate câte sunt pe pământ , iarbă, buruieni şi flori, le-a împodobit cu tot felul de culori frumoase. Când a făcut şi zăpada i-a zis :

– Să-ţi cauţi tu singură culoarea care îţi place, fiindcă tu umbli peste tot.

Atunci Zăpada se duse la iarbă şi-i spuse:

– Dă-mi şi mie din culoarea ta verde şi aşa de frumoasă.

Iarba nu vru însă. Rugă apoi pe trandafir să-i dea culoare lui roşie, strălucitoare. Dar nici trandafirul nu voi. Ceru culoarea albastră de la viorea , culoarea galbenă de floarea soarelui. Nici una nu ascultă rugămintea Zăpezii.

Tristă şi amărâtă, Zăpada ajunse în dreptul ghiocelului.Către el îşi planse ea durerea , grăind :

– Nimeni nu vrea să-mi dea culoarea sa.

Ghiocelul , milos, se înduioşă de soarta Zăpezii şi-i zise :

– Dacă îţi place culoarea mea albă, eu o impart bucuros cu tine.

Zăpada primi cu mulţumire darul ghiocelului. De atunci ea poartă veştmântul alb ca al ghiocelului. Drept recunoştinţă , îl lasă să scoată căpşorul afară , de cum începe să se arate primăvara.

(I.L. Mirea, Zăpada şi ghiocelul- fragment)

I Răspunde la următoarele întrebări:

1.Ce a făcut mai întâi, Dumnezeu, pe pământ?

a) Zăpada b)iarbă, buruieni şi flori c) omul

2.Dumnezeu i-a spus Zăpezii să …….

3.Cui îi ceru aceasta culoare ?

II Delimitează în fragmente şi scrie planul simplu de idei.

III Scrie trei propozitii negative din textul de mai sus:

IV Analizeza predicatele din propoziţiile :

Ghiocelul, milos, se înduioşa de soarta Zapezii.
Zăpada primi cu multumire darul ghiocelului.
De atunci ea poartă veşmantul alb ca al ghiocelului.

V Alcătuiţi propoziţii cu : i-a / ia, să-i / săi.

Nota:

Autorii lucrărilor au confirmat că lucrările trimise sunt originale, aceștia port întreaga răspundere pentru conținutul lucrării, cu excepția materialelor de domeniu public și a extraselor din alte lucrări care au fost incluse cu permisiunea scrisă a proprietarilor de drept de autor și cu menționarea surselor.

De asemenea, aceștia au garantat că lucrările trimise nu lezează drepturile de autor ale altor persoane și nici eventuale întelegeri preexistente publicării în acest document.

Prin publicarea lucrărilor, autorii garantează că nimic din conținutul lucrărilor nu poate da naștere unor urmăriri penale sau acțiuni civile pentru daune sau alte prejudicii, în cazul provocării unor asemenea daune sau prejudicii, autorul lucrării are obligația de a plăti despăgubiri.

Autorii lucrărilor publicate se obligă să informeze Editura asupra citărilor sau includerilor în lucrare a materialelor scrise sau ilustrate din orice sursă.